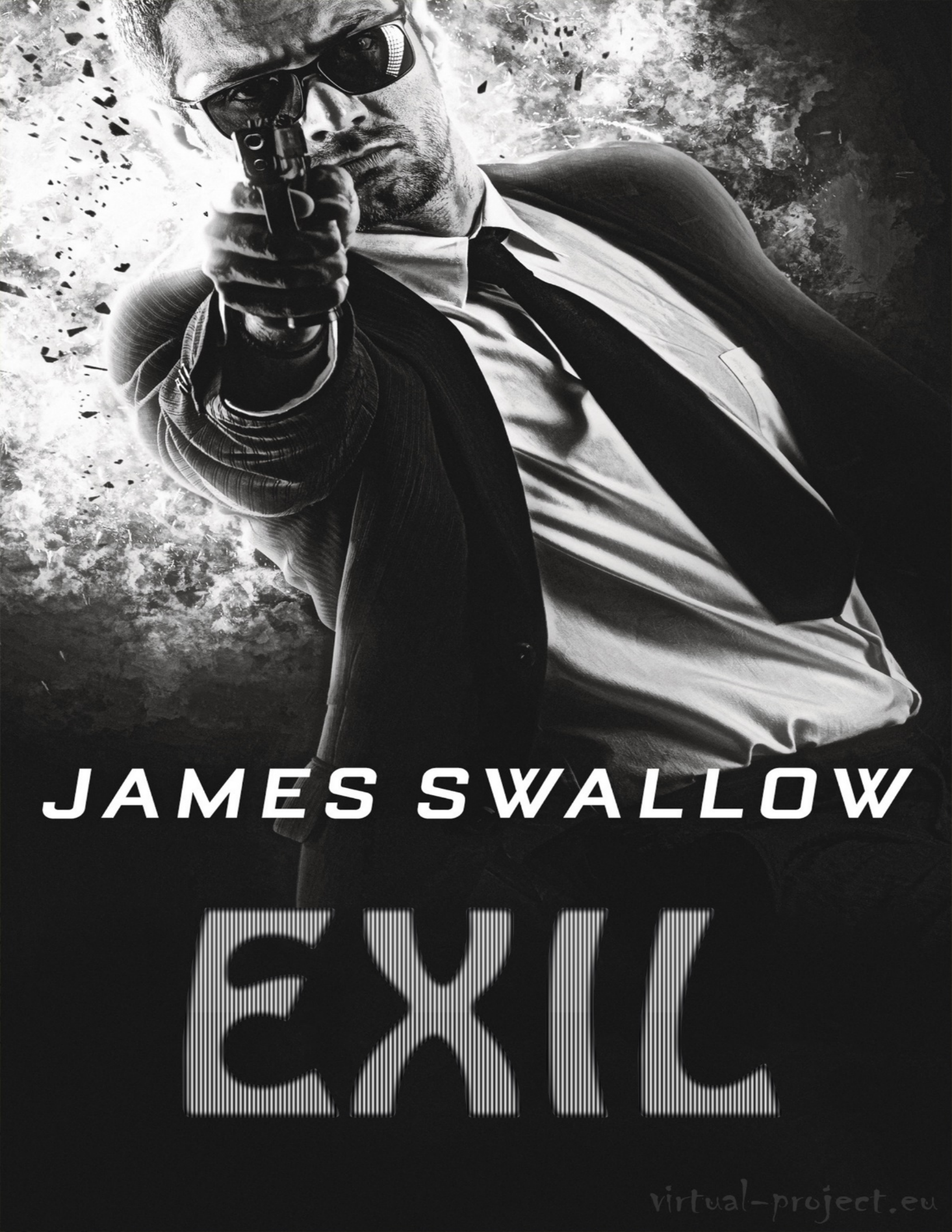

virtual-project.eu

JAMES SWALLOW

Seria: *Marc Dane*

Volumul 2

EXIL

Original: *Exile* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA MOISIL

virtual-project.eu

2023

Capitolul 1

În aer plutea o liniște ieșită din comun, care făcea noaptea să pară ca un fel de masă solidă deasupra orașului cu clădiri scunde și prăfuite. Cu ferestrele balconului deschise pe jumătate, o parte din căldura apăsătoare, înăbușitoare a zilei pe terminate, pătrunsese în vilă. De fiecare dată când Welldone Amadayo se mișca, își simțea cămașa din mătase chinezească scumpă cum i se lipește de spate. Temperatura, pulsul constant, îl făceau să transpire abundent. Își trecu absent mâna peste ridurile feței lui ovale.

Monitorul de pe peretele de deasupra biroului său era negru, cu excepția unui pătrat care conținea o săgeată rotundă care se rotea la infinit în timp de software-ul VoIP din calculatorul său se conecta. Amadayo privi spre camera digitală robustă prinsă de monitor, urmărind clipirea ledului purpuriu. Simți un moment de scurtă panică și își duse mâinile la gulerul cămășii.

Se gândi să se așeze, apoi renunță la idee. Aruncă o privire la ușa închisă din spatele lui, apoi se uită în altă parte. Fiecare secundă de așteptare îi răpea calmul. Se uită prin jaluzelele balconului. Dincolo de ele, se vedea o aură delicată de lumină de la ferestrele casei sale și de la sclipirea apei din piscină, dar strălucirea dispărea în momentul în care ajungea la pereții înalți și la salcâmii care înconjurau vila.

Mai încolo se întindea orașul Mogadishu, pete împrăștiate de lumină, organizate în constelații portocalii, care se strecurau de la ferestrele clădirilor de apartamente cu acoperișuri roșii și cu străzi luminate cu felinare. Dacă stătea acolo, putea probabil zări linia întunecată unde începea țărmul, dar Amadayo stătea mai mult înăuntru în acele zile și avea pregătit un arsenal de minciuni pentru oricine voia să știe de ce.

În cele din urmă decise să își desfacă nasturele de sus de la cămașă, ca să pară complet relaxat. Se holbă la cameră, verificându-și expresia feței. Avea experiență la lucrurile de genul acesta, își aduse aminte el. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat.

Săgeata dispăru și ledul roșu intermitent deveni verde și stabil. Dintr-odată, pe ecran apăru o față, pe fundalul unei încăperi mari din marmură

italiană galbenă. Lumina zilei de asfințit străbătea camera.

— Domnule Amadayo, spuse bărbatul. Salutări.

— Domnule doctor, îl corectă imediat Amadayo. Plătise o sumă consistentă pentru diploma pusă în rama din perete și era pentru el o a doua natură să corecteze pe oricine i se adresa altfel. Domnule Brett. Este o plăcere, ca întotdeauna, spuse el afișând un rânjet studiat.

Brett își înclină capul, aruncând o privire la ceva ce nu se putea vedea pe cameră, apoi înapoi la ecran.

— Domnule Amadayo, începu el din nou. Iertați-mă că vă întrerup, dar sunt sigur că înțelegeți că angajații mei abia așteaptă să vă comunice îngrijorările lor. Și ați fost greu de contactat în ultimele săptămâni.

Accentul lui Brett era ca cel de la radio BBC World Service. Amadayo îl ascultase în tinerețe, cu fiecare cuvânt studiat, cântărit și pus exact unde trebuia. În mod ciudat, vocea părea robotică, automată, lucruri pe care Amadayo le găsi neliniștitoare. Fața sa albă ca laptele, părul ca paiele și ochii umezi și albaștri păreau nenaturali. Îi aducea aminte somalezului de copiii albinoși pe care îi văzuse în Tanzania și Amadayo aproape se întrebă dacă, asemenea lor, părțile din corpul englezului ar fi fost valoroase dacă ar fi fost transformate în suveniruri post-mortem.

Dădu din cap în semn de aprobare și își lărgi zâmbetul în fața camerei.

— Eu sunt cel care ar trebui să își ceară scuze! spuse Amadayo cu un ton fals și umil. Știi câtă muncă este de făcut? Atâția oameni cu nevoi și cu mâinile întinse. Îmi ocupă tot timpul.

— De asta am fost de acord să lucrezi ca reprezentat al nostru în Somalia, datorită conexiunilor tale, spuse Brett. Personal, Amadayo se văzuse întotdeauna mai mult ca un partener decât ca un angajat, dar nu spuse nimic pentru moment. Dar suntem îngrijorați în legătură cu lipsa vizibilă a progresului.

— Ce?, spuse Amadayo ridicând o sprânceană. La exterior, își menținea un aer de îngrijorare tăcută, dar inima îi bătea cu putere. Cămașa i se lipise de spate ca o a doua piele. Am făcut tot ce mi-a cerut Asociația!

— Preferăm să nu mai folosești numele acesta, se răsti Brett, tresărind.

Amadayo fu enervat de tonul englezului și continuă, mascându-și îngrijorarea cu o furie crescândă.

— De cât timp vă ajut? Tranzacțiile voastre din Puntland și din alte părți – cine s-a asigurat de desfășurarea lor fără probleme?

— Și ai fost plătit cu bani buni, veni răspunsul. Complexul acela cu pază unde stai? Banii angajatorului meu au făcut posibil să trăiești în lux. Și siguranță.

În cuvintele lui era ascunsă o amenințare, dar Amadayo nu își pierdu timpul cu ea. Acest bărbat nu era lângă el, iar lucrurile de care Amadayo *chiar se* temea erau mult mai aproape.

Dar apoi Brett se uită la el prin ecran, de parcă palidul bărbat i-ar fi pătruns în minte și i-ar fi scos la iveală de la distanță acea frică.

— Bucură-te de viața ta confortabilă, doctore. Îți place să zici că tu îi știi pe toți, că tu ai câte un prieten în fiecare oraș și sat. Dar oare e adevărat?, spuse el apropiindu-se până ce fața lui aproape că umplu tot ecranul. Ai promis stabilitate. Le-ai spus angajatorilor mei că influența ta va asigura acest lucru. Dar nu este așa.

Amadayo clipi, neștiind ce să spună.

Când Brett vorbi din nou, vocea deveni acuzatoare.

— Ai fost recrutat pentru că ți-ai luat angajamentul să aduci o oarecare constanță în haznaua aia de țară. Dar cumva, în ciuda tuturor promisiunilor, în ciuda tuturor persoanelor pe care pretinzi că le controlezi, terorismul și pirateria sunt din nou în creștere. Cum se poate asta, dacă lucrezi așa din greu pentru noi?

— Eu, spuse Amadayo, trăgând o gură de aer și ordonându-și în minte un discurs către străin. Dar înainte să deschidă gura, un zgomot îi ajunse la urechi. Un foc de armă, de la o aruncătură de băț.

Sări de pe scaun și făcu doi pași repezi spre ușa balconului, fix la timp să audă ecoul unei bubuituri dinspre poarta principală. Amadayo se aplecă atent peste balustradă și văzu poarta clătinându-se la capătul îndepărtat al aleii nisipoase. Mai mulți agenți de pază alergau în direcția de unde se auzise zgomotul loviturii.

Uitându-se în jos, văzu un gardian slab cu o pușcă de asalt AK47 mergând îngrijorat de-a lungul piscinei, cu două etaje mai jos. Amadayo strigă în dialectul local Benadir.

— Tu! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Gardianul se opri și ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, domnule doctor. E cineva la poartă, dar nu știu…

Cuvintele tânărului se amestecară cu un *sunet* de amortizor care îl întrerupse, în timp ce jumătate din fața lui fu smulsă brusc. Gardianul se

clătină și se prăbuși în piscină, un șuvoi de sânge pătând gresia murdară.

Mai multe împușcături se auziră una după alta și Amadayo își mută privirea de la gardianul mort la timp ca să vadă poarta strivită de greutatea unui camion de vite. Scânteile galbene ale împușcăturilor țâșniră de-a lungul salcâmilor și Amadayo tresări, ascunzându-se înapoi în cameră.

— Ce a fost zgomotul acela?, întrebă alene Brett.

Amadayo smulse un sertar de la un dulap din apropiere și luă dintre acte un pistol Tokarev din Al Doilea Război Mondial. Frământă arma în mână și se întoarse să se uite la cameră.

— Tu ai făcut asta?, întrebă el, îndreptându-se spre ecran, dorindu-și să fie o fereastră prin care să poată trage un glonț. Tu i-ai trimis?

— Să trimit pe cine?, spuse englezul fără cea mai mică urmă de panică.

Stătea și se uita de parcă ar fi fost la teatru.

Focuri de armă se auziră afară. Amadayo țipă când ușile de lemn ale balconului se făcură țăndări. Animat de zgomotul împușcăturilor, fugi de-a lungul încăperii și deschise o trapă din podea. Acolo era un seif, iar înăuntrul lui o geantă conținând câteva lingouri de aur, teancuri de dolari americani și acte false. Amadayo se holbă la geantă, știind ce însemna acest lucru. Dacă avea să o ia de acolo, acest lucru ar fi echivalat cu acceptarea înfrângerii, asemenea unui pilot luând o parașută înainte să își abandoneze avionul care se îndreaptă spre dealuri.

Împușcăturile de afară încetară, iar Amadayo auzi zgomotul neclar al vocii unui bărbat. Își ținu respirația, străduindu-se să înțeleagă.

O liniște periculoasă și tensionată se așternu peste complex. Cea mai mare parte a gardienilor lui Amadayo erau din Yemen, foști militari care fugiseră de războiul civil din țara lor și trecuseră Golful Aden în căutarea unei vieți mai bune. Doctorul crezuse că era o alegere mai bună pentru protecția lui decât dacă ar fi angajat localnici: erau soldați antrenați, dar și fără legături cu rețelele și rivalitățile normale în cazul somalezilor. Îl puteau proteja de criminalii care nu erau de acord cu acțiunile lui sau de militanții Al Shabaab care îl considerau un necredincios. Dar ce omisese să ia în considerare era că acești oameni erau, de asemenea, și *supraviețuitori,* care știau prea bine când nu aveau șanse.

Gărzile se retrăseseră după șirurile de jardiniere ornamentale și după pereții scunzi de piatră, calculându-și șansele de izbândă. Deja jumătate dintre ei fuseseră uciși în schimbul de focuri inițial.

Camionul de vite care spărsese porțile se retrăsese și zeci de oameni înarmați intrară prin gaura care o lăsase. La prima vedere arătau ca trupele care umblau prin provincii sau ca pirații din afara orașului – dar, spre deosebire de aceia, se mișcau parcă mai controlat. Gărzile din Yemen se așteptaseră la țipete și rafale de împușcături, dar nu și la disciplină.

Invadatorii făcură loc comandantului lor să înainteze. Masiv, era un luptător musculos de stradă cu nasul spart și cu fața care strălucea ca lemnul lăcuit. O cicatrice curbată începea de la colțul drept al gurii și descria un semicerc de-a lungul obrazului, ca să se sfârșească deasupra sprâncenei, îngustându-i permanent ochii. Merse încet pe alee, cu arma semiautomată grea de fier *Desert Eagle* atârnându-i de umăr. Trase aer adânc în piept și gesticula cu pistolul masiv.

— Uitați-vă la mine, strigă el.

Câteva capete cu priviri îngrijorate se arătară din ascunzișuri, dispărând la fel de repede cum apăruseră.

— Cine nu îmi știe numele?, întrebă el, uitându-se în jur, așteptând să răspundă cineva. Dacă nu știți, întrebați-i pe cei de lângă voi.

Puse pistolul înapoi într-o teacă de piele prinsă de-a lungul pieptului său.

— Vreți să vă opuneți? Înțelegeți ce ar însemna asta?

La treizeci de metri depărtare, fratele bărbatului al cărui corp plutea în apa roz a piscinei își îndreptă pușca AK47 în jos. Știa numele musculosului bărbat.

Abur Ramaas.

Știa cine era și ce se spunea despre el, dar, în acele momente, era condus de durere. Fratele soldatului mort își sprijini arma de beton și îi privi pieptul prin vizorul de fier al puștii sale. Strângând din dinți, sparse tăcerea cu o împușcătură pe care arma prost întreținută o trimise la o distanță considerabilă de țintă. Ramaas auzi zgomotul glonțului și se uită după el, cu o față dezgustată.

Împușcătura următoare veni de la unul dintre oamenii săi, de pe zidul exterior al complexului. Gardianul se prăbuși.

— Altcineva?, întrebă Ramaas, oftând.

Încet-încet, mai multe mâini se ridicară în aer și armele căzură la pământ.

•

— Îi omorâm?, întrebă Guhaad, secundul lui Ramaas.

Ramaas dădu din cap.

— Luați-le armele și lăsați-i să plece. Este o lecție bună pentru ceilalți.

Nu mai adăugă faptul că zeci de cadavre îngrămădite pe peluza vilei ar fi atras atenția. Câteva crime puteau fi ignorate sub protecția întunericului nopții din Mogadishu, dar masacrul unei duzini de soldați neînarmați… acest lucru ar fi putut să forțeze oamenii care se prefăceau că guvernează orașul să acționeze.

Guhaad se strâmbă, lăsând să se vadă niște dinți portocalii de la prea multe frunze de khat. Ramaas se lăsase, dar secundului său îi plăcea la fel de mult ca și tinerilor bandiți, îl mesteca să îl țină treaz și atent toată noaptea. Totuși, Ramaas îi permitea acest lucru. Guhaad *era,* până la urmă, câinele lui războinic. Sălbatic și violent la un pocnet din degete, Guhaad era bâta din mâinile lui Ramaas cu care acesta putea să își învingă dușmanii. Numai că îi lipsea perspicacitatea de a gândi în perspectivă.

— Nici urmă de armată, spuse altă voce, în timp ce un alt soldat al lui Ramaas se apropia.

Numele pușcașului era Zayd și era asemenea cuțitului de mare precizie care se asocia instrumentului masiv reprezentat de Guhaad. Cei doi se asemănau suficient de mult ca să pară frați, amândoi cu o structură subțire, cu brațe și picioare lungi, amândoi din clanuri din sud, dar felul în care se comportau evidenția natura diferită a personalităților lor. Zayd era viclean și cu privirea rece, pe când Guhaad era întotdeauna condus de furie.

— Nu o să vină, spuse Ramaas, dând din cap.

Arătă spre casă, care era cu ușile larg deschise și nepăzită.

— Îi cheamă chiar, spuse el dând din cap. Nu o să vină, repetă el.

Amadayo închise violent telefonul și îl strânse în mâini. Cei din Guvernul Federal care îi datorau favoruri erau brusc *indisponibili,* de parcă o boală ciudată îi lovise pe toți în același timp. Dintr-odată, numele lui devenise ceva murdar, un cuvânt pe care nimeni nu voia să îl rostească.

„Cum s-a întâmplat așa ceva?”

Aruncă telefonul și se duse din nou după pistol.

— Ramaas. Piratul este în casa mea, spuse Amadayo cu voce tare, concretizând oribilul adevăr. A venit să mă omoare.

— Cred că putem să considerăm că aceasta este concluzia relației noastre de muncă, spuse Brett, întinzându-se după un buton dinafara ecranului.

— Nu! Amadayo urlă la el, cu ochii măriți de panică. Crezi că sunt un om care nu poate avea rezultate? O să îți arăt! spuse el, atingând pistolul. O să vezi!

Afară, parchetul trosnea sub greutatea ghetelor masive, iar Amadayo cedă impulsului în detrimentul rațiunii. Blestemând, își descărcă pistolul Tokarev în ușa închisă, apăsând trăgaciul cât de repede putu, gloanțele străpungând lemnul într-o încercare disperată de a ucide pe oricine era de partea cealaltă.

Dintr-odată, manșonul pistolului se blocă, făcând un zgomot sec și Amadayo tresări, uitându-se la arma din mâna lui.

Magazia era goală iar carcasele de alamă împrăștiate la picioarele lui…

Ușa găurită de gloanțe se deschise, iar prezența lui Ramaas umplu încăperea. Amadayo se retrase împleticindu-se, dar dintr-o singură mișcare bărbatul musculos se năpusti asupra lui și îl dezarmă cu un dos de palmă.

— Niciodată nu m-ai respectat, spuse Ramaas, cu un ton jos ca mârâitul unui leopard.

Amadayo adună salivă în gură ca răspuns, dar apoi se gândi mai bine și înghiți în timp ce privirea lui întâlni ochiul rece al bărbatului.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, îi spuse Ramaas. Ar fi trebuit să pleci din țară odată cu soția și fiica ta.

— Soția…? Lui Amadayo i se înmuiară picioarele și fu nevoie să se țină de spătarul unui scaun ca să nu cadă din picioare. Ce le-ai făcut?

Ramaas ignoră întrebarea.

— Toată lumea te urăște, îi explică el. Pentru că ești un șacal care nu poate fi ucis fără urmări. Pentru că te-ai făcut necesar, spuse el dând din cap. Nu pentru mult timp de acum încolo.

Se uită la ecran și la cameră, ca și când le-ar fi văzut abia atunci, apoi își întoarse atenția către prada sa.

— Am auzit că le spuneai celorlalți oameni palizi despre *stabilitate* și *comunitate.* Astea sunt doar alte denumiri pe care le folosești pentru lațurile pe care le pui în jurul gâturilor oamenilor.

Lui Amadayo i se scurseră din ochi stropi de sudoare din cauza fricii. De luni de zile suprimase din răsputeri informații despre activitățile lui Ramaas în Somalia, dând mită ca să nu se vorbească prea multe despre el, în timp ce încercase neîncetat, fără rezultat, să găsească o cale să îl supună. Se temuse de ce s-ar fi putut întâmpla în cazul în care controlul lui asupra lucrurilor ar

fi devenit evident.

Situația haotică din Somalia era pentru Amadayo atât o oportunitate, cât și o povară. O folosise ca să intre în grațiile politicienilor de la conducere dar și pentru interesele sale externe – planuri de viitor despre cum să exploateze rezervele neatinse de petrol și gaze naturale ale țării. Ramaas reprezenta o amenințare la adresa acestor lucruri.

La început, el nu se aflase decât puțin în atenția lui Amadayo, era încă un pirat într-o națiune de hoți și pirați. Faptul că îl subestimase fusese cea mai mare greșeală. În fiecare zi, Amadayo primise vești despre alianțe noi între banda de tâlhari a lui Ramaas și clanurile din Puntland, Galmudug sau din alte părți. Chiar și mai rău, se spusese că islamiștii Al Shabaab făcuseră un fel de acord cu el. Strica munca pe care Amadayo o realizase cu greu în ani de zile. Niciun bandit pe care îl trimisese să îl omoare pe Ramaas nu se mai întorsese. Mai mult, se temea el, trecuseră în schimb de partea piratului războinic și îi juraseră credință – somalezii respectaseră întotdeauna puterea. În timp ce Amadayo căuta pe fața lui Ramaas un strop de omenie, știa că acolo și atunci, piratul războinic avea toată puterea asupra lui.

— Bătrânii clanului s-au săturat de tine, spuse Ramaas. Cei din Haradheere își bat joc de tine. Ca o femeie care se duce cu orice bărbat, așa îți spun, cea mai mare *dhillo* din Mogadishu.

Îl împunse în piept cu un deget gros și făcu un semn spre cameră.

— În buzunarul *gaal*-ului.

— Nu sunt curvă, spuse Amadayo apelând la puțina încredere în sine care îi rămăsese, dar încercarea îl secătui și cedă.

Ramaas observă acest lucru, ca o fiară care își dă seama că prada renunță și dădu din cap.

— Este timpul să pleci.

I se dădea o șansă să scape? Amadayo făcu un pas foarte precaut către ușă, dar un bărbat cu un aer furios, într-un tricou roșu, îi tăie calea.

— Ai avut noroc, îi spuse Ramaas privind în jur. Ai ajuns aici. Vreau să văd dacă mai ai noroc și acum.

Piratul războinic se căută într-un buzunar și scoase trei cărți de joc uzate, îndoite. I le arătă lui Amadayo – Valetul de Pică, Valetul de Treflă și Regina de Inimă Roșie.

— Găsește-o.

Amadayo știa jocul și știa că era un truc, dar Ramaas deja punea cărțile

pe birou, mișcându-se cu o dexteritate în contrast cu mâinile lui masive de boxer. Când termină, se dădu un pas în spate și așteptă.

„O șansă din trei”, își spuse Amadayo. Nu avea altă șansă decât să îi facă jocul. Întinzându-se, atinse cartea din mijloc și îl auzi pe tâlharul cu tricoul roșu rânjind batjocoritor.

Ramaas îi făcu un semn plin de încredere și îl lăsă pe Amadayo să ia o carte. Fața albă a Valetului de Treflă întipărită acolo îi aduse aminte lui Amadayo de trăsăturile îngrijite ale lui Brett.

— Veniți, domnule doctor. Vreau să vă arăt ceva, spuse Ramaas cu un zâmbet înflorindu-i pe față. Îl împinse în direcția balconului.

Acesta ieși fără tragere de inimă. Căută cu privirea în toate direcțiile după ceva care ar fi putut să îl salveze. Sub ei, oamenii piratului războinic deja jefuiau casă, intrând cu mâna goală și ieșind cu lucruri de valoare pe care le puteau duce. Amadayo își înăbuși un geamăt de groază.

Simți o mână foarte grea atingându-l pe umăr.

— Vezi?, îl întrebă Ramaas arătând spre oraș. Niciodată nu a fost al tău. Ești un prost dacă ai crezut altceva.

Făcu o pauză.

— Crezi în Dumnezeu? Crezi că are o părere bună despre tine?

Amadayo nu știa ce să zică, dar bănuia ca Ramaas știa deja răspunsul la întrebare.

— Frate, te rog, șopti Amadayo, implorând. Mă lași să plec?

— Nu.

Mâna lui Ramaas înșfăcă gâtul lui Amadayo, degetul său mare strangulându-l în timp ce se înfigea în carnea lui moale.

Amadayo se dădu înapoi împleticindu-se și se prăbuși lângă balustrada sfărâmată de gloanțe, dar Ramaas menținu strânsoarea, împingându-l peste balustradă până când corpul începu să îi atârne. Amadayo ridică mâinile, groaza cuprinzându-l în timp ce realiza că acesta putea fi sfârșitul.

Ramaas îi înșfăcă cureaua pentru a crea un efect de pârghie și îl aruncă peste balustradă. Corpul lui Amadayo se învârti și se izbi cu putere de dalele terasei din jurul piscinei întunecate. Agonia îl orbi și sângele i se împrăștie pe tot corpul, îmbâcsindu-i cămașa de mătase.

— Șefu’, spuse Zayd aruncând o privire la corpul care încă zvâcnea pe beton. Arătă spre Amadayo. E încă viu.

— Oh!

Ramaas își scoase pistolul Desert Eagle din teacă și trase la întâmplare patru gloanțe. Bubuiturile pistolului de calibru mare răsunară ca niște tunete, iar Welldone Amadayo își găsi sfârșitul.

— Vino aici, spuse piratul războinic.

Capul lui Zayd se mișcă în stânga și dreapta. Își agăță pușca de umăr, îndreptându-se spre casă. Cu o față lipsită de expresie, privirea se mută pe mobila scumpă și tablourile stridente de pe pereți. Zayd se uită în altă parte – casa lui Amadayo era plină de lucruri goale care aveau valoare doar pentru proștii bogați, dar, la fel ca și ei, erau fără valoare. Nu era nimic acolo care să fi fost câștigat cu sudoare și trudă, ci doar prin viclenie și minciuni.

Ceilalți bandiți goleau casa. Luau orice putea fi vândut sau folosit să le finanțeze gruparea. Restul îl lăsau pentru cei care se adunau dincolo de porți – oamenii care fuseseră siliți să trăiască în umbra bogăției lui Amadayo. Zayd își croi drum pe lângă un bărbat de pe scări cu brațele pline de haine colorate de femei și se îndreptă spre birou.

Înăuntru, dădu de Guhaad care golea o geantă pe podea. Lingouri mici de aur căzură cu zgomot pe covorul gros și ochii lui se măriră. Zayd îl ignoră și se uită la Ramaas, în timp ce piratul războinic luă o minge de plastic de mărimea unui pumn, de pe un ecran.

O trase spre el, iar dispozitivul crăpă, cabluri ieșind din el.

— Ți-a plăcut spectacolul?, întrebă el.

Pe ecran, un străin bine îmbrăcat își înclină capul ca un câine curios.

— Se pare că ai rezolvat o problemă și pentru tine și pentru mine. Poate ești interesat de postul rămas liber?

Ramaas chicoti și aruncă o privire spre Guhaad, care îi răspunse cu întârziere cu un râset aspru. Expresia lui Zayd rămase la fel. Nu îl amuzau multe lucruri și cu siguranță nu niște *gaal* palizi care le vorbeau de parcă ar fi fost toți proști.

— Mesagere, i se adresă Ramaas bărbatului alb. Du-te și spune-le stăpânilor tăi că eu conduc acum acest loc.

Apoi, cu o smucitură din încheietura mâinii, smulse camera de lângă perete și o aruncă pe birou. Ecranul clipi și apoi deveni negru.

Zayd înghionti camera rotundă cu un deget, asigurându-se că nu mai merge. Lângă ea, văzu cărțile lordului războinic aliniate. Le întoarse pe cele două care încă erau cu fața în jos și văzu o pereche de Valeți identici.

— Amadayo nu ar fi trebuit să joace jocul ăsta, observă el, dându-i cărțile înapoi piratului războinic.

— Foarte adevărat, spuse Ramaas. Lăcomia îl face pe om să își supraestimeze șansele. Știa că nu o să câștige, dar totuși a jucat. Vezi câtă aroganță? Până la final, Amadayo a crezut că regulile lumii nu i se aplică și lui.

— Ce vrei să fac?, întrebă Zayd.

Ramaas se uită la calculatorul de pe biroul lui Amadayo. Aveau oameni care se pricepeau la așa ceva și avea să îl ia pentru ei, așa cum prada din casă avea să ajungă la bandiții obișnuiți. Ramaas îl măsură pe Zayd din cap până în picioare.

— Nu ești mai mare decât răposatul domn doctor. Hainele lui sunt foarte frumoase. Du-te în camera lui, ia câteva. Ia ce îți place.

— De ce?

— O să mergi într-o călătorie importantă, spuse el arătând înspre ecran. Mai e treabă de făcut. Se aplecă și vorbi încet. Doar tu poți să faci asta pentru mine, frate.

Nu mai fu nevoie de alte cuvinte. Nu ar fi fost prima oară când Zayd purtase războiul în locul lui. Ramaas nu ar fi acordat onoarea aceasta multora.

De partea cealaltă a încăperii, lemnul trosni și se rupse în timp ce Guhaad împinse niște rafturi la o parte și lăsă să se vadă un compartiment ascuns. Sparse încuietoarea ușii de metal cu mânerul puștii și o deschise.

— Șefu'! Ia uite!

Ramaas pătrunse înăuntru și reveni cu teancuri mari de bancnote americane învelite în plastic. Făcu un semn.

— Luați-i pe toți. Amadayo o să fie generos după moarte.

Zayd îl văzu punând o mână pe umărul lui Guhaad.

— Pot să mă bazez pe tine să ții lucrurile sub control cât suntem plecați?

— Plecați?, întrebă Guhaad aruncând o privire spre Zayd, confuz și supărat în același timp.

Nu îi plăcea ideea de a fi exclus din ceva.

— Am nevoie de mâna ta de fier aici cât sunt plecat, spuse Ramaas dând din cap.

Avea o manieră de a gestiona starea de spirit a banditului pe care pușcașul nu putuse niciodată să o înțeleagă.

— Zayd are o misiune și la fel și eu. Lucrurile astea sunt importante, frate. Aș fi putut să vă trimit doar pe voi aici azi, dar nu am făcut-o. Am venit și eu. Știi de ce?

— E important să faci anumite lucruri personal, răspunse Guhaad, aducându-și aminte de alte lecții pe care le primise în trecut. Un bărbat trebuie să fie văzut la fața locului.

O idee îi trecu prin minte.

— De aia i-ai lăsat în viață pe soldații din Yemen. Ca să spună mai departe ce ai făcut.

Ramaas aprobă.

— Toți oamenii ar trebui să trăiască după un cod etic. După un set de principii.

Îi dădu drumul din strânsoare și se îndepărtă, întorcând în mâini punga cu bani.

— Nu mai avem multe de făcut. Sunt niște frânghii care ne țin prinși și trebuie tăiate.

— Și apoi?, întrebă Zayd.

Era neobișnuit pentru el ca măcar să se gândească să pună la îndoială ordinele lui Ramaas, dar îl împingea nevoia de a ști. În fiecare zi se apropiau tot mai mult de un obiectiv pe care doar Ramaas îl vedea clar.

— *Waaq* va decide, spuse piratul războinic, folosind denumirea *yemenită* pentru Dumnezeu.

Lui Zayd nu prea îi păsa de religie, dar ținea acest lucru pentru el mai degrabă decât să își jignească frații musulmani. Din punctul lui de vedere, Ramaas credea în vechile legende Oromo și nimeni nu avea curajul să îl contrazică. De mai multe ori, Zayd îl auzise vorbind de *Misiune* și de *Datorie.* Ramaas putea să fie foarte convingător când voia, apoi înspăimântător, jonglând între cele două așa cum valurile oceanului se înălțau și apoi piereau.

— Noi suntem schimbarea, le spuse el, vorbind cu atâta siguranță încât părea că dorințele lui erau deja realitate. Noi suntem furtuna care ne va salva națiunea. E adevărat.

Apoi zâmbi, strângând în pumn un mănunchi gros de bancnote.

— Dar ca să reușim, avem nevoie de mai mulți *bani.*

Capitolul 2

— Îmi place mai mult P90, spuse Jurgen Goss ridicând mâinile și mimând că ține mitraliera belgiană. Ținti cu arma imaginară prin biroul slab luminat și trase un glonț spre un inamic la fel de imaginar. Poc, poc! Bună mișcare! spuse el, și se lăsă pe spate în scaunul care trosni sub greutatea lui.

— Și nu are cum să nu îți placă magazia de plastic. Vezi cum sunt trase gloanțele, unu-doi-trei…

— Bună pentru o confruntare față în față, recunosc, zise Marc Dane, ridicând din umeri, de pe marginea biroului dezordonat al lui Goss. Dar prefer ceva mai eficient.

— Pușcă de asalt?

Dane dădu din cap în semn de aprobare.

— Pușcă de asalt. SCAR-L, de 5.56 mm, folosită în NATO, cu magazie mare, vizor ACOG. Și cu laser. Îmi place laserul.

— Mai greu de reîncărcat, punctă Goss, aplecându-se în față.

Austriacul era plinuț și încerca să nu bage în seamă cum talia lui avea tendința să fie strânsă de scaunul prea mic. Dar se săturase să încerce să cumpere mobilă nouă pentru birou.

— Nu trebuie să mai reîncarci dacă ți-ai lovit ținta de prima oară, nu?, îl întrebă Dane. Știi care e problema ta?

— O să îmi spui tu, zise Goss oftând.

— Nu țintești, spuse britanicul făcând un semn cu mâna în aer.

— Trage suficiente gloanțe și cineva o să moară, contracara el.

— Da, spuse Dane cu hotărâre. Colegii tăi, dacă suntem destul de proști să fim în raza ta.

Goss își dădu ochii peste cap.

— Tot timpul o să îmi reamintești asta?

La începutul acelei luni pierduseră în mod rușinos un turneu online în fața unor liceeni texani răi de gură, după ce lipsa de control a armei lui Jurgen terminase meciul prin împușcarea coechipierilor.

— Sunt sigur că m-aș descurca mult mai bine dacă aș avea o armă reală.

O amintire îi umbri expresia lui Dane, iar dispoziția celuilalt bărbat se schimbă.

— Nu e așa distractiv cum crezi.

Goss nu mai insistă. Britanicul era ciudat câteodată. În cea mai mare parte a timpului se purta bine și era muncitor, chiar și în fața birocrației fără sfârșit de la birou. Era glumeț și amuzant – dar se putea și schimba, la fel de repede cum intra soarele în nori, devenind îmbufnat și retras.

Ca și tehnicianul, Dane avea în jur de treizeci de ani, dar doar la acest lucru se asemănau. Goss avea părul negru ciufulit, neîngrijit și unsuros deasupra unei frunți înalte și a unei fețe mai degrabă de elev decât de adult, în timp ce barba stufoasă îi dădea o expresie de lup. Goss, dacă era sincer cu el însuși, își lăsa corpul să se îngrașe de la prea multă muncă de birou și prea puțin sport. Dane părea slab, dar era numai mușchi.

Știa puține despre locul de unde venise celălalt bărbat înainte să se alăture echipei de investigații a ONU în Croația, mai degrabă zvonuri despre plecarea sa din serviciile de securitate engleze în circumstanțe neplăcute. Goss nu insista să afle mai mult. Din experiența lui, englezul credea că orice întrebare personală era grosolană.

Se decise să schimbe subiectul.

— Vii la o bere după muncă?

— Nu. The Whites joacă cu Dinamo Zagreb diseară, spuse Dane, referindu-se la cea mai bună echipă de fotbal din Split. Pub-urile or să fie pline de fani zgomotoși. Știi cum fac.

— Dar croații nu devastează nimic când echipa lor pierde, ca huliganii tăi, răspunse Goss, făcând un gest cu mâinile spre pereții din jurul lor. Suntem în Split, nu în Londra. Nu știi? E un oraș civilizat.

— Du-te naiba, amice, spuse Dane zâmbind scurt la glumă.

Goss își dăduse seama din timp că britanicului îi era dor de casă și se folosea de asta ca să îl înțepe în glumă.

— Ce ai spus?, întrebă cineva cu o voce răstită, atrăgând atenția bărbaților spre locul unde era aparatul de espresso al lui Goss.

Inima austriacului stătu în loc. Silueta inspectorului de poliție Franko Horvat stătea acolo jucându-se cu o ceașcă de cafea rotundă, holbându-se la ei.

Avea un obicei neplăcut să se furișeze. Era îmbrăcat cu o geacă sport gri, cu niște pantaloni neasortați și demodați de douăzeci de ani și avea un aer

mereu iritat care făcea să pară că voia să se certe tot timpul. Și de obicei așa era.

Horvat făcu semn cu cana spre Goss.

— Ce ai spus despre Split? Aici m-am născut. Mă jignești? Respirația polițistului mirosea a tutun învechit.

— Glumește, îi spuse Dane. *E umor austriac, nu?,* spuse el, pronunțând ultimele cuvinte imitând nereușit accentul sacadat al lui Goss, detensionând momentul.

Goss clipi, recunoscător pentru ajutor. Îi găsea pe Horvat și pe majoritatea polițiștilor croați destul de intimidanți și era pentru el o sursă continuă de dezamăgire că unitatea lor trebuia să împartă clădirea cu ei. Când Jurgen Goss venise să lucreze pentru ONU, sperase că avea să lucreze într-o clădire de birouri strălucitoare de oțel și sticlă din Viena sau New York, nu într-o secție de poliție sumbră din Split.

— Cum funcționează aparatul ăsta?, întrebă Horvat butonând aparatul de espresso la întâmplare, fără pricepere, iar Goss țâșni de pe scaun oprindu-l să îl strice.

— Lasă-mă pe mine, insistă el.

Horvat îi vârî cana în mâini și zâmbi victorios.

— Fă-o tu. O faci bună. Ca o soție bună.

Dane arătă cu degetul spre tavan.

— Ai un aparat de cafea sus, la etajul tău, îi spuse el polițistului. Dar tot vii aici. De ce?

— Nu merge.

Horvat nici măcar nu încercă să pară convingător. Goss se gândi că motivul real era că polițistul era prea zgârcit ca să plătească pentru cafea și că îi plăcea să fie văzut de echipa de investigatori ONU, ca să le reamintească mereu pe al cui teren erau. Aruncă o privire spre Dane.

— Ai găsit vreo bombă azi?

— Ți-ai arestat vreun amic azi?, ripostă Dane.

Se specula că îndelungata ședere a lui Horvat în *Policija se* datora mai mult relațiilor lui cu lumea interlopă decât celor cu justiția, dar era așa de bine acoperit că nu i se putea reproșa nimic. Totuși, înțelese aluzia britanicului și pe față îi apăru un zâmbet cu dinții la vedere.

— *Mislite da ste pametni*[1].

Indiferent ce spusese Horvat, Goss fu sigur că era ceva jignitor.

— Trebuie să veniți sus, adăugă Horvat pufnind, ochii lui mici îngustându-se. Să vedeți și voi polițiști adevărați cum lucrează, spuse el bătându-se pe piept. O să vedeți un om important care își face datoria, zise el arătând spre perete cu un deget îngălbenit de nicotină, unde era o hartă cu Marea Adriatică și cu țările din jurul ei, înțesată de ace și de prospecte lipite. Nu aia.

De-a lungul marginii de sus a hărții se afla numele echipei de investigații: „Divizia de Securitate Nucleară (Serviciul de Intervenții NSNS nr. 7) – Agenția Internațională de Energie Atomică". Dedesubt, un logo înfățișa orbitele electronilor în jurul unui nucleu înconjurat de două ramuri de măslin.

Goss fu enervat de jignire, dar se aștepta la ceva mai mult din partea lui. Ideea lui Horvat despre poliție era să împingă suspecți pe scări, să ia mită și să dea vina pentru crime pe imigranți, îi lipsea sofisticarea de a înțelege ideea unor amenințări mai mari la adresa întregii lumi.

Odată, Goss încercase să îi explice ce făcea NSNS în Croația. Țara era un punct slab pentru rutele clandestine de contrabandă din Rusia și fostele ei state satelit sovietice, o poartă spre restul lumii pe unde comerțul ilegal se desfășura la fel de liber ca cel legal. Multe dintre acele bunuri interzise erau arme din puzderia de ustensile militare create de URSS în timpul Războiului Rece – și nu doar gloanțe și puști. Uraniu îmbogățit, tije de plutoniu de la reactoare rapide integrale, deșeuri atomice, tot felul de materiale nucleare – o întreagă colecție de materiale radioactive care ar fi putut fi folosite la crearea unei bombe periculoase, sau chiar a unui dispozitiv nuclear.

Serviciul de Intervenții nr. 7 era una dintre multele grupări mondiale NSNS, care supraveghea traficul de tehnologii nucleare și de hardware, aduna mereu informații și colabora cu statele membre ale ONU ca să se asigure că cele mai periculoase arme ale omenirii rămâneau unde le era locul. Dar tot ce vedea Franko Horvat era o mână de străini pe teritoriul său, stându-i în cale, consumând resurse fără rezultate.

Goss turnă o cantitate generoasă de cafea Arabica aromată într-un pahar de plastic – știind deja că Horvat nu aducea niciodată înapoi cănile pe care le „împrumuta" – și i-o dădu.

— Poftim. Acum pleacă.

Restul propoziției rămase nerostit, dar se simțea în aer.

Horvat sorbi o înghițitură și se întoarse, dar nu putu să reziste ideii unei ultime ironii înainte să plece.

— Ar trebui să te duci acasă, îi spuse el lui Dane. Înapoi în Anglia. Ești o pierdere de vreme aici.

— Te rog spune-mi că ai scuipat în cafea, se răsti Dane după ce Horvat plecă. De ce îl mai bagi în seamă?

Goss se încruntă, gândindu-se la propria inabilitate de a scăpa de polițist. Ultima oară când încercase, micul Fiat 500 al austriacului fusese spart în mod inexplicabil a doua zi, iar Horvat avusese o mare satisfacție să îi atragă atenția în legătură cu consecințele „lipsei de prietenie".

— E mai ușor decât să mă cert cu el, spuse el.

— Din câte am auzit, și-a construit întreaga carieră pe asta, spuse Dane, uitându-se spre ușă. Nu îmi plac tipii ca el. Mereu trebuie să îi suporți.

Insulta lui Horvat de dinainte să plece îl enervase pe britanic mai mult decât realizase Goss și se întrebă de ce. Circulau alte zvonuri despre Marc Dane și despre motivele pentru care lucra la NSNS. *Nu avea voie să se întoarcă acasă. Fusese implicat într-un incident fatal. Fusese eliberat din funcția agent de intervenții MI6.* Goss nu se putu abține să se întrebe care variantă era adevărată.

— Ai făcut rost de actele alea pentru mine?, întrebă Dane trecând din nou la treabă, la motivul pentru care venise în biroul lui Goss.

Acesta făcu semn că da, luând un dosar din vârful unei stive de dosare de investigații. Dane îl răsfoi și se încruntă văzând o foaie cu stema Poliției Regale Canadiene Călare. În mod clar, informațiile scrise acolo nu erau ce voia el.

— E cum ai zis tu, îi spuse Goss. Se suspectează niște legături cu grupuri de crimă organizată din Quebec, dar nu e nimic concret.

Dane oftă.

— Doar mai multe informații. Nicio concluzie, doar mai multe informații, spuse el străduindu-se să zâmbească recunoscător. Mersi, Jurgen. Apreciez efortul.

Englezul se uită la ceasul Cabot de scafandru de la încheietura mâinii și se ridică în picioare.

— Ah, trebuie să plec. Am o ședință.

— Distracție plăcută, spuse Goss. Eu trebuie să termin aici.

— Sunt sigur că Schrader o să te asculte. A patra oară e cu noroc, spuse

Dane, tonul său sumbru afirmând exact opusul.

•

Marc se strecură în încăpere, dar nu fu suficient de agil ca să evite o privire de la bărbatul de la pupitru. Marteen de Wit era șeful adjunct al Serviciului de Intervenții nr. 7, un olandez înalt și ras în cap cu o expresie mereu rușinată și o voce joasă și monotonă. Privi peste cei șase oameni din încăpere și se încruntă.

Pe ecranul din spatele lui era o fotografie cu un camion de marfă cu mai multe compartimente și după uniformele de poliție de la marginile fotografiei, Marc își dădu seama că era vorba de o percheziție.

— Am avut noroc că l-am prins, spunea de Wit. Noroc. Vameșii căutau imigranți fără acte.

Apăsă un buton de pe pupitru și pe ecran apăru interiorul camionului: o duzină de butoaie de petrol, fiecare învelit într-o folie groasă de plastic.

— Deșeuri de metal contaminat, continuă el. Niveluri foarte ridicate de cadmiu și cesiu. Șoferul a fost reținut, dar, ca de obicei, actele de angajare erau false.

— Unde se ducea?, întrebă cineva.

— Spre o navă de marfă. Știm că erau mai mulți oameni implicați. O să scoatem mai multe informații de la el.

— În regulă, spuse o femeie îmbrăcată într-un costum negru, care se ridică din primul rând și îl dădu pe Wit la o parte, luându-i locul la pupitru.

Trecută de patruzeci de ani și vioaie, Gesa Schrader era investigator principal și superiorul direct al lui Marc în echipa de teren NSNS. Fostă membră a *Bundeskriminalamt,* Biroul Federal de Investigații Criminale din Germania, Schrader era ceea ce Marc considera întruchiparea expresiei „clar și la obiect”. Lucra cu NSNS de luni de zile.

— Fiecare încercare a noastră de a elimina această filieră eșuează. Închidem o rută și se deschide alta, spuse Schrader, studiind chipurile din fața ei. M-am săturat să îi spun șefului din Viena că iar avem mărunțișuri. Îngustați-vă aria căutărilor, doamnelor și domnilor. Vom opri aceste deșeuri toxice și o s-o facem repede și bine, spuse ea îngustându-și buzele și trăgând aer în piept. Toți știm de ce suntem aici. Misiunea noastră este în denumirea noastră. Divizia de Securitate Nucleară, spuse Schrader dând aprobator din cap. Asta înseamnă că fiecare picătură de lichid reactiv care ajunge aici, că fiecare tâlhar care poluează și care crede că poate să fenteze

legea, că fiecare persoană care aruncă deșeuri sunt țintele noastră, spuse ea arătând spre imaginea de pe ecran. Acest material otrăvitor provine din Asia Centrală și de Nord, trece prin Balcani și încă nu știm unde ajunge. Dar oriunde ar ajunge, înnegrește și omoară pământul. O să oprim acest lucru. O să ne asigurăm că acest deșeu este manevrat în siguranță, *corespunzător*.

Schrader se îndepărtă de pupitru, făcând semn că își încheiase discursul.

— Am vorbit cu Europol și cu prietenii noștri de sus de la *Policija* și o să ne ajute cu tot ce o să avem nevoie. Această informație poate fi marea descoperire pe care o așteptam. Vreau să dați din voi tot ce aveți mai bun. Mai puțin nu e suficient.

De Wit, în picioare, își ridică mâinile:

— O să dăm misiuni individuale și noi sarcini în această după-masă. Fiecare dintre voi vă avea piste de urmat.

Marc se întristă și deschise gura să vorbească, apoi se mai gândi o dată. Dar nu fu suficient de rapid ca să nu îl observe Schrader.

— Vrei să întrebi ceva, Dane?

Tonul ei îi sugera să dea din cap și să spună „nu, doamnă", ca un ofițer bun și ascultător – dar își aduse aminte de tot efortul pe care îl depusese în investigația la care lucra și se răzgândi.

— Dar cazurile noastre actuale?

— De acum, transportul acesta ilegal *este* cazul nostru, spuse de Wit.

— Înțeleg cât de important e, dar nu vreau să renunț la ce lucrez. Am niște… piste promițătoare.

Marc aproape că putu să audă dezaprobările anumitor persoane din sală.

— Credeam că ancheta ta a picat, spuse Schrader, făcând celorlalți investigatori semn să plece. Frații Kurjak nu se mai arată.

Marc dădu din cap, susținându-și punctul de vedere în timp ce restul echipei ieșea.

— Frații Kurjak sunt activi. Ceea ce înseamnă că sunt o amenințare de securitate reală, spuse el alegându-și cu grijă cuvintele.

La început o grupare mică în marea rețea a găștilor *bratva* din est, frații Kurjak deveniseră cunoscuți ca hoți și spălători de bani în 1990, dar ajunseseră în atenția Agenției Internaționale de Energie Atomică la începutul Războiului din Golf, când reprezentanții găștii aveau materiale nucleare pe piața neagră, obținute pesemne din laboratoarele secrete de arme irakiene. Frații Kurjak începuseră o afacere profitabilă din vânzarea

de mercur roșu, un accelerator rar, foarte greu de obținut, dar care, folosit corect, putea să mărească puterea de distrugere chiar și al celui mai mic și simplu dispozitiv nuclear până la ceva cu adevărat devastator. Militanți, teroriști și rebeli insistau să li se dea șansa de a licita pentru el, crezând că posesia lui ar fi un prim pas în construirea unei bombe care ar face pământul să se cutremure.

Totuși, aceste ambiții criminale erau știrbite de un singur lucru: nu era nimic adevărat.

Mercurul roșu nu exista, era contrafăcut din lichid purpuriu și materiale radioactive furate de la vechile aparate cu raze X. Nu exista așa ceva și nicio substanță nu avea lista de calități pe care le pretindeau vânzătorii ei. Dar frații Kurjak erau mincinoși la superlativ, iar substanța lor nucleară falsă le adusese mulți bani în repetate rânduri, ei vânzând-o tuturor grupărilor teroriste care voiau să producă distrugeri în masă.

Marc trebui să admită că avea o mică fărâmă de admirație reținută pentru sârbi. Până la urmă, îți trebuia o lăcomie ieșită din comun și o îndrăzneală fără limite ca să minți persoane ca cele din al-Qaeda sau Shining Path.

În mod inevitabil, din cauza acțiunilor lor, frații Kurjak erau căutați de o mulțime de criminali care îi luaseră în vizor, așa că se plimbau pe ascuns prin statele balcanice, nerămânând niciodată într-un loc mai mult de câteva zile. Dar rămăseseră un ghimpe în coastă pentru AIEA și NSNS. Afacerile lor mincinoase și zvonurile pe care le inventaseră împiedicau localizarea unor arme nucleare *reale* din statele care luaseră parte la Pactul de la Varșovia. Din cauza lor, se pierdeau resurse pentru a căuta piste false în locul celor reale.

Marc Dane le monitorizase acțiunile de ceva timp, încercând să îi găsească. Se apropia din ce în ce mai mult, era sigur de asta. Analiza modelelor fusese mereu unul dintre punctele lui forte și, încetul cu încetul, Marc observase un tipar al acțiunilor găștii sârbe. Aceștia se plimbau de-a lungul coastei adriatice, migrând spre sud spre țări mai calde iarna și din nou spre nord primăvara. În acel moment bănuia că frații Kurjak erau ascunși în Croația, poate chiar în Split. Problema era că nimeni din Serviciul de Intervenții nr. 7 nu împărtășea această convingere.

De Wit sugeră că Europol avea de gând să îi lase pe frații Kurjak de capul lor. În cele din urmă și el era de acord că trecutul avea să îi ajungă din

urmă și că unul dintre teroriștii pe care îi escrocaseră avea să îi potolească pentru totdeauna.

— Lucrurile astea se rezolvă de la sine, spuse el.

— Știi ceva, până și o veveriță chioară mai găsește câte o nucă din când în când, dezaprobă Marc.

Expresia nu făcu decât să provoace confuzie și Marc oftă, continuând.

— Știu că la Viena se crede că frații Kurjak sunt de importanță secundară pentru mandatul NSNS.

— *Cel puțin* secundară, adăugă de Wit.

— Eu nu văd lucrurile așa, continuă Marc. Cum rămâne cu armamentul pe care îl aduc în mod regulat, armele și muniția? Cu legăturile pe care le au cu fosta Uniune Sovietică? Lucrurile astea *nu* sunt minciuni. Nu ar trebui să ne îngrijoreze cine sunt ei, ci pe cine cunosc.

— Dane, până acum ar fi trebuit să înțelegi că aici la NSNS acționăm altfel decât la Serviciile britanice.

— Nu așa…

— Ești aici pentru că așa au decis alții, continuă ea, lăsând să se vadă o străfulgerare de iritare.

În trecut, Schrader clarificase faptul că venirea lui Marc în Serviciul de Intervenții nr. 7 nu fusese alegerea ei.

— Abilitățile tale analitice s-au dovedit foarte utile. Ai intuiție bună. Dar îți lipsește dorința de a lucra în echipă. Ai lucrat prea mult timp singur.

Marc aruncă o privire de la Wit, căutând ajutor, dar bărbatul rămase inexpresiv.

— Nu trebuie să îți reamintesc ce fel de organizație suntem, continuă Schrader. Noi nu avem arme și nu spargem uși. Noi adunăm informații și le punem cap la cap. Colaborăm cu poliția. Și cu autoritățile naționale. Găsim fisurile și le reparăm, spuse ea atingând cu degetul dosarul din mâna lui Marc. Și cel mai important, suntem aici să protejăm oamenii și mediul. Sunt interesată de pericole clare și prezente care sunt palpabile și, cel mai important, rezolvabile. Nu de mincinoși și de piste vagi.

În cele din urmă, Marc dădu din cap reticent.

— De data asta, nu da așa multe indicii, spuse celălalt bărbat. E ca și cum ai purta un semn în piept pe care scrie ce urmează să faci.

— O să încerc să nu uit!

•

Atacatorul lui Marc nu îl lăsă să termine, ci interveni rapid și decis cu un strigăt pe buze. Văzu cu coada ochiului un baston negru îndreptându-se spre gâtul lui.

Fiecare oscior din corpul lui Marc strigă să se dea înapoi și să se îndepărteze, dar făcu tocmai invers. Ridicând brațul drept, se apropie și izbi cu antebrațul clavicula bărbatului, iar cu pumnul lovi gâtul acestuia. Marc se întoarse și înaintă, atenuând impactul atacatorului și oprindu-l înainte să apuce să îl lovească.

Cu mâna liberă și cu pumnul strâns, Marc dădu mai multe lovituri rapide în capul atacatorului, dezechilibrându-l.

Pentru o clipă a avut impresia că a schimbat rolurile, cu atacatorul împleticindu-se și clătinându-se. Dar încă avea bastonul în mână, iar Marc văzu prea târziu că portița pe care o lăsase deschisă încă putea fi folosită împotriva lui. Tija masivă îl izbi cu forță în piept.

Acum câteva secunde, mintea lui fusese plină de furie. În acel moment, furia dispăru și își pierdu avantajul. Atacatorul continuă și Marc se apără mult prea încet ca să prevină lovitura care îl doborî. Marc simți o amețeală puternică și căzu pe spate cu zgomot.

Lumina puternică și fluorescentă de deasupra îl orbi iar el clipi, supărat de propria greșeală. O față ovală și zâmbitoare își făcu apariția.

— Știi unde ai greșit.

Îi întinse o mână cu o mănușă de antrenament fără degete, iar Marc se ridică în picioare.

— Da.

Luka Pavic aruncă bastonul de cauciuc pe saltea și îl măsură din priviri.

— Nu mai lași stânga în jos, e o îmbunătățire.

Arătă spre fruntea lui Marc, unde se vedea cicatricea unei zgârieturi de glonț.

— Ce s-a întâmplat? O alegere greșită?

Își roti capul, fără urmă de durere în ciuda multiplelor lovituri încasate.

— Așa e, fu Marc de acord. Îmi pare rău, amice. Îmi e greu să mă concentrez.

Pavic își lăsă mâinile să îi atârne de o parte și de cealaltă a corpului.

— Schrader nu a fost de acord.

Comportamentul său de obicei prietenos se schimbă. Era un tip perceptiv – lui Marc îi plăcea acest lucru. Și în timp ce aceasta îl făcea pe Luka un

bun polițist, îl făcea să își dea seama de lucruri prea repede ca să îi fie bine.

— Nu e ca și când cazul ar fi închis, răspunse Marc, rotindu-și umerii și plimbându-se. Doar stagnează.

Pavic înțelese. Își aranjă tricoul de sală care îi acoperea pieptul lat.

— Totuși nu e bine.

Tricoul avea logo-ul sălii și o săgeată care arăta că proprietarul ei era instructor. Pavic era cu zece ani mai tânăr ca Marc și extrem de în formă, suficient cât să îl motiveze de fiecare dată când se antrena cu el.

Dar ce îl învăța Pavic merita efortul. Sergentului de poliție îi plăcea să predea arte marțiale mixte când nu lucra și părea că îl privește pe Marc ca pe un proiect în desfășurare. Până atunci, Pavic reușise să îl învețe ceva mișcări de Krav Maga, suficient cât Marc să creadă că urma să se descurce un pic mai bine data următoare când cineva avea să încerce să îl omoare. După ce pățise în urmă cu un an, voia să fie sigur că avea șanse dacă lucrurile ar fi luat-o razna.

Luka Pavic era plăcut, dar era și ambițios și credea că lucrul cu cineva din NSNS îi aducea un beneficiu în carieră. În ciuda tuturor încercărilor lui Marc de a-l face să se răzgândească, Pavic nu putu să renunțe la ideea că a ajuta pe cineva care căuta arme nucleare pentru ONU era o piatră de temelie pentru o promovare – și adevărul era că Marc avea nevoie de tot ajutorul posibil ca să îi găsească pe frații Kurjak.

În acel moment, relațiile de pe stradă ale lui Pavic erau singura variantă care le mai rămăsese.

— Nu renunț, insistă el. Tâlharii ăia sunt pe aproape, știu sigur. Dacă pierdem șansa asta, vor pleca. O să dureze luni de zile până dăm de ei din nou.

— Sincronizarea nu e bună. Sau e bună, depinde cum o privești, îi spuse Pavic. Sunt cu ochii pe ei, *inshallah.*

Între cei doi se așternu tăcerea pentru o clipă. Amândoi își depășiseră atribuțiile și știau asta.

Marc văzuse în polițist un spirit înrudit, aceeași pornire de a face bine, un instinct pe care îl reprimase până când evenimentele recente îl forțaseră să iasă la iveală.

Pavic era un musulman bosniac, un copil din timpul războiului din Balcani și Marc credea că acest lucru avea o mare legătură cu faptul că era polițist. Crescuse printre orori și voia să schimbe în bine o parte a lumii, ca

să compenseze. Pavic era la polul opus față de Horvat, ca dovadă că nu suferea îndrăzneala lui. Bărbatul mai matur o punea pe seama fanatismului educației sale romano-catolice, privindu-l pe Pavic ca pe un *outsider,* punându-l în aceeași categorie cu Marc și cu ceilalți. Disprețul lui Luka față de Horvat și de corupția înrădăcinată în el era printre celelalte motive pentru care Marc se înțelegea cu Pavic.

— Nu îți place meseria asta, nu?, se auzi dintr-odată întrebarea lui Pavic. Recunoaște.

— Nu e asta, strigă Marc la el. Nu îmi place să stagnez. Știi ce cred? Cred că Schrader mi-a dat cazul fraților Kurjak pentru că se aștepta să ajung nicăieri cu el.

— I-ai fost pasat, îi spuse Pavic. Nu? Privește lucrurile din punctul ei de vedere. Tu ce ai fi făcut?

— Nu știu… zise Marc în timp ce se îndrepta spre vestiar. Cel puțin aș fi ținut cont de abilitățile mele.

— Nu mi-ai zis niciodată de ce ai venit în Croația, spuse celălalt bărbat. De fiecare dată când te întreb, spui lucruri ca „m-am certat cu cineva" sau „aveam nevoie de o schimbare de peisaj". Pun pariu că lui Schrader nu îi spui nici atât.

— Cam așa ceva, recunoscu el.

Pavic așteptă să continue, dar nu o făcu. De unde să înceapă? „Bună, frate, deci am fost angajat de NSNS pentru că un prieten din Serviciul Secret britanic a cerut o favoare ONU. Și asta pentru că în urmă cu un an propria mea țară m-a declarat fugar, după ce un trădător din MI6 mi-a ucis toată echipa. Și am ajuns să fug la celălalt capăt al lumii ca să îmi reabilitez numele și să opresc o atrocitate teroristă".

După ce lucrurile se mai așezaseră, spusese adevărul, dar lucrurile nu mai redevenită niciodată cum fuseseră înainte – și vinovății erau încă liberi undeva. Pentru fiecare lucru recâștigat pierduse mult mai mult. În mod inconștient, își duse mâna la piept, în locul unde era o altă cicatrice încrețită de glonț.

Își aduse aminte de o dimineață rece în Washington D.C. și de zgomotul gloanțelor. De o pivniță care duhnea a sânge stătut. Își aduse aminte de ploaia de gloanțe din cer și de un chip palid căzând în apa murdară.

— Hei, spuse Pavic și îl bătu pe umăr. Ai auzit ce am spus? Te-ai pierdut pentru o clipă.

— Am auzit, spuse Marc.

Polițistul se uită în jur, asigurându-se că erau singuri în încăpere. Apoi căută în geanta lui sport și scoase un telefon ieftin, un Burner nedetectabil cu cartelă, care nu putea fi asociat cu el.

— Te-am chemat să ne întâlnim azi pentru că unul dintre informatorii mei a găsit ceva.

Expresia de pe fața lui Marc deveni dintr-odată plină de speranță.

— Și eu care credeam că era un pretext să îmi dai câteva, spuse el uitându-se la un mesaj de pe ecranul telefonului, dar amestecătura de abrevieri și de cuvinte bosniace fu de neînțeles pentru el. Spune-mi că e ceva folositor.

— O să te asiguri că mi se va acorda meritul pentru arestări, nu?, întrebă Pavic, revenindu-i rânjetul pe față.

— Ia-le pe rând, prietene.

— Cum ar fi dacă ți-aș spune că ai avut dreptate și că frații Kurjak sunt în Split? Mai mult, se și întâlnesc cu cineva, spuse polițistul dând aprobator din cap.

Pulsul lui Marc se acceleră, dar își stăpâni reacția.

— Ești sigur? Informatorul e de încredere?

— Mă știu cu Vanja de când eram mici, insistă Pavic, legănând telefonul în mână. Am luat-o pe drumuri diferite. El e rebel, dar am încredere în el.

— Ce știm despre întâlnire?, spuse Marc analizând deja totul în mintea sa.

Acest lucru nu era caracteristic fraților Kurjak. Aveau obiceiul să se arate când era vorba de bani mulți, dar numai dacă era suficient cât să le facă lăcomia să depășească un pic dorința de a rămâne în viață.

— Doar că are loc seara asta. Dar indiferent cu cine ar fi, au apărut din senin și țintele noastre la fel, spuse Pavic, arătându-i din nou telefonul și o frază anume de pe ecran. „Velika Stvar”, citi el cu voce tare. „Ceva Important”.

Capitolul 3

Marc o găsi pe Schrader la etajul patru al secției de poliție, vorbind cu un ofițer de la Autoritatea Portuară din Split; de Wit stătea de pază prin apropiere. Marc își croi drum dinspre lift în încăperea de birouri aglomerată, dar olandezul îl văzu și interveni.

— Ce s-a întâmplat, Dane?

— Trebuie să vorbesc cu Schrader.

Celălalt bărbat făcu o pauză și adulmecă aerul.

— Am fost la sală în pauza de prânz, spuse Marc și se încruntă. Da, nu am făcut duș când am ieșit. Mi s-a părut că asta e mai important.

— Dacă e vorba de frații Kurjak…

Marc îl întrerupse pe investigatorul adjunct înainte să apuce să spună ce avea de spus.

— Ți-am spus că am niște piste, spuse el încet. Cred că știu unde sunt. Am nevoie doar de niște întăriri sau ceva de genul și să sperăm că o să îi prindem pe acești ticăloși.

— Să *sperăm?,* repetă de Wit. De unde atâtea informații dintr-odată?

— Dintr-o sursă sigură, îi spuse Marc, nevrând să dezvăluie mai multe. Are recomandări bune.

Dar scurta pauză de dinainte să răspundă nu fu suficientă să îl convingă pe de Wit.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Schrader îndepărtându-se de ofițerul în uniformă și aruncând spre Marc o privire de avertizare.

— Dane spune că are informații despre locul unde sunt frații Kurjak.

— Am motive să cred că sunt în Split pentru o întâlnire, adăugă Marc. În nordul orașului, cel mai probabil. Au fost urmăriți până lângă port, la Sjeverna Luka. Cred că au o ascunzătoare în acea zonă.

— Și informațiile astea apar doar la câteva ore după ce te-am însărcinat cu cazul de poluare cu deșeuri toxice? Convenabil, spuse Schrader oftând.

— Eu aș fi spus *util,* dar nu contează, răspunde Marc.

— Cât timp transpirai tu la sală, șoferul prins la graniță a cedat la interogatoriu, îi spuse ea. Avem numele navei spre care se îndrepta și este

în port de câteva ore. Croații își fac o echipă din cadrul Serviciului pentru Intervenții ca să meargă și să rețină nava pentru percheziție. Chiar dacă aș vrea să îți dau ofițeri pentru descoperirea ta bruscă, nu pot să mă lipsesc de ei. Suntem pe cale să facem niște arestări importante, Dane. Am nevoie de toți oamenii și asta te include și pe tine.

— Pot să iau pe oricine, insistă el.

— Unde are loc presupusa întâlnire?, întrebă ea, plictisită.

— Nu am informația asta încă, dar…

— Cel puțin ai informatorul?, întrebă de Wit. Poți să îl aduci. O să vorbim cu el, o să vedem ce are de spus după ce ne ocupăm de navă.

— Nu. Trebuie să ne ocupăm de asta *chiar acum,* spuse Marc cu tonul ridicat, făcând pe câțiva dintre ofițerii de poliție care lucrau lângă ei să îi arunce priviri cu coada ochiului.

Respiră adânc și se strădui să își mențină tonul jos.

— Adică știm cum lucrează ei. Până la noapte o să fie în altă parte. Până mâine dimineață o să iasă din țară și o să plece.

— Dacă ai un informator, fă cum spune Maarten. Adu-l pentru interogatoriu, spuse Schrader hotărâtă. Dacă nu ai decât vorbe și zvonuri, îmi pierzi timpul. Nu o să îți mai zic încă o dată, Dane. Trebuie să lucrăm în echipă și asta înseamnă să ascultăm ordinele, zise Schrader și plecă, lăsându-l pe de Wit să scape de el.

— Nu te abții, îi spuse olandezul. De fiecare dată când deschizi gura, îi aduci aminte de ofițerul pe care îl alesese ea pentru postul tău, spuse el dând din cap. Gândește-te bine și decide-te dacă vrei să lucrezi aici.

— Ea mi-a dat cazul ăsta, spuse Marc șuierând, în timp ce se întorcea cu spatele. Acum că am găsit ceva, nu sunteți interesați?

Celălalt bărbat se abținu să răspundă și își luă la revedere de la Marc.

— Întoarce-te la birou și calmează-te. Goss o să aibă nevoie de ajutor cu informațiile pe care le obținem de pe navă. După aceea o să ne uităm peste ce ai.

Marc se întoarse, cu gura încleștată – și se pomeni uitându-se în ochii întunecați și strălucitori ai lui Franko Horvat.

— Te cerți cu mămica și cu tăticu'? Foarte rău, spuse inspectorul cu o față batjocoritoare și tristă.

— Ești o pacoste, nu, amice?, spuse Marc furios. Apari peste tot unde nu ești dorit.

Engleza lui Horvat nu era cea mai bună, așa că nu înțelese mare parte din ce spusese Marc, dar își dădu seama după limbajul corporal.

— Poartă-te frumos, îl avertiză el. Ești la mine acasă.

Marc trecu pe lângă el și plecă înainte să spună ceva și să regrete, dar o întrebare îl presa. „Cât timp fusese acolo Horvat și ascultase?”

Se opri lângă intrarea în birou. Se așeză în fața liftului, băgând mâinile în buzunarele bluzei, aplecându-se ca să vadă ce face Horvat, fără să atragă atenția.

Cu colțul ochiului, Marc îl văzu scoțând un telefon dintr-un sertar și îndreptându-se spre el, punând telefonul la ureche și vorbind repede. Îi aruncă o privire lui Marc și îi rânji, continuând să vorbească la telefon în timp ce se îndrepta spre camera de odihnă.

— *Postoje psi njuškati*[2], spuse Horvat. Marc auzi accentul sacadat, în croată, în timp ce trecea pe lângă el. *Su blizu. Budi oprezan.*[3]

Liftul veni și Marc intră în ascensorul gol. Când ușile se închiseră și liftul porni, scoase din buzunar mâna stângă în care își ținea telefonul. Apăsă un buton ca să oprească înregistrarea și ascultă ceea ce tocmai înregistrase. Mai tare ca zgomotul de fundal din birou, vocea lui Franko Horvat se auzea cu claritate.

Coborând la etajul următor, îl găsi pe Pavic cât putu de repede și îi aruncă telefonul.

— Ce zice?

— Ceva despre un câine. Pune-l din nou, spuse tânărul polițist strâmbându-se în timp ce auzea vocea lui Horvat.

— M-a auzit vorbind cu Schrader și cu de Wit. S-a uitat fix în ochii mei. Și-a bătut joc de mine pe față, pentru că știe că nu înțeleg.

— Nu înțelegi, adăugă Pavic, încruntându-se și spunându-i lui Marc să pună din nou înregistrarea. Îi spune cuiva că sunt câini… care adulmecă. Care se apropie. Spune că trebuie să fie atenți.

Marc simți un fior rece. Horvat avertizase pe cineva. Pentru o clipă se întrebă dacă nu avea legătură cu cei care aruncau deșeurile toxice de care se ocupa Schrader, dar dacă ar fi fost asta, mesajul ar fi trebuit să fie mult mai urgent. Acest lucru ducea la o singură concluzie.

— Înseamnă că vorbea cu frații Kurjak. *La naiba.*

— De ce nu mă surprinde?, spuse Pavic cu scârbă. Toată lumea spune că Horvat e corupt, așa că de ce nu ar avea legături și cu ticăloșii ăia sârbi?

— Și cum demonstrezi?, întrebă Marc uitându-se atent la celălalt bărbat. Nicio pistă nu duce la el, nu? Dar dacă lucrăm împreună, putem să schimbăm asta. Dacă frații Kurjak sunt condamnați, poți să pariezi că o să apeleze la orice polițist corupt pe care îl au la mână.

— De acord, spuse Pavic. Dar ticălosul ăla lingușitor poate strica totul. Dacă cineva iese din secție, o să își dea seama! O să îi anunțe.

Marc dădu din cap, analizând variantele. Ignoră ecoul sâcâitor al cuvintelor lui Schrader despre ascultarea ordinelor și cugetă.

— Luka, prietene. Vezi totul greșit. Asta nu e o problemă. E o oportunitate.

•

— Am mințit eu vreodată?, întrebă Bojan Kurjak, aplecându-se în față pe bancheta din spate a Mercedesului S-Class, ținând telefonul la urechea lui cea bună, dreaptă, întinzând mâna ca să lovească absent cu arătătorul lobul deformat al urechii stângi. Adică pe tine.

Fratele mai mic al lui Bojan, Neven, care era afară pe trotuar, își întinse mâinile cu un gest nervos și spuse:

— Ce faci?

Bojan îi făcu cu mâna prin ușa deschisă a mașinii.

— „Nu prea m-ai plătit bine în ultimul timp”, spuse Horvat, vocea sa răsunând la capătul celălalt al liniei, auzindu-se de parcă ar fi fost într-o baie. „O iau personal”.

— Ești plătit doar când faci ceva, știi asta, spuse Bojan. Spune-mi ceva folositor și te răsplătesc. Nu ești plătit în avans, Franko.

— „Nu îmi spune numele pe o linie nesecurizată”, se răsti el. „Ți-am dat ceva acum. Ești urmărit. Pleacă din oraș”.

— O să țin cont, spuse Bojan și ieși din mașină trântind ușa, făcând semn spre Neven și ceilalți bărbați care erau cu el. Vrei să câștigi în plus? Ai grijă de problema asta. Pune-le bețe în roate.

Închise și își băgă iPhone-ul suflat cu aur înapoi în geaca de piele.

— Ce voia?, întrebă Neven imediat, împreunându-și mâinile. Ne retragem?

Se bâțâia pe picioarele slabe, cu costumul închis până la gât din cauza frigului. Arătă spre blocul care se înălța lângă ei. Marginile clădirii erau înconjurate de schele și învelite cu folii de plastic care fluturau în bătaia vântului.

— Fedorin nici măcar nu a ajuns…

— Nu, răspunse Bojan cu dispreț. E prea târziu să reprogramăm. Lasă-l să-și merite banii odată. Oricum nu mai durează mult.

Neven se îngrijora tot timpul, iar Bojan îl liniștea, dar chiar și el era îngrijorat. Fratele mai în vârstă se duse la unul dintre oamenii săi și îi spuse să fie foarte atent. „Pentru orice eventualitate”, argumentă el.

Neven și ceilalți intrară în apartamentele goale primii, iar Bojan îi urmă. Frații Kurjak intraseră în posesia clădirii prin intermediul unor companii fantomă, iar firma de construcții care se presupunea că o renovează era un paravan pentru un clan aliat *bratva* din afara Ucrainei, parte a înșelătoriei care aducea câștig ambelor grupări fără să facă nimic. Clădirea era mereu neterminată și valora mai mult pentru frații Kurjak folosită ca un loc clandestin pentru mărfuri ilegale sau, ca atunci, ca un loc unde puteau avea întâlniri fără să atragă atenția.

Cel puțin asta era ideea. Bojan studie fețele oamenilor din jurul lui în timp ce urcară câteva etaje, gândindu-se la discuția cu Horvat. Oare vreunul dintre ei vorbea ce nu trebuie? Dacă era așa, poate trebuia să îl pedepsească și să îl dea exemplu.

Al cincilea etaj fusese modificat, cu majoritatea pereților comuni demolați, așa că spațiul era deschis de la un capăt la celălalt. Neven deja le spusese oamenilor să verifice dacă locul era sigur, așa că Bojan se îndreptă spre o fereastră. Prin sticla murdară și foliile verzi și groase de polipropilenă care atârnau afară, se uită spre Domovinskog Rata, urmărind traficul de pe strada largă. Nu văzu nimic alarmant.

Cu Neven lucrurile stăteau altfel.

— Frate, începu el încet, cu o privire intensă. Nu sunt sigur că e obligatoriu să fim amândoi aici. Poate…

— Vrei să pleci? Tu l-ai adus pe Fedorin, spuse el cu jumătate de gură, supărat că trebuia mereu să îl controleze pe Neven și să îi potolească pornirile. Dacă nu te vede aici, pleacă și nu o să știm niciodată ce are de vândut. Pierdere de timp.

— Nu îmi place, spuse Neven dând din cap. Ne-a forțat să ne întâlnim și mie nu îmi place să fiu *forțat.* Asta înseamnă că pune la cale ceva.

— Ai răbdare, îi spuse Bojan, uitându-se la ceas.

Încă mai era timp.

— Îți place sau nu, Fedorin ne-a adus marfă bună în trecut. A câștigat

ceva respect.

— Nu știu… începu iar Neven.

Bojan îl amuți cu o privire.

— Dacă lucrurile nu ies cum vrem noi, sunt mereu alte opțiuni, îi spuse el, arătând spre o zonă întunecată a peretelui.

În întuneric, abia se vedea un petic de beton gol care fusese spălat cu solvenți industriali puternici de multe ori, dar găurile din perete de la rafalele încrucișate de gloanțe erau indicatori mai stabili a ceea ce se întâmplase acolo.

•

Horvat coti pe lângă ușile încăperilor de interogatoriu și intră direct într-un perete de mușchi. Se dădu înapoi, înjurând și se pomeni uitându-se în ochii duri ai unui tânăr într-o uniformă, cu epoleți de sergent.

— Fii atent pe unde mergi, idiotule!

— Tu ai intrat în mine, insistă celălalt polițist.

— „Domnule”, spuse el, arătând spre fața lui. Poate trebuie să îți faci un control la ochi, spuse el înaintând, iar Horvat se dădu instinctiv în spate.

Sergentul era mai tânăr și mai înalt. Pentru o fracțiune de secundă, chiar se intimidase, dar își reveni și îl împunse direct în pieptul masiv.

— Cine dracului te crezi să vorbești așa cu mine?, spuse Horvat și căută să își amintească numele lui, dar nu reuși.

Îi știa din vedere pe majoritatea polițiștilor de rang înalt din secție, dar acești copii cu grade inferioare veneau și plecau și nu îl interesau. Oricum continuă: Nu știi să vorbești cu un superior?

— Ești mai mare în grad, bătrâne, dar nu îmi ești superior, spuse sergentul pufnind și făcându-l să se retragă, împingându-l pe Horvat spre ușa uneia dintre camerele de interogatoriu. Nici pe departe.

De cealaltă parte a ușii, Marc stătea la masa de tablă prinsă de podea, aplecându-se asupra ecranului unui laptop Amrel Rocky. De carcasa computerului militar era prins un dispozitiv care semăna cu un set walkie-talkie. La un capăt, un cablu era conectat la USB-ul laptopului și la celălalt, o antenă cât un deget era îndreptată spre podea. Marc auzi zgomotul a ceva care se izbea de ușă și zgomotul vocilor ridicate.

Dispozitivul scană zona din apropiere în căutare de semnale de telefon și pe ecranul laptopului apăru un tabel. Cel mai apropiat era un iPhone activ la mai puțin de un metru – același pe care Marc îl văzuse la Horvat, același

care era încă în buzunarul lui.

Marc deschise o altă fereastră și dădu comanda să se lanseze un program de căutare a identității. Modul de scanare se schimbă și trimise un bruiaj spre iPhone, dând comanda telefonului lui Horvat să se conecteze acolo, nu la turnul cel mai apropiat. De la o distanță așa mică era ușor să schimbi modul de funcționare al telefonului.

Cât timp cearta de afară se transformă într-un șir de înjurături, programul lui Marc se instala. Aflând numărul iPhone-ului, îi trimise un mesaj cu un virus Trojan și lăsă codul să deschidă virtual ușa către sistemul de operare al telefonului.

Odată făcut acest lucru, mesajul se șterse singur și nu lăsă nicio urmă. Marc își luă telefonul și îl sună pe Pavic, închizând după primul țârâit.

•

— O să îți iau insigna și o să ți-o dau să o mănânci, prostule! spuse Horvat, roșu de mânie.

Auzi un țârâit care părea să vină din jacheta celuilalt bărbat, dar era prea furios să îl ia în seamă.

— Știi cine sunt? Știi unde am relații?

— Știu cine ești, răspunse tânărul țipând. Și dacă o mai suni pe sora mea, îți bag mâna pe gât și îți scot plămânii, superior sau nu!

Furia lui Horvat pieri dintr-odată.

— Ce? Cine?

— Marta ți-a spus să o lași în pace, perversule, *așa că las-o în pace*!

Horvat se îndepărtă de tânărul polițist furios. Atrăgeau prea multă atenție pentru el.

— Despre ce vorbești, băiete? Nu știu nicio curvă pe nume Marta!

— Cum ai făcut-o pe sora mea, Kovac? O să șterg cu tine pe jos pentru asta.

Pe hol se adunau alți polițiști, gata să intervină.

— Kovac? Cine e Kovac?, spuse Horvat făcând semn celorlalți polițiști. Să îi spună cineva prostului ăsta cum mă cheamă!

— Surpriză, Pavic! Îl cheamă Franko Horvat, spuse unul dintre martori. Kovac lucrează la vamă, la aeroport, idiotule.

— A, spuse Pavic și fața i se posomorî, furia lui dispărând, devenind întruchiparea cucerniciei. Inspectore. *Îmi pare rău.* Foarte rău. Am… am crezut că ești tu, tot trimite poze cu…

— *Pleacă dracului din fața mea*! urlă Horvat cât de tare putu, opintindu-se să îl împingă pe tânăr la o parte.

Ceilalți polițiști care asistaseră la ceartă râdeau de întorsătura pe care o luaseră lucrurile și asta îl enervă pe Horvat mai mult ca orice.

— Proștilor, treceți la treabă! Și tu! spuse el urlând la Pavic. Dacă te mai văd iar îți dau una, ai înțeles?

Pavic se retrase, cerându-și mii de scuze, iar Horvat porni val-vârtej pe coridor.

•

Cearta se stinse, iar după câteva clipe ușa de la sala de interogatorii se deschise și Marc îl văzu pe Pavic intrând.

— Chiar mi-a făcut plăcere, spuse polițistul zâmbind. Arogantul. Nici nu mai știu de câte ori s-a luat de mine și tot nu își aduce aminte cum mă cheamă.

— De acum o să își aducă, spuse Marc, îndreptându-și atenția spre laptop. Bună treabă. Totuși, trebuie să ne mișcăm repede, în caz că e mai deștept decât pare.

— I-ai spart telefonul?

— Chiar acum… spuse Marc și apăsă tastele negre ale laptopului.

— Și cum se face? I-ai aflat parola?

— Cu forța, spuse Marc dând din cap. Horvat știe să folosească un telefon ieftin, dar nu e destul de priceput ca să umble cu setările de bază. Așa că i-am spart telefonul, m-am logat ca utilizator fantomă și… spuse el, oprindu-se și uitându-se spre Pavic din nou. Devin prea tehnic?

— Da, recunoscu Pavic. Spune-mi doar atât, cât de ilegal e ce faci?

— A, foarte, zise Marc. Foarte. Te-ai răzgândit?

— Nu prea, răspunse Pavic după o scurtă pauză. Mă întreb cum o să explicăm asta procurorului, punctă el, apoi își răspunse singur. O să spun că informatorul meu ne-a zis.

— Așa. Dilema morală a fost rezolvată, zise Marc tastând altă comandă în timp ce zâmbea. Am dezactivat de la distanță toată criptarea și securitatea, spuse el întorcând ecranul spre Pavic. Avem control asupra telefonului lui Horvat.

— Ce repede, spuse Pavic uitându-se la ceasul de pe perete.

— Înfricoșător, nu?, întrebă Marc.

— Adu-mi aminte să te pun să rezolvi chestia asta cu *logat-ul* și la

telefonul meu.

— Da, mai târziu, spuse el arătând spre ecran. Între timp, uită-te aici, la șirul ăsta de cifre. Astea sunt informațiile din jurnalul de apeluri pentru ultima convorbire a lui Horvat.

Pavic își umezi buzele. Începea să îi placă acea operațiune clandestină.

— Și putem să și găsim locul în care se afla persoana pe care a sunat-o?

— Știu pe cineva care poate, spuse Marc luând telefonul și formând un număr.

— Jurgen? Sunt Dane. Îți trimit un email. Am nevoie să îmi localizezi un număr pe ascuns, da?

Vocea nazală a austriacului mormăi în urechea lui Marc și acesta se încruntă. Puse telefonul pe mut și aruncă o privire spre polițist.

— Așteaptă un minut. O să fie nevoie de ceva muncă de convingere.

— Aduc mașina, spuse Pavic și se ridică.

Marc așteptă puțin și ieși din secția de poliție pe altă ușă, cu rucsacul lui elvețian pe un umăr. Încerca din răsputeri să nu iasă în evidență în timp ce ocolea parcarea pentru a intra în Volkswagenul Golf negru al lui Pavic, dar cu fiecare pas simțea o presiune din ce în ce mai mare în zona cefei, care se finaliză cu o migrenă.

„Nu e prea târziu să mă întorc”. Acest gând își croi drum în mintea lui până când nu mai putu să se gândească la nimic altceva. „Șterge informațiile din laptop. Șterge softul de pe telefonul lui Horvat. Convinge-l pe Luka să renunțe”. Aceștia sunt pașii pe care trebuia să îi facă. Încă mai avea timp. Marc încă putea să renunțe fără să afle nimeni.

Se strâmbă și își încleștă pumnii în încercarea de a alunga ideea.

Era un lucru să petreci săptămâni întregi lucrând la dosarul fraților Kurjak, dar să fii obligat să renunți la el din ordinul unui ofițer superior, și cu totul alt lucru să nu respecți în mod voit acel ordin și să încalci legea ca să îți menții cazul. În sala de interogatorii, prins de moment, fusese ușor pentru Marc să acționeze. Fusese pasiv prea mult timp, nefăcând mult mai mult decât să caute informații și să compare tipare. Se simțea *bine* să facă ceva riscant, să acționeze odată.

Dar în acel moment adrenalina îi scădea și se gândea ce s-ar întâmpla dacă planul nu îi reușea. În trecut, nerespectarea regulilor fusese ceea ce îl ținuse pe Marc Dane în viață când universul său se spulberase, dar nu putea să scape de realitatea dură a altui adevăr – că în urmă cu un an același lucru

cauzase moartea echipei sale și a femeii iubite. Samantha Green și toți ceilalți din echipa operativă Nomad plătiseră cu viața pentru nerespectarea regulilor, iar atunci și acolo, Marc era pe punctul de a o lua din nou pe același drum. Îl zări pe Pavic în mașină și încetini.

„Luka are o soră în Dubrovnik", își aduse el aminte. „Tatăl lui e pensionar, undeva la țară". Marc era singur și pe cont propriu, dar dacă i s-ar întâmpla ceva lui Pavic, viețile unor oameni buni ar fi distruse.

Dacă Marc și Luka urmau să facă ceea ce aveau de gând, și-ar fi riscat nu doar carierele, ci și viețile. Era o realitate tristă.

Pavic se dădu jos din mașină și îl privi pe deasupra capotei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ultima șansă să renunțăm, spuse Marc. Nu avem întăriri, nu avem pe cine să sunăm dacă se întâmplă ceva.

— Pe cine încerci să convingi?, întrebă Pavic, făcându-i semn fără vreo urmă de îndoială. Hai.

Răspunsul lui Marc fu înăbușit de țârâitul telefonului. Ridică o mână spre Pavic și scoase telefonul din geacă. Mai gros ca un telefon obișnuit, S60-ul lui era butucănos, rezistent la apă și destinat muncitorilor, dar Marc și-l personalizase cu câteva modificări – un *scrambler* integrat și un soft care împiedica pe oricine să îi facă ce îi făcuse el lui Franko Horvat. Numărul de pe ecran era al lui Jurgen Goss, iar Marc duse telefonul la ureche.

— Ce ai pentru mine?

Îl auzi pe Goss oftând.

— De ce faci asta, Dane? Dacă Schrader află ce ai de gând, dacă află că te-am ajutat…

— Schrader e orientată spre rezultat, i-o reteză Marc. Dacă îi aduc dovezi o să fie de acord.

Ambii știau că printre motivele pentru care femeia se străduia așa tare să facă arestări printre cei care aruncau deșeuri toxice era că Serviciul de Intervenții nr. 7 nu prea avusese succes în misiunea NSNS în ultimele luni. Schrader și de Wit puteau trece cu vederea orice abateri de la procedură dacă planul lor ar reuși. Și în ciuda a orice zisese în trecut conducerea de la Viena, să saboteze operațiunea fraților Kurjak *ar fi fost* o victorie.

— Ce ai găsit?, îl întrebă el din nou.

Vocea lui Goss deveni joasă.

— Să nu mai îmi ceri așa ceva niciodată. Telefonul destinatarului din istoricul de apeluri pe care mi l-ai dat a fost activ ultima oară când s-a conectat la un turn din nordul orașului. M-am uitat în urmă ca să triangulez și am găsit un loc.

Austriacul citi cu voce tare o adresă care îi aduse dintr-odată lui Marc aminte de ceva.

— Frații Kurjak au proprietăți peste tot în Split, au cumpărat companii fantomă. Sunt destul de sigur că acea clădire e a lor.

— Nu vreau să știu! strigă Goss. Cum închid, șterg istoricul și tot ce mi-ai trimis! spuse el, făcând apoi o pauză. Cred că ar trebui să te întorci. Să vorbești cu de Wit. Vin cu tine. Poate împreună îi convingem.

— Știi care e răspunsul. Mersi, Jurgen, spuse Marc dând din cap.

— Îmi *rămâi dator,* spuse celălalt bărbat și închise.

— Deci?, întrebă Pavic. Mergem sau nu?

— Mergem, spuse Marc, deschizând ușa Volkswagenului.

•

Horvat scoase din buzunarul jachetei un pachet de Ronhill și scoase o țigară, punându-și-o între buze în timp ce bâjbâi după brichetă. Ignorând semnele de avertizare care interziceau fumatul, se îndreptă spre fereastră și aprinse țigara. Era încă furios în legătură cu idiotul musculos care îl făcuse de râs pe hol și își storcea mintea în căutarea unor moduri pentru a-i face viața tânărului sergent un iad de atunci înainte. Avea mulți prieteni în uniformă, multe informații despre greșelile și secretele lor ca să fie în avantaj. În acele momente, Horvat era suficient de supărat ca să fie dispus să ofere ceva de valoare doar ca să îl vadă pe acel idiot retrogradat și trimis în misiuni murdare și periculoase. Râse în sinea lui la ideea că pe sergentul – *Cum îl chema, Pavic?* – aveau să vomite turiștii de pe litoral îmbuibați de băutură sau, și mai bine, avea să îl înjunghie în abdomen vreun drogat prin părțile rău famate ale orașului.

Privind pe fereastră, îi atrase atenția o siluetă care traversa parcarea. Era englezul cu față de câine, care îi răspundea mereu. Horvat îi arătă degetul.

În schimb, englezul se opri să vorbească la telefon câteva clipe, apoi Horvat îl văzu făcând semn cuiva dintr-o mașină. Cel din mașină era sergentul musculos. Nu mai era în uniformă, dar era negreșit el.

„Se cunosc?”. Întrebarea îl făcu să inspire puternic și Horvat începu să

tușească. Stinse țigara din reflex și procesă noua informație.

Franko Horvat nu era un bun investigator, dar avea instincte bune și o fire suspicioasă. Nu credea în coincidențe; nu îi inspira prea multă încredere ideea de întâmplare. Și în acele momente își aducea aminte de fiecare clipă a confruntării de pe hol cu Pavic, căutând un fel de legătură cu englezul și cu acei băgăcioși de la ONU.

În parcare, Dane terminase de vorbit la telefon și se îndrepta spre mașina lui Pavic. „Pun ei la cale ceva", își spuse Horvat. Era sigur.

Acționând din instinct, în care învățase să aibă mereu încredere, inspectorul se întoarse și se îndreptă spre lift cât de repede putu, strecurându-se cu forța printre ușile care tocmai se închideau. Horvat apăsă butonul spre parter.

Cuvintele lui Bojan Kurjak îi răsunară în minte. „Vrei să câștigi în plus? Pune-le bețe în roate".

Horvat zâmbi în sinea lui în timp ce luă din jachetă cheile de la mașina lui Lada și atinse în treacăt cu degetele revolverul neînregistrat pe care îl ținea de obicei într-un buzunar secret.

•

Neven Kurjak îl cunoscuse pe Oleg Fedorin pe puntea unui yacht, în largul Mării Caspice. Își aducea aminte bine acel weekend. El și fratele său se aflau pe vas, sub pretextul unei petreceri de trei zile, ca să întâlnească un grup de neofasciști finlandezi care voiau să cumpere arme. Finlandezii se dovediseră din păcate o pierdere de vreme pentru frații Kurjak, crezând că pot face tranzacția cu bani ipotetici și nu reali – dar întâlnirea din întâmplare cu Fedorin salvase escapada de la a fi un fiasco total. Și acesta deveni începutul unui profitabil parteneriat financiar.

Neven se înțelegea cu Fedorin, dar Bojan credea că era arogant și trufaș, comportându-se de parcă ar fi fost șeful tuturor. Fedorin se obișnuise să se poarte așa din Rusia, unde fusese general de rang înalt în Forțele de Rachete Strategice. Era citit, un om cu înclinație spre cele mai relaxate distracții pe care Asia de Sud-Est le putea oferi și cu un obicei de a paria, care era pe cale să devină o dependență serioasă. Studiind mereu natura umană, Bojan fusese cel care sugerase să îi ofere lui Fedorin un rol de „consultant" la Compania Internațională Navală Kurjak în schimbul ajutorului financiar.

Fedorin era un bun rus, nu ar fi făcut nimic ca să pună în pericol

securitatea patriei sale. Cu toate acestea, reținerea sa nu cuprindea și rezolvarea situației în legătură cu stocurile de arme și muniție, astfel încât frații Kurjak să poată să cumpere și să revândă puști de asalt poliției africane sau grupărilor din America de Nord. Și cu relațiile din cadrul armatei ale lui Fedorin, fusese util în procurarea de materiale și documente care dădeau sârbilor falsa aparență a adevărului.

Dar acestea se întâmplaseră cu câțiva ani înainte, iar generalul fusese promovat la cele mai înalte funcții din Moscova, unde legăturile lui cu mafioții sârbi erau considerate *inferioare.* Așa că fusese o surpriză când Oleg Fedorin îl contactase pe Neven Kurjak printr-un intermediar să îi ceară să se întâlnească.

Mesajul fusese scurt și la obiect. Fedorin avea de vândut ceva important și o perioadă limitată de timp pentru a face acest lucru. Bărbatul percheziționat de unul dintre tâlharii fraților Kurjak arăta ca Oleg Fedorin pe care Neven și-l amintea din acel weekend de pe iaht, dar o versiune îmbătrânită mult mai mult decât ar sugera-o trecerea anilor.

Parcă părea mai scund. De parcă ducea o greutate invizibilă care îl trăgea în jos. Neven se uită la Bojan și văzu un zâmbet pe buzele lui. Bojan văzu slăbiciunea rusului și, odată cu aceasta, o oportunitate.

Fedorin avea un singur om cu el, un bărbat atletic în jur de douăzeci de ani, cu constituție de înotător, purtând un rucsac de drumeție și o haină mare care trebuia să ascundă cel puțin o armă. Nu îl prezentă, dar felul în care cei doi își schimbau priviri ridică semne de alarmă pentru Neven. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de rus, s-ar fi retras imediat.

— Generale, începu Neven. A trecut ceva timp. Am crezut că ai uitat de vechii tăi prieteni din colțurile astea ale lumii.

— Eu nu uit nimic, răspunse Fedorin, cu un zâmbet îngust, uitându-se la ceilalți bărbați din încăpere. E nevoie de toți acești oameni? Nu ai încredere în mine?

Bojan făcu un gest cu mâna, cuprinzând podeaua întinsă și întunecată.

— Securitatea e importantă, îi spuse el. Înțelegi tu, zise el, înălțându-și bărbia către bodyguard. Cine e?

— Vladimir, spuse bărbatul cu rucsacul, chiar dacă Fedorin ridica mâna să îi facă semn să nu vorbească.

Neven luă în calcul acest lucru. Deci Vladimir era nou în afacerile de acest gen. Cineva cu experiență ar fi tăcut.

— Ultima oară când te-am văzut, aveai o duzină de trupe. O singură gardă de corp înseamnă că ai decăzut.

— Ia-o ca o dovadă de respect, spuse Fedorin, încă zâmbind. Am încredere în tine.

— Sau e pentru că nu mai ai influența pe care o aveai odată?, spuse Bojan plimbându-se de-a lungul încăperii. Nu am mai auzit de mult de tine, Fedorin. De ce?

— În ultimul timp am lucrat în instituții secrete. Mă înțelegi.

— *Mmm*, spuse Bojan și se opri să adulmece aerul, uitându-se spre Neven. Simți, frățioare?

Jucaseră acest joc și înainte, iar Neven știa replicile.

— Disperare? De îndată ce îl studie cu atenție pe Fedorin, *chiar* observă ceva anxietate în felul de a se purta al bărbatului, confirmându-și suspiciunile. Se decise să nu se mai gândească la acest lucru. Cred că ești fugar.

O scânteie de panică din ochii lui Fedorin îl făcu să fie sigur de asta și văzu același lucru și pe fața lui Vladimir. „Amândoi se tem pentru viața lor”.

— Nu îmi place să repet zvonurile, spuse Bojan, dar am auzit lucruri despre tine, Oleg, spuse el, folosind în mod intenționat prenumele bărbatului. Despre gusturile tale, zise Bojan măsurându-l pe Vladimir din cap până în picioare și chicotind.

— Aaa, spuse Neven, dându-și seama dintr-odată de adevărata relație dintre Fedorin și „bogyguardul” său și brusc își aduse aminte de duzina de comentarii triviale pe care nu le luase în seamă în anii în care colaboraseră. Era dezamăgit de el însuși că nu își dăduse seama, dar făcu toate conexiunile și dădu din cap.

— Cred că am înțeles. A aflat cineva, generale? Cineva care a folosit informația împotriva ta?

Fedorin se dădu înapoi, mai aproape de Vladimir, cu o expresie obosită.

— Stilul meu… de viață nu cade bine conducerii actuale din țara mea.

— Nu ne pasă cu cine trăiești, spuse Bojan dând din cap cu răceală și consolidând poziția lor de superioritate. Ce ai pentru noi și ce ceri?

— Îmi joc ultima carte, spuse Fedorin, cu un rânjet abia schițat. Și sincer, dacă aș fi putut să merg în altă parte, m-aș fi dus. Dar toți ceilalți sunt supravegheați.

— Încântător, mormăi Neven, uitându-se la Vladimir. Chiar așa? Poate să îți fie fiu.

Fedorin își îngustă buzele. Îi făcu semn lui Vladimir, iar acesta își dădu cu grijă rucsacul jos din spate.

— Vreau douăzeci de milioane de dolari în contul meu din Elveția, în seara asta, spuse el privindu-i în ochi pe frații Kurjak, iar pentru un moment privirea dominatoare, dură a vechiului general Fedorin îi apăru din nou pe față. Și credeți-mă, când o să vedeți ce am, o să *vreți* să mi-i dați.

Capitolul 4

Pavic ascunse Wolkswagen-ul pe aleea din spatele unui complex comercial de trei etaje și Marc îl urmă, urcând pe o scară metalică până pe acoperișul acoperit cu prelată.

Soarele deja apusese iar umbrele se accentuau întunecate. În afară de câteva magazine care se închideau târziu, la etajele inferioare ale complexului, nimic nu îi împiedica să urmărească ce se întâmplă în clădirea de vizavi.

— Aici, spuse Marc care găsise o gură de aerisire în formă de turelă lângă un perete mic și se ghemui lângă ea. Lăsă jos rucsacul din spate, scoase o cameră digitală Panasonic cu obiectiv lung și privi prin ea.

Pavic se ghemui lângă el, studiind clădirea.

— Văd niște oameni jos, la parter. Se plimbă prin zonă, încearcă să nu pară suspecți.

Marc îi găsi, uitându-se prin lentilele pentru lumină slabă ale camerei și făcu o duzină de fotografii.

— Recunoști pe cineva? Prietenul tău Vanja e acolo?

— Nu îl văd.

— Oricum, cum l-ai găsit pe tipul ăsta?

Nu fi nevoie să repete ce știau amândoi și anume că frații Kurjak menținеau tăcerea printre oamenii lor plătind cu aur sau cu gloanțe, în funcție de loialitatea tâlharilor angajați de ei. Neputința de a pătrunde în organizația lor era unul dintre motivele pentru care NSNS nu putuse să se apropie de ei.

— Îmi era dator, îi spuse Pavic într-un mod care îi sugera lui Marc că nu avea să mai ofere alte informații.

Marc se concentră pe ce avea de făcut. Își lăsă aparatul să îi atârne și folosi senzorul de căldură al telefonului ca să scaneze partea laterală a blocului. În câteva clipe, pete galbene-portocalii de căldură apărură la un etaj de mai sus și luă din nou aparatul. Arătă spre clădire și îi dădu telefonul lui Pavic.

— Așa. Se pare că întâlnirea are deja loc.

Continuă să facă fotografii, umplând cardul de memorie cu imagini,

surprinzând părți din fețe printre rupturile din foliile de plastic din jurul schelelor.

— La naiba, aș fi vrut să am un microfon parabolic.

— Văd o față. E Bojan?, întrebă Pavic, încruntându-se.

— Bună, bună, spuse Marc, mărind imaginea și făcând o fotografie frumoasă, din profil. El e, în carne și oase. Și dacă Bojan e aici, e și Neven.

Știa fețele sârbilor din vedere pentru că le studiase de-a lungul timpului din fotografiile din dosarele Europol. Zări alt bărbat – mai în vârstă, cu părul cărunt și cu față de german – gesticulând spre cineva. „Jucător nou", își spuse el, făcând alte fotografii. „Poate e clientul?"

— Cum facem?, îl întrebă Pavic încet.

Jacheta lui era deschisă, iar Marc îi văzu teaca pentru umăr și mânerul pistolului de serviciu HS2000 sclipind în întunericul semiobscur.

— Fără întăriri nu putem să îi arestăm.

— Facem tot ce putem. Adunăm dovezi despre ce fac aici, spuse Marc încruntându-se, știind că polițistul avea dreptate. Ceva ce Schrader să nu aibă cum să nu ia în seamă, zise el și apăsă un buton al aparatului, activând funcția wireless, sincronizându-l automat cu telefonul său, iar fotografiile pe care le făcea începură să se încarce pe internet, de unde nu puteau fi ușor șterse sau pierdute.

Pavic se uita, peste umărul lui Marc, la display-ul aparatului și ochii i se îngustară în timp ce dispozitivul afișa fotografiile bărbaților de vizavi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu contează, spuse polițistul dând din cap și privind în altă parte.

•

Răbdarea lui Bojan în legătură cu aroganța rusului se termină și dădu din cap, holbându-se la partenerul generalului.

— Prietenul tău și-a pierdut mințile, se răsti el. Crezi că avem așa mulți bani de cheltuit pe oameni ca tine?

Neven se încruntă la Bojan. Fratele mai mare știa la ce se gândea el. Douăzeci de milioane de dolari americani însemna aproape întregul capital al operațiunii lor în Croația. Deși aveau destul de multe resurse, cu stocuri întregi de arme și muniții ascunse în depozite din toată țara, când venea vorba de bani lichizi erau strâmtorați.

Bojan ajunsese să se gândească mult la bani. Intrau și ieșeau cu fiecare afacere pe care o făceau și cea mai mare parte mergea la alții, care foloseau

firmele fantomă ale fraților Kurjak ca să își spele banii în schimbul unui procent bun. Georgieni, ucraineni, oamenii cu care aveau relații din Africa sau din Canada, și care alimentau mașinăria lor de bani din Europa.

El pufni la îndrăzneala rusului de a sugera așa o sumă. *Douăzeci de milioane?* Fedorin ar fi putut să ceară luna de pe cer, pentru că ambele lucruri erau la fel de improbabil de procurat de către frații Kurjak.

— Nu suntem interesați de relicve din Războiul Rece ca tine, continuă Bojan, supărat că își pierduse timpul. Ne-ai lăsat baltă ca să fii asociat cu noi, dar acum ai venit cu cereri nebunești?, spuse el dând din cap. Ne-a luat de idioți, Neven. Ai avut dreptate, nu ar fi trebuit niciodată să îl primim pe acest nebun.

Fedorin chicoti, precaut.

— E amuzant, Kurjak. Pentru că o relicvă din Războiul Rece este exact ceea ce am să vă ofer, zise el, făcându-i semn lui Vladimir.

Partenerul rusului deschise rucsacul și scoase o servietă mare și grea de metal, din acelea care erau de obicei căptușite cu un strat gros de spumă ca să transporte echipamente antice sau fragile. Vladimir o ținea de parcă era otrăvitoare, așezând-o cu grijă pe o bancă de lucru rabatabilă de metal. Se dădu înapoi, asudând, în timp ce Fedorin desfăcea încuietorile mari ale valizei.

În timp ce manevra lacătele, începu să le dea sfaturi.

— Afacerile voastre false cu mercur roșu. V-ați întrebat vreodată cine a inventat povestea inițial?, spuse el, și nu așteptă răspuns. *Noi.* KGB-ului îi plăcea să joace până la capăt când era vorba despre strategii de dezinformare. Am răspândit informația în lume și am folosit acest mit ca să ascundem adevărul de dușmanii noștri din vest. Nu eram așa puternici și avansați cum credeau ei. Dar trebuia să ne asigurăm că nu o să afle asta niciodată. Americanii au mizat întotdeauna pe forță brută și nu pe subtilitate, așa că am folosit asta împotriva lor. Până la urmă, o minciună e mult mai ieftină decât ceva material, nu credeți?, spuse el deschizând ultimul zăvor al servietei, iar zgomotul de metal pe metal îl făcu pe Bojan să ducă mâna în mod reflex spre pistolul semiautomat Glock de la curea.

Ezită, iar tensiunea începu să se simtă în aer. Aruncă o privire spre oamenii lui, avertizându-i cu un semn scurt din cap să nu facă nimic.

— Ce e acolo?, întrebă Neven, cedând curiozității.

— Altă formă de viață, spuse Fedorin, ridicând capacul și întorcând

servieta ca să poată vedea toți.

Un cilindru gros de oțel se întindea de-a lungul axei celei mai lungi a servietei, cu rețele de conectori ieșind din ambele sale capete spre un panou de comandă complex alcătuit din electronice masive depășite de treizeci de ani. Rusul scoase o cheie din buzunar și o introduse într-o încuietoare. Dispozitivul prinse viață și un șir de cifre apăru lângă LED-ul roșu și gros. El tastă un cod pe o tastatură mică de lângă LED.

— O bombă, spuse Neven, dându-se înapoi.

— Nu *doar o* bombă, îl corectă Fedorin. *Bomba.* Faceți cunoștință cu o jucărie din zilele de demult, domnilor. Acesta este Articolul Trei din programul Exil. Cred că ați auzit de el. Unul dintre cele cinci dispozitive nucleare tactice portabile create ca arme de primă linie în cazul unui război cu Statele Unite ale Americii.

Un hohot nervos de râs îi ieși pe gură lui Bojan.

— Cred că glumești. Nu există așa arme. E un fals, ca și mercurul roșu, spuse el pufnind. Nu poți să păcălești un escroc.

Fedorin se uită în ochii lui, iar lângă el, Vladimir devenise alb ca varul.

— Șase kilotone. O capodoperă a științei și ingineriei sovietice. Dacă ar fi detonată aici, orașul Split ar deveni deșeu radioactiv pentru sute de ani.

— Nu, nu, nu, spuse Neven dând din cap. Rușii au renunțat la programul Exil în 1991, când Gorbaciov era președinte. Americanii l-au obligat, eu așa am auzit!

— Parțial adevărat, răspunse Fedorin. Două dispozitive au fost dezactivate și reținute. Am făcut rost de unul dintre ele ca… poliță de asigurare și l-am reactivat, spuse el studiind expresiile lor, conștient pe deplin că avea totul sub control. Mă cunoști, Neven. M-ai văzut jucând cărți. M-ai văzut câștigând un milion de dolari într-un cazino din Macau și apoi pierzându-l iar în aceeași noapte. Acum, gândește-te. Blufez?

— Nu, spuse fratele lui Bojan, mecanic.

Vladimir îi întinse un detector de particule din rucsac și după ce îl verifică să vadă dacă nu se umblase la el, Neven îl trecu peste dispozitiv. Zumzăitul ca de insecte crescu alarmant în timp ce îl îndreptă spre valiză.

— Vai, mamă. Asta e… *Asta e*... spuse el, neputând să termine propoziția.

— Ultima bombă fantomă a URSS, termină Fedorin propoziția pentru el. Voi ați vândut suficiente falsuri la vremea voastră ca să recunoașteți ceva

autentic când îl vedeți, bănuiesc. Vă ofer șansa să o obțineți.

Bojan făcu un pas înainte, cu băgare de seamă. Știa povestea așa-ziselor „valize nucleare”, arme compacte care fuseseră proiectate să fie introduse clandestin peste granițele statelor inamice și lăsate acolo ca să fie detonate lângă guverne sau puncte militare dacă Războiul Rece ar fi escaladat. Aruncă o privire spre oamenii lui, întrebându-se dacă vreunul dintre ei își dădea seama lângă ce stăteau.

Generalul scoase un dosar gros din rucsac și îl aruncă pe banca de lucru de lângă dispozitiv. Bojan clipi, neacordându-i prea multă atenție. Era greu să nu fii atras de strălucirea purpurie a displayului digital al bombei.

— Prețul include ca bonus toate detaliile tehnice și planurile dispozitivului. Grăbiți-vă. E o ofertă limitată, spuse Fedorin amuzându-se de propriul umor sumbru.

— Să presupunem că vă omorâm și pe tine și pe frumosul de lângă tine și că luăm dispozitivul, spuse Bojan scoțând pistolul. De ce să plătim așa mult?

— Am setat declanșatorul la trepidații, le spuse Fedorin. Doar eu am codul de dezactivare. Îl împușcați pe Vladimir sau pe mine și murim toți. Și tot orașul odată cu noi.

Însoțitorul generalului se întoarse spre el cu o privire rugătoare, dar Fedorin îi făcu un semn dezaprobator, devenind dur și rece.

— Așa va fi. Dacă preferați, considerați suma ca pe o „taxă de dezamorsare”. Dar nu vă gândiți prea mult.

— De ce faci asta?, întrebă Neven. Dacă explodează?

— Sunt disperat, îți aduci aminte?, îl întrebă Fedorin. Nici nu știi ce disperat! Mâine, în Moscova, o să fie publicate știri care o să mă acuze de… lucruri îngrozitoare. Nu am timp. Trebuie să dispar. Am fost forțat să fac asta, spuse el devenind nervos dintr-odată. Știu că aveți banii! Nu mă mințiți! V-am văzut conturile din insulele Cayman. Aveți!

— Nu sunt ai noștri, spuse Bojan dintr-odată, dar Neven îi puse o mână pe braț ca să îl oprească, trăgându-l deoparte.

— E real, șopti Neven. *Real.* Știm că Fedorin avea acces la dispozitive de genul ăsta. Știm că ar putea face ce spune. Frate, ne-a adus potul cel mare.

— O *armă nucleară?,* întrebă Bojan dând din cap, frica rece punând stăpânire pe pieptul său în timp ce accepta adevărul. E mult mai mult decât

puști și cartușe, Neven. E prea mult, nu putem…

Se opri, scuturându-și capul. De obicei nu simțea frica prea des, dar o simțea atunci.

— Spune-i să o dezamorseze. Să o ia de aici.

Apoi Neven puse întrebarea care făcu panica să scadă:

— Cât crezi că valorează? Am putea să o vindem cu cel puțin *de cinci ori* mai mult decât cere Fedorin. Știi că am dreptate.

— Da, spuse Bojan, gâtul uscându-i-se și amețind pentru o clipă. *Da.* Dar e o singură problemă.

— Banii, spuse Neven dând din cap.

Ce văzuse Fedorin în conturile secrete ale fraților Kurjak erau bani spălați, ținuți pentru clienții lor. Niciun bănuț de acolo nu era al lor, numai dacă voiau să îi fure de la oameni violenți care nu știau multe. Oameni care, spre deosebire de teroriștii pe care îi înșelaseră în trecut, știau *exact* unde să îi găsească.

— Gândești pe termen scurt, frate. Cheltuim banii aceia acum, noaptea asta. Apoi îi punem la loc cu dobândă. Și tot ne rămân suficienți bani ca să ne retragem foarte bogați din activitate.

Fără să vrea, un rânjet își făcu apariția pe fața lui Bojan. Simți aceeași doză de adrenalină și de curaj pe care o simțea mereu în timpul celor mai periculoase dintre înșelătoriile lor. Privi valiza argintie cu alți ochi și își dădu seama că își dorea ce era în ea. Își dorea ce reprezenta ea.

— Îmi pierd răbdarea, spuse Fedorin. V-ați decis?

Neven și Bojan își aruncară unul altuia o privire complice, fiecare din ei simțind același fior.

— Plătește-l, spuse fratele mai mare.

„*Până la urma lăcomia câștigă mereu*”, își spuse el.

•

— Nu știu, spuse Marc. Poate se întâlnesc să bârfească acolo.

Roti camera de-a lungul clădirii.

— Mișcare, spuse Pavic, dând din cap.

Marc se aplecă și puse obiectivul camerei pe marginea acoperișului, găsindu-i repede și apoi făcându-le poze oamenilor care ieșeau de la parterul blocului. Bojan Kurjak era printre ei, aprinzându-și o țigară, cu limbajul corporal exprimând tensiune și nervozitate. Bărbatul mai în vârstă cu aspect germanic pe care Marc îl văzuse mai înainte era cu el și cu

însoțitorul său atletic. Ambii păreau obosiți. Se îndreptau spre bordura unde era parcată o Skoda argintie și tânărul bărbat se grăbi să ajungă pe locul șoferului de parcă ar fi fost nerăbdător să scape de acolo. Marc îi fotografie fața și apoi mări imaginea cât de mult putu ca să îl fotografieze pe Bojan și pe cine ar fi trebuit să fie clientul lor.

— Poți să vezi ce fac?, îl întrebă Pavic.

— Da.

Clientul își privi atent telefonul. Văzu ceva ce îi conveni, pentru că dădu ușurat din cap și îi dădu unuia dintre frații Kurjak o bucată de hârtie îndoită.

Bojan i-o smulse din mână și dădu imediat un telefon. În timp ce clientul se urcă în Skoda și plecă, Marc ezită, decizându-se în final să mențină camera pe sârb. Îl văzu pe Bojan cum se uita spre etajele superioare ale clădirii în timp ce citea cu voce tare ceva de pe hârtia care îi fusese dată. „Trebuie să învăț să citesc de pe buze", își spuse Marc.

— Vorbește cu cineva de sus, spuse Pavic. Poate cu Neven.

Marc dădu din cap în timp ce Bojan termină apelul. Apoi, sârbul își scoase țigara din gură și dădu foc hârtiei.

În timp ce scutura resturile de cenușă, două mașini – un Mercedes elegant de oraș și o dubă Renault de un albastru închis – își făcură apariția și opriră în locul unde aștepta Bojan. Marc înjură. Întâlnirea se terminase și frații Kurjak plecau.

— Hai, trebuie să plecăm! spuse el ridicându-se.

Pavic îl urmă în fugă. Marc se îndreptă spre Wolkswagen, dar inima îi stătu în loc în timp ce văzu farurile neclare la capătul îndepărtat al aleii. Alergă spre stradă la timp cât să vadă Renault-ul și Mercedes-ul dispărând după colț în traficul serii. Acționând din reflex, îndreptă camera spre mașini și apăsă pe buton.

— *La naiba*! se răsti el. Acum nu o să îi mai prindem.

— Ai fotografiat numerele?, îl întrebă Pavic, alergând lângă el.

Marc îi dădu camera.

— Ar trebui să fie destul, spuse el dând din cap, supărat pe el însuși. Poate putem să obținem ceva de aici, dar nu știu… Așa se întâmplă când nu avem întăriri.

„Așa se întâmplă când nu acționezi ca la carte", îi spuse o voce interioară. Suna neplăcut, în genul Samantha Green.

— Nu am terminat încă, spuse Pavic, privind în stânga și în dreapta. Hai.

Începu să gonească de-a lungul străzii și se îndreptă direct spre clădirea pustie.

Marc se strâmbă și se duse după el.

•

Horvat râse în timp ce îl privea pe englez cum alerga în trafic și pentru un moment își imagină cum îl calcă cu Lada. Parcat pe o stradă întunecată, Horvat era adăpostit de o pată de umbră, liber să observe și acoperit.

Instinctele lui fuseseră bune, ca întotdeauna. Găsi iPhone-ul strident și auriu pe care i-l dăduse Bojan și formă un număr. Nu îi plăcea deloc telefonul. Arăta de parcă era al unui om obișnuit și Horvat bănuia că și din acest motiv Bojan îl obligase să îl păstreze. Fraților Kurjak le plăcea să facă glume pe seama altora. „Ei bine, în seara asta gluma e despre ei…”

Bojan răspunse la al doilea țârâit.

— Ai ceva folositor pentru mine de data asta?, întrebă el, curios.

Zgomotul de fundal îi sugeră polițistului că frații Kurjak se aflau încă în Mercedesul pe care îl văzuse îndepărtându-se mai devreme.

— Ce făceați la Clădirea Dolphin?, întrebă Horvat, amintindu-și numele clădirii goale.

— Ce?, se auzi furia din vocea sa. Mă spionezi?

— Întreb pentru că bănuiesc că nu știați că ați fost urmăriți de niște câini de la Europol, spuse Horvat, ignorând întrebarea.

Urmă o pauză lungă.

— De unde știi?

— Pentru că sunt lângă clădire acum. Și câinele și amicul lui adulmecă pe acolo. Te avertizasem.

Se auzi o ceartă, iar Bojan acoperi cu mâna difuzorul telefonului într-o încercare de a o înăbuși, dar Horvat tot îl auzi cum dădea ordine, furios. Auzi zgomotul frânelor și claxoanelor dezaprobatoare o ușă se trânti și auzi ceva de genul „duba, băgați-i acolo repede”.

După o clipă, Bojan vorbi din nou cu el.

— Ascultă-mă, spuse Bojan atent. Te duci la ușă și mă aștepți acolo, fără să te vadă nimeni. Oamenii mei sunt pe drum. Le spui ce știi și ștergi urmele pentru noi.

Horvat oftă, luând o mască din torpedo.

— Și comisionul meu?, întrebă el aranjându-și jacheta, simțind greutatea

pistolului neînregistrat din buzunarul său.

— Câștigă-l, îi spuse Bojan și închise.

•

Pavic îi aruncă o privire rapidă lui Marc și se încruntă.

— Nu ai adus o armă?

Marc dădu din cap. În casa în care locuia avea un pistol cu electroșocuri ascuns în noptieră, dar de acolo nu îl ajuta prea mult.

— Niciodată nu am fost genul care să împuște oameni ca să își câștige existența, Luka, spuse el strâmbându-se din cauza mirosului de vopsea din jurul lor, pe scară.

Pavic ridică ușor din umeri și continuă să urce.

— Asta nu îi va opri pe tipii răi.

Era sincer într-un fel care nu îl încuraja pe Marc.

Odată ajunși la etajul patru, vântul începu să se întețească. Briza rece care venea dinspre Coasta Dalmată aducea nori de ploaie, iar aerul se răci. În jurul lor, plasticul de pe schele se unduia și se lovea de stâlpii de oțel. Marc își ținu respirația și se forță să asculte, dar tot ce auzea era traficul de pe stradă, de jos.

— Caută, îi spuse el lui Pavic. Dacă vezi ceva, mă anunți.

— Nu intra în belele fără mine, spuse bărbatul mai tânăr rânjind și îndreptându-se spre coridorul central.

Fiecare etaj din Clădirea Dolphin avea opt apartamente, patru pe fiecare parte – dar muncitorii fraților Kurjak spărseseră toți pereții despărțitori, dintr-o parte în alta, creând mari spații goale, tavanul fiind susținut de piloni groși de ciment. De asemenea, în podea și în tavan erau găuri pătrate care posibil găzduiseră o nouă casă a liftului sau un panou de comunicații, dar în acel moment erau găuri largi deschise care continuau până la parcarea de la subsol. Marc nu se apropie de ele și se îndreptă spre balcoane, trecând pe lângă paleții încărcați cu panouri de tablă și cărămizi. Din loc în loc erau lămpi de lucru, toate acoperite cu un strat de praf de cărămidă.

Marc se opri în mijlocul încăperii și își scoase telefonul S60 din buzunarul interior la gecii. Făcu câteva fotografii, trecând la modul termic în speranța zadarnică de a găsi ceva. Întorcându-se lent în cerc, se uită la imaginile slab definite de un verde marin frumos și de un albastru cobalt care reprezentau toate obiectele din jurul lui în funcție de căldura lor.

Ceva din apropiere sclipi și apăru pe cameră: o pată ștearsă, de un

galben pal, pe o bancă de metal. Neștiind ce era, Marc se apropie.

Auzi zgomotul pașilor lui Pavic în timp ce polițistul se apropia din capătul îndepărtat al încăperii.

— Ce ai găsit?, strigă el.

— Căldură.

Marc puse vârful degetului unde găsise punctul cald. Nu îi păru așa cald la atingere, dar camera nu mințea.

— Ceva a fost aici.

Un zgomot metalic se auzi câteva etaje mai jos, de-a lungul scării de ciment. Cei doi își aruncară priviri unul altuia.

— Vântul, spuse Pavic, fiind mai interesat de imaginea termală de pe telefon.

Un gând neplăcut își croi loc în mintea lui Marc și schimbă modul de pe telefon, activând altă aplicație.

— Știm ce jocuri le place fraților Kurjak să joace, nu?, puse el o întrebare retorică. Am un presentiment legat de asta.

— Ce faci?, întrebă Pavic.

— Camerele digitale nu funcționează ca cele de film, îi spuse Marc. Particulele de lumină trec printr-un circuit, nu pe film. Procesorul transformă asta în imagine. Dar lumina nu este singurul lucru pe care îl surprind, spuse el rulând un program numit CellRAD. Vezi tu, razele gamma sunt până la urmă doar un alt tip de fotoni cu energie înaltă…

— Vorbești despre radiație, spuse Pavic, un pic entuziasmat. Aici?

Smartphone-ul dădu un semnal de alarmă și afișă într-o fereastră separată EVENIMENT RADIOLOGIC DETECTAT, cu litere mari și amenințătoare. Sângele îi îngheță în vene și se dădu câțiva pași înapoi, fără ca măcar să își dea seama.

— *La naiba.*

Îi explică lui Pavic ce însemna acest lucru – că cineva plasase o sursă radioactivă puternică pe bancă în orele precedente.

— Cred putem ghici restul.

— Deci frații Kurjak s-au apucat din nou de vechile lor trucuri?, spuse polițistul dând din cap, sumbru. Să vândă lucruri contrafăcute criminalilor idioți?

Marc dădu din cap și bagă telefonul la loc în buzunar, cu gâtul complet uscat dintr-odată. Pavic nu înțelegea.

— Luka, prietene, e mai mult de atât. Valorile astea? Sunt mult mai ridicate decât ale unor falsuri. Aici e vorba de *o bombă nucleară.*

Pavic se uită în jur, cântărind gravitatea vorbelor lui Marc.

— Să mergem. E mai mult decât putem duce!

De acea dată sunetul de pe scări fu mai clar, mai aproape și urmat de ceva care putea fi doar zgomot de ghete pe podeaua goală de ciment de pe coridor.

•

— Bojan a zis să ne spui ce să facem, șopti bărbatul cu pușca masivă.

Părea să nu îi placă ideea.

Horvat mai văzuse arme automate mari ca cea a bărbatului, semănând cu puști de asalt masive. Știa din experiență cât de letale erau. Zâmbi.

— Omoară-i pe amândoi.

— Credeam că trebuia să îi luăm prizonieri?, spuse celălalt bărbat, un sârb cu fața lungă.

— Bojan v-a spus să faceți ce zic eu, spuse Horvat șuierând. Nu îmi spuneți voi cum să îmi fac treaba. Omorâți-i și ștergeți urmele.

— Bine.

Cel cu arma părea genul simplu și nu mai aștepta să i se mai spună încă o dată. Venind dinspre scări, se îndreptă spre una dintre ușile care mai era în picioare și o făcu scrum cu trei împușcături ale armei automate.

Horvat își scoase pistolul și îl urmă spre spațiul deschis de dincolo de coridor. Două siluete se văzură, luminate de luminile orașului, iar rânjetul lui Horvat se lărgi. Se părea că soarta îi surâdea, acordându-i ocazia să îi omoare în același timp pe englezul cu față de câine și pe sergentul musculos. Era chiar mai bine decât dacă frații Kurjak l-ar fi plătit să facă asta.

•

Împușcăturile răsunară de-a lungul pereților pustii ai clădirii, iar Marc se dădu înapoi speriat în timp ce un bărbat într-un trening de un roșu închis își făcu apariția, încărcându-și arma deasupra ușii spulberate din țâțâni. Avea o pușcă de luptă USAS-12 la coapsă, uitându-se după ținte în încăpere, iar în spatele lui erau alți doi bărbați veniți să îl acopere.

Pavic se întoarse și scoase pistolul de serviciu, ținând în cealaltă mână insigna.

— Poliția! aruncă arma! răsunară cuvintele în încăpere.

Ordinul lui nu avu absolut niciun efect. Bărbatul trase spre ei alte trei gloanțe asurzitoare, iar Marc se ascunse instinctiv după o ladă cu materiale de construcții. Auzi gloanțele de plumb șuierând și lovindu-se de stâlpii de beton din jurul lui, în timp ce se aruncă la podea într-o poziție incomodă.

Pavic nu era cu el. I se tăie respirația și se întoarse spre direcția din care venise, temându-se de ce era mai rău – dar ofițerul de poliție sărise în cealaltă direcție, fugind printre grămezi de cărămizi pătrate, la câțiva metri distanță de el.

Urmă altă împușcătură și mai multe cuvinte în croată pe care Marc nu le înțelese. Oricum intenția lor era destul de evidentă, să îi omoare.

„Am nevoie de o armă”. Gândul îi trecu prin minte lui Marc și apucă primul obiect contondent care îi era la îndemână, o bară de schelă de doi metri. Abia apucă să pună mâna pe ea, că unul dintre oamenii fraților Kurjak se năpusti asupra lui.

Faptul că nu era vorba despre un pușcaș îi salvă viața. Bărbatul ridică bâta metalică de baseball, iar Marc o pară neelegant cu capătul barei.

Încercă să ia din nou bara, dar era mai grea decât părea și nu reuși. Bărbatul cu bâta împunse cu arma înainte direct în sternul lui Marc.

Cu răsuflarea tăiată, căzu peste un palet. Bărbatul își roti bâta de baseball și lovi spre mijlocul feței lui Marc.

Marc încă avea mâna pe bara de schelă și o aduse la piept ca să pareze lovitura înainte să îl atingă. Impactul îi cutremură încheieturile și îi reactivă memoria musculară. Adaptând una dintre mișcările de Krav Maga pe care i le arătase Pavic, Marc ridică și poziționă bara într-o lovitură care fractură tibiile agresorului. Acesta căzu, scăpând bâta.

Marc lăsă bara să cadă pe jos, ignorând presiunea pe care i-o pusese pe încheieturi și îi dădu doi pumni cu sălbăticie omului fraților Kurjak, ca să rămână la podea. Un al treilea bărbat trase un foc. Marc auzi bâzâitul glonțului în timp ce îl ratâ la milimetru și acționă instinctiv ascunzându-se. Îndrăzni să privească în spate și văzu o față mascată și strălucirea unei arme. Silueta și un rânjet încrezut pe buze îl dădură de gol. „Horvat. Ticălosul!”

Polițistul corupt nu îi dădu mult timp să reacționeze. A doua rafală se izbi de podea lângă picioarele lui Marc și acesta fu nevoit să fugă spre capătul îndepărtat al încăperii, de unde Pavic și pușcașul erau într-un schimb de focuri.

Marc îl văzu pe tânărul polițist transmițându-i următoarea sa mișcare și ieși de după ascunzătoarea lui șubredă. Strigă spre el să îl avertizeze, dar Pavic deja pornise.

Bărbatul cu arma îl aștepta și trase ultimele gloanțe din magazia armei USAS-12 într-o singură rafală asurzitoare. În aceeași clipă, Pavic apăsă trăgaciul pistolului său HS2.000. Glonțul lui Pavic străpunse gâtul bărbatului care se prăbuși la podea.

Dar Pavic fusese atins. Polițistul se prăbuși la podea și Marc alergă spre el, cu inima bătându-i să îi sară din piept.

Sângele șiroia din obrazul și umărul lui Pavic, din ceea ce mai rămăsese din urechea lui dreaptă. Din fericire, cartușul nu atinsese nicio arteră majoră, dar polițistul era agitat din cauza șocului, iar hemoragia putea să îl omoare destul de repede dacă ar fi rămas acolo.

Pavic încercă să vorbească în timp ce Marc îl trăgea în spatele unei bănci de lucru joase. Îl ignoră, înșfăcând pistolul pe care Pavic îl scăpase când fusese împușcat și trase la nimereală spre ceilalți oameni ai fraților Kurjak. Trecuse mai puțin de un minut de când avusese loc primul schimb de focuri și deja parcă trecuse o eternitate.

Horvat fugi să se adăpostească și aruncă cilindrul pistolului, lăsând cartușele folosite să îi cadă în palmă. Își încărcă arma în timp ce sârbul cu fața trasă veni spre el șchiopătând de durere.

— Voi sunteți buni după părerea lui Bojan?, întrebă el măsurându-l din cap până în picioare și pufnind. Patetic.

— La naiba, bătrâne, mormăi sârbul. Câte gloanțe ai ratat?

Horvat se încordă, fiind pe punctul să îi tragă celuilalt bărbat una peste față cu pistolul. Își potoli pornirea violentă și rânji.

— Colegul tău e mort și eu încep să mă satur.

Ieși înapoi pe coridor, căutând prin colțurile întunecoase.

— Polițistul a fost împușcat, poate e pe moarte, spuse sârbul, strâmbându-se la fiecare pas pe care îl făcea. Ce faci?, întrebă el, arătând cu degetul spre încăperea din spatele lor. Acolo sunt. Trebuie să îi omorâm!

— Așa am de gând.

Horvat găsi ce căuta printre duzini de butoaie de vopsea rezistentă la intemperii și trase un container în mijlocul coridorului.

Containerul duhnea a solvenți și Horvat îl răsturnă cu o lovitură, împroșcând podeaua cu un jet de diluanți de vopsea uleioși. Lichidul se

întinse spre casa inertă a liftului și se scurse pe scări.

Horvat își scoase bricheta și o aprinse.

— Mișcă-te, dacă nu vrei să arzi odată cu ei.

Ochii sârbului se măriră și rana de la picior deveni dintr-odată cea mai mică grijă a sa. Horvat îl urmă pe scări, oprindu-se doar să arunce bricheta în balta de lichid.

•

O scânteie de un galben aprins pătrunse de pe coridor spre ușile deschise, iar Marc își acoperi fața cu o mână în timp ce fumul înțepător umplea clădirea. Cutii de vopsea ieftină, plină de solvenți trosneau și se spărgeau din cauza valului de căldură, iar focul cuprinse încăperea în câteva secunde.

— Ce se întâmplă, întrebă Pavic scuipând o spumă roz. Nu pot… să văd.

— Lasă asta, spuse Marc ajutându-l să se ridice. Poți să mergi?

— Trebuie, îi spuse Pavic, gâfâind de durere.

În vocea lui era ca un zăngănit umed care îl făcu pe Marc să se teamă de gravitatea rănilor prietenului său.

Focul ardea pe coridor, degajând un fum acru care trecea pe lângă ei și ieșea pe balconul deschis.

— Nu putem ieși pe acolo, spuse Marc, arătând spre casa scărilor. Se uită în jur. Gurile de acces din podea ar fi însemnat cădere liberă. Mai rămâneau schelele din jurul clădirii.

— Nu o să mori așa, prietene. Trebuie să coborâm pe schele. Ești gata?

Pavic șuieră și reuși să facă semn că da.

— Nu e… ca în filmele alea americane unde tipul… spune „Lasă-mă aici, o să te încetinesc”. Nu o să mor aici!

— Da, nici eu. Să mergem.

Împreună, ieșiră afară pe balcon. Jos, o parte din traficul serii se oprise, așa că trecătorii puteau să vadă ce se întâmpla, dar nimeni nu alerga să îi salveze. Lui Marc i se păru că aude sirenele distante ale poliției, dar vântul sufla în direcția opusă. Pavic alunecă de pe umărul lui Marc și bâjbâi spre frânghiile care atârnau din partea laterală a clădirii, înfășurându-le în jurul brațului nevătămat.

Fiecare nouă rafală făcea flacăra tot mai mare să ardă zgomotos și să pulseze, iar Marc nu se putu abține să tragă o gură sănătoasă de aer poluat, plin de fum. Căldura și mirosul de foc îi scoaseră la iveală o amintire

puternică pe care lucrase foarte mult să o uite și care acum, pe neașteptate, îl copleșea cu forță.

Fusese îmbibat în aceeași duhoare de cenușă pe un doc în Franța, mirosul umplându-i gâtul și nările. Amestecul de combustibil, de metal ars și de carne prăjită îi pătrunsese în pori adânc. Luni de zile duhoarea aceea de ars îl urmărise peste tot și nu putu să își dea seama dacă era reală sau dacă mintea îi juca feste. Citise undeva că amintirile pe bază de miros sunt cele mai puternice, iar lui Marc Dane fumul îi amintea de noaptea aceea groaznică, în care echipa lui murise. O alungă scuturându-se violent din tot corpul. „Dispari”, mormăi el, gonind furios amintirea cu un mârâit.

— Ce… încercă Pavic să întrebe ceva, când se auzi următoarea explozie.

Marc o simți mai degrabă decât să o audă. Un alt jet de foc dăduse peste alt stoc de cutii de diluant care explodaseră cu putere. O nouă undă de șoc găsise zona cu cea mai puțină rezistență și explodase spre balcon, lovindu-i pe Marc și Pavic.

Polițistul căzu peste marginea schelelor. Căderea îi fusese încetinită, dar totuși ateriză zgomotos pe o mașină parcată mai jos, șocul lăsându-l inconștient.

Fără niciun scut împotriva focului, acesta îl cuprinse pe Marc. Materialul jachetei sale se aprinse instantaneu și vârfurile părului îi arseră, smulgând un urlet de agonie de pe buzele lui.

Își sfâșie jacheta, smulgând-o de pe el înainte ca flăcările să pătrundă prin ea și să îl ardă de viu. Ținându-și respirația, Marc făcu un salt spre sforile care atârnau și vru să le apuce. Gravitația învinse și el se prăbuși prin fum, căzând și iar căzând.

Capitolul 5

Fluxul rece și constant de oxigen care venea prin mască era dureros și reconfortant în același timp. Marc inspiră puțin câte puțin, aplecat înainte pe marginea patului de spital, încercând să ignore durerea din plămâni. Își simțea pieptul de parcă ar fi fost găurit și reasamblat cu ace. Pierduse noțiunea timpului. Pentru o bună bucată de vreme, îi fusese greu să facă altceva decât să se concentreze pe respirație, dar treptat începu să își amintească și să își limpezească gândurile.

Veniseră mașini ale salvării după ei, mașini de pompieri și paramedici împânzind strada, în timp ce clădirea fusese cuprinsă de flăcări. Marc reușise să îl ia pe Pavic de pe mașina pe care căzuse. Cineva îl dusese spre o ambulanță și apoi lucrurile deveniseră neclare o vreme.

Încerca să își aducă aminte anumite lucruri – o față mascată, un rânjet. Franko Horvat fusese în clădire, Marc era sigur. Polițistul corupt încercase să îi omoare, indiferent care ar fi fost ordinele fraților Kurjak. Alte amintiri, vechi și înțesate de durere, amenințau să reapară, dar le înăbuși fără milă.

O asistentă cu un zâmbet slab dar matern veni și luă cu blândețe tubul de oxigen, dându-i lui Marc în schimb o sticlă de apă. O luă și spuse:

— Bărbatul care a fost adus aici cu mine… începu el să vorbească, iar sunetul aspru al propriei voci îl uimi. Polițistul. Luka Pavic. *Policija.* Unde e?, continuă el.

Zâmbetul de pe fața asistentei dispăru și aceasta făcu un semn peste umăr.

— În operație, spuse ea. E viu.

Ochii asistentei îi spuneau mai mult decât engleza ei stricată. Pavic nu era nici pe departe în afara pericolului.

Marc se ridică la marginea patului, iar asistenta făcu un semn din mână să îl oprească, dar cineva se apropie și legitimația de la Europol din mâna bărbatului fu de ajuns să o facă să plece.

Marteen de Wit era obosit și nervos.

— La ce te gândeai?, spuse el cu o voce joasă și mânioasă. Eram chiar acolo când Schrader ți-a dat ordinele. Nu ți-a spus nimic despre tactici de

cowboy cu polițiștii locali!

— Ți-am zis că aveau o întâlnire azi, reuși Marc să spună, chinuindu-se să scoată fiecare cuvânt. Nici nu ai vrut să asculți. Am avut o pistă spre frații Kurjak și am urmat-o din proprie inițiativă.

— L-ai convins pe sergent Pavic să vină cu tine? Sau el te-a convins?, continuă de Wit înainte ca Marc să poată să își tragă răsuflarea și să răspundă. Nu contează. Nu mai e relevant acum. Adevărul este că amândoi ați acționat neautorizat noaptea asta și acesta e rezultatul! Declarații despre împușcături, un incendiu serios într-un complex rezidențial. Și am aflat că în clădire e un cadavru care încă nu a fost identificat de poliție.

— Unul dintre oamenii fraților Kurjak. Erau acolo să se asigure că nu ieșim în viață din clădire, explică Marc, care deja dăduse o declarație unuia dintre colegii lui Pavic. Totuși, li s-a întâmplat ce era mai rău.

— Nu fi obraznic cu mine, Dane, spuse de Wit dând din cap. Este o încălcare de protocol foarte gravă. NSNS sunt în Split chemați de guvernul croat în parteneriat cu poliția locală. Avem un mandat foarte clar și tu l-ai depășit! spuse el întorcându-se, încruntat. Suntem investigatori, nu agenți operaționali, nu ofițeri de poliție! Ai pus în pericol toată echipa noastră din țara asta, ai înțeles? O să fie consecințe negative asupra Europol și AIEA.

— Cum rămâne cu faptul că am avut dreptate?, spuse Marc ridicând vocea și tresărind de durere, cuvintele ieșindu-i ca un mârâit de tigru. Frații Kurjak negociau cu cineva. Am fotografii cu toți cei prezenți.

— Fotografiile nu sunt de ajuns, spuse de Wit aruncând pe pat rucsacul lui Marc, cu camera digitală pe care o folosise pe acoperiș. Cred că îți aparține, nu? A fost recuperată din mașina sergentului. Fotografiile făcute au fost deja predate directoratului Poliției Speciale Croate, spuse el, făcând apoi o pauză. Asta e tot ce ai? Dă-mi o dovadă concretă. Convinge-mă că nu a fost doar o nesăbuință din partea ta.

— Au adus material nuclear *acolo,* spuse Marc cu tonul înăsprindu-i-se. Am văzut dovezile.

Îi spuse lui de Wit despre citirile CellRAD și pentru o clipă crezu că avea să fie de ajuns ca să îl ia în serios. Dar când acesta ceru să vadă telefonul, Marc se posomorî.

— Nu îl mai am. L-am pierdut în incendiu împreună cu geaca.

— Deci încă o dată nu ai nimic altceva decât dovezi circumstanțiale. Ceea ce spui tu că ai văzut putea fi orice. Nu pot să merg cu asta la

Schrader, spuse el aplecându-se. Sârbii vând arme și asta îi face infractori obișnuiți și treaba e a poliției. Dar noi nu urmărim „infractori obișnuiți”.

— Te înșeli, insistă Marc, vocea cedându-i și trebuind să ia o gură de apă. Sunt mai periculoși decât îți dai seama – au legături în interior. Frații Kurjak au pus mâna pe ceva letal, real de data asta și cred că Franko Horvat lucrează cu ei. A fost acolo noaptea asta.

— Din nou o afirmație fără sens și fără dovezi concrete. Având în vedere ce știu despre el, îmi închipui că Horvat are un alibi, spuse de Wit inexpresiv.

— Mereu are un alibi, spuse Marc amintindu-și ceva ce îi spusese Pavic cu câteva săptămâni în urmă. Asta e pentru că îi are pe toți la mână. Dar Horvat e implicat. Dacă punem presiune pe el…

— Oprește-te, spuse de Wit ridicând o mână. Doar taci, Dane. Trebuie să ții cont de circumstanțe. Schrader o să ia o decizie după ce terminăm cu operațiunea curentă. Până atunci, ești suspendat până la soluționarea dosarului.

Marc încercă să răspundă, dar nu putu să scoată decât un hârâit sugrumat și nervos.

— O să aibă loc o anchetă. Un om a murit. Sergentul Pavic e rănit grav. Riști să fii acuzat penal, continuă de Wit, încruntându-se și făcând o pauză. Fotografiile… O să pun pe cineva să se uite la ele. Dar în momentul de față, echipa noastră se ocupă de suprimarea rețelei de trafic de deșeuri toxice.

— Și cum a mers treaba de la docuri?, întrebă Marc.

— Mărunțișuri, spuse de Wit după o pauză, ezitând să admită că operațiunea nu fusese un succes. Plecă, oprindu-se în dreptul ușii. Un sfat, Dane. Nu ai mulți prieteni aici. Îți sugerez să fii atent la ce o să faci în continuare.

•

— Ne-ai incendiat clădirea, mârâi Bojan la telefon. Și acum ai tupeul să îmi ceri să te plătesc?

Se plimba de colo-colo pe covorul său mare, turcesc, din mijlocul biroului, în timp ce fratele lui îl privea de pe margine. Încăperea era supra-încărcată cu mobilier greu și închis la culoare de lemn și cu vitralii pe pereți. Prin podea, zgomotul constant al muzicii și al aparatelor de joc se auzeau pe fundalul conversației tensionate.

— Ai spus să distrug dovezile. Asta am făcut. Și nu te preface că nu ai

asigurare, pufni Horvat la capătul celălalt al liniei. Probabil ți-am adus și profit.

— Numai că nu ai distrus nicio dovadă. Polițiștii care și-au băgat nasul trăiesc.

Bojan încercă să își controleze furia și se îndreptă spre mai multe monitoare arătând diferite unghiuri ale cazinoului de dedesubt.

— Poliția nu are nimic despre tine. Aș fi știut dacă ar fi avut.

Bojan ignoră răspunsul.

— Și omul pe care l-am pierdut? Cine îi despăgubește familia?

— Data viitoare, angajează oameni mai buni.

Neven se strâmbă și făcu un gest de tăiere a gâtului, apoi se întoarse să ia o sticlă de Jack Daniel's și un pahar curat.

Mâna lui Bojan se încleștă așa tare pe receptor că făcu plasticul să trosnească.

— Îmi pui răbdarea la încercare.

— Nu trebuie să îți placă de mine, Kurjak. Trebuie doar să accepți că îți sunt util. Sfatul meu e același ca înainte. Stai ascuns, spuse Horvat, râzând.

— Suntem la Queen's High, îi spuse Bojan. Nimeni nu intră aici fără să știm.

— Bună alegere. Acum să îți spun unde sunt eu, spuse Horvat. Sunt în cămărușele mizere unde trăiește un analist băgăcios de la Europol. Am verificat pentru tine dacă are ceva care l-ar putea duce la… afacerile tale.

— Și?, întrebă Bojan, potolit.

Îi aruncă o privire lui Neven. Ambii așteptau un răspuns.

— Nimic. O să merg mai târziu la secție. Să văd care e treaba. Să mă asigur că totul e bine, spuse el, făcând o pauză. Doar dacă nu vrei să nu mai acord asistență organizației tale.

Neven mimă cu buzele o înjurătură foarte neplăcută unde era vorba despre Horvat și o fermă de animale și se plimbă prin încăpere, îndreptându-se spre valiza mare de metal de pe o masă îndepărtată. Merse în jurul ei cu grijă, sorbind din băutură.

— Continuă, spuse Bojan în sfârșit. Doar să nu mai dai foc la nimic altceva ce ne aparține.

— O să încerc. Nu pot să ajung la spital acum. Dar nu vă faceți griji. O să am grijă de câini pentru voi, spuse el, și închise, iar furia lui Bojan atinse limite maxime.

Izbi telefonul de perete iar acesta se făcu țăndări.

— Idiotul! izbucni Bojan. Hai să plătim pe cineva să îl împuște în cap. Întregul oraș ar sărbători dacă ar muri!

— Ne-am putea permite, spuse Neven încet, nedezlipindu-și ochii de pe valiza de metal. Ne-am putea permite să facem multe, dacă dăm lovitura aici.

Luă sticla și își turnă o cantitate generoasă de whisky, dând-o peste cap ca să își ascundă tremurul nervos al degetelor.

— Am făcut o înțelegere cu diavolul, frățioare, spuse el. Cum facem asta? Nu văd nicio modalitate să o vindem care să nu presupună risc. Cel mai mare risc.

— Așa gândește bărbatul care m-a ajutat să îi înșel pe cei din Aum Shinrikyo să creadă că iau tije de uraniu?, spuse Neven, râzând. Tot ce facem e riscant, frate. De asta răsplata e așa mare! zise el deschizându-și brațele și arătând în jurul lui. Uită-te la locul ăsta. După tot ce am făcut, e tot o văgăună într-un oraș care ne urăște. Nu crezi că meritățm mai mult?, întrebă el, împungându-și cu degetul fratele în piept și umplându-și paharul. Nu vrei să fii mai bogat decât ai fi crezut vreodată? Nu vrei să te *retragi*?

— Ba da, aprobă el. Dar să mă retrag *viu,* zise el, arătând cu degetul spre valiza de oțel. Să vindem minciuni și arme e un lucru. Marilor ștabi nu le pasă dacă vindem arme unor oameni care oricum urmează să se omoare între ei. Dar asta? Dacă o vindem o să atragem ceva atenție.

— Deci să o vindem repede, răspunse Neven. Crede-mă, nici eu nu o mai vreau prin preajmă, la fel ca și tine, spuse el, apucându-și șlițul, cu un rânjet abia schițat. Vreau să am copii în viitor!

— Și cui să o vindem, geniule?, întrebă Bojan cu o expresie acră. Familiei din Canada?, zise el și își răspunse singur la întrebare. Nu. O să-și bage coada și nu o să vedem niciun ban.

— Hai să vorbim atunci cu ucrainenii sau cu georgienii, insistă Neven. Să îi luăm ca brokeri pentru un comision bun. Pot să o vândă coreenilor de nord, chinezilor, înapoi armatei ruse din partea noastră!

— O să râdă de noi, spuse Bojan cu maxilarul încleștându-i-se. Apoi o să vină în toiul nopții să ne omoare și să o ia pe gratis, spuse el, dând din cap. Gândește, ticălos slab! Unde putem să o plasăm fără să se spargă toate în capul nostru?

Neven se încruntă, în timp ce cineva bătu de două ori la ușă. Bojan deschise și îl invită înăuntru pe Big Mislav. Bărbatul masiv era unul dintre gardienii camerei cu valută și avea o privire iscoditoare.

— Șefu', începu el. Tocmai am primit un mesaj, pe ascuns. De la un client.

„Ascunsul" era o prescurtare pentru o rețea de anunțuri online, cu securitate redusă, pe care frații Kurjak și asociații lor răufăcători o foloseau pentru comunicații codate. Ascunzându-se la vedere, puteau să posteze mesaje aparent inofensive care erau de fapt solicitări de întâlniri și lucruri de genul. Frații Kurjak o foloseau mai ales în afacerea lor de spălare de bani.

Un fior rece urcă brusc pe șira spinării lui Bojan, ca un presentiment a ceva groaznic.

— Ce client?, îi auzi pe Neven întrebând, chiar în momentul în care în minte i se ivi fix cel mai groaznic răspuns pe care îl putea auzi.

— Piratul.

Bojan se făcu alb ca varul și se așeză cu greu pe marginea biroului. „Cum era posibil? De unde aflase?"

— Ce vrea?, întrebă Neven umezindu-și buzele.

— Vine, vrea o întâlnire. Nu a zis de ce.

— Ieși afară imediat, spuse Bojan regăsindu-și vocea și țipând la Mislav, care ezită, neștiind ce greșise. Am spus să ieși afară! repetă el, ridicând pumnul și bărbatul, înțelegând mesajul, ieși.

— Somalezul… spuse Neven, de parcă nu îi venea să creadă. Vine *aici*?

— Acel… acel bastard cu cicatrice pe față citește gândurile?, spuse Bojan, dând din cap. Nu poate să știe că am dat banii lui pe bombă, nu poate să știe încă! spuse el îngrețoșat.

— Nu știe, insistă Neven. E doar… trebuie să fie… o coincidență, spuse el scoțând un oftat șovăitor. Nu ai de ce să îți faci griji. A mai venit și înainte să facă depuneri personal. Știi asta. Îi place să ne privească în ochi din când în când, să ne aducă aminte pentru cine lucrăm. Da, spuse Neven parcă pentru el însuși și își șterse o picătură de sudoare.

— Da. Așa e. Putem să îi facem față, spuse Bojan imitându-i inconștient gestul.

Își mai turnă încă un pahar și îi folosi tăria pentru a-și stinge acel moment de frică secretă, ștergându-i slăbiciunea de parcă nici nu ar fi

existat.

— O să acceptăm. Și o să facem ca de obicei.

— Îl păcălim… sau îl împușcăm, spuse Neven, revenindu-i rânjetul.

•

Un medic rezident tulburat îi dădu lui Marc o sticlă de analgezice și îi spuse că poate să plece. Luând bagajul pe care îl lăsase de Wit, Marc urcă la etajul unde Luka Pavic era în recuperare post-operatorie.

Stătu câteva ore pe un scaun de lângă salonul polițistului rănit, alternând între ațipeli reconfortante și examinări fără sfârșit ale fotografiilor din aparat.

— Dane?

Se uită în sus și îl văzu pe Jurgen Goss.

— Nu arăți bine, spuse analistul, emoționat și nervos.

— Mulțumesc, răspunse sarcastic Marc. Deci ai primit mesajul meu?

Îl sunase pe Goss cu prima ocazie pe care o avusese și îi lăsase un mesaj în care îi ceruse ajutorul, așteptându-se că poate să fie în zadar. Se însufleți când văzu că se înșelase.

Goss îi dădu o pungă de plastic cu haine curate și cu alte lucruri utile în caz de urgență. Dar imediat ce o deschise, își dădu seama că se întâmplase ceva.

— Le-ai sortat?

— Nu, spuse Goss sumbru, altcineva le-a sortat. M-am dus la tine acasă și ușa era spartă. Totul era răscolit. Ai fost jefuit.

„Nu am fost”, se gândi el.

— Ce coincidență, fix noaptea trecută? Cred că dacă măsori urmele, se potrivesc cu ale lui Horvat… spuse el, oftând și făcând un scurt inventar al pungii. Mulțumesc. Știu că nu erai obligat.

Goss se uită în jur, împreunându-și mâinile.

— Bine, uite, eu trebuie să plec. Schrader a chemat pe toată lumea devreme să facă investigații în urma raidului soldat cu arestarea traficanților. E foarte supărată că operațiunea de la doc nu a dat roade.

Marc rezistă impulsului de a spune ceva tăios. Austriacul se îndepărtă, dar Marc îl prinse de mână.

— Am nevoie să mai faci ceva pentru mine, spuse el, scriind o adresă URL și o parolă de nouă caractere pe o bucată de hârtie, apoi o puse în mâna lui Goss. Aici este serverul unde am trimis niște poze pe care le-am

făcut noaptea trecută, cu frații Kurjak și ultimul lor client.

— Dane… zise Goss.

— Vreau să caut figura asta prin aplicația de recunoaștere facială, dar de Wit m-a concediat, așa că am nevoie să extragi o imagine a tipului, să o bagi în sistem și să vezi ce apare, spuse el ridicând aparatul, mărind o fotografie cu bărbatul german de la întâlnire. Vino cu un nume. Și nu mai vorbi cu nimeni despre asta.

— Nu știu dacă…

Marc îi aruncă o privire severă care îl făcu să tacă.

— Nu glumesc, Jurgen. E ceva pe bune și el e implicat. Nu o să stau cu mâinile în sân până când vreun tehnician din Haga își face timp să se uite la fotografii. Atunci e prea târziu!

— Schrader știe că te-am ajutat cu localizarea telefonului! se scăpă Goss și clipi. Nu a zis chiar așa dar… știe. M-a avertizat să nu îți calc pe urme.

— Oh.

Marc simți un fior de vinovăție. Luka Pavic lucrase cu Marc știind foarte bine care era riscul, dar Goss… Adevărul era că Marc se folosise de prietenia cu el ca să obțină ce voia.

— Așa e. Îmi pare rău. Dar nu ți-aș cere asta dacă nu ar fi ceva important, Jurgen.

— Bine. Sigur. O să văd ce găsesc, spuse Goss cu un nod în gât, privindu-și pantofii și plecând grăbit, ca și când ar fi vrut să scape înainte ca Marc să îl preseze să facă și mai mult.

Sumbru, Marc își deschise rucsacul scorojit de vreme, îndesând în el camera și celelalte echipamente din pungă. Dacă Horvat sau vreun om de-ai fraților Kurjak se decisese să îi răscolească locuința, nu găsise nimic de valoare. Tot ce avea nevoie Marc în caz de urgență era într-un compartiment ascuns făcut la comandă în spatele rucsacului lui elvețian, ascuns după straturi de materiale ușoare de bruiere a frecvenței, ca să păcălească detectoarele de metale și scanerele de securitate electromagnetice. Erau niște bani și două pașapoarte, cadouri de despărțire de la vechiul său prieten John Farrier de la MI6. Destul cât să plece din oraș dacă avea nevoie. Dar numai la cuvintele „dus” și „fugit” nu se gândea în acel moment.

Marc se strecură într-o toaletă de pe hol și se spălă cum putu. Schimbându-se în hainele curate, puse cu grijă o bluză groasă peste

bandaje.

Tocmai își închidea rucsacul când un bărbat se apropie de o chiuvetă de lângă el să se spele pe mâini. Aruncând o privire, Marc văzu o față familiară în oglinda de lângă el.

Un tip cu câțiva ani mai tânăr ca el, cu o expresie distrasă și o structură slabă, cu blugi negri și o geacă de piele maro închis, peste un hanorac larg. Geaca era largă, cum le plăcea multor „bratva", numai bună să ascunzi un toc de pistol.

Marc privi în altă parte în timp ce bărbatul ieși din încăpere, amintindu-și după un moment unde îl văzuse. „Am fotografia cu el. A fost în clădire".

Răsfoind fotografiile de multe ori, Marc memorase figurile, căutând orice detaliu care ar fi putut să fie folositor. Și una dintre ele era acolo.

Dar nu îl recunoscuse pe Dane. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru.

•

Luka Pavic era tras la față și palid pe cearceafurile apretate ale patului de spital din colțul salonului. În brațul sănătos avea o branulă. Fața lui era pe jumătate acoperită de bandaje. Echipa de la traumatologie făcuse tot ce putuse să scoată toate alicele din carnea lui și să coasă rănile. Leziunile ajunseseră la os și la mușchi, unele fragmente chiar atingându-i plămânii – dar Pavic era puternic și în formă și dacă trecuse de primele zile, avea să supraviețuiască. Pulsul slab de pe un monitor ticăia constant.

Bărbatul în geaca de piele stătea la picioarele patului lui Pavic, studiindu-l în tăcere. Pe coridor erau puțini oameni care să observe intrusul și se strecurase cu ușurință în salon, fără să pară suspect. Întrebarea era dacă avea să reușească să facă lucrul pentru care venise fără să fie descoperit. Era poliție în clădire; îi văzuse când intrase și fusese atent să evite să fie văzut. Dacă l-ar fi prins, dacă ar fi fost arestat… S-ar fi terminat totul.

Înaintă și privi în jur. Găsi un dulap cu hainele și lucrurile lui Pavic, sigilate într-o pungă de plastic.

Se întinse după ea, când auzi ușa din spatele lui închizându-se.

•

— Pleacă de lângă el.

Marc își lăsă rucsacul să cadă la podea și vorbi cu o voce joasă și clară. Întinse mâinile, poziționându-și picioarele astfel încât să poată să se miște

repede să îl oprească dacă ar fi încercat ceva. În afară de fereastra de la etajul trei din spatele lui, nu mai era nicio ieșire din salon.

Bărbatul cu geaca de piele se uită la Pavic, care stătea acolo inconștient, respirând superficial prin masca de oxigen care îi acoperea gura și nasul. Bărbatul cu punga de haine arse în mână nu se clinti. Marc îl văzu cântărindu-și opțiunile și știa că înțelegea ce zice.

— Nu o să îți mai spun o dată.

Atunci, făcându-i un semn, bărbatul ocoli patul, încă ținând plasa, ridicând încet o mână în semn de pace.

„Trebuie să fie un buton de alarmă aici", își spuse Marc și întrerupse pentru o secundă contactul vizual, căutând-o.

Bărbatul cu jacheta de piele profită de ocazie și aruncă brusc hainele spre pieptul lui Marc.

Marc ridică instinctiv mâinile să se apere și în același moment celălalt bărbat scoase o armă.

Prima mișcare îl luase pe nepregătite, dar după aceea se sincroniza cu intrusul, iar când văzu pistolul se repezi spre el. Prinse, cu brațele încrucișate antebrațul celuilalt bărbat. Intrusul icni de durere și scăpă pistolul. Marc îl trimise mai departe sub pat, unde niciunul dintre ei nu putea ajunge, apoi împinse intrusul cu umerii departe de patul lui Pavic.

Pivotară, schimbând lovituri scurte și trăgând unul de altul. Marc se străduia să îl mențină pe celălalt bărbat aproape și lipsit de echilibru, în timp ce intrusul încerca cu disperare să se desprindă și să se îndepărteze. Cum nu reuși acest lucru, bărbatul cu geaca de piele încercă altă tactică, lovindu-l pe Marc peste picioare.

La prima lovitură Marc își înăbuși un icnet de durere. Urmară imediat o a doua și a treia lovitură în același loc și Marc simți genunchiul îndoindu-i-se brusc. Intrusul încerca să îl pună la pământ.

Marc cedă și se împletici, dându-se înapoi, înainte să își piardă echilibrul și, timp de o fracțiune de secundă, privirea bărbatului se mută de la el spre punga cu haine de pe podea. De data aceea, Marc profită de momentul de neatenție al intrusului și lovi în lateral, atingând o vază de ceramică cu flori decorative de pe un dulap din apropiere. Marc aruncă vaza și bărbatul cu geacă ripostă din reflex, lovind-o cu mâna. Vaza ieftină se sparse la contact, dar Marc deja se pregătea de lovitura următoare.

Apucând bine o pătură de pe marginea patului, Marc o trase după el și o

aruncă spre intrus, forțându-l să dea înapoi.

Bărbatul înjură. Marc îl lovi pe intrus care se prăbuși pe un fotoliu învechit de lângă pat. Adversarul său se eliberă din strânsoarea păturii și i se văzu fața, cu ochii măriți și obrajii de un stacojiu aprins. Își apucă adversarul de gât.

— Ce faceți?

Vocea încordată din pat îi făcu pe ambii să încremenească. Pavic încercă să ridice capul, scoțându-și masca de oxigen de la gură.

— Opriți-vă.

Efortul de a vorbi era prea mare pentru el.

— Vanja, îi spuse el intrusului. Nu ar trebui… să fii aici.

— *Tu* ești Vanja?, întrebă Marc, dându-i drumul. Informatorul?

Celălalt bărbat reuși să facă semn că da.

— Marc, spuse Pavic cu o voce groasă, cu ochii dându-i-se peste cap în timp ce își pierdea cunoștința. Nu mai da în vărul meu.

•

Stăteau față în față, Vanja în fotoliul vechi și Marc pe un taburet pe care îl găsise într-un colț al salonului. Între ei, pe o masă cu roți, erau două pahare de plastic cu cafea proastă. Curățaseră împreună, în liniște, cioburile de la vaza spartă și Marc recuperase pistolul semiautomat ceh CZ 75 de sub pat. Neîncărcat, stătea departe, pe dulap, pe sacul cu haine.

— Vărul tău, spuse Marc, cugetând asupra noii informații. Hm. Asta explică multe. „Ne știm de când eram mici. E rebel, dar am încredere în el”.

— Mă temeam că ești aici să îl omorî pe Luka, spuse Vanja.

— La fel și eu, zise Marc.

Vanja nu înțelese, așa că Marc continuă.

— Lucrezi pentru frații Kurjak. Te-am văzut în clădirea Dolphin aseară.

Vanja făcu semn că da.

— De obicei nu mă iau și pe mine. Dar Neven voia mai mulți oameni acolo… spuse el, făcând o pauză.

Marc își mai aduse aminte de ceva. Pavic reacționase la ceva când erau pe acoperiș, vizavi de clădire. Își văzuse vărul printre oamenii fraților Kurjak și nu spusese nimic.

— Știi că sunt niște nenorociți, nu?, îl întrebă Marc.

— Nu mă judeca, îi răspunse Vanja, menținându-și tonul jos. Nu ești de aici. Nu știi cum e pentru noi. Aici profiți de orice șansă să faci bani.

— Mda, spuse Marc.

În cartierul din sudul Londrei, unde crescuse el, câțiva dintre amicii lui fuseseră atrași în bande și în cercurile de crimă organizată. Marc se desprinsese de toate aceste lucruri alăturându-se Royal Navy și se întrebă dacă aceleași alegeri le fuseseră oferite și lui Pavic și vărului său – calea cea bună sau cea rea.

— Familia lui Luka s-a purtat mereu bine cu mine, spuse Vanja, fără niciun interes. Îi sunt dator, spuse el.

— Deci, de ce ești aici?

— Am auzit că a fost rănit, spuse Vanja, evitându-i privirea. Am vrut să mă asigur că e încă… că e bine, zise el, dând din cap. Dacă frații Kurjak află că am vorbit cu Luka, suntem morți amândoi.

— Îți era frică să nu afle cineva din poliție că îi ofereai informații lui Luka, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el?

— Polițiștii au oameni corupți printre ei, răspunse Vanja.

— Da, spuse Marc. Îl știu pe Franko Horvat.

Celălalt bărbat arăta de parcă ar fi vrut să scuipe.

— Le face treaba murdară și nimeni nu se poate atinge de el, spuse el, aplecându-se. Trebuie să mă asigur că Horvat nu își dă seama în ceea ce mă privește, înțelegi?

Dintr-odată, Marc își dădu seama de ce se strecurase Vanja în salonul lui Pavic și de ce era așa interesat de lucrurile lui personale. Luă sacul cu haine și se îndepărtă, căutând înăuntru. „Pantofi, portofel, chei, telefon… *Două* telefoane”.

Scoase telefonul ieftin pe care Pavic i-l arătase în vestiar la sală.

— Asta cauți?

— Dă-mi-l, spuse Vanja.

— Toate mesajele pe care i le-ai trimis sunt în memoria telefonului, nu? Dacă frații Kurjak l-ar avea, și-ar da seama cine i-a turnat.

— Te rog, dă-mi-l, spuse Vanja, posomorât. Îmi pare rău de ce vi s-a întâmplat ție și lui Luka, dar acum trebuie să mă gândesc la mine. Dă-mi telefonul!

Furia îi înfierbântă sângele lui Marc.

— De ce, ca să pleci și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

Dar chiar în timp ce vorbea, putea să vadă lucrurile din punctul de vedere al lui Vanja. Dosarele de la Europol despre frații Kurjak aveau o

mulțime de informații înspăimântătoare care dovedeau reputația lor de a găsi pedepse creative pentru trădători.

Instinctul îi spunea lui Marc că Vanja era sincer și, liniștit de încrederea lui Pavic în el, îl crezu. Pavic era impulsiv, dar nu era prost și dacă polițistul avea încredere în Vanja, Marc își spuse că poate avea încredere și el. Dar în acel caz, nu era reciproc. Marc nu avea cu el o relație familială de peste douăzeci de ani, care să îi asigure încrederea lui Vanja.

Tot ce avea era un avantaj pe care îl ținea fix în mână.

— Îl vrei?, se auzi Marc întrebând. Ia-l…

— *Dacă* te ajut?, întrebă Vanja cu tristețe.

Marc ezită. În timpul pregătirii de bază de la British Intelligence, el și colegii săi fuseseră informați despre dificultățile de a primi informații confidențiale de la o sursă – un „activ", așa cum li se spunea. Și, înțelegând că manipularea și constrângerea erau o parte din acel proces, vital pentru adunarea de informații, nu se simțea confortabil cu asta. Să găsească părțile psihice slabe ale cuiva, să descopere punctele cele mai sensibile și să strângă era ceva care nu îi venea ușor. *Cel puțin, nu înainte.* Marc își aduse aminte de conversația anterioară cu Goss și se încruntă.

În schimb, îl abordă direct.

— Ai fost acolo când frații Kurjak au avut întâlnirea. Știi cu cine s-au întâlnit?

— Cu un rus, spuse Vanja, dând iar din cap. Dar ne-au ținut la distanță. Nu am auzit nimic. Fraților Kurjak nu le place să audă cineva ce discută la întâlniri.

— Valiza, spuse Marc, insistând. Înăuntru e material radioactiv. Și nu doar niște vopsea fosforescentă. Arme. Înțelegi cât de serios e, nu?

Celălalt bărbat se albi la față și Marc își dădu seama că abia acum afla.

— O *moj Bože*[{4}]...

— Ascultă, dacă îmi spui unde au dus frații Kurjak valiza, telefonul e al tău. Ne-am înțeles?

Vanja se aplecă înainte pe scaun, respirând greu.

— Nu… Nu pot. Nu știu. Frații sunt obsedați de siguranța lor. Sunt mereu în mișcare.

— Și cum îți primești ordinele?, îl întrebă Marc, punând telefonul în buzunar.

— Sunt contactat. Oamenii primesc mesaje și îmi spun. Neven are

telefoane pentru așa ceva, cu soft-uri care fac cuvintele „slučajan”… spuse el, arătând în aer. Aleatorii.

— Mesaje codate.

— Nu pot să mă întorc împotriva lor… spuse Vanja dând din cap, ridicându-se și mergând lângă vărul său. Nu am vrut să fie rănit Luka. Dar e impulsiv. Mereu a fost.

— Dacă vrei imunitate, pot să vorbesc cu Europol. Dacă ne ajuți să îi prindem pe frații Kurjak, pot să o obțin, promise Marc chiar dacă nu avea nicio garanție că ar fi reușit. Vanja era singura pistă pe care o avea în acel moment și nu își putea permite să îl lase să îi scape. Spune-mi ce știi.

— Se întâmplă ceva, admise Vanja, după o tăcere lungă. I-am auzit pe vreo doi dintre ceilalți oameni vorbind despre o întâlnire. Nu cu rușii. Cu alt străin. Azi. Asta e tot ce știu.

— Altă afacere mare? Unde?, întrebă Marc. Gândește-te, omule. Sunt o duzină de locuri în Split și în afara orașului unde frații Kurjak au văgăuni. Trebuie doar să știu *care* dintre ele.

— Ți-am spus, *nu știu*! izbucni Vanja, cu vocea ridicată.

Pe patul de spital, Pavic se sucea și mormăia.

— Eu nu văd mesajele, spuse el. Eu sunt doar un executant. Nu sunt destul de *important.*

— Poate, spuse Marc în timp ce în minte îi încolți o idee. Dar știu un tip care crede că *este.*

Capitolul 6

Avionul din Zagreb aterizează pe aeroportul din Split chiar după răsărit. Ramaas părea că dormise tot zborul.

Nu îi plăcea să zboare. Asta îl făcea încordat și nervos. Ramaas nu voia să cedeze controlul asupra vieții sale nimănui. Să își pună viața în mâinile unui pilot obișnuit era ceva ieșit din comun pentru el. Totuși, avea o mică alinare știind că dacă avea să moară din cauza vreunei greșeli făcute de pilot, toată familia bărbatului avea să fie ucisă ca răzbunare. „Poate că e mai bine să nu știe asta, ca să se concentreze", își spuse el.

Zborul era ultima etapă a unei succesiuni fără sfârșit de cabine de pasageri și de zone de așteptare din Mogadishu în Istanbul și apoi în Croația. Ramaas își închipuia că oamenii din Somalia care se temeau de el știau deja că plecase din țară. Aveau spioni la aeroport, la docuri și la fiecare graniță. Dar nu știau și de ce și asta îi îngrijora.

Zâmbi ușor în timp ce avionul se opri lângă poartă și pasagerii începură să coboare. După uciderea lui Welldone Amadayo, atât dușmanii cât și aliații piratului războinic erau prinși în lanțurile indeciziei, ferindu-se să facă vreo mișcare de frică să nu fie greșită. În acel moment, Ramaas avea să facă pasul următor.

Cei de la imigrări îl lăsară să treacă fără niciun cuvânt. Avea bagaj puțin. Pașaportul kenyan pe care îl folosea fusese făcut la o imprimerie foarte scumpă, din Hong Kong, care îi fusese recomandată. Ramaas traversă cu pași mari podeaua cu gresie cu model alb cu negru a terminalului aeroportului.

Aeroportul era relativ mic și nu avea încăperi de rugăciune pentru mai multe religii, lucru care îl irită. Trecuse mult prea mult de când vorbise cu Dumnezeu. Nu era ceva ce putea face la vedere, printre străini.

Găsind un colț retras, își deschise telefonul și văzu două mesaje așteptându-l. Un iPhone obișnuit pe care îl luase în timpul unui jaf, într-o carcasă care se mula pe forma lui, care îi dubla grosimea și care îl transforma într-un dispozitiv capabil să se conecteze la sateliți. Ramaas își introduse codul de utilizator ca să activeze software-ul de criptare al telefonului și după o clipă auzi vocea lui Zayd de la celălalt capăt al liniei,

după ce se stabili conexiunea la internet.

— *Șefu', sunt aici.* Ramaas zâmbi. *Întâlnirea e stabilită. Ce vrei să fac?*

Aici însemna vestul Italiei. *Întâlnire* însemna o întrevedere față în față cu *gaal-ul,* Brett. Ce avea să se întâmple acolo, ce ordine avea să dea piratul războinic lui Zayd, depindea foarte mult de conversația pe care Ramaas urma să o aibă cu sârbii.

— Să fii gata, frate, spuse el, în cele din urmă. În zilele următoare o să ne eliberăm de ultimele lanțuri.

Ramaas închise și se încruntă citind al doilea mesaj. Un mesaj de la Guhaad aducea vești neplăcute.

Unul dintre oamenii lui Ramaas era un tânăr educat numit Jonas, care trăise ani întregi în America dar se întorsese în Somalia ca să scape de poliție. Era urmărit pentru infracțiuni cibernetice, dar era un frate de clan și Ramaas găsise întrebuințări utile pentru el și aptitudinile lui.

Ramaas îl asemuia pe Jonas cu un păianjen din centrul pânzei, așteptând cu răbdare și simțind vibrații din toată lumea. El le alcătuise rețeaua de comunicații digitale și activitățile lui erau vaste, de la monitorizarea mărfii navelor în trecere, ca să fie atacate de oamenii lui Ramaas, până la urmărirea conturilor prost securizate ale spălătorilor de bani sârbi.

Expresia piratului războinic încremeni în timp ce citea cuvintele ciudate ale lui Guhaad. Sârbii mutaseră o sumă mare de bani în ultimele douăzeci și patru de ore și nu se știa unde ajunseseră. Ramaas mai citi mesajul o dată ca să se asigure că nu scăpase nimic, apoi șterse memoria telefonului și ieși. Avea nevoie de aer.

Nu se așteptase niciodată ca drumul lui să fie unul simplu. Dar *banii*… Dacă era o problemă aici, putea pune totul în pericol. Venise să ia ce îi datorau sârbii, dar dacă ei nu mai respectau înțelegerea lor, rezultatele ar fi fost de neacceptat.

Acțiunile îndrăznețe erau măsurate în gloanțe, sânge și dolari. Ramaas avea la dispoziție mult din primele două, dar de ultima trebuia încă să se ocupe.

Se opri, singur lângă un pâlc de copaci și își înclină capul cu respect. „Un semn", concluzionă el. „Se spune că lumea e mereu în echilibru pe coarnele taurului, așa că o să îmi dau seama dacă balanța e în favoarea mea. O să cer un semn și dacă îl primesc o să știu că am dreptate".

Pe asfaltul din apropiere se auzi zgomot de roți și auzi ușa unei mașini

trântindu-se. Ramaas își ridică privirea. Trei bărbați, îmbrăcați cu bluze de trening care lăsau să se vadă armele pe care le aveau dedesubt, stăteau în fața unui Mercedes.

— Eu sunt Mislav, spuse unul dintre ei, într-o engleză cu un accent puternic. Ești domnul Ramaas?

— Doar Ramaas, îl corectă el.

— A venit mașina, îi spuse Mislav.

— Ești singur?, întrebă unul dintre bărbați, uitându-se în jur să vadă dacă nu venise însoțit.

Cuvintele lui erau pline de prejudecăți, iar lui Ramaas acest lucru i se păru inacceptabil. Se îndreptă spre Mercedes, făcând o pauză lângă bărbatul care pusese întrebarea.

— Nu am avut niciodată nevoie să se ocupe altcineva de afacerea mea, spuse Ramaas dându-și jos ochelarii de soare ca să se uite bine la el. Du-mă la frații Kurjak.

— Bojan ți-a rezervat o cameră de hotel frumoasă, zice Mislav. Mergem mai întâi acolo.

— Nici vorbă, îl corectă Ramaas din nou, așezându-se pe bancheta din spate a mașinii de oraș.

•

Marc căscă și scoase laptopul din geanta de pe scaunul de lângă el, lăsându-se un pic mai jos de nivelul ferestrelor. Din Fiat-ul Punto al lui Vanja puteau vedea ambii secția de poliție de pe partea cealaltă a străzii, dar Marc știa că nu aveau prea mult timp la dispoziție. Mai devreme sau mai târziu, cineva de la recepție avea să îi observe și să trimită un ofițer să vadă ce e cu ei.

Din față, Vanja se aplecă peste volan.

— Cât o să dureze?

— Te grăbești?

Laptopul porni și Marc activă Wi-Fi-ul, localizând repede rețeaua securizată din secție.

— Dacă nu apar, oamenii o să devină suspicioși, continuă Vanja. De ce ai nevoie de mine? Nu pot să te ajut cu asta… spuse el arătând spre computer.

— Ești aici pentru că am nevoie de o mașină, printre altele, spuse Marc absent, tastând de zor.

Deschise panoul de comandă al programului pe care îl instalase pe telefonul lui Franko Horvat. După o secundă, un șir bogat de informații îi arătă exact ce avea nevoie să știe. GPS-ul telefonului îi arătă lui Marc că era la două sute de metri de el, deschis dar nefolosit în acel moment. Îi surâse ideea să folosească programul ca să activeze microfonul de la distanță, apoi renunță. Dacă ar fi procedat așa prea curând ar fi riscat să se expună și dacă Horvat ar fi bănuit pentru o clipă că telefonul lui era compromis, l-ar fi aruncat imediat.

— O să fie nevoie să acționăm subtil, spuse Marc cu voce tare.

— Cum o să îl faci pe Horvat să îți spună unde sunt frații Kurjak?, întrebă Vanja. Nu o să îi vândă decât dacă e vorba de viața lui.

— Nu o să ne spună, zise Marc. O să ne arate.

Telefonul ieftin al lui Horvat nu avea decât un singur număr în memorie și era setat să șteargă toate mesajele după prima citire. Dar două lucruri rămâneau vizibile și încă stocate pe telefon. Marc accesă memoria redundantă a telefonului și reconstitui ultimul mesaj pe care îl primise.

Întoarse laptopul spre Vanja.

— Nu știu croată. Ce zice?

— E de săptămâna trecută. De la Bojan. Îi spune că o să fie în oraș. E ca o avertizare. Bojan spune că nu vrea să îl deranjeze nimeni.

Marc îi dădu laptopul.

— Scrie alt mesaj. Dă-te drept Bojan și spune-i lui Horvat să meargă să îl vadă. Nu da detalii multe. „Vino acum”, ceva de genul.

— De ce?, întrebă Vanja fără să ia laptopul.

— Vezi tu, mergem la noroc, îi explică Marc. Dacă Horvat știe unde sunt frații Kurjak…

— Poți să îl urmărești, spuse celălalt bărbat, dând din cap. Bine, înțeleg, spuse el, începând să caute și să apese tastele. Ar trebui să îl jignesc, adăugă el. Bojan face așa tot timpul.

— Orice ca să pară real, fu Marc de acord. Doar să nu exagerezi.

În timp ce celălalt bărbat tasta cu perseverență, Marc scoase camera digitală și o îndreptă cu atenție spre intrarea în secția de poliție.

— Gata, spuse Vanja în cele din urmă, cu un zâmbet. Am scris „Hei, prostule. Vrem să vii acum. Nu ne face să așteptăm”.

Îi dădu laptopul înapoi și Marc trimise mesajul ca venind de pe numărul lui Bojan.

— Gata?, întrebă celălalt bărbat, plin de speranță. Acum îmi dai telefonul?

— Poți să iei telefonul, ești în siguranță, răspunse Marc. Și cu Luka cum rămâne? Dacă ajung frații Kurjak la el? Ce se întâmplă cu familia lui, dacă moare?

Se bază pe loialitatea lui față de vărul său.

— Vrei să se întâmple așa ceva?

Prin lentilele camerei, Marc îl văzu pe Horvat ieșind din secția de poliție, încruntându-se la cerul mohorât al dimineții și la posibilitatea implicită a ploii. Polițistul merse spre mașină. Horvat urmărise Volkswagenul lui Pavic cu o noapte în urmă și schimbarea de roluri părea corectă.

— Mașina Lada verde de acolo, spuse Marc arătând spre mașină înainte ca Vanja să poată răspunde la ce îl întrebase mai înainte. Urmărește-o și nu ieși în evidență. Dacă o dăm în bară, s-a terminat tot.

Vanja spuse ceva în șoaptă, în mod clar o înjurătură și porni motorul.

•

— Vorbesc eu, spuse Bojan, așezându-se lângă biroul mare de stejar din spatele încăperii. Africanii respectă atitudinea.

Neven făcu o față acră și puse o cârpă pe valiza de oțel din partea cealaltă a camerei.

— Pot să arăt atitudine când vreau, insistă el, ducându-și mâna la cap. A mea e toată aici, nu în alte părți ca a ta, frate.

— Doar taci și lasă-mă pe mine să mă ocup. Vrem să plece cât de repede se poate, spuse el dând din cap. Se întâmplă prea multe dintr-odată. E ultimul lucru de care avem nevoie acum. Trebuie să scăpăm de el și să găsim un loc sigur pentru *aia,* zise el îndreptând un deget spre valiza acoperită.

— Dar depozitul de pe șantier… începu Neven să vorbească, dar tocmai se auzi un ciocănit la ușa biroului.

Intrară Big Mislav și Erno, alt șofer de-ai fraților Kurjak, urmați de piratul războinic.

Ramaas intră și își scoase ochelarii de soare. Aruncă privirea aceea ciudată, pe jumătate goală, asupra lui Neven și acesta se strădui să îi răspundă cu un gest nonșalant din cap – dar prezența africanului îl neliniștea și nu voia să fie acolo. Ramaas îl făcu pe Neven să se gândească

la bombă, ascunsă în încăpere. Atât ea, cât și Ramaas aveau forțe distructive la care nu voia să fie martor.

Bojan spuse câteva banalități, întinzându-i mâna piratului războinic. Ramaas îi răspunse, strângându-i mâna scurt.

— Avem afaceri de discutat, spuse el.

— Te anunț că ai venit într-un moment prost, spuse Bojan, făcând să pară că face o confidență. Avem o problemă cu poliția locală. *Spioni,* zise el, accentuând ultimul cuvânt. Poți să te întorci diseară?, întrebă el, aruncând o privire spre Mislav și Erno. Te cinstim cu o masă bună după mâncarea aia proastă din avion. Cu o cameră, cu o femeie dacă vrei.

— Nu sunt aici pentru plăceri. Sunt aici din motive esențiale, spuse Ramaas îndreptându-se încet spre mijlocul camerei, iar Neven văzu cum Mislav venea după el.

Bărbatul aștepta să se întâmple ceva rău.

Neven se așeză pe un scaun și se strădui să simuleze un aer distant. Nu îi plăcea să recunoască faptul că africanul îl făcea să se simtă neliniștit. Ignoră gândul, spunându-și că oricât de periculos ar fi fost, Ramaas nu era decât un pirat, un bandit grosolan, nu prea sofisticat. Avea idei mărețe, evident, dar Neven se îndoia că va avea vreodată inteligența să le îndeplinească.

La prima lor întâlnire rămăsese cu impresia ca Ramaas era viclean ca un șacal, dar needucat.

— Bineînțeles, spuse Bojan, întorcându-se la birou și așezându-se.

Îi oferi un scaun și lui Ramaas, dar africanul nu acceptă.

— Afacerile pe primul plan. La urma urmei, colaborarea noastră a fost profitabilă pentru toate părțile implicate.

De-a lungul anilor, mulți bani din Somalia intraseră în seifurile sârbilor din spălarea de bani și taxe pe care le luau navelor comerciale. Banii din ultima sursă se împuținaseră în ultima vreme deoarece forțele navale ale ONU îngreunaseră accesul piraților în Golful Aden, dar clanurile piraților erau inventive. Traficul de droguri, arme și oameni compensaseră acest lucru pentru o vreme. Se auzea că piraților începuse să le meargă bine din nou, dar trecuseră luni de zile de când făcuseră ultimul depozit de bani.

Acum că Ramaas se afla acolo, Neven se aștepta ca acea lipsă să ia sfârșit.

— Crezi în soartă?, îi întrebă Ramaas. În Dumnezeu, o forță sau o

putere, nu contează sub ce formă. Credeți?

— Din experiența mea, tu îți faci norocul, spuse Neven, neputând masca un pufnit disprețuitor.

— Am avut o revelație, spuse africanul, ignorându-l complet. O să îți povestesc. Într-o dimineață, pe mare, am înțeles ceva.

Neven îi aruncă fratelui său o privire nedumerită. „Despre ce vorbește?". Bojan îi răspunse ridicând ușor din umeri.

— Am făcut multe, continuă Ramaas, ca și când îi învăța o lecție. Dar nu s-a schimbat nimic pentru mine și clanul meu. Sărăcia. Opresiune. Ruină. Și nu pleacă. Așa că o să schimb lucrurile. Deja am început.

— Sunt multe cugetări pentru un singur om, spuse Bojan, aplecându-se înainte. Spui că ai învățat toate astea pe mare?, întrebă el, dând din cap, cu un aer ușor de superioritate. Mie nu mi-au plăcut vapoarele niciodată.

Ramaas își dădu seama de insultă și își arătă dinții pentru o secundă.

— Asta e pentru tine, zise el, băgând mâna în buzunarul jachetei, fără urmă de teamă când Mislav duse mâna spre mânerul armei sale, din reflex.

Ramaas scoase o bucată de hârtie și o puse pe biroul lui Bojan.

— Toate informațiile sunt aici. Transferuri bancare. Informații de rutare.

— Și ce vrei să fac cu ele?, întrebă Bojan ferm, păstrându-și aerul de superioritate.

— Am venit aici după banii mei, răspunse Ramaas. Până la ultimul dolar. Mi-i *retrag.*

Calmul fals al lui Neven se disipă.

— Am avut o înțelegere, Ramaas…

— Se termină acum, spuse piratul. Afacerea noastră s-a terminat. Ți-am arătat respect venind aici în persoană să vă anunț.

— Venind aici *singur,* adăugă Neven rânjind, cu ochii în patru după vreo amenințare cât de mică.

— Numai că nu poți să îmi dai banii, spuse Ramaas, ignorând din nou cuvintele lui Neven, de parcă nici nu le-ar fi auzit. Pentru că nu îi ai.

— Bineînțeles că îi avem, minți Bojan cu ușurință. Dar aici lucrurile se fac într-un anumit fel. Aici nu e Africa – nu dăm ultimatumuri dintr-odată și ne așteptăm să fie respectate imediat. Nu așa se fac afacerile!

— Nu ai banii mei, repetă Ramaas, cu o siguranță înspăimântătoare. Până acum, nu eram sigur. Dar acum știu.

Bojan se ridică, disprețuitor.

— Uite, suntem toți obosiți. Tu ai făcut o călătorie lungă, noi am avut o noapte albă…

Neven îl văzu pe Big Mislav înțelegând aluzia și îndreptându-se spre Ramaas, cu mâna la armă.

— Vino mâine, continuă Bojan, să vorbim despre asta când suntem toți odihniți…

Mislav atinse brațul piratului și făcu cea mai mare greșeală din viața lui. Ramaas făcu ceva cu ochelarii din mâna lui și îi înfipse în ochiul drept al lui Mislav, care se împletici, dându-se înapoi și țipând de durere.

Neven sări speriat de pe scaun în timp ce Ramaas smulse arma semiautomată de la centura lui Mislav și o folosi să îl lovească, doborându-l la podea. Erno bâjbâi după arma sa, dar piratul ajunse la el din doi pași rapizi și îl culcă la pământ.

Bojan avea un pistol Python butucănos într-un sertar de la birou și se întinse după el, dar fu și el prea încet. Ramaas traversă încăperea și îl împunse în ceafă cu pistolul Taurus.

Îl trase de parcă ar fi fost ușor ca un fulg și îl aruncă între cei doi bărbați de pe jos.

— Nu vin mai târziu, spuse Ramaas. Unde sunt banii mei?

Neven scânci, zbătându-se în strânsoarea bărbatului.

— Nu putem să ți-i dăm pe loc! se răsti Bojan. Fii rezonabil!

— Nu mă interesează rațiunea, răspunse Ramaas, apoi schimbă tactica. Știi de ce ți-am folosit serviciile așa mult timp, Kurjak?, întrebă el fără să aștepte un răspuns. Pentru că prețuiești familia. Înțeleg asta. Clanul meu e important pentru mine. Legăturile astea te fac puternic, zise el uitându-se la Neven. Dar asigură și un avantaj la nevoie. Îl împușc în gât. O să se înece cu propriul sânge. O să vezi tot.

Nu era urmă de șovăială în cuvintele piratului, iar Neven clipi, ochii împăienjenindu-i-se.

— Frate, te rog…

— Dă-ne timp, insistă Bojan, cu o expresie de neajutorare ieșită din comun pe față. O să fac ce îmi ceri. Numai nu face ceva ce ai putea regreta… Nu e nevoie de așa ceva!

— Crezi că aș ezita să omor pe cineva?, întrebă Ramaas dând din cap.

— Putem face o înțelegere! spuse Neven, înecat de plâns. Să ne-negociem un… un bonus pentru întârziere!

„Somalezii sunt mereu lacomi”, își spuse el. „Pot să îl mint”.

Ramaas mișcă arma până când țeava îi împunse carnea moale a gâtului.

— Nicio întârziere.

Panica îl invadă, în timp ce Neven înțelese cât de greșit procedase. Cuvintele îi țâșniră pe gură.

— Nu îi avem, *nu mai avem banii!* I-am folosit, i-am cheltuit, avem ceva *mai bun!*

— Mai bun?

Simți respirația fierbinte a lui Ramaas în ceafă.

— Arată-mi.

— Bine…

Bojan puse jos pistolul și se îndreptă cu prudență spre valiza de metal. Deschise capacul și se îndepărtă, astfel încât Ramaas să poată vedea dispozitivul nuclear dinăuntru și simbolul inconfundabil de avertizare radioactivă.

— E falsă, rânji Ramaas și armă pistolul. Cred că o să vă omor pe amândoi acum.

Neven auzi zgomotul fatal al mecanismului pistolului și își goli vezica instant.

— E reală! țipă el. Te rog nu mă omorî, e reală, *e reală*... zise el, cu lacrimi curgându-i pe față.

— Ne poate îmbogăți pe toți, spuse Bojan cu disperare.

Apoi Neven își dădu seama că Ramaas îi dăduse drumul, iar sunetul ca un mârâit zgomotos pe care îl auzea era râsul piratului.

— Semnul meu, le spuse el.

•

Horvat deschise ușile de sticlă și intră în cazinoul Queen’s High, privind în jur cu un aer de indiferență. Locul nu era deschis în mod oficial, dar, ca în majoritatea afacerilor fraților Kurjak, mereu se întâmpla ceva suspect.

O blondă cu părul sârmos, cu atenția acaparată de o revistă se uită la el și strigă:

— Am închis!

— Nu am venit aici să pierd bani, spuse Horvat din colțul gurii.

Încăperea principală era goală, în afară de câteva femei bătrâne care foloseau aspiratoare zgomotoase pe covorul uzat și de un tânăr musculos îmbrăcat cu o bluză sport și cu niște blugi, care stătea lângă ruletă. Îl văzu

pe Horvat și merse spre el. Blonda veni și ea, protestând.

Tânărul îi făcu semn să plece și îl opri pe Horvat.

— Ce vrei? E prea devreme pentru *Senior Citizens Night,* bătrâne.

— Copil prost.

Horvat își deschise geaca astfel încât prostul să îi poată vedea arma din teacă și insigna de polițist.

— Am o întâlnire.

— Nu, nu ai, insistă gardianul. Polițiștii nu înseamnă nimic pentru mine.

Răbdarea lui Horvat era pe sfârșite. Nu dormise prea mult în ultimele douăzeci și patru de ore cu tot ce se întâmplase și doar nicotină și furia îl mai țineau în picioare.

— Ascultă, prostule. Bojan m-a chemat. Așa că du-te și spune-i șefului tău că Franko e aici așa cum a cerut sau cele două prietene ale tale de acolo o să vadă cum te dau cu capul de unul din aparate!

— Bojan nu e aici…

— Ți se pare că sunt prost? *Du-te și cheamă-l.*

Tânărul se opri, gândindu-se la riscuri. Horvat era destul de bătrân ca să îi fie tată, dar avea statura și apucăturile amenințătoare.

— Bojan are o întâlnire, spuse el, în cele din urmă. Mi-a spus să nu primesc pe nimeni.

— Ce naiba?, spuse Horvat, scuipând pe covor și luând iPhone-ul strident. Ar face bine să nu mă facă să îmi pierd timpul.

Încercă să apeleze singurul număr din memorie, dar telefonul nu mergea și dura de două ori mai mult ca de obicei să răspundă la fiecare tastă pe care o apăsa. Îl scutură furios.

— *La naiba!* O să mă enerveze fiecare lucru azi?

„Bine”, își spuse Marc, privind în sus spre cazino și apoi din nou spre laptop.

— Poți să parchezi în spate?

— Da, răspunse Vanja îmbufnat. De ce?

— O să aflăm dacă frații Kurjak chiar se joacă cu focul.

Conectat la telefonul lui Horvat, Marc începu să lucreze să transforme dispozitivul în omul său de interior. Mai întâi, instală de la distanță o copie a aplicației CellRAD pe telefon și o rulă; în momentul în care polițistul corupt se apropia de o sursă radioactivă, Marc avea să știe. Apoi activă microfonul telefonului și dădu volumul laptopului tare astfel încât Vanja să

poată asculta.

— Fii atent aici, îi spuse el. Trebuie să știu ce se întâmplă acolo.

Vanja parcă mașina și se încruntă ascultând vocea lui Horvat.

— E supărat în legătură cu ceva.

— Nu e mereu așa?, spuse Marc analizând spatele cazinoului.

O ușă de evacuare în caz de incendiu era ținută deschisă de o ladă goală de bere. Nu se vedeau decât umbre dinăuntru.

Un sentiment vechi, familiar de anticipare se trezi în el – sentimentul unei decizii irevocabile care se apropia rapid, decizia de a merge sau nu, venind ca un tren. Dacă s-ar fi dat jos din mașină, unde ar fi ajuns? Cei din clădirea de alături încercaseră să îl omoare o dată deja și dacă le-ar fi dat altă șansă… Marc ignoră gândul și își întoarse atenția din nou spre laptop.

În fereastra aplicației CellRAD, detectorul se schimbă dintr-odată din verde în galben.

•

Ramaas zâmbi larg în timp ce se uita la omul fraților Kurjak care, cu fața însângerată, îi aruncă o privire criminală.

În acel moment, Ramaas se simțea invulnerabil. Doar cu puțin timp în urmă, fusese supărat de veștile lui Guhaad și de probabilitatea ca sârbii să îl și jefuit în cel mai critic moment. Dar înțelesese ce se întâmplase și de ce.

„Un test final al credinței mele, făcut de mâna lui Waaq, o provocare”, își spuse el. „Să vadă dacă cedez disperării sau dacă o depășesc și îi rămân fidel”. Acolo, în încăperea învechită, tristă, un moment de adevăr avusese loc și, în timp ce Ramaas îl procesa, văzu chiar și mai clar cum fusese predestinat să se întâmple.

Credea că are nevoie de bani pentru misiunea sa, dar gândirea lui fusese prea limitată. Dumnezeu îi arătase asta prin acest cadou, această *binecuvântare.*

Ramaas atinse cu mâna suprafața dispozitivului. Spațiile cilindrice dinăuntru erau călduțe la atingere.

— Cum *e*?*,* îl întrebă el pe cel mai tânăr dintre frații Kurjak. Să vezi în sfârșit adevărul acolo unde erau numai minciuni înainte?

— Valorează mai mult decât am dat pe ea, spuse Bojan, din capătul celălalt al încăperii. Mult mai mult. Și cu tine ca asociat, ne putem îmbogăți.

Ramaas se întoarse să se uite la el, închizând capacul valizei cu mâna

liberă. Frații Kurjak îi păreau dintr-odată foarte mărunți, cu fixația lor pentru bani.

— Credeți că știți de ce am venit aici azi, nu? Lăcomie?, întrebă el dând din cap. Nu. Nu vreau avere. Vreau *putere.*

Scoase telefonul din buzunar și îl sună pe Zayd. Ca de obicei, acesta răspunse după un singur țârâit.

— Sunt gata. Care sunt ordinele tale?

— Nu mai avem nevoie de ei, spuse el în arabă. Șterge toate urmele care ne leagă de *gaal.*

— Te contactez când termin.

Zayd închise și Ramaas trase o gură de aer.

La ușa biroului, alt om de-ai fraților Kurjak se opri în prag, nevrând să intre fără o permisiune explicită.

— Tu ce mai vrei?

— Franko Horvat e jos, spuse gardianul. Vrea să vă vorbească.

Bojan înjură furios și se holbă la monitoarele din spatele biroului. Ramaas văzu o siluetă singuratică pe unul dintre ecrane, stând lângă o masă de poker.

— Scapă de idiot, spuse cel mai mare dintre frații Kurjak. Am cea mai proastă zi din viața mea!

— Nu acceptă un refuz, se plânse gardianul.

Înainte ca Bojan să poată răspunde, Ramaas făcu un gest expansiv, larg cu mâna.

— Du-te la prietenul tău, spuse el, odată cu acest ordin devenind clar cine era la conducere. O să vorbesc cu fratele tău până te întorci.

Se sprijini de marginea biroului, vizavi de locul unde stătea Neven, stingher. În timp ce ușa biroului se închise, Ramaas examină fața celuilalt bărbat în căutare de semne de duplicitate.

— Spune-mi mai multe despre acest premiu, spuse el, arătând spre valiza de oțel cu pistolul Taurus pe care încă îl avea în mână. Vreau să știu tot.

•

Indicatorul deveni din galben, portocaliu și mesajul EVENIMENT RADIOLOGIC DETECTAT apăru pe mijlocul ecranului de la laptop.

— La naiba. E aici, spuse Marc.

— Nu e bine, așa-i?, întrebă Vanja.

Marc reuși să facă un semn cu capul. Luă telefonul și formă un număr.

— Jurgen Goss, spuse vocea de la capătul celălalt.

— Îți aduci aminte ce ți-am spus în spital?, întrebă el fără să piardă timpul cu o introducere. Uite, amice, îmi pare rău, dar nu ți-am spus toată povestea.

— Marc? Unde ești? De Witt e turbat, e…

— Ascultă-mă, vorbi Marc peste el. Nu eram sigur înainte, dar acum sunt. Frații Kurjak au materiale nucleare în oraș. Sunt lângă cazinoul Queen's High, unul dintre locurile lor și CellRAD se aprinde ca un pom de Crăciun. Trebuie să ajungi la Schrader, să îi spui să vină cu întăriri SWAT aici, cu o echipă Hazmat, cu tot tacâmul… zise el pierzându-și răsuflarea, apoi continuând. Mă auzi?

— Marc… schimbă Goss subiectul, iar pentru un moment păru că se întrerupsese convorbirea.

— Jurgen, sunt foarte serios. Lasă-mă să îți trimit valorile, sunt la fel ca înainte…

— Te cred, îl întrerupse Goss. Ah, aș fi vrut să nu te cred.

Marc auzi un zgomot în timp ce celălalt bărbat se ridică de la birou și se îndreptă undeva unde nu putea fi auzit.

— Am făcut ce mi-ai cerut, am căutat fața. Nu am găsit nimic în baza de date europeană, așa că am mai căutat. În cele din urmă l-am găsit într-o listă neagră de pe un server militar de spionaj NATO.

— Militar?, repetă Marc.

— Numele lui e Oleg Fedorin. Până de curând, general în *Strategic Rocket Corps* al Federației Ruse.

Marc îl ascultă pe Goss spunându-i despre o știre care circula în buletinul de știri Russia Today, de la Moscova, din acea dimineață despre concedierea lui Fedorin din armată din cauza „comportamentului neacceptabil și nepotrivit sexual".

— Ce spune NATO despre el?, întrebă Marc cu o voce stinsă.

— Ceva la fel de vag, răspunse Goss. Fedorin e… adică e cunoscut ca având legături cu ceva cu numele de cod „Exil", dar doar la atât am putut să am acces. Tăcu o clipă.

Marc, omul ăsta e un adevărat luptător din Războiul Rece, din vremurile de demult. Dacă le vinde materiale radioactive fraților Kurjak, ar putea să aibă și o rachetă balistică acolo din câte știm.

— Spune-i lui Schrader să vină aici, repetă Marc, în timp ce cuvintele lui

Goss îi răsunau în minte. Nu îmi pasă ce scuză găsești. Adu-o aici! spuse el închizând și uitându-se la Vanja.

— E foarte rău, nu?, întrebă celălalt bărbat.

— Angajatorii tăi tocmai au devenit traficanți mondiali de primă mână, îi spuse Marc. Dacă aș fi în locul tău aș pleca cât de repede aș putea, zise el, apoi făcu o pauză și căută în buzunar telefonul vechi al lui Pavic și i-l dădu. Ești liber.

Vanja dădu din cap.

— Privirea ta spune altceva.

— Da.

Marc încă avea pistolul CZ 75 al lui Vanja și îl scoase din geantă, verificând magazia și prezența unui glonț pe țeavă.

„Ce faci, Marc?" Vocea interioară, vocea lui Sam, îi trecu prin minte. „Dacă intri acolo, ești pe cont propriu".

— Da, repetă el. Vanja, ascultă. Mai fă un ultim lucru pentru mine. Cheamă poliția.

Marc îndesă laptopul în rucsac și și-l puse în spate. Spune-le că ai văzut un bărbat înarmat intrând în Queen's High. Spune-le că ai auzit împușcături și pe cineva strigând ceva despre o bombă nucleară. Ultima parte e foarte importantă. Bombă *nucleară,* da?

— Ce?, întrebă Vanja aruncând o privire spre cazino. De ce?

Marc deschise ușa Fiat-ului și ieși, ținând pistolul jos, la coapsă, ascuns.

— Pentru că într-un minut sau două, asta se va întâmpla.

Capitolul 7

— De câte ori aud numele tău, mi se întâmplă ceva rău, mârâi Bojan la Horvat în timp ce trânti ușa, îndreptându-se spre cazino. Nu îmi aduci decât *dezastru*!

Horvat privi în sus de la masa de poker de care se rezema, aruncând iPhone-ul auriu pe materialul verde.

— Problema, începu el, este că tu crezi că sunt la fel ca imbecilii de care ești înconjurat, zise el, arătând spre tânărul cu tricoul sport. Nu sunt angajatul tău, Kurjak! Avem o *înțelegere.* Asta nu înseamnă că poți să îmi dai ordine când vrei tu!

Bojan se opri în fața lui și se holbă la el cu o privire pe jumătate exasperată, pe jumătate furioasă.

— Despre ce… tot… vorbești?, pronunță el de parcă ar fi vorbit cu un copil imbecil. De ce ești aici? Ce s-a întâmplat acum?

Bănuiala începu să își facă loc în mintea lui Horvat.

— Asta am venit să te întreb! Vă curăț de zor urmele și tu îmi spui să mă opresc din ce fac și să vin în văgăuna asta?, întrebă el luând iPhone-ul și fluturându-l în fața lui Bojan. „Nu ne face să așteptăm?” Nu sunt la dispoziția ta!

Urmări reacția celuilalt bărbat. Privirea lui Bojan se fixă pe telefonul auriu.

— Nu te-am contactat. Neven nu te-a contactat… zise el năpustindu-se înainte și smulgându-i telefonul din mână. Ce ai făcut?

— Am primit un mesaj, spuse Horvat gândindu-se dintr-odată cât de încet mergea telefonul. De pe numărul tău.

Bojan ridică telefonul și țipă la Horvat.

— Dinozaur prost! Nu ți-am trimis nimic! A fost interceptat, cineva a… zise el dându-și seama și albindu-se la față. Te-a urmărit cineva? Horvat, i-ai adus la noi?

Horvat clipi, toată îngâmfarea lui obișnuită dispărând într-o clipă.

Bojan țipă la gardianul în tricou.

— Idiotul ăsta ne-a deconspirat locul. Scoate-i pe toți afară!

— Nu am spus nimănui… încercă Horvat să își recâștige ceva din

poziție.

Nu avea de gând să le permită fraților Kurjak să dea vina pe el.

— Taci! zise Bojan aruncând telefonul la podea și călcând pe el. Să nu te miști de aici. O să revin imediat!

•

Marc se rezemă de peretele exterior al cazinoului și aruncă o privire prin ușa de incendiu deschisă. Un coridor întunecat, înțesat cu vrafuri de lăzi, își croia drum spre interiorul clădirii și Marc intră, ținând pistolul semiautomat într-o mână și strângând legitimația sa de la Europol în cealaltă.

Străbătuse jumătate din coridor, spre ușa de la capătul lui, când aceasta se deschise. Două femei în vârstă, în uniforme de femei de serviciu, ieșiră agitate și speriate. Văzură arma și înlemniră.

— Poliția, șopti el, ridicând legitimația de parcă ar fi fost o insignă a autorității și nu lucrul care îi permisese să treacă de punctul de securitate al secției. Adică, a, *Policija,* zise el oftând și făcând semn cu capul spre ușă. Ah, nu contează. Ieșiți.

Femeile trecură repede pe lângă el. Marc le așteptă să iasă și apoi se furișă spre ușa cealaltă. Își ținu respirația, căutând să audă voci sau sunete.

Auzi pe cineva țipând și un răspuns mârâit. A doua voce o auzise cu doar câteva clipe în urmă, de pe bancheta din spate a mașinii lui Vanja. Horvat era încă în clădire.

Marc trase câteva guri de aer ca să își calmeze bătăile rapide ale inimii și înaintă din nou.

•

Ramaas îl asculta pe Neven Kurjak în timp ce infractorul rostea fraze fragmentate, întrerupte. Engleza nu era limba maternă a niciunuia dintre ei, dar o știau ambii destul de bine ca să se înțeleagă. Neven știa că viața lui era în mâinile lui Ramaas, iar Ramaas știa că Neven era îngrozit de el.

Zâmbea ca un lup, având în vedere situația de față. Neven vorbea despre dispozitiv, referindu-se la capacitățile lui distrugătoare îngrozitoare și, din nou, despre valoarea lui materială. Îi arătă lui Ramaas un folder plin cu planuri și cu schițe tehnice și în timp ce piratul cerceta diagramele deosebit de complexe, o idee vicleană îi încolți în minte. O puse deoparte pentru moment, o lăsă să se dezvolte. Avea probleme mai urgente de rezolvat pe moment.

Neven îi spuse că arma putea fi activată de la distanță, dezactivată sau

detonată cu o serie de comenzi transmise prin unde radio de joasă frecvență. Acele comenzi erau formate din șiruri de treisprezece litere.

— Am învățat pe dinafară codul pe care ni l-a dat rusul, insistă Neven. Ca să mă simt în siguranță.

— Bine, spuse Ramaas, încuviințând cu generozitate din cap. Dumnezeu ți-a dat un scop.

Neven își schimbă poziția, inconfortabil, neștiind cum să interpreteze cuvintele lui.

— O.K., reuși el să zică, după o pauză.

— Cred că o să am nevoie de cineva ca tine, continuă Ramaas, îndreptându-se spre biroul lui Bojan.

Pistolul Python de calibru mare al lui Bojan era încă acolo unde îl lăsase și Ramaas îl studie înainte să îl ia în locul pistolului Taurus, mai mic, pe care îl luase mai înainte. Arma mare se potrivea confortabil în mâna lui și decise să o păstreze pentru colecția sa.

Îl văzu pe Bojan pe monitoarele de securitate certându-se cu un intrus, ambii țipând așa tare că, din spațiul plin de rezonanță al cazinoului gol, îi putea auzi vag prin pereți. Îl văzu pe Bojan plecând și dispărând de pe cameră.

— Fratele tău e supărat, spuse Ramaas întorcându-se spre Neven, care tresări când văzu pistolul Python din mâna lui.

— Horvat… îi pronunță Neven numele, apoi trase o gură mică de aer. E polițist. Îl plătim, dar…

— Vrea mereu mai mult?, întrebă Ramaas, înclinându-și capul. Îi știu pe cei ca el. Oameni care cred că totul li se cuvine.

— Eu nu sunt așa, i-o trânti Neven.

— Minți, spuse Ramaas, privindu-l dezamăgit.

Ușa biroului se deschise brusc și Bojan intră grăbit, roșu la față și transpirat.

— Trebuie să plecăm imediat, insistă el. Locul ăsta nu mai e sigur. Horvat a făcut-o de oaie!

Se uită la fratele lui, apoi la Ramaas.

— Trebuie să pleci.

— Sunt de acord, spuse Ramaas și îl împușcă pe Bojan în cap. Corpul său se prăbuși peste un scaun și alunecă la podea.

Neven scheună ca un câine rănit și își acoperi fața cu mâinile

tremurânde. Începu să se bâlbâie în croată, așa că Ramaas se îndreptă spre el și îi puse la tâmplă metalul fierbinte al țevii pistolului. Acesta strigă și se feri, dar Ramaas îl ținu pe loc.

— Nu îmi place cum mi-a vorbit fratele tău. Nu am nevoie de el, spuse el arătând cu pistolul spre valiza de oțel. Ia-o.

Neven se ridică în picioare și ridică valiza de pe podea.

— Bojan… E mort?, reuși el să întrebe, de parcă realitatea nu i-ar fi fost suficient de clară.

Ramaas nu văzu niciun rost să răspundă la întrebarea fără sens.

— Unde e mașina care m-a adus aici?

— Af… Afară…

Ramaas dădu din cap.

— Du-mă la ea, sau o să te alături fratelui tău.

•

Horvat se ghemui lângă grămada de sticlă spartă și circuite strivite care rămăseseră din iPhone și o împunse cu degetul său gros.

Era posibil? Îi fusese instalat un fel de virus pe telefon fără să știe? Se încruntă. Horvat avea o relație plină de neîncredere cu tehnologia, care nu mergea mai departe decât folosirea cablului TV, unde urmărea pornografie, și a calculatorului vechi de zeci de ani de unde trebuia să își scrie rapoartele. După o clipă, se gândi la austriacul dolofan din biroul Europol. „A avut tupeul să facă așa ceva?”

Horvat decise că nu avea să aștepte să vadă dacă paranoia lui Bojan era justificată și se îndreptă spre ieșirea din clădire. Își dădu seama că instinctul nu îl înșelase când se întâlni cu englezul cu privirea dură, care îi tăie calea.

— La naiba, spuse Horvat, cu mâinile în lateral. Celălalt bărbat îl amenință cu arma. Ce crezi că ai să rezolvi aici?

— Bună, urâtule, spuse Dane, cu un ton plin de venin. Bună încercare cu incendiul. Totuși, nu a ținut. Vrei să încerci din nou?

— Lasă-mă să îți spun ceva, spuse Horvat încet. Ai dat de belele, englezule. Aș spune că până peste cap.

— Da, recunoscu Dane. Am parte de multe lucruri de genul ăsta, spuse el înaintând și ridicând pistolul. Înapoi! Nu îmi pasă pe cine sau ce știi, de data asta nu scapi.

— Eu sunt polițist, nu tu, insistă Horvat.

Se uită în jur și zări pe unul dintre oamenii fraților Kurjak, prostul pe care îl cunoscuse mai devreme. Tânărul dovedi totuși ceva inteligență ascunzându-se după masa de punto banco, furișându-se unde nu putea fi văzut de străin.

— Nu arestezi pe nimeni. Nu împuști pe nimeni.

— Așa crezi?, întrebă el, îndreptând pistolul spre genunchiul drept al lui Horvat. Vedem noi ce…

Zgomotul profund al unei arme cu țeavă mare se auzi de undeva din clădire și ambii tresăriră din cauza zgomotului neașteptat. Prostul cu tricoul sport crezu că Dane trăsese și ieși din ascunzătoare, grăbindu-se spre englez. Horvat se întoarse, apucând o tavă cu jetoane de poker și o aruncă spre ei. Se auzi altă împușcătură, mai aproape, iar glonțul șuieră în timp ce ricoșă de un stâlp de marmură.

Luându-și arma, Horvat se ascunse după un șir de aparate, în timp ce o a treia împușcătură se auzi în aer. Telefonul lui Luka era un model mai vechi, pliabil, cu o carcasă de plastic care se crăpă imediat când Vanja o folosi greșit. O rupse și aruncă bucățile în jgheab, împingându-le cu piciorul prin gura unui canal.

Se îndreptă spre mașină și deschise ușa. Mintea lui Vanja era încă zdruncinată de tot ce îi spusese acest Dane. Toate informațiile despre *radiații* și *bombe*... Tremura de frică.

Dacă era să fie sincer cu el însuși, era ceva mai mult decât un escroc mărunt, un șofer pentru frații Kurjak și o gardă ocazională când era nevoie. Vanja știa destule încât să își facă o părere avizată despre oamenii pentru care lucra – dar lucrurile despre care vorbise Dane erau cu mult peste infracțiunile lor obișnuite. Se gândi la vărul său, Luka, acolo în spital, secătuit și palid. Se gândi de ce i-ar face cineva așa ceva și ce altceva ar putea face așa oameni.

Într-o oră, Vanja ar fi putut fi departe de Split. Într-o zi ar fi putut trece granița și ar fi putut merge la o fată drăguță slovenă pe care o cunoștea, din Trieste.

Se auzi o împușcătură, apoi altele. Vanja își ținu respirația ca să audă sirenele poliției apropiindu-se, dar nu auzi nimic.

Lucrurile începură să îi scape de sub control. Croatul ajunse în spate și îl prinse pe Marc de mâna cu arma, luptându-se stângaci, încercând să îl sugrume cu mâna cealaltă. Marc se chinui pentru o clipă, neputând să ridice

arma.

Aplecându-se în față cât de mult putu, Marc îndreptă arma CZ 75 în sus și în spate, pe deasupra umărului, în direcția aproximativă a capului atacatorului. Apăsă pe trăgaci cât de repede putu, gloanțele irosindu-se fără folos în tavanul cu oglindă de deasupra. Gazele fierbinți îi arseră ceafa și se dădu înapoi, dar fumul și cartușele folosite de 9 mm îl loviră pe gardianul fraților Kurjak în față și acesta țipă de durere. Îi dădu drumul lui Marc, acoperindu-și ochii.

Marc se întoarse și îl lovi în gât cu mânerul pistolului, trântindu-l pe covor.

Altă împușcătură se auzi din cazino și display-ul de neon de forma a patru ași explodă în timp ce glonțul îl rată la milimetru pe Marc. Acesta se feri, zărindu-l pe Horvat fugind de-a lungul încăperii. Polițistul se opri în prag, trăgând din nou ca să îl descurajeze să îl urmărească, înainte să dispară din raza lui vizuală.

Marc verifică magazia pistolului CZ 75 și se grăbi după el. Luă un taburet metalic din fața unui aparat și îl azvârli spre ușă. Se așteptă ca Horvat să îl aștepte de partea cealaltă, dar nicio împușcătură nu veni spre el.

În fața lui erau depozite și birouri. O ușă era deja deschisă.

Înaintând încet, cu pistolul la înălțimea ochilor, Marc coti și pivotă ca să poată vedea încăperea din fața lui puțin câte puțin fără să iasă din zona sigură. Trebuia să fie biroul șefului – era evident. După o clipă, știu sigur. Corpul lui Bojan Kurjak zăcea pe podea, cu o parte din cap lipsă.

Horvat stătea în fața a zeci de monitoare video, înjurând și trăgând de camera care era înghesuită sub ecrane. Încerca să o îndepărteze cu forța, dar arăta ca un urs enervat care sfâșia o cutie cu mâncare și nu putea să o deschidă. „Mai deștept decât pare”, se gândi Marc. „Încearcă să scape de orice dovadă care atestă că a fost aici”.

Intră în cameră și ținti spre spatele lui Horvat.

— Puteai doar să deconectezi *drive-ul,* prostule. Nu e nevoie să îl distrugi. Întoarce-te cu mâinile sus.

— Dispari! spuse Horvat și se întoarse cu mai multă viteză decât îl crezuse Marc în stare, trăgând la întâmplare ultimele două gloanțe din pistol.

Marc trase și el, ascunzându-se după un șezlong mare de piele și i se

terminară gloanțele.

Horvat nu pierdu timp să reîncarce arma și urlă năpustindu-se asupra lui, întorcând pistolul ca să îl folosească ca un ciocan.

Marc ieși din ascunzătoare și luă primul lucru pe care îl putea folosi ca pe o armă – o scrumieră de pe un stâlp de metal. Puse o mână pe el și îl balansă, fapt care trimise scrumiera în bărbia lui Horvat. Scrumul și chiștoacele se împrăștiară în aer și polițistul se împletici, dându-se înapoi. Marc aruncă arma improvizată și se duse după el, fără să gândească, acționând doar din instinct.

Horvat căzu peste o masă joasă de cafea, țipând de durere și Marc îl lovi tare peste față. Continuă să îl lovească, iar și iar, de parcă ceva se dezlănțuise înăuntrul lui; furie reprimată și lăsată să încolțească, revenind acum la suprafață cu violență. Degetele lui Marc zvâcneau de durere și el gâfâi, dând drumul dintr-odată jachetei lui Horvat.

Se îndepărtă de croat, neștiind de unde venise atâta violență neașteptată.

Mișcarea de pe unul dintre monitoare îi atrase atenția. Marc văzu două siluete pe ecran. Una era a unui bărbat bine făcut, cu pielea închisă, cu un pistol mare, iar celălalt nu putea fi decât Neven Kurjak, palid și speriat, urmându-l îndeaproape. Neven avea în mână valiza grea de oțel pe care Marc o văzuse în Dolphin Apartments. „Achiziția lui Fedorin. Chiar aici”.

Aruncă o privire spre corpul lui Bojan și se gândi la împușcătura pe care o auzise. Nu era greu să își dea seama ce se întâmplase în încăpere.

În acele momente, bărbatul bine făcut și Neven se aflau în partea din spate a cazinoului, dispărând de pe un ecran ca să apară pe altul, în timp ce treceau prin bucătării. Dacă ar fi ieșit, ar fi ajuns în parcare.

Marc încărcă pistolul CZ 75 și se uită nervos spre Horvat, care încă era acolo unde căzuse. După tot ce făcuse polițistul, Marc voia ca el să plătească, să sufere înjosirea de a fi retras din funcție, să fie închis mult timp. Dar ce era în acea valiză era mult mai periculos decât un singur polițist corupt și nu își putea permite să o lase să îi scape.

Cu fălcile încleștate, Marc ieși în fugă din birou și se îndreptă spre bucătării.

•

În mintea lui Neven nu se auzea decât un tunet neîncetat, de parcă zgomotul împușcăturii care îi luase viața fratelui său se repeta neîncetat într-un ciclu asurzitor. Țiuitul din urechi și respirația întreruptă îl făceau pe

Neven să îi fie greu să țină pasul cu piratul, dar nu îndrăzni să încetinească pentru ca Ramaas să nu decidă că nu îi mai e de folos nici el.

Toată aroganța și superioritatea pe care crezuse că le are față de somalez se năruiră. Într-o singură clipă, Ramaas îi arătase lui Neven cine deținea puterea cu adevărat, smulgând viața din Bojan la fel de ușor ca și cum ar fi stins o lumânare. Și din acea clipă, soarta lui Neven era legată de a acestui psihopat. Se tot uita de jur-împrejur, sperând că aveau să dea peste câțiva din cei care trebuiau să îi apere pe frații Kurjak, dar cazinoul era gol. Prea temător să mai aducă oameni noi după ce luase bomba de la Fedorin, Bojan insistase să nu iasă în evidență. Și acea decizie urma să îi ruineze. Big Mislav, Erno și cine mai rămăsese cel mai probabil îl abandonaseră.

Înghiți în sec de frică și trase de valiza de oțel. Era grea și greutatea era distribuită inegal, așa că se mișca de colo-colo în timp ce o căra. În fața lui, Ramaas ajunse la o ieșire de incendiu și o deschise cu o lovitură de picior. Undeva în spatele lor începu să sune o alarmă.

Ramaas se uită la el, cu ochiul negru sclipind.

— Nu e timp să fii curajos sau prost, spuse el. Fă ce îți spun și mai apuci să vezi răsăritul.

— Da… spuse Neven dând din cap, dar Ramaas deja plecase, alergând de-a lungul parcării, ocolind alte mașini în drum spre Mercedesul care îi aștepta. Ieși din raza lui vizuală și Neven gâfâi, prinzând valiza mai bine. I se părea că era din ce în ce mai grea cu fiecare pas pe care îl făcea și tot ce voia era să o lase jos și să fugă. „Bojan nu mai e”. Nimic altceva nu mai conta. Se simțea pierdut fără fratele lui care să îl echilibreze.

Altă împușcătură se auzi din partea cealaltă a parcării și Neven își dădu seama că cineva – șoferul – *îl așteptase,* rămăsese loial. Și murise și el.

— Neven Kurjak!

Vocea se auzise din spatele lui și se sperie așa tare că se întoarse pe jumătate și căzu peste valiză, scăpând-o pe asfalt. Un tip alb cu o barbă zdrențuită și cu un păr ciufulit de un blond închis venea spre el, cu un pistol într-o mână și cu un fel de legitimație în cealaltă.

— Ține mâinile la vedere și îndepărtează-te de valiză! strigă el în engleză. Ești arestat!

— Cine…?, întrebă Neven, lăsându-se pe vine. Nu ești polițist…

— Europol, Divizia de Securitate Nucleară, spuse bărbatul, întinzându-i insigna. Știi ce înseamnă asta?

Neven știa. Se ridică încet și nu putu să nege cât de *recunoscător se* simțea. Europol, poliția… Aveau doar să îl aresteze și să îl bage la închisoare. Și cu ce știa, cu informațiile pe care putea să le ofere în schimbul unor beneficii, era o opțiune pe departe mai bună decât să fie ostaticul piratului și al haitei sale.

— Unde e tipul musculos?

— A plecat?, spuse Neven uitându-se în jur energic.

Își dorea mai mult ca orice ca acest lucru să fie adevărat, dar apoi își aduse aminte de dispozitivul din valiză și își dădu seama că Ramaas nu l-ar fi lăsat în urmă. Întinse mâna.

— Te rog, trebuie să mă ajuți…

— Fii atent cu mâinile alea! repetă străinul și se îndreptă spre valiză.

Acolo unde o scăpase Neven, chingile capacului se desfăcuseră și atârnau în lateral. Pe fața celuilalt bărbat apăru o expresie inexplicabilă.

— Deschide-o. Cu *grijă.*

Cu degetele tremurându-i foarte tare, lui Neven i se păru greu să se conformeze, dar apoi își veni în fire și făcu cum i se spusese. Bărbatul cu arma văzu ce era în valiză și Neven se întrebă dacă înțelegea la ce se uita; apoi bărbatul deveni alb ca varul și fu suficient.

— Închide-o! strigă el. Închide drăcia aia. *La naiba!*

•

Interiorul unei bombe nucleare e de două tipuri. Cele de implozie sunt sferice, făcute din panouri curbate, ca o minge de fotbal american. Fiecare panou e o matrice explozivă care se putea declanșa imediat, creând un val de forță direcționată spre interior, care compacta un miez de plutoniu, dezlănțuind puterea monstruoasă a fuziunii nucleare. Celălalt tip seamănă cu o pușcă, folosind o încărcătură ca să ciocnească două bucăți de uraniu 235 unul în altul, având același efect. Cele asemănătoare cu puștile erau cilindrice și mai eficiente, sau cel puțin așa își amintea Marc din puținele dosare și din documentarele de pe Discovery Channel pe care le văzuse.

Neven Kurjak închise valiza de parcă ar fi închis Cutia Pandorei și Marc se gândi că dacă dispozitivul dinăuntru *era* alt fals de-ale lor, Neven merita Oscarul pentru autenticitatea fricii sale.

Marc se așteptase să găsească ceva nociv acolo – tije folosite de la un reactor nuclear, poate poloniu sau cesiu industrial pentru un dispozitiv de dispersie radiologică – dar cumva posibilitatea unei *arme* părea o variantă

prea gravă ca să fie credibilă. Acum se miră că gândise așa limitat.

Silueta neagră și lucioasă a unui Mercedes goni derapând la capătul celălalt al parcării și îndreptându-se spre el.

Marc zări pentru o clipă fața lipsită de expresie de la volan, în timp ce șoferul transformă mașina în arma cu care avea să îl elimine pe Marc. Dacă ar fi gândit, fără să reacționeze din impuls, Marc ar fi țintit spre mașină cu pistolul ținut în ambele mâini, dar un cocktail de adrenalină și frică îi invadă sângele și acționă din instinct.

Trase cu pistolul său CZ 75, scoțând scântei din grilajul și capota Mercedesului și îndreptându-se spre parbriz. Găuri albe își făcură apariția în sticlă când gloanțele ajunseră la destinație, dar geamurile anti-glonț respingeau fiecare proiectil, ca pe grindină.

Vehiculul se îndrepta cu zgomot spre Marc și acesta sări într-o parte înainte să poată să dea peste el, dar nu suficient de repede ca să scape nevătămat. Nu văzu Mercedesul lovindu-l peste picior, doar simți durerea bruscă a impactului puternic, în timp ce forța acestuia îi cutremură oasele și îl aruncă în sus, apoi pe caldarâm. Uimit și tremurând, simți sângele șiroindu-i prin bandaje, rănile din incendiu redeschizându-i-se.

Marc încercă să se ridice, dar corpul nu îl ascultă și se prăbuși la pământ. Cu privirea încețoșată, văzu Mercedesul oprindu-se și bărbatul înalt, închis la piele, coborând. Îi spuse ceva lui Neven, dându-i ordine.

Îi fu greu să înțeleagă ce îi spunea. Gemu de durere și se rostogoli, ridicându-se într-o mână. Nisip și bucăți de asfalt îi intrară în tăieturile din palmă. Când se uită înapoi spre mașină, Neven era pe bancheta din spate uitându-se fix la valiza de oțel, inert.

O umbră se interpuse în soarele dimineții și Marc îl văzu clar pentru prima oară pe bărbatul musculos. Avea pistolul masiv îndreptat spre capul lui Marc, iar în cealaltă mână avea legitimația lui de la Europol, la care se uită scurt apoi o aruncă.

Bărbatul apăsă pe trăgaci, iar ciocanul atinse, inofensiv, un glonț folosit. Marc nu se putu abține să tresară și să înlemnească în timp ce aștepta bubuitura. Aceasta nu veni. Bărbatul rânji și spuse ceva ce Marc nu înțelese. Se auzeau sirene, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape.

Apoi umbra dispăru și mașina ieși din raza vizuală a lui Marc. Acesta se simțea plin de groază și frustrare, dar tot ce putea face era să se ridice de pe asfalt, simțind durerea din plin, centimetru cu centimetru.

Simți mâini din spate, care luară ceva din greutate, ajutându-l să se ridice. Era să cadă când auzi vocea lui Vanja:

— E O.K. Sunt aici.

— Nu pot să îi las să scape, spuse Marc, gâfâind. Oprește-i…

Se smulse din mâinile lui Vanja cu toată forța de care fu în stare și merse împleticindu-se, dar în jurul lui erau doar siluetele mașinilor de poliție, albe cu albastru. Mercedesul negru și încărcătura pe care o transporta dispăruseră.

•

Marc își dădu seama că lucrurile nu aveau să fie bune pentru el când paramedicii îl bandajară pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore și îl predată unor polițiști. Dacă ar fi știut ceva engleză, dar nu cunoșteau, iar puținele cuvinte ale lui Marc în croata de bază nu primiră niciun răspuns.

Îl aduseră în aceeași cameră de interogatorii unde se ascunsese ca să intercepteze telefonul lui Franko Horvat și așteptă, mai anxios cu fiecare minut care trecea, știind că Neven Kurjak și bărbatul care îl răpise aveau din ce în ce mai mult timp să scape.

Marc își puse gândurile în ordine și rememoră toate locurile unde fusese rănit cu o zi în urmă, simțind tăieturile și vânătăile tari. Era frânt de oboseală, animat doar de un val din ce în ce mai scăzut de adrenalină și de nevoia de a-i avertiza. Pe masa din mijlocul încăperii era un creion și un teanc de foi și începu să scrie cât de mult își putea aminti, înainte să uite. Într-un minut, Marc scrisese o pagină de notițe fără legătura între ele, cu scrisul său mic, dezordonat. Tot ce conta era ca arma pe care Oleg Fedorin o adusese în Europa să fie anihilată.

Ușa se deschise brusc și Gesa Schrader se opri în prag. Calculată, ca de obicei, privirea ei dură o întâlni pe a lui și dădu ușor din cap. Schrader intră și Marc îl zări pe Marteen de Wit afară, cu brațele încrucișate și cu o expresie înghețată întipărită pe față.

Trase scaunul de la capătul celălalt al mesei și se așeză. Schrader scoase o țigară și apropie de ea o brichetă subțire. Era pentru prima oară când Marc o vedea fumând.

— Vorbește, ordonă ea. Vreau să îmi explici. Ce ai făcut.

El împinse foile de pe masă spre ea.

— Trebuie să le spunem polițiștilor locali să pună baraje la ieșirile din oraș, cu detectoare de radiații, să punem oameni în gări și la port. Am făcut

o descriere a bărbatului care era cu Neven Kurjak – el e cel care trage sforile, zise Marc, întorcând pagina, unde făcuse o schiță elementară a ceea ce văzuse în valiza de oțel. Au o armă de distrugere în masă, funcțională sau nu, nu știu… spuse el și își pierdu răsuflarea.

— Asta e alegerea ta?, întrebă Schrader, expirând fumul. Marc clipi. Pentru un moment, nu înțelese ce îi spunea.

— Nu înțelegi? Au o bombă nucleară acolo!

— O servietă cu o armă nucleară?, întrebă ea studiind schița. Asta e o idee de film de acțiune prost și exagerat, Dane. Agenția Internațională de Energie Atomică funcționează în lumea reală, zise Schrader, aproape amenințând. Ce descrii tu aici e un basm cu teorii conspiraționiste.

— Nu, spuse Marc, accentuând cuvântul. Tehnologia asta există. Americanii au spus că nu pot să o facă să meargă, dar dacă rușii au reușit… zise el, făcând brusc o pauză, dând din cap. La naiba, de ce vorbim despre asta? Chiar dacă nu merge perfect, e tot o bombă nucleară! Pune-l pe Goss să se uite la laptopul meu – el poate să îți arate valorile CellRAD din cazinoul fraților Kurjak!

— Jurgen Goss a fost suspendat, spuse Schrader cu răceală. E investigat pentru că a accesat o bază de date securizată a NATO fără autorizație.

Inima lui Marc stătu în loc.

— Eu l-am pus să o facă, insistă el. Nu e vina lui…

— *Ja.* Ai profitat de un om bun și i-ai distrus cariera ca să îți continui propria investigație nepedepsit. Acum o să fie pedepsit odată cu tine, continuă ea înainte ca Marc să poată răspunde. Cât despre Queen's High, avem oameni care percheziționează clădirea. Am găsit un punct fierbinte în biroul unde am găsit corpul lui Bojan Kurjak…

Schrader îl săgetă cu privirea, de parcă ar fi vrut să adauge această crimă la lista lui de greșeli, dar renunță la idee.

— Dar având în vedere ce a fost găsit în pivniță, nu e de mirare.

— Ce?

Marc nu se gândise ce ar fi putut fi în subsolul cazinoului.

Schrader își scoase telefonul și îi arătă fotografii cu un spațiu neaerisit, prost luminat, cu vrafuri de cutii. Câteva fuseseră deschise și dinăuntru se vedeau pachete cu obiecte rotunde de plastic.

— Sunt detectoare de fum de uz casnic, îi spuse ea. Fiecare conține o cantitate mică de izotopi de stronțiu-90 în senzori. Frații Kurjak le-au

cumpărat în secret în vrac din Orientul îndepărtat. Cele mai multe din poza asta erau deja deschise și materialul scos, zise ea punând telefonul deoparte și trăgând din nou din țigară. Chiar dacă l-ar fi scos pe tot, nu ar fi fost de ajuns ca să facă daune serioase, dar radiația emisă ar fi de ajuns să convingă pe cineva credul.

Marc dădu din cap.

— Nu, spuse el din nou, dându-și seama unde voia să îl ducă Schrader. Nu e un truc obișnuit de-al fraților Kurjak! zise el, atingând foile cu degetul. Generalul Oleg Fedorin de la Forțele de Rachete Strategice Ruse a fost în oraș noaptea trecută și el le-a vândut arma asta!

— De unde știi?

Marc ezită. Înțelese că e în încurcătură și ultimul lucru pe care îl voia era să îl tragă pe Luka Pavic după el.

— Un informator confidențial, continuă el. De când era în MI6. M-au contactat.

Expresia rece a lui Schrader se transformă într-un rânjet distant.

— A fost bărbatul care te-a ajutat să urci în ambulanța de lângă cazino? Polițiștii de la fața locului spun că a dispărut cât timp s-au ocupat de tine.

Marc nu spuse nimic. Vanja era altă persoană pe care nu voia să o vadă prinsă în problemele lui. Marc se folosise de el mai mult decât avusese de gând și chiar după ce îi spusese să plece, acesta se întorsese să se asigure că totul era în ordine. Vărul lui Pavic poate era un tâlhar mărunt, dar cel puțin avea ceva intenții bune.

— Nu contează, continuă Schrader. O să investighez asta. Dar știi la fel de bine ca mine că sârbii au mai colaborat cu rușii și înainte, mai ales ca să îi ajute să facă falsurile lor să pară autentice. Prezența lui Fedorin, dacă a fost el, nu dovedește nimic.

— Dar dacă există *cea mai mică* șansă să am dreptate, ne putem permite să ne asumăm riscul? Vrei să fii tu cea care îi spune directorului agenției că ai avut indicii și nu ai făcut nimic, după ce vreun oraș e atacat nuclear?

— Ai grijă cum vorbești, la naiba, se răsti Schrader. „Altă premieră”, se gândi el. Femeia nu mai înjurase în fața lui până atunci. Ai uitat despre cine vorbești?, continuă ea. Frații Kurjak și-au întemeiat întreaga lor activitate infracțională pe vânzarea materialelor nucleare contrafăcute! Au înșelat grupări teroriste și oameni mai deștepți ca tine din toată lumea, Dane. Ce te face să crezi că, dintr-odată, inexplicabil, au făcut rost de ceva autentic?

Dacă i-ar fi spus adevărul, dacă ar fi zis *intuiția* sau *logica,* Schrader i-ar fi râs în față. Investigator responsabil al biroului de intervenții, ea își făcuse o reputație de persoană care se bazează pe dovezi concrete. Și Marc avea doar presupuneri, nimic mai mult decât presupoziții imposibil de dovedit.

— Eu urmez regulile și acționez profesional, Dane… zise ea uitându-se în altă parte. Dovezile pe care le-ai adus vor fi investigate, pentru că avem obligația să cercetăm fiecare pistă, indiferent de cât de mică este convingerea mea. Dar tu nu o să fii parte din asta. Nu mai ești deloc credibil în biroul acesta. Nu mai lucrezi aici.

Exista altă abordare pe care Marc ar fi putut să o încerce.

— Franko Horvat, începu el. E corupt. A luat mită de la frații Kurjak de cine știe când. A încercat să mă omoare de două ori – o să știe măcar un pic din ce pun la cale sârbii… Adu-l, pune presiune pe el, oferă-i imunitate, orice funcționează…

— Horvat nu a mai fost văzut de azi-dimineață, îl întrerupse Schrader. Nu răspunde la telefon și nimeni nu știe unde e.

— A fost la Queen's High! insistă Marc. Ia înregistrările de pe cameră, o să vezi, spuse el, oprindu-se, inima stându-i în loc în timp ce își dădu seama ce avea să zică Schrader. „Dacă Horvat a plecat până au ajuns polițiștii la cazino, atunci…"

— Ofițerii de la fața locului au raportat că hard-diskul camerei lipsea, explică ea.

„Bravo", spuse o voce din mintea lui Marc. „Și chiar tu i-ai spus prostului cum să o facă".

Schrader își stinse țigara de masa de metal și împinse scaunul înapoi, depărtându-se de Marc.

— De Wit te-a avertizat că deja ai probleme și tu ai continuat neîncetat. Ce aveți voi, britanicii? Ai luat sfoara care ți-a fost dată și te-ai spânzurat cu ea. I-ai obligat pe Pavic și Goss să facă la fel, spuse ea dând din cap. Și asta e parțial vina mea. Nu ar fi trebuit să îți dau cazul fraților Kurjak. Nu erai persoana potrivită pentru caz. Ai permis ficțiunii de acolo să dea la o parte toate dovezile concrete.

— Nu e așa, insistă Marc, dar Schrader vorbi peste el.

— Ți-am dat cazul pentru că nu te-am vrut aici! spuse ea, tonul ridicându-i-se pe măsură ce își pierdea cumpătul. Prietenii tăi sus-puși din Serviciile britanice s-au asigurat că îmi ești băgat pe gât și, din cauza asta,

un agent pe care îl *voiam* în divizia mea a ajuns în altă parte. Aveam niște operațiuni planificate, pe care prezența ta le-a încurcat. Nu ai temperamentul de care este nevoie în acest birou! zise ea, ridicând un deget spre fața lui. *Nu ești un agent operativ, Dane.* Nu ești un jucător de echipă! Și haosul pe care l-ai creat dovedește asta!

— Numai despre asta este vorba?, răspunse el. Știu că nu mă voiai pe mine în echipă, dar tu și de Wit ce ați realizat? Mi-ați pasat cazul fraților Kurjak pentru că nu era ceva important? Și acum refuzi să accepți că poate am descoperit ceva!

— Ți-a fost dat acest caz ca să fii ținut cât mai departe posibil de scopul principal al acestui birou. Înțelege, nu ești singurul cu legături în MI6 sau cu informatori confidențiali. Crezi că te-aș fi luat fără să îți verific trecutul? Știu ce s-a întâmplat anul trecut, spuse Schrader privindu-l fix, ostil. Ai fost singurul din echipa ta de intervenții care a supraviețuit în timpul unei misiuni sub acoperire. Serviciile de securitate din propria ta țară au emis un mandat internațional pentru arestarea ta.

O umbră înnegri fața lui Marc.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse el, mârâind. Am fost absolvit de vină. Mi-am făcut… mi-am făcut datoria.

— Dar acum crezi că regulile nu ți se mai aplică. Indiferent care ar fi adevărul despre plecarea ta din MI6, nu ești bun, Dane. Nu ar fi trebuit să fii trimis niciodată pe teren, spuse ea oftând. Cel puțin acum am un motiv să scap de tine.

Un fior rece străbătu venele lui Marc în timp ce își dădu seama că totul se întorcea împotriva lui. Era ceva familiar, sentimentul de lipsă de putere care amenințase să îl cuprindă după ce focul și moartea îi cuprinsese pe toți, în urmă cu luni de zile.

— Faci o greșeală gravă, îi spuse el. O să merg la superiorii tăi…

— Nu, zise Schrader, devenind din nou rigidă și formală. Marc Dane, de acum nu mai ești în mod legal consultant de operațiuni al Diviziei de Securitate Nucleară și îți este revocat orice acces la agențiile și autoritatea Europol, spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se spre ieșire. Nu ești arestat… încă. Dar te sfătuiesc să vorbești cu un avocat, pentru că s-ar putea să fii acuzat de crimă când se termină totul.

Marc se ridică în timp ce ea deschise ușa, iar când deschise gura aproape o implora.

— Schrader, ascultă-mă! Am văzut bomba!
— Ai văzut ce ai vrut să vezi, spuse ea, fără să privească înapoi.

Capitolul 8

Zayd fusese obligat să aștepte cel puțin jumătate de oră după momentul stabilit pentru întâlnire și își închipui că acesta era felul în care un om bogat arăta cine conduce.

Întârzierea intenționată nu îl afectă. Poate *gaal*-ul presupuse că Zayd ar fi impresionat de tot ce avea să vadă în jurul lui, speriat de opulența și măreția hotelului scump. Dacă aceasta fusese intenția, atunci fusese un efort în zadar.

Nu vedea acel loc prea diferit de vila exagerată unde Welldone Amadayo, omul ale cărui haine le purta în acel moment, fusese ucis. Taximetristul care îl dusese pe Zayd prin Napoli – un imigrant kenyan bine făcut care își spunea Dahable – vorbise mult și foarte detaliat despre Marele Hotel Vezuviu, numit după vulcanul care se vedea în zare și renumit ca cel mai luxos loc din oraș. Dahable nu își ascunsese admirația pentru Zayd, insistând că trebuia să fie un om important dacă se întâlnea cu cineva în așa un loc, iar somalezul îl lăsase să vorbească. Nu era interesat să corecteze părerile șoferului. Era aici să transmită un mesaj, nimic mai mult, și, oricât de mult ar fi negat *gaal*-ul, bărbatul palid pe care venise să îl vadă era doar un sol, la fel ca și el.

Încăperea avea tavanul înalt. Ferestrele deschise lăsau să pătrundă zgomotul traficului și al mării. În dreptul ușii stăteau doi bărbați, ambii bronzați, musculoși și fără nicio expresie pe față. Îmbrăcați în costume de un negru imaculat, peste cămăși albe, purtau amândoi la ureche dispozitive Bluetooth argintii, rectangulare, de înaltă tehnologie și stăteau cu mâinile de o parte și de alta a corpului.

Zayd zărise un pistol într-un toc de umăr când unul dintre ei îl percheziționase. Puseseră ce găsiseră la percheziție pe o masă joasă de cafea, mai departe de el; o pereche de cuțite kunai în stil japonez și un pistol mic Colt 1908. Mulțumiți că îl dezarmaseră total, cele două gărzi nu mai interacționară cu somalezul.

Pentru o vreme, Zayd se amuză holbându-se fără nicio expresie la unul dintre bărbați, încercând să scoată o reacție de la el, dar garda nu răspunse

și în cele din urmă se plictisi. Era pe punctul să vorbească, dar ușa încăperii se deschise brusc. O servitoare împingea o tavă pe care erau un ceainic, cești, lingurițe și un bol cu zahăr. Dacă observase armele, nu avu nicio reacție la ele și turnă repede două cești. Îi oferi una lui Zayd cu o plecăciune atentă.

Mirosul ceaiului îi aduse aminte de locurile natale și Zayd luă ceașca întinsă spre el.

— Ceai de mere, se auzi o voce. Mi-am închipuit că vrei ceva familiar.

Femeia ieși în tăcere, în timp ce bărbatul alb, pe nume Brett, ajunse în sfârșit. Zâmbi fals și se așeză pe celălalt scaun.

— De acord?

— Ai fost în Somalia?

— Nu, Doamne ferește. Dar fac un efort să învăț despre alte culturi. Este o curtoazie des întâlnită la tine în țară, nu?, întrebă el arătând spre tavă. Ceai și o conversație politicoasă înainte de afaceri. Sau greșesc?, spuse el, sorbind din ceașcă și strâmbându-se. Hmmm. Parcă… Poate te înveți cu gustul.

Zayd bău din ceașca sa.

— E slab. Trebuie lăsat la infuzat, zise el, punând ceașca jos. Faci afaceri în Italia?, întrebă el, arătând spre ferestre. Nu ești de aici.

— Ce direct, spuse Brett, zâmbind. Ei bine, da. Angajatorii mei mă trimit unde e nevoie de mine.

— Asociația, pronunță Zayd numele. Ești mesagerul lor.

— Mai mult de atât, spuse Brett. Conducătorul tău, domnul Ramaas. Îngrijorează mulți oameni. E imprevizibil. E rău pentru afacere.

— Care oameni?, întrebă Zayd, uitându-se la Brett. Cei care au venit cu vase mari și ne-au luat toți peștii? Cei care ne-au otrăvit marea?

Era destul de mare să își aducă aminte când veniseră prima oară navele străine pe apele coastei somaleze, distrugând economia locală peste noapte. Și, mai târziu, vasele vechi cu deșeuri toxice, care se îmbulziseră în mare.

— Pirații voștri i-au făcut pe toți să plece, spuse celălalt bărbat și apoi se corectă. Îmi pare rău, voi nu le ziceți pirați, nu? Le ziceți *pază de coastă.*

— Am făcut ce a trebuit să facem, continuă Zayd. Așa cum Ramaas face ce trebuie să facă.

În cel moment, *gaal*-ul se încruntă și începu să vorbească cu Zayd așa cum îi auzise adesea pe vestici, de parcă ar fi crezut că era un primitiv

incapabil să înțeleagă mai mult.

— Țara voastră are un potențial mare, dacă poate fi valorificat. Sunt sigur că Ramaas și-a dat seama. Aveți bogății în pământ și în mare. Minereu de fier. Gaze și petrol. Organizația mea poate să procure ustensilele prin care acest potențial poate fi exploatat. Oamenii care fac posibil acest lucru o să se aleagă cu recompensele. Poți fi unul dintre ei. Poți sta în locuri ca acesta, poți bea cât ceai de mere vrei… spuse el, uitându-se la Zayd. Îți poți cumpăra haine mult mai bune…

— Ramaas nu vrea avere, spuse Zayd. El înțelege *shadaad*. Știi ce înseamnă asta?

— Explică-mi.

Zayd făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— *Obligație*. Pentru familie, pentru clan. Pentru națiune. Este o tradiție să împarți averea cu alți oameni.

— Este? Welldone Amadayo era unul de-ai voștri, nu? Și nu a împărțit prea mult, spuse Brett, recăpătându-și zâmbetul. Dar vom vedea. Ramaas poate face ce vrea cu partea lui. Ce e important e să atingem… *stabilitatea*. Înțelegi?

— Înțeleg, spuse el luând ceașca. Să bem pentru asta, da?

— Dacă vrei, spuse Brett, strângându-și buzele.

Zayd turnă pentru ambii, dar îl opri pe Brett să ia ceașca.

— Nu, nu e destul de dulce. Trebuie să fie bun, zise el, adăugând câteva linguriță de zahăr înainte să termine și să i-l dea.

Lichidul însiropat tot era insipid pentru Zayd, o imitație nereușită a ceaiului cu care era obișnuit, dar îl bău, uitându-se la *gaal* cum făcea același lucru. Trecură zece secunde până când bărbatul începu să tușească.

— Te obișnuiești cu el, repetă Zayd.

Fața lui Brett căpătă în sfârșit ceva culoare, apoi deveni stacojie și începu să se sufoce. Ceașca și farfuria căzură pe covor și el duse mâna la piept, chinuindu-se să respire.

Zayd ascunsese în palmă pachetul cu pudră de oleandru pe care îl golise în ceașca lui Brett. Otrava extrasă din plantă era ultima sa armă, pe care gărzile o rataseră. Bărbatul alb era în pragul morții în timp ce inima îi spărgea pieptul.

Bărbații în costume interveniră. Unul dintre ei își scoase arma și rămase în pragul ușii, bătând în cască. Celălalt se grăbi să ajungă lângă Brett în

timp ce acesta căzu de pe scaun pe podea.

— Ce ai făcut?, întrebă garda de corp, împingându-l pe Zayd la o parte și prefăcându-se că îl ajută pe Brett.

— Am trimis un mesaj, zise el.

— Saito! spuse prima gardă de corp, adresându-se cuiva din clădire. Vino aici! Cod Roșu!

Zayd se ridică și trecu la mișcarea următoare. Luând ceainicul de metal, îl lovi în cap pe bărbatul de lângă el, lichidul dulce și fierbinte stropindu-l pe față și pe gât. Apoi, luă cuțitele kunai și le aruncă spre celălalt bărbat. Un cuțit rată și se înfipse în ușă, dar celălalt intră în abdomen. Cămașa lui albă fu stropită cu sânge și Zayd sări spre el. Rapid și agil, ajunse deasupra bărbatului înainte ca acesta să apuce să tragă. Zayd băgă degetul în inelul de metal de la capătul mânerului cuțitului kunai și îl scoase – apoi se întoarse spre el, ținând cuțitul ca pe un pumnal, și îl înjunghie.

Sângele îi stropi geaca și Zayd îl lăsă pe bărbat să se prăbușească. Își recuperă celălalt cuțit înainte să se întoarcă la bărbatul pe care îl opărise, care bâjbâia după armă. Cu câte un cuțit în fiecare mână, Zayd le înfipse în capul bărbatului. După ce termină și cu al doilea gardian, își întoarse atenția spre bărbatul alb, care încă se agăța de viață.

Zayd își dădu jos sacoul lui Amadayo pătat de sânge și bluza de dedesubt și luă haina neagră a bărbatului pe care îl omorâse. Era neagră, numai bună să ascundă sângele de pe el. Își strânse armele, privind cum viața se scurgea din ochii lui Brett.

Auzi voci de afară, zgomotul pașilor apropiindu-se. Zayd îl lăsă pe Brett să își dea ultima suflare și ieși pe balconul hotelului, urcând spre acoperiș.

Traversând țiglele de pe acoperiș, rapid ca o pisică, ajunse în spatele hotelului Vezuviu și sări la ultimul nivel al scării de incendiu. Ieși apoi pe o ușă de serviciu, pe aleea îngustă Via Chiatamone.

La o distanță de câteva sute de metri, Dahable era în taxiul lui, ascultând muzică dance cu fereastra deschisă, bătând cu degetele în exteriorul mașinii. Îl văzu pe Zayd venind spre el și dădu înapoi, întorcând mașina cu un viraj larg. Zayd urcă și plecară înainte să închidă ușa. Taxiul mergea repede pe străzi lăturalnice, cotind aparent aleatoriu la fiecare intersecție, fără să încetinească. Dahable folosea claxonul la fel de mult ca volanul.

— Gata?, întrebă kenyanul, aruncând o privire în oglinda laterală și scoțând un telefon. Asta e nou, adăugă el.

— Du-mă undeva unde pot să mă spăl, spuse Zayd, în timp ce începu să tasteze un cod lung din memorie.

•

Mercedesul merse încet la început, apoi acceleră în timp ce cobora și gravitația își spuse cuvântul. În câteva clipe, goni spre rampă, apoi se auzi un zgomot brusc de lemn rupt în timp ce vehiculul trecu prin barieră.

Ramaas privi mașina derapând și se duse după ea, auzind zgomote în timp ce se răsturnă și se rostogoli. Mercedesul vechi ateriză în canalul de mică adâncime cu roțile în sus și se scufundă repede. După ce fu înghițit complet de apă, se întoarse și îl văzu pe Neven Kurjak în apropiere. Se uita fix la valiza de oțel de la picioarele sale.

— Și acum?, întrebă sârbul.

Ramaas arătă spre docuri.

— Pe acolo. Mergi.

Avea de gând să mai spună ceva, dar îl întrerupse țârâitul telefonului. Îl scoase și îl privi.

— Spune, ordonă el.

— „Misiunea e îndeplinită”, spuse Zayd, gâfâind. „Mesajul a fost trimis”.

Se gândi să întrebe dacă fuseseră complicații, dar lunetistul nu oferise și alte informații și pentru Ramaas, acest lucru fu un răspuns în sine. Făcu o pauză, gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să le spună camaradului său, despre recompensa incredibilă care le căzuse în mâini. Privindu-l pe Neven care încă era în viață, trăgând valiza pe aleea prăfuită, în fața lui, se trezi zâmbind larg.

— Bun, spuse el. Acum ascultă-mă cu atenție. Nu o să te întorci acasă. Lucrurile s-au schimbat. Am altă sarcină pentru tine, una mai importantă ca oricare alta.

Lui Zayd îi luă ceva timp să răspundă.

— O.K.

— O să îți explic, continuă el. O să vorbim foarte curând. Dar acum vreau să suni niște oameni care ne sunt datori.

— O.K., repetă Zayd. Spune-mi numele lor.

Deși prostesc din partea lui, prins de moment și impulsionat de cadoul din partea lui Dumnezeu, Ramaas mai spuse ceva.

— Am primit o binecuvântare, frate, zise el. Îți promit că *Waaq* o să ne

ajute. Și ne-a ajutat mai mult decât speram.

•

Când Marc se întoarse la spital, Luka Pavic avea un vizitator alături. Vanja se încordă și avu loc un moment ciudat de *déjà vu* când privirile celor doi se întâlniră.

— Totul e bine, îl asigură Marc. Nu trebuie să ne batem și acum, bine?

— Am crezut că am visat, spuse Pavic. Mi-au dat multe medicamente.

Marc găsi un taburet pe care să stea și se aplecă astfel încât să vadă ușa.

— Vărul tău m-a ajutat, îi spuse el lui Pavic. E un băiat bun, zise el, uitându-se spre Vanja. Trebuie să fii atent. Poliția are descrierea ta. Nu e bine să vii aici. Dacă te vede cineva, vorbește… spuse el, oprindu-se.

— A venit aici să se asigure că sunt bine, zise Pavic.

— E din familia mea, adăugă simplu Vanja.

Marc se încruntă.

— Nu aș fi zis nimic dacă ai fi fost rapid.

— Nu s-a terminat, spuse Pavic cu o voce dură. Nu până când viermele ăla de Horvat nu putrezește în închisoare. O să îl dobor. După ce ies de aici, nu o să poată să se ascundă de mine.

— Mai ușor de spus decât de făcut, răspunse Marc. Horvat a dispărut. Nu a fost văzut în locurile pe care le frecventa și își acoperă bine urmele.

Îi spuse despre hard-ul lipsă din sistemul de securitate de la cazinoul Queen's High.

— Fără asta, avem numai cuvântul nostru și dovezi circumstanțiale care să îl lege de frații Kurjak.

— Pot să fiu martor, spuse Vanja, dar apoi se uită în altă parte. Totuși, nu ar însemna cine știe ce. Nu împotriva unui polițist, chiar și corupt.

Pavic se strâmbă.

— Horvat a scăpat cu ce face de ani de zile. Să îi protejeze pe ticăloșii ăia sârbi când cumpără și vând arme sub nasul nostru. Și acum acest… Acest *lucru* pe care îl au…

— I-am spus ce mi-ai zis, îi explică Vanja. Despre bombă.

— Da, spuse Marc și se uită în podea.

— E și mai rău, nu?, întrebă Pavic aplecându-se spre el, văzându-i expresia feței înainte să apuce să o mascheze. Marc, nu mă minți. Îmi dau seama când nu spui tot. Nu ai cum să intri în ring de zeci de ori cu cineva și să nu îți dai seama de asta.

Marc oftă prelung.

— Da, e mai rău. Pe scurt, cred că frații Kurjak au vândut o bombă nucleară veritabilă, din 1980, unei părți terțe, dar lucrurile nu au mers bine…

Marc îl descrise pe bărbatul închis la piele care încercase să dea peste el.

— Și acum tipul ăsta o are. Cel mai probabil, el l-a omorât pe Bojan Kurjak și i-a luat fratele ostatic, împreună cu dispozitivul. Dar am fost dat afară de la NSNS, așa că nu pot să fac mai mult. Nu se știe cine e cumpărătorul ăsta important și ce planuri are cu dispozitivul, așa că ne-am întors de unde am plecat.

— Știu, spuse Vanja, umezindu-și buzele. Adică știu cine e.

— *Ce*?, întrebă Marc, întorcându-se spre el. Nu mi-ai spus!

— Nu m-ai întrebat, răspunse Vanja, intrând în defensivă. Când eram în mașină lângă cazino, mi-ai spus să îl ascult pe Horvat. L-am ascultat! țipa la un tip, nervos că frații Kurjak erau într-o întâlnire și nu aveau timp pentru el.

— Erau cu tipul negru și musculos, sugeră Pavic.

— Mi-ai spus să fiu atent la ce spunea Horvat, nu celălalt, continuă Vanja.

Marc îl opri cu un gest.

— Nu contează. Doar spune-mi numele pe care l-ai auzit.

— „Ram-ceva”, zise Vanja, cu ochii îngustându-i-se în timp ce se gândea. Suna ca „Ram-Az”.

— Poate e arab sau african?, întrebă Pavic. Frații Kurjak au fost mereu generoși cu cei cu care fac afaceri cu bani și arme.

— Chiar aș fi putut să folosesc informația asta când am fost în biroul lui Schrader, înainte să mă concedieze… mormăi Marc, gândindu-se la acest lucru. „Dar, din nou, m-ar fi oprit indiferent de rezultat”.

Își luă rucsacul de pe jos, care conținea tot ce avea el și căută laptopul.

— Bine, mai bine mai târziu decât niciodată.

Își porni computerul.

— O să le spun să mă externeze, spuse Pavic. Franko Horvat are mulți dușmani în orașul ăsta, așa că poți să fii sigur că atunci când o să mă întorc la secție, o să fie foarte interesați să îl vadă cu cătușe. Dacă îl prindem, ne-ar putea duce la acest cumpărător. O să ciripească tot dacă o să creadă că asta o să-l salveze.

— Fără nicio îndoială, fu Marc de acord. Dar în timp ce așteptăm, bomba e un pericol.

— Nu are cum să mai funcționeze după mai mult de treizeci de ani, nu?, întrebă Vanja.

Marc își ridică ochii din laptop.

— Ți-ai asuma riscul? Nu e ca și când nu ar fi destui psihopați suficient de nebuni să încerce.

— Adevărat, spuse Pavic, dând din cap. Nu poți să o convingi pe Schrader că e o amenințare reală? Adică, pentru asta există NSNS!

— Am încercat deja. A decis că tot ce spun eu e greșit, se răsti Marc, iritat. Când se uită la mine vede pe cineva depășit, o pacoste care i s-a adus pe cap.

Spunând aceste cuvinte, simți de parcă i s-ar fi răsucit un cuțit în piept, iar o îndoială îi încolți în minte. „Dacă are dreptate?”

Alungă îndoiala înainte să pună stăpânire pe el.

— Totul se reduce la un singur lucru; Schrader nu are încredere în mine. Nu a avut niciodată și nu avea de gând să mă lase să i-o câștig. Așa că trebuie să găsesc altă cale… Pentru că nu o să stau cu mâinile încrucișate în timp ce vreun nebun încearcă să detoneze o valiză nucleară!

— Mi-ai spus că ai lucrat odată pentru Guvernul britanic, spuse Pavic. Nu poți să contactezi pe nimeni de acolo?

Marc râse cu amărăciune.

— Reputația mea la MI6 e probabil mai proastă decât cea de la Europol acum. Fără nicio dovadă? Nu e nimeni pe care aș putea să sun, nimeni în care *eu* pot avea încredere.

Dar, chiar în momentul în care spunea acest lucru, știa că nu era adevărat în totalitate. Marc puse laptopul deoparte și începu să scoată alte lucruri din rucsac – un carnet uzat prins cu benzi elastice, mape pliate și fragmente dintr-o trusă de prim-ajutor.

În scurt timp, găsi ce căuta. Cartea de vizită gri era mototolită, la fundul rucsacului, unde stătuse de peste un an, ignorată în mod deliberat dar nu și uitată. Pe ea erau câteva rânduri scrise cu litere simple, clare. Un nume – RUBICON – și un număr de telefon internațional nelistat.

— Ce e asta?, întrebă Vanja.

— O întrebare la care nu am răspuns, spuse Marc.

•

Puntea de sub picioarele lui Neven scârțâia când mai tare, când mai încet. Se foi și încercă să găsească un loc pe scaunul vechi, care să fie cât de cât confortabil.

Spațiul comun de pe puntea de sus al micului marfar era ceva între o sală de mese și o zonă de recreere, cu scaune fixate în podea, cu un televizor vechi și cu un DVD player într-un dulap. Cărți și reviste în greacă erau împrăștiate peste tot și în aer se simțea nu miros înțepător de cafea puternică, aromată, venind de la un încălzitor vechi din colțul încăperii.

Neven se așteptase să fie închis într-o cabină, sau și mai rău, într-un compartiment umed și plin de rugină de pe puntea de jos. Dar în schimb, Ramaas vorbise cu echipajul vasului și unul dintre ei îl adusese aici. Trecuseră ore întregi de când plecaseră și putea vedea culorile apusului prin hublouri.

Neven se întreba cum avea să îl împiedice pe Ramaas să îl omoare. În acele clipe era singur, fără nicio organizație pe care să o contacteze și cu fratele său mort, avea numai ce adusese cu el.

Acceptarea acelei realități era de ajuns să îl facă să plângă. Nu avea idee ce se întâmpla în jurul lui. Putea doar să ghicească încotro se îndrepta nava – spre sud, în Marea Mediterană – și să se întrebe ce planuri avea piratul cu el și cu bomba lui Fedorin. Nu văzuse valiza de când se îmbarcaseră.

Panica îi împânzea gândurile, alimentându-se pe ea însăși și accentuându-se cu fiecare oră care trecea. Neven nu era obișnuit să se simtă neputincios. Nu de când fusese copil, din nopțile când tatăl său venea acasă beat și violent, vărsându-și furia propriilor nereușite asupra fiilor săi. El și Bojan răzbiseră împreună. În acele momente, pentru prima oară era singur și acest lucru îl sperie.

Lacătul de la ușa din capătul celălalt al camerei zăngăni brusc și Neven tresări, încleștându-și mâinile pe marginile scaunului fixat în podea. Ramaas intră și îi zâmbi prizonierului său. Se schimbase cu haine mai potrivite pentru cârmuirea vasului și aruncă o salopetă unsuroasă pe masa de lângă Neven.

— Miroși a urină stătută, îi spuse el. Imediat te poți duce jos să te speli. Pune-ți asta pe tine când termini.

— Da, aprobă Neven. Pot să te întreb unde mergem? Sau a cui e nava?

— Destinația noastră e variabilă, răspunse Ramaas. Și deocamdată, nava e a mea. Căpitanul execută orice comenzi îi dau.

Neven nu putu să asimileze informațiile cu ce știa el. Traficul pe mare spre și dinspre Split și porturile din apropiere era sub conducerea grupărilor *bratva* și așa cum frații Kurjak și afacerile lor fuseseră tolerați de prădătorii din ecosistemul infracțional mai mare, orice navă de contrabandă era obligată să plătească tribut rețelei mai mari ca să poată să funcționeze.

Piratul războinic îi văzu mirarea de pe față.

— Ești surprins că pot să fac asta? E simplu pentru mine. Compania care deține nava asta deține multe altele și alți oameni au alte nave care trec prin Cornul Africii. Multe vase pot fi manipulate așa. Eu pot să atac acele nave, să le omor echipajele doar bătând din palme, spuse el pocnind din degete, zâmbetul lărgindu-i-se. Așa că am făcut o înțelegere. Eu le asigur siguranța și ei îmi oferă diverse servicii, zise Ramaas, arătând spre navă. Azi, nava asta ne asigură transportul și comunicațiile. Am avut ce să le povestesc oamenilor mei. A fost o zi plină, nu?

— De ce sunt încă în viață?

— Am văzut un semn de la Dumnezeu, spuse Ramaas. La început am crezut că e ca un proces, înțelegi? Că în aceste momente, pe măsură ce ating măreția, o să mă doboare la pământ pentru mândria mea. Să mă învețe o lecție, zise el dând din cap. Am greșit, Kurjak. Trebuie să înțelegi. Până la urmă, tu ești vehiculul prin care *Waaq* a ajuns la mine.

— Nu vreau să mor, reuși Neven să spună, dar Ramaas părea că nu vorbea cu el, ci cu o audiență invizibilă.

Poate cu Dumnezeul său.

— Toată viața mea a fost despre putere, continuă el. Să o iau de la bogați. Tot ce am vrut a fost să găsesc o cale să îmi fac oamenii mândri din nou. Să ne luăm poporul înapoi de la cei slabi care încearcă să ne conducă. Dar acum… Asta e mai mult decât am putut visa, zise Ramaas, ca un om care văzuse raiul. Avem așa mulți dușmani. Acum pot să le-o plătesc, prietene. O să învețe ce înseamnă răzbunarea.

Neven încercă să vorbească, dar nu găsi cuvinte. Era copleșit de teroare, mai mult ca înainte, la cazino, mai mult ca atunci când piratul războinic îl omorâse pe Bojan fără ezitare.

Motivul era autenticitatea momentului. Neven simțea că vede dincolo de masca pe care Ramaas o purtase de fiecare dată când se întâlniseră. Nu știuse de ea până atunci.

Acest bărbat, despre care presupusese că era un tâlhar talentat dar

needucat, un criminal violent care se mulțumea să își conducă pustiul îndepărtat, i se dezvăluia pe deplin. Și în acele momente, Neven Kurjak purta blestemul clarității, în timp ce propriile convingeri înguste îl părăsiră. Mult prea târziu să scape, înțelegea pe deplin ce fel de om era Ramaas și acest lucru îl îngrozea de moarte.

„Dacă Dumnezeu există", se gândi Neven, „asta e modalitatea lui de a mă pedepsi pentru toate relele pe care le-am făcut?"

— Am un plan, spuse Ramaas. O să se împlinească. O să îmi dai codul. O să mă ajuți, Kurjak. *De aia* ești încă în viață.

— Nu pot. Frica îi curgea prin vene. Numai să se gândească la planul piratului războinic era suficient să facă inima lui Neven să îi spargă pieptul și să îl facă să vrea să fugă cu disperare. Nu o să ți-l dau!

— Nu?, întrebă Ramaas, înclinându-și capul, de parcă ar fi fost doar un inconvenient minor pentru el. E alegerea ta. Dar dacă nu îmi ești de folos…

— O să mă omori indiferent ce faci, spuse Neven țipând și făcându-se mic în scaun, de parcă ar fi putut să dispară în el.

— Nu o să te omor, îl corectă Ramaas. Și nici oamenii cărora o să te vând. Nu la început. Nu pentru foarte mult timp.

— S-să mă vinzi?

Neven se așteptase să aibă aceeași soartă ca Bojan, răpus de un glonț. Dar erau și variante mai rele.

— De câți teroriști v-ați bătut joc tu și fratele tău?, întrebă Ramaas, dând din cap. O să fie furioși că și-au pierdut banii dar totuși o să dea alți bani ca să te facă să plătești cu sânge. Cine crezi că o să îmi ofere cel mai mult? O să te dau la *licitație,* spuse el, rânjind. Ca pe un animal la măcelărie.

Neven se simți amețit și puntea de la picioarele lui se transformă dintr-odată într-un abis care se deschise și îl înghiți. Închise ochii și căută să înlăture tremurăturile care îi cuprinseră mâinile. Toată slăbiciunea și fragilitatea pe care Neven fusese capabil să le ascundă avându-l pe fratele lui alături, erau evidente. Inevitabil, era atras de persoana care deținea puterea, predându-se față de Ramaas cu o mișcare ușoară de cap înainte să devină pe deplin conștient de asta.

— Ce vrei de la mine?

Ramaas se așeză lângă el și începu să îi schițeze un plan de acțiune. Era îndrăzneț, riscant și erau o sută de modalități în care putea eșua – dar era

strategia unui luptător, a unui prădător. Viclean, nesimțit, brutal.

Când în cele din urmă Ramaas termină, Neven se gândi că era exact la ce se aștepta din partea piratului războinic.

— E cineva, începu el, încercând să fie cu câțiva pași înainte, căutând o cale de a folosi situația în avantajul său. E cineva care poate să îți ofere ce ceri. Îl cunosc personal. Am lucrat-împreună în trecut…

— Bine, spuse Ramaas, dând din cap. Știam eu că e bine să te las în viață. Continuă. Spune-mi despre el.

— Îi spunem „Brutarul”. Un geniu, bineînțeles. Știu unde e, dar trebuie să te avertizez. Nu mai face afaceri. S-a retras și e foarte bogat. Nu îl interesează cauzele sau banii.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse Ramaas, ridicându-se pentru a trece printr-un hublou. Dumnezeu o să mă ajute. Afară se întunecase și Neven văzu scânteia fulgerelor îndepărtate reflectându-se pe fața lui Ramaas. Nava se îndrepta spre o furtună din Marea Adriatică. Tu doar du-mă la el, Kurjak.

— Și după aia îmi dai drumul?, întrebă Neven, mai înspăimântat de răspuns decât fusese vreodată.

— Nu o să te omor, repetă Ramaas fără să se uite la el.

Capitolul 9

— *Phobie de l'avion*?, întrebă bărbatul de pe scaunul alăturat.

Marc dădu din cap, ridicându-și vocea ca să se facă auzit peste zgomotul rotoarelor elicopterului.

— Nu. E mai mult o îngrijorare în legătură cu profesia…

Elicopterul EC130 roșu cu alb zbura de-a lungul țărmului francez, îndreptându-se spre nord, spre Marea Ligurică. Călătoria de la aeroportul din Nisa era scurtă, dar să zboare deasupra apei era mereu suficient să îi trezească lui Marc unele dintre cele mai neplăcute amintiri. Sperase să nu i se citească pe față, dar în mod clar nu era așa.

— Am pilotat și eu, adăugă el, simțindu-se obligat să își explice reacția. Nu îmi place când pilotează altcineva.

Pentru o secundă, se sperie că marea se întinde să îi înghită – putea fi înșelător și ușor de aproximat altitudinea greșită dacă nu erai atent – și închise ochii ca să alunge gândul.

Nu funcționă. Își aduse aminte de o întindere de ocean de la capătul celălalt al pământului și impactul uluitor al unui elicopter Lynx al Royal Navy lovind apa. Inspiră adânc înainte ca amintirea să pună stăpânire pe el și să îl copleșească.

— Copilot?

Undeva pe la cincizeci de ani, cu un bronz puternic sub pălăria panama și cu un costum scump de safari, bărbatul de lângă el îi studie expresia.

— Da, poți spune așa, zise Marc, dând ironic din cap.

Era greu pentru el să nu își asculte memoria musculară, ducându-și picioarele exact unde trebuia să fie pedala care acționa rotorul cozii, iar mâinile întinzându-se automat după maneta regulatorului ciclic și după cea colectivă. Se strădui din răsputeri să scape de aceste reflexe și se uită în altă parte.

În fața lor, întinderea orașului Monaco acapara priveliștea, cu clădiri de culoarea nisipului, cu acoperișuri cu țiglă portocalie alcătuind unele din cele mai scumpe complexe imobiliare din lume. Din loc în loc, blocuri turn rezidențiale și clădiri de birouri se înălțau unele peste celelalte, ferestrele însorite reflectând lumina soarelui înapoi spre cerul senin.

Marc văzu sigla stadionului de fotbal Louis al II-lea în timp ce pilotul execută o întoarcere impecabilă și coborâră repede, aterizând pe o întindere mare de ciment de deasupra apei. Marc simți o tensiune pe care nu știa că o avea, disipându-se ca vaporii. Coborî, cu rucsacul ros de vreme pe un umăr și privi prin ochelarii săi de soare de aviator, orașul-stat care se întindea în fața lui.

După ce zgomotul elicelor elicopterului se opri, primele sunete purtate spre el de vânt fură zăngănitul funiilor pe catargele yacht-urilor și clinchetele paharelor de șampanie dintr-un restaurant din apropiere. Soarele dădea peisajului o strălucire puternică, clară și, pentru o clipă, Marc parcă simți mirosul banilor în aer.

Nu fu surprins că acolo se afla Ekko Solomon care voia să îl vadă. Un Bentley Muslanne negru îl aștepta pe Marc când acesta ieși din heliport. Lângă ușa pasagerului era un bărbat palid cu păr nisipiu și cu o expresie atentă. Purta un costum care nu îi îmblânzea trăsăturile dure. Malte Riis era probabil finlandez, probabil fusese în forțele speciale, dar asta fu tot ce putu Marc să afle despre șoferul taciturn al lui Solomon. Malte îl văzu venind și îi făcu semn spre ușa din spate.

— Bună, amice.

Marc se simți un pic stânjenit. Malte nu spusese niciodată mai mult de șase cuvinte în prezența lui și nu știa niciodată cum să îl ia. Dintr-un impuls pe care avea să îl regrete repede, Marc își aruncă bagajul pe bancheta din spate a Bentley-ului și se urcă în schimb pe locul pasagerului din față.

Malte îi aruncă o privire intensă și mașina se îndepărtă de bordură. Șoferul vira cu viteză pe străzile mici, înaintând printre pasaje subterane și alei înguste, înțesate de pâlcuri de motociclete parcate.

— Deci… începu Marc, neputând să reziste tentației de a rupe tăcerea. Unde mergem?

— Rubicon, îi spuse Malte. Ne oprim întâi undeva, adăugă el, pe un ton care îi sugera că aici se terminase toată conversația lor.

Marc se înclină din cauza virajului în timp ce Bentley-ul mergea înspre Avenue du Port. Mașina ieși din tunel și Marc văzu flotila masivă de yacht-uri și alte ambarcațiuni umplând coastele Portului Hercule.

Malte acceleră și Marc își dădu seama tresărind că trecuseră de colțul cu Antony Noghès, ultima intersecție a Circuitului de la Monaco folosit în

cursele de Formula Unu. Accelerară trecând pe lângă punctul de pornire și biserica Sainte Devote. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, i-ar fi plăcut să aibă ocazia să conducă chiar el pe ruta F1.

„Nu ești aici în vacanță, Dane", își spuse el. „Concentrează-te". Se îndreptau spre zona de afaceri a principatului. Rubicon avea un sediu pe Avenue de Grande Bretagne.

Un conglomerat care se ocupa cu mineritul, aviația, biotehnologia și zeci de alte domenii, Grupul Rubicon era de asemenea acționar pentru un contractor militar privat mic, dar bine finanțat. Funcționând sub supravegherea directă a lui Solomon și împuternicit de un mandat care punea justiția deasupra profitului, așa-numita Divizie de Condiții Speciale era o versiune la scară mică a unei agenții naționale de spionaj și acțiuni sub acoperire operând la limita legalității.

Cu un an în urmă, Marc Dane se întâlnise cu ei la Roma în timp ce fugea de MI6 și acest lucru marcase începutul unei colaborări cu Solomon și echipa sa, una care a condus la zădărnicirea unei conspirații militare care viza asasinarea președintelui Statelor Unite și a sute de civili de pe străzile din Washington.

Împreună, salvaseră multe vieți și – mai important pentru Dane – descoperiseră conspiratorii din MI6 responsabili pentru moartea echipei lui, cei care încercaseră să îi însceneze lui Marc acele crime. Dar cu toate astea, brokerii puterii din spatele trădătorilor și teroriștilor, cei care făceau planurile atroce, erau încă în libertate.

Să accepte postul de analist în Divizia de Securitate Nucleară a Statelor Unite fusese o încercare de a găsi un pic de claritate, de a se *distanța.* Dar aici era din nou, impulsionat de inabilitatea sa de a lăsa lucrurile făcute pe jumătate, de un sentiment de netăgăduit a *ceea ce trebuia făcut.* În ciuda a tot, se lăsa absorbit din nou de aceleași circumstanțe care aproape îl uciseseră.

În mână, ferită de vederea altora, Marc ținea cartea de vizită gri a Rubicon, care fusese pusă pe fundul rucsacului ultimele luni. O întoarse, cântărind implicațiile pe care le reprezenta, apoi o băgă în cele din urmă în buzunarul jachetei.

Bentley-ul părăsi ruta F1 la intersecția cu Portier și urmă linia plajelor de-a lungul Larvotto. Apoi, dintr-odată, Malte o întoarse brusc și o parcă la intrarea unei clădiri fără siglă de pe malul mării. Dincolo de ea, o porțiune

întreagă din plaja privată fusese împărțită cu gust dar cu limite foarte clare, ca să oprească pe oricine din zonele publice să vadă înăuntru.

Marc se simți deosebit de ponosit în hainele sale. Trecu printr-un bar întins și ajunse pe o terasă presărată cu mese și scaune. Oameni frumoși, cu bluze de mii de euro și costume de baie la fel de scumpe, se bucurau de mare și de soare. În timp ce Marc călcă pe nisipul auriu, observă forma discretă a logo-ului Grupului Rubicon pe fețele de masă și pe pahare.

Doi copii, o fată și un băiat care nu puteau fi mai mari de zece ani, alergară pe lângă el râzând și strigând unul la altul. Ei se aruncară pe nisip la picioarele părinților lor, o femeie înaltă și slabă cu păr lung și castaniu și un bărbat cu umeri lați pe care Marc îl recunoscu.

Îi luă câteva secunde să își amintească unde îl văzuse, dar apoi își aduse aminte – „Silber, din avion…" Israelianul era pilotul lui Solomon, căpitanul jet-ului privat Airbus A340. Îl văzu uitându-se la el și îl salută neutru cu capul înainte să își întoarcă atenția înapoi la soția și copii lui.

Marc se uită în jur. Dacă șoferul Malte și pilotul Silber erau aici, atunci câți alți membri din Divizia de Condiții Speciale erau în Monaco?

O siluetă care venea din adâncuri îi atrase atenția și află răspunsul. Femeia era sinuoasă și închisă la piele, purtând un bikini roșu tip bandeau, cu un material subțire în jurul taliei.

Fața ei era pe jumătate ascunsă de o pereche de ochelari mari Dolce & Gabbana și avea o pălărie de soare mare, ușor înclinată. Lucy Keyes își coborî ochelarii pe nas ca să se uite pe deasupra lor în direcția lui Marc și zâmbi ușor, îndreptându-se spre el.

— Închide gura, spuse Malte, din spatele lui.

Marc tuși politicos și reuși să zâmbească. Adevărul era că îi făcea sincer plăcere să o vadă din nou.

— Bună, Lucy. Pari, oh, O.K.

— Marc Dane, zise ea privindu-l ostentativ din cap până în picioare. Aici erai. Îmi place barba ciufulită pe care ți-ai lăsat-o. Îți dă personalitate.

Marc pufni, conștient de sine.

— Nu prea e barbă, e mai mult o lipsă de bărbierit.

— Bine. Încă ai bronzul ăla de calculator, totuși… spuse ea, împungându-l în umăr cu degetul ei lung. Ai fost la sală?

— Un pic, îi explică el. M-am săturat să mă bată necunoscuții.

— Hm. Îți stă bine, spuse ea, scoțându-și pălăria și aruncând-o pe o

masă, descoperindu-și părul tuns scurt. Dar nu suni, nu scrii. Am început să credem că ai uitat de noi.

— Asta nu ar fi ușor, recunoscu el. Cum e… munca?

Masca de fericire a lui Lucy dispăru.

— Știi cum e.

Se îndreptară spre pavilion.

— De ce am impresia că timpul nostru liber plătit generos e pe cale să fie întrerupt?

În timpul zborului, Marc repetase și revizuise modul în care avea să îi povestească ce descoperise, dar de fiecare dată părea forțat. Își îngustă buzele și el începu să îi spună partea care știa că era incontestabilă.

— Am dat peste ceva foarte periculos, îi spuse el. Și sunt suficient de deștept să îmi dau seama când sunt depășit. Am nevoie de ajutor de la oameni în care am încredere.

Ea văzu seriozitatea din ochii lui și ironia ușoară din tonul ei dispăru.

— Bine. Se pare că vacanța s-a terminat. Să mergem să îl vedem pe Solomon.

•

Pakistanezul care conducea camionul din Muscat era mult mai vorbăreț decât îi plăcea lui Guhaad și în cele din urmă se opriră la marginea drumului să se ușureze. Trecură de granița dintre Oman și Emirate fără alte incidente. Gărzile care le-au verificat actele nu observară ochiul vânăt al șoferului și nici expresia sa plânsă.

Guhaad își petrecu majoritatea timpului în spatele camionului, cu valizele cu haine de calitate pe care Ramaas îi ordonase să le aducă, cu ochii pe telefonul digital prin satelit pe care acesta i-l dăduse, ca o găină așteptând un ou să eclozeze. Nu permise aerului stătut și arzător sau mirosului de trupuri masculine înghesuite să îl deranjeze. Era important să se asigure că misiunea mergea bine. Guhaad știa că Zayd era favorizat față de el cu misiuni în alte locuri și voia să îi dovedească lui Ramaas că era mai mult decât capabil de același lucru. Să îi aducă și pe ceilalți doi bărbați era o poliță de asigurare. Le era frică amândurora de el și se baza pe asta ca să îi controleze.

Guhaad se tot gândea la conversația din urmă cu o zi. Nu prea înțelegea ce era mașinăria aceea care îi fusese dată lui Ramaas, dar putea înțelege ideea unei bombe destul de puternice ca să distrugă un oraș. Văzuse

atacurile aeriene ale americanilor ca să distrugă ascunzătorile lui Al Shabaab și, cu ochii minții, își imagină că arma lui Ramaas era ceva de genul acela doar că la scară mai mare.

Dumnezeu i-o dăduse, așa spusese piratul războinic. Guhaad nu era sigur dacă acest lucru putea fi adevărat, dar nu îi păsa. Armele te făceau mai puternic, în asta credea sigur, iar dacă bomba aceea era suficientă să îi facă pe străini să tremure de frică, atunci era de acord.

Macanay strigă din taxi și îi spuse că se vedea turnul din depărtare, cel care împungea cerul din mijlocul orașului arăbesc. Guhaad păși peste Bidar care dormea pe canapeaua camionului și se uită prin parbriz, dar telefonul începu să țârâie și el se grăbi înapoi, disperat să răspundă repede.

Îi spuse șoferului să oprească și ieși repede în umbra vehiculului oprit. Găsi o pereche de căști de care se putea folosi și le băgă în urechi.

— Da, șefu'?, începu el. Sunt aici.

— Unde?

— Pe autostradă. La câteva ore de oraș.

Vocea lui Ramaas avea un ecou mecanic ciudat care îl făcea să sune ca o fantomă venind din lumea de dincolo.

— Bine. Au fost ceva probleme? Spune-mi sincer, frate.

— Nu, insistă Guhaad. Totul e bine. Nu o să dau greș.

— Știu asta, spuse el zâmbind. Ascultă. Am ceva să îți spun.

— Sunt gata.

Se așeză pe o canapea de lângă roata camionului, auzind scârțâitul și ticăitul structurii de metal a vehiculului. Ordinele vagi pe care i le dăduse Ramaas ar fi putut să neliniștească pe altcineva, dar Guhaad avea încredere totală în liderul său. Era nerăbdător să afle tot, asta așa era, dar înțelegea și că unele lucruri trebuiau ținute secrete din motive de siguranță.

Singurul lucru care îl irita era că Zayd știa adesea lucruri înainte să le afle și el. Guhaad își spuse că acest lucru avea să se schimbe după ce termina misiunea.

— Primul lucru. Bărbatul de la Asociație, cel care îl dirija pe Amadayo. E mort. Zayd l-a omorât pentru noi.

Guhaad se încruntă.

— Aș fi putut să îl omor eu pentru tine, spuse el, apoi își corectă repede răspunsul. Nu contează. Gaal e mort. E bine, zise el scuipând în nisip, blestemându-l pe bărbatul palid. La dracu' cu Asociația.

— Da. Am trimis un mesaj puternic, frate. De acum nu mai putem da înapoi. În timp, o să mai trimitem un mesaj.

— Și… darul? Îl aduci cu tine?, întrebă el, umezindu-și buzele uscate.

Tonul lui Ramaas se schimbă.

— Am totul sub control, nu te teme. O să ajung la tine în câteva zile și apoi o să facem pasul următor.

Guhaad aprobă cu un semn din cap, chiar dacă știa că piratul războinic nu îl putea vedea.

— Ce vrei să facem după ce ajungem în oraș?

Începu să spere că Ramaas îi alesese și lui pe cineva de omorât. Îi plăcea ideea de a demonstra că putea să o facă mai bine ca Zayd.

— Cineva o să te aștepte, îi explică Ramaas. O să îți asigure mâncare și cazare. O să cauți pe cineva pentru mine. E important, frate. Și am nevoie de el viu. O să ne ajute.

— Bine, șefu', spuse Guhaad încruntându-se, incapabil să își mascheze dezamăgirea. Pe cine?

— Un copil bogat și răsfățat, spuse piratul războinic, cu un dispreț vădit. Nu o să fie greu de găsit. Pune poze cu el și cu bogățiile lui peste tot pe internet. Cu mașinile pe care le conduce, cu locurile unde merge și cu femeile cu care își petrece timpul. Micul Jonas o să îți dea mai multe detalii.

— Cum îl cheamă?

— Își spune Kawal Daan. Dar nu e așa. Tu o să folosești adevărul în favoarea noastră. Dumnezeu ne ajută, Guhaad. O să vezi.

Ramaas mai vorbi un pic, explicându-i lui Guhaad rolul său din plan. Și dacă la început acesta fusese frustrat când aflase că nu urma să aibă ocazia să îl depășească pe Zayd la execuții, își dădu seama treptat că misiunea piratului războinic pentru el avea să fie mai bună. Până la urmă, oricine putea ucide, dar era nevoie de cineva cu viclenie și tărie de caracter ca să transforme un om în sclavul său.

•

Bentley-ul opri într-o parcare subterană și Lucy îl conduse pe Marc spre un lift fără buton, doar cu o cameră de mărimea unei monede, la nivelul ochiului. Ușile se deschiseră automat și el o urmă înăuntru.

În timp ce liftul de metal și sticlă urca lin, Marc privi în jur. Rubicon avea genul de sisteme de securitate atât de discrete încât erau practic

invizibile și hacker-ul din el nu putu să se abțină să se întrebe ce fel de hardware se afla în spatele pereților liftului.

— Scaner biometric, îi explică Lucy, intuindu-i gândurile. Are sistem de recunoaștere facială, analiză a mersului și toate cele.

— Ce se întâmplă dacă nu te recunoaște?, întrebă el arătând spre podea. Se deschide trapa și te aruncă la rechini?

— Dacă nu te-am fi cunoscut, nu ai fi ajuns până aici, răspunse ea.

Lumina de un galben ca mierea pătrunse brusc în lift în timp ce acesta se opri în mijlocul unui etaj în genul spațiu deschis, iar Marc fu desfătat cu primele imagini ale sediului privat din Monaco al lui Solomon. Podeaua era mai întinsă ca un teren de fotbal, cu balcoane deschise. O urmă pe Lucy pe podeaua de lemn și nu se putu abține să se uite de jur-împrejur ca să vadă tot.

Pereți de sticlă mată marcau birourile și sălile de întâlniri și o zonă întinsă în formă de diamant, cu mobilă fină, era orientată spre fața estică a clădirii, spre mare. Orașul se întindea în jurul lor și prin ferestrele fumurii, mari din tavan până în podea, avea un aspect ciudat de jucărie.

Marc merse de jur-împrejurul unei piese de artă modernă făcută din trunchiuri de copac vechi și îl zări pe bărbat de-a lungul încăperii, într-o sală de ședințe cu pereți de sticlă.

Ekko Solomon avea aproape cincizeci de ani, deși părea cu zece ani mai tânăr. Înalt și slab, era îmbrăcat cu un costum simplu de in de un crem pal și cu o bluză albă de mătase care îi accentua culoarea închisă ca de tec a tenului și a mâinilor împreunate pe masa din fața lui. Sala de ședințe era izolată fonic, așa că Marc nu putu auzi ce zicea, dar limbajul său corporal era suficient de clar. Solomon avea aerul unui bărbat în largul lui în lumea pe care și-o construise, având o încredere în sine rafinată pe care Marc o admiră. Dacă ar fi fost să îl descrie pe Solomon cu un singur cuvânt, acela ar fi fost „suav”.

Dar era mult mai mult de atât, iar Marc văzuse doar aparențele. Acolo și în acele momente, Ekko Solomon era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, cu un imperiu la dispoziție și cu o filosofie personală care era, dacă Marc îl înțelesese destul de bine, undeva între filantropie și vigilență. Dar nu fusese mereu așa. Secretele se țineau după el ca umbrele, îngropate în trecutul lui Solomon, cu piste ducând spre o tinerețe cu probleme printre războaiele minore din Africa și printre copii soldați. Văzându-l pentru

prima oară după o perioadă lungă, Marc se trezi întrebându-se dacă avea să știe vreodată povestea întreagă a enigmaticului miliardar. „Este ceva ce vreau să știu?”

Solomon se uită în sus și îi întâlni privirea. Îl salută cu un semn din cap și apoi se întoarse la afaceri.

— Are ceva de discutat cu echipa de directori, îi explică Lucy. Cred că o să ne întâlnim cu el după ce termină.

— L-ai dus pe Dane la birou?

Marc se întoarse și îl văzu pe Henri Delancort îndreptându-se spre ei.

Asistentul lui Solomon din Quebec era, ca întotdeauna, aranjat și îmbrăcat impecabil. Atitudinea neprietenoasă față de Marc a bărbatului stilat nu se schimbase deloc de când se întâlniseră ultima oară.

— M-am gândit că așa e mai practic, spuse Lucy, încruntându-se.

— Sunt aici, insistă Marc. Și mie îmi pare bine să te văd, Delancort.

— Nu o să îți insult inteligența întorcându-ți complimentul, spuse bărbatul ridicându-și ochelarii fără ramă mai sus pe nas.

— Nu îl lua în seamă, spuse Lucy. E încă supărat că ai refuzat oferta de muncă a lui Solomon în Londra.

— Nu am refuzat-o, îi răspunse Marc mai repede decât ar fi vrut. Doar că nu am… spuse el oftând. E complicat.

— După experiența mea, așa spun oamenii când nu mai au nicio explicație convingătoare. Înainte ca Marc să poată răspunde, Delancort continuă. Divizia pentru Condiții Speciale mergea foarte bine înainte să apari tu, domnule Dane. Și a mers foarte bine și după ce ai plecat.

Marc se uită spre Lucy.

— Așa e?

— Nu am ținut-o numai în vacanțe, recunoscu ea, ridicând ușor din umeri.

— De ce să nu începem? Să vedem ce ai pentru noi, spuse Delancort întinzând o mână.

Marc nu se sinchisi să scoată laptopul din rucsac.

— Prefer să spun în ritmul meu, dacă nu te superi. Du-mă undeva să mă instalez…

— Pe aici, spuse Delancort, îndreptându-se deja, pe niște scări înguste, spre una dintre sălile de întâlniri.

Lucy îl urmă și, în cele din urmă, lui Marc îi trecu prin minte că poate

Delancort nu era singurul pe care îl supărase. Acești oameni se puseseră la dispoziția lui când fugise de MI6 și îi răsplătise rupând relațiile cu ei odată ce lucrurile se așezaseră. În acel moment, venise la ei din nou și numai pentru că avea nevoie de ceva de la ei. „Bineînțeles că sunt precauți. Și eu aș fi”.

Ultima față cunoscută din staff-ul de la Rubicon era la masa albă de sticlă din sala de întâlniri, lucrând pe un Macbook cromat cu luminozitate mare a ecranului. Kara Wei îi aruncă o privire rapidă și un zâmbet ca de pisică înainte să se uite din nou la computer fără să își piardă ritmul în care tasta.

— Bună. Bine ai revenit. Ce specificații ai? Avem conexiune wireless încorporată în mese.

Ea trecu direct la treabă, ceea ce era bine. Informațiile care învolburau mintea lui Marc erau grele ca plumbul și voia să scape de ele cât mai curând.

— Acum îți arăt.

Laptopul lui cu specificații militare contrasta puternic cu aspectul curat, strălucitor al încăperii, o mașinărie murdară în mijlocul unei galerii moderne de artă.

Marc se conecta la un proiector și dintr-odată ecranul laptopului său fu reflectat pe unul dintre pereții de sticlă mată. Kara nu exagerase în legătură tehnologia încorporată din birou. Se asigură că laptopul său nu era conectat la rețeaua din Rubicon, bineînțeles – „ca să fim în siguranță”, își spuse el – și afișă câteva panouri cu date. Fiecare înfățișa câte o scanare a unui document parțial redactat al arhivei militare centrale ruse din Moscova, informații pe care Marc le duplicase pe ascuns de pe o bază de date NATO slab protejată, cu o zi înainte.

Lucy își dădu seama imediat ce erau.

— E ilegal, spuse ea cu accentul ei nativ de New York. Cum ai avut acces la actele astea, Dane?

— Nu legal, îi spuse el.

Delancort oftă teatral.

— Ei bine, tocmai ne-ai făcut complici la ilegalitățile tale când ni le-ai arătat, așa că de ce să nu ne spui mai multe?

— Pentru că angajații Rubicon nu au *spart* niciodată servere protejate ale guvernului, spuse Kara cu sinceritate, de parcă ar fi citit de pe o foaie.

Delancort îi aruncă o privire acidă și ea ridică din umeri. Ce? A sunat convingător de data asta.

— Înainte să plec din Croația, am folosit accesul AIEA ca să obțin informații în legătură cu ceva ce am găsit, continuă Marc.

Fusese ultima sa acțiune înainte ca Schrader și îi suspende accesul, păcălind rețeaua Europol să găsească actele de care Jurgen Goss nu putuse să facă rost. În câteva zile, cel mult o săptămână, acțiunea avea să fie detectată și cel mai probabil identificată ca venind de pe user-ul lui Marc, dar spera ca până atunci să nu mai conteze.

— „Exil", spusese Delancort, citind etichetele de la începutul paginilor scanate. Alt nume de cod pompos și solemn. Ce înseamnă?

Ceea ce Marc găsise pe serverele NATO servise doar ca să îi întărească părerea în legătură cu pericolul iminent.

— Se referă la un proiect cu arme pe care Rusia l-a dezvoltat în timpul Războiului Rece.

— A, am auzit despre el, spuse Lucy încet. Mici dispozitive termonucleare, proiectate să fie arme sub acoperire. Armata Statelor Unite făcuse și ea o versiune de mărimea unui coș de gunoi.

Marc luă o gură de aer.

— Am apelat la Rubicon pentru că cred, în ciuda Tratatelor de Limitare Strategică, că unul dintre aceste dispozitive nu e doar încă activ și viabil, dar că a trecut de la ruși în mâinile unui străin.

— Știu că ai zis că ai ceva foarte important să ne spui, se auzi o voce din spatele lui, iar Marc se întoarse și îl văzu pe Ekko Solomon intrând în încăpere. Expresia lui era gravă. Dar asta… Marc, ești sigur de ce spui?

Gâtul i se uscă și toate îndoielile care îi dădeau târcoale îi umplură zgomotos mintea.

— Ultima oară când cineva mi-a spus că nu am dreptate în legătură cu ceva, mi-am pus întreaga viață la bătaie ca să demonstrez că am dreptate, zise el. Nu m-am înșelat atunci. Și nu mă înșel acum.

Solomon nu își feri privirea și simți că celălalt bărbat îi privea direct în suflet.

— Foarte bine, zise el, în cele din urmă, bătându-l pe Marc pe umăr și se așeză lângă Delancort. Te ascult.

Lucy voia să îl întrerupă pe britanic aproape la fiecare cuvânt și deveni un veritabil efort fizic să nu spună nimic și să lase explicațiile lui Marc să

treacă pe lângă ea. La început cu pauze, acesta își intră repede în ritm și spuse o poveste care o umplu de uimire. O văzu pe Kara de lângă ea căutând și verificând fiecare nume care ieșea din gura lui Dane, începând cu mărunții mafioți sârbi și cu amicul lor, polițistul corupt și terminând cu cei cu care lucrase la sediul de investigații de teren NSNS din Split.

La prima vedere, povestea lui Dane despre un general rus viciat vânzându-și ultimul dispozitiv pentru bani cu care să se retragă suna adevărată, dar apoi apariția unora din cei mai îndrăzneți răufăcători din lume amenința să îi dărâme veridicitatea. Ea observă asta dar nu spuse nimic. Pe de altă parte, Delancort îi sări direct la gât și făcu tot ce putu să spulbere povestea lui Marc cu fiecare ocazie.

Kara folosi alt perete ca să afișeze profilul nuclear al razei de acțiune a unui dispozitiv Exil, iar ca loc îl centră pe locul unde se afla clădirea în care erau. Cercurile concentrice și colorate care se revărsau spre exterior alcătuiră o imagine sumbră.

— Dacă ar fi detonată aici, mor pe loc aproape cincisprezece mii de oameni. Dispare aproape tot ce se află la nord de Portul Fontvieille. Monaco încetează să mai existe.

Lucy nu se putea abține să se uite pe fereastră la orașul încălzit de lumina soarelui de dimineață și să și-l imagineze în ruine.

— Să punem același lucru într-un oraș mai populat… Mumbai, Paris, Tokyo… spuse Kara, îngustându-și ochii pe măsură ce continua. Te-ai aștepta ca numărul de victime să se dubleze sau să se tripleze. Și aceștia sunt doar oamenii care ar muri imediat.

— *Maudit*[{5}]*,* spuse Delancort încet, întristat dintr-odată de posibilitatea unei distrugeri așa mari.

— Generalul… spuse Solomon, readucându-i pe toți în prezent. Implicarea lui este considerabilă, din informațiile pe care ni le-a furnizat Dane. Ce știm despre el?

Marc le spuse despre conexiunile bărbatului cu sindicatul Kurjak, dar Kara fu cea care, încă o dată, își dădu seama de ceva valoros din marea de informații care erau constant verificate de analiștii și sistemele expert de la Rubicon.

— Îi monitorizăm constant pe prietenii noștri de la Asociație, explică ea. Din motive evidente, pentru că au încercat să ne omoare pe cei mai mulți din încăperea asta cel puțin o dată.

Lucy rânji, chiar dacă nu voia. Asociația era un grup care manipula din umbră conflictele globale. Dacă avea loc o invazie, un atac terorist, un conflict criminal, era probabil să fie implicați. Așa cum înțelegea ea, ei erau descendenții unei rețele clandestine care profitase de pe urma violenței încă de pe vremea Primului Război Mondial – și, prin manipularea, încurajarea și, mai recent, *inițierea* de atrocități teroriste, menținеau motorul mondial al fricii la un nivel ridicat.

Marc se făcu alb la față și Lucy simți un val de simpatie pentru el. Dintre toți, Dane pierduse cel mai mult din cauza Asociației.

— Vrei să spui că și *ei* sunt parte din asta?, întrebă el.

— O armă unică de distrugere în masă pe piața neagră?, întrebă Solomon, sumbru. Ar fi un miracol să nu știe despre asta.

Kara continuă.

— Sursele noastre de la Moscova cred că cei din Asociație au ajutat la orchestrarea decăderii lui Oleg Fedorin. E plauzibil, pentru că cel care trebuie să îi ia funcția e un prieten al lui Pytor Glovkonin, despre care știm cu toții că e un partener de top în Asociație.

Privirea lui Marc se îngustă. El și oligarhul Glovkonin se intersectaseră de mai multe ori și Lucy își putu imagina ce îi trecea prin minte britanicului în acel moment.

— Dar dacă l-au discreditat pe Fedorin ca să pună mâna pe bombă, așa a început totul, se răsti el. Fedorin a dispărut și la fel și arma.

— Adevărat, spuse Kara. A dispărut de la Moscova acum o săptămână. Nu a fost văzut de când…

— Nu chiar, spuse Marc, tastând câteva coduri și etalând câteva fotografii de la distanță cu un bărbat în vârstă cu trăsături germanice. Eu am făcut fotografiile astea. Era aici în Split, acum câteva zile. Și cred că cei care erau cu el sunt cei care au vândut bomba.

— Deci să îi localizăm pe frații Kurjak, spuse Delancort, uitându-se spre Solomon. Domnule, dacă vrei să autorizezi transferul de active, am putea chiar să cumpărăm dispozitivul de la ei și să îl predăm NSNS înainte ca sârbii să îl vândă…

— Prea târziu pentru asta, îl întrerupse Marc înainte să poată să termine. Unul dintre ei e mort, iar celălalt e prizonierul celui care *deține* dispozitivul. Numele lui este Ramaas. A făcut tot ce a putut să dea peste mine cu mașina când am încercat să îl opresc să plece cu el. I-am văzut fața, iar mai târziu

am aflat cum îl cheamă… zise el afișând altă imagine pe ecranul de pe perete. Lucy văzu o fotografie pixelată a unui bărbat cu piele închisă, cu cicatrici și cu cozi împletite. Așa arăta la finalul anilor nouăzeci, cea mai recentă imagine pe care am găsit-o. Și-a schimbat tunsoarea dar nu și comportamentul. Am luat poza din baza de date a Centrului de Operațiuni Anti-Piraterie din Seychelles.

— Verific acum… spuse Kara, în timp ce căuta aceleași informații. Baza de date internațională a Operațiunii *Ocean Shield* conține un dosar despre el. Îl am. Abur Ramaas. Cunoscut ca organizator și participant activ al unui mare număr de incidente maritime de piraterie în Golful Aden. Se suspectează că are legături cu mai multe clanuri somaleze de bandiți și cu grupul extremist Al Shabaab, zise el, tonul ei de obicei vesel devenind din ce în ce mai încet. Sunt aici pagini întregi de mandate. A făcut multe lucruri rele.

— Și acum se crede că are o armă nucleară?, întrebă Delancort, uitându-se la Marc. Domnule Dane, cred că pot să vorbesc în numele tuturor de aici când zic că erai mai degrabă conservator când ai descris situația ca fiind doar *periculoasă.*

— O să acționăm, spuse Solomon, după câteva clipe, împreunându-și mâinile. Henri, pune oamenii să adune mai multe informații în legătură cu ce ne-a furnizat Dane.

— Domnule… zise Delancort, iar Lucy sesiză provocarea din vocea lui înainte de a se fi conturat. Dacă există vreun dispozitiv, dacă o fi în stare funcționabilă măcar, nu ar trebui să anunțăm o autoritate internațională? Contactele noastre de la ONU sau de la Departamentul de Stat American?

— ONU nu o vede ca pe o amenințare serioasă, îi întrerupse Marc. Credeți-mă, nu mai sunt șanse. Și Guvernul american nu a crezut niciodată că rușii ar putea să creeze o bombă nucleară compactă, pentru că *ei* nu au putut. Fără o dovadă concretă, nu o să putem să convingem pe nimeni de nimic, zise el, făcând o pauză. Așa cum mie îmi e greu să vă conving acum *pe voi.*

Liniștea se așternu în încăpere. Solomon urma să aibă ultimul cuvânt. Lucy îi studie fața sculptată, impasibilă. Până la urmă, el singur decidea ce avea să se întâmple mai departe. Rubicon era compania lui, susținută de averea lui și de voința lui.

— Eu cred în acțiunile mici care pot avea efecte mari, începu Solomon.

Cred că nu ne putem baza ca națiunile să facă lucrul potrivit la momentul potrivit. Această companie a fost înființată ca să facă asta. Asta vom face azi. Dacă există vreo amenințare și pot să fac ceva, *o să fac*.

Cuvintele lui Solomon marcară sfârșitul ședinței, iar Kara fu prima care ieși din încăpere, mai nerăbdătoare ca niciodată să înceapă să caute informații în legătură cu orice ar fi urmat să se întâmple. Lucy se ridică, Delancort ridicându-se odată cu ea, dar Solomon era încă așezat și îi făcu semn lui Marc.

— Domnule?, spuse Delancort, încruntându-se.

— Henri, Lucy. Lăsați-ne singuri, vă rog, spuse Solomon.

Când rămaseră singuri, Marc închise laptopul și inspiră adânc. O greutate îi fusese luată de pe suflet; avea dintr-odată sentimentul că nu mai vorbea în zadar, disperat să găsească pe cineva care să îl creadă.

— Mulțumesc, spuse el în cele din urmă.

— Îți sunt dator, îi spuse Solomon. După incidentul din America… Fără ajutorul tău, Asociația și partenerii lor din celula teroristă Al Sayf ar fi făcut lucruri îngrozitoare și nu aș fi putut să îi opresc. M-ai ajutat să obțin o victorie într-un război lung în care aveam șanse puține.

Marc acceptă cuvintele lui, dând din cap. Se simțea bine știind că făcuse ceva bun. Până la urmă, își dădu seama că nu se mai simțise așa de mult timp.

— Dar trebuie să te întreb ceva, continuă el. Ce vrei, domnule Dane? Ai venit aici să îmi spui asta și apoi… să pleci? Să te întorci la NSNS, sau în altă parte?

— O să fiu sincer. Nu m-am gândit așa departe, spuse el, încruntându-se.

— Să te întreb altfel. Responsabilitatea ta față de această problemă se încheie acum? Te întreb fără să te judec. Sau vrei să ni te alături dacă ne apucăm de treabă?

— Eu… zise Marc, simțind sângele urcându-i în obraji. Eu ți-am dat ce am. Mai mult de atât… zise el, dând din cap, iar cuvintele spuse de Gesa Schrader îi răsunară în minte. Nu sunt un agent de teren, domnule Solomon. Am aflat asta pe calea cea grea acum un an, când abia am scăpat cu viață.

— Nu cred că sunt de acord, răspunse el. Ai potențial. Dedicat. Pasionat.

— Am avut noroc, răspunse Marc tăios, iar cicatricea de glonț din abdomen i se contractă ca să îi reamintească acest lucru.

Privirea lui Solomon se înăspri.

— Te subestimezi. Și cred că o știi și tu. Eu cred… Chiar dacă nu vrei să recunoști… Că vrei să faci parte din asta, spuse el, aplecându-se înainte. Vrei să fii provocat.

Marc rămase fără răspuns. Solomon își împinse scaunul în spate și se ridică, oprindu-se să își aranjeze mânecile.

— Tu alegi ce faci în continuare, spuse el, dar eu ți-aș cere să rămâi aici o vreme. Să lucrezi cu Kara. Acest birou are rol de centru local de criză pentru operațiunile SCD și părerea ta ar fi de apreciat, zise Solomon îndepărtându-se. Și cât timp ești aici, adăugă el, poate te răzgândești.

Capitolul 10

Guhaad era obișnuit cu căldura, dar textura ciudată a aerului din orașul din Emirate era cea care îl făcea să se simtă inconfortabil. Pielea lui nu se împăca bine cu el și nu se putu odihni acolo. Prima sa noapte în Dubai fusese una albă, într-o baracă, unde se adăpostiseră odată muncitori temporari, dar care trebuia să fie demolată în ciclul nesfârșit de reconstrucție a orașului. Până la urmă, stătuse treaz mestecând un pic de khat și ascultând zgomotul metropolei noaptea, auzind traficul constant de pe autostrăzi în lumina de dinainte de zori.

Ramaas îi spusese că avea să îi aștepte cineva la sosire, și avusese dreptate, ca de obicei. Șoferul pakistanez se bucurase să îi vadă pe Guhaad, Macanay și Bidar că pleacă. Persoana de contact le oferise mâncare și apă și, în timp ce se odihniseră, Micul Jonas vorbise cu ei din Mogadishu, la telefon. Fața lui Jonas, pixelată și prost definită pe ecran, se mișcase ca cea a unui personaj de desene animate, blocându-se în timp ce îi furnizase lui Guhaad toate informațiile de care avea nevoie.

În acel moment era după-amiază târziu și mergeau de-a lungul străzii Al Marsa într-un jeep argintiu Mercedes clasa G. Mergeau de-a lungul Dubai Marina spre vest, dar privirea lui Guhaad se tot îndrepta spre marea de zgârie-nori de pe partea cealaltă, întinzându-se peste districtul Jumeirah Lakes. Pentru el, păreau niște mașinării extraterestre ciudate din piatră și sticlă, obiecte dintr-o altă lume, înghețate în timp, avansând spre ocean. Era în oraș doar de o zi, dar deja dezvolta o antipatie fără motiv pentru el. Parcă nu părea real. Se întreba dacă ar merge pe jos spre una din acele clădiri și i-ar trage un pumn, dacă mâna lui ar găuri-o. Ar fi subțire și goală, plină de nimic altceva în afară de praf și aer inert? Guhaad alungă acest gând. Lipsa somnului îi făcea mintea să cutreiere aiurea.

Pe canapeaua din spate, Macanay scana zona cu un binoclu mare Pentax. Lângă el erau pagini întregi cu fotografii printate, cele mai multe descărcate de pe internet, cu un tânăr cu ten măsliniu în poziții variate. Când era într-o baie cu gheață cu două fotomodele aproape dezbrăcate, când avea în lesă un pui de tigru cumpărat de pe piața neagră, stând leneș pe fuzelajul unui avion privat, sau fumând dintr-o narghilea de forma unui AK47 auriu. Erau,

de asemenea, câteva fotografii cu un Maserati Ghibli grena, incluzând și numărul mașinii. Peste fotografii era pistolul silențios Beretta, ca să le oprească să alunece de pe canapea. Un alt pistol identic era pe ușă, pe partea lui Guhaad, la îndemână.

Guhaad se uitase la fotografii mai devreme în acea dimineață, insistând asupra celor cu femei în haine provocatoare. Simțea un conflict interior din cauza a ceea ce vedea, incitat și în aceeași măsură dezamăgit. Nu înțelegea de ce și asta îl făcea iritabil.

Din ceea ce putuse să afle Micul Jonas urmărindu-l pe internet, bărbatul din fotografii își petrecuse cea mai mare parte a nopții anterioare într-un club de lângă hipodromul Meydan, iar apoi se retrăsese la o petrecere privată într-un apartament penthouse de la ultimele etaje ale clădirii exclusiviste Silverene Tower. El și prietenii lui de bani gata fuseseră mai mult decât încântați să posteze fotografii și alte lucruri. Guhaad se așteptase ca găsirea lui să fie măcar un pic provocatoare, dar bărbatul era mai interesat să își etaleze posesiunile oricui se uita, decât să nu iasă în evidență.

Macanay se repezi înainte.

— Aici e, spuse el repede, indicând cu mâna liberă. Repede! Bidar, treci aici!

Guhaad se uită în direcția indicată de Macanay și văzu Maserati-ul roșu ca focul, pe o stradă laterală.

Bidar nu spuse nimic, orientând jeep-ul repede, de-a lungul benzilor, până ajunse în spatele mașinii țintei. Traficul nu era dens la acel moment al zilei. Imediat după ce se înălța soarele, majoritatea cetățenilor din Dubai intrau în clădirile cu aer condiționat, cei mai bogați dintre ei încă dormind din cauza exceselor. Căldura nimicitoare a zilei făcea orașul să prindă viață cu adevărat doar după apus. Guhaad ar fi preferat această misiune pe timp de noapte, dar acest lucru ar fi însemnat mai mulți martori pe stradă și mai multe șanse să dea greș.

— Nu e poliție, spuse Bidar. Ar trebui să acționăm acum.

— Nu încă, insistă Guhaad, întinzându-se după armă. Dar fiți pregătiți.

Maserati-ul coti și demară când se făcu verde, iar Bidar se strădui din greu să îl urmărească îndeaproape fără să fie prea evident. În timp ce trecură pe lângă vastele terenuri ale cluburilor de golf de la dreapta lor, mașinile intrară sub o autostradă suspendată, iar Bidar acceleră. Pe acea parte a

străzii nu erau camere de luat vederi care să surprindă ce aveau să facă.

Mercedesul ajunse lângă Maserati, geamurile din față și din spatele jeep-ului deschizându-se în același timp. Ascunși de întunericul din interiorul mașinii, Guhaad și Macanay puseră țevile armelor pe pervazurile ferestrelor și traseră câte un glonț în cauciucurile laterale ale mașinii roșii.

Cele două roți ale Maserati-ului explodară cu putere și îl aruncară în aer, de partea cealaltă a unei bariere joase. Mașina dădu peste un indicator de limitare a vitezei și se opri pe banda din mijloc.

Bidar apăsă frânele, iar Guhaad ieși imediat din mașină, urmat de Macanay. Alergă spre cealaltă mașină și deschise ușa pasagerului. O femeie cu părul închis la culoare – o fată, de fapt – cu o rochie neagră de seară, șifonată, căzu din mașină. Tremura și plângea din cauza șocului. Altă femeie, asemănătoare la aspect și ținută, țipa și înjura.

Zgomotele pe care le făcea femeia treziră ceva urât în Guhaad și o prinse de păr, trăgând-o brutal afară din mașină. O amenință cu arma, la fel și pe cealaltă femeie.

— Curvelor, plecați, strigă el. V-am văzut fețele. Dacă spuneți ceva, venim după voi.

Ambele îi văzură fața lui Guhaad, pistolul lui, apoi pe Macanay lângă el cu alt pistol. Nu fu nevoie să li se mai zică o dată și o luară la fugă înapoi pe drum.

Guhaad se aplecă spre locul șoferului și găsi ținta căzută la capătul îndepărtat al canapelei din spate. Părea amețit, sau poate doar beat. Tânărul se uită la el, apoi își concentră atenția asupra armei.

Pe locul șoferului, strivit de un airbag care se dezumfla, alt bărbat care părea să fie un fel de angajat, încerca să își scoată centura. „Bodyguard”, își spuse Guhaad, având în vedere silueta musculoasă și vârsta șoferului.

Trase două gloanțe, de aproape, prin spătarul scaunului, împușcături directe care împroșcată șuvoaie roșii pe airbag și pe volan. Apoi întoarse arma spre țintă.

— Kawal Daan, spuse el. Ieși din mașină sau te împușc.

Tânărul înlemni. Fața pe care Guhaad o văzuse în toate acele fotografii, cu aroganța nemărginită și privilegiul câștigat pe nedrept întipărite pe ea, era în acele momente cea a unui copil speriat. Macanay deschise cealaltă ușă și îl trase afară, târându-l spre Mercedesul care îl aștepta.

Guhaad scoase de sub bluză o grenadă cilindrică, scoase inelul și o lăsă

să cadă pe canapeaua din spate a Maserati-ului. Închizând cu zgomot ușa, fugi spre cealaltă mașină și urcă, în timp ce încărcătura de fosfor alb explodă cu o scânteie, aprinzând interiorul Maserati-ului.

Bidar băgă Mercedesul în viteză și plecară de lângă bariera ruptă, accelerând. Guhaad se întoarse să se uite la tânăr, care stătea lângă Macanay, tremurând. Arma celuilalt bărbat îl împungea în stomac.

— Am mulți bani.

Acestea fură primele cuvinte ale prizonierului, de parcă banii ar fi fost pașaportul lui către libertate. Începu să vorbească repede, repetând la nesfârșit aceleași lucru.

— Nu vreți să mă omorâți. Pot să vă fac bogați.

— Poți?, întrebă Guhaad, înclinând capul. Și dacă nu vreau bani, Kawal?

Tânărul clipi în timp ce Guhaad îi menționă numele din nou, neformal. Nu părea capabil să înțeleagă ideea că banii nu ar fi importanți pentru cineva.

— D-de ce m-ați răpit, atunci?

Guhaad zâmbi și îi făcu semn lui Macanay să pună arma deoparte. La depărtare, pe drum, văzu o scânteie de lumină în timp ce Maserati-ul luă foc complet.

— Pentru spectacol, îi spuse el, căutând în buzunar o bilă de khat și băgând-o în gură. E o lecție pentru tine. Să îți arătăm că vorbim serios, zise el rânjind, tânărul imitându-l vag. O să facem afaceri.

— Ce?

Guhaad plimba khatul în gură, savurând senzația.

— Știm cine ești cu adevărat, *Kawal Sood,* spuse el îndreptând un deget spre el. O să îmi spui totul despre bunicul tău.

Expresia lui Kawal se schimbă imediat, de la frică ușoară la râs batjocoritor și, pentru o clipă, păru că uitase unde se afla.

— El? Îl urăsc pe moșul ăla!

•

Marc își ridică ochii din ecran când cineva bătu cu degetul în peretele de sticlă din spatele lui. O ușă se deschise și Lucy intră, punându-i în față o ceașcă de cafea. Traversă sala de conferințe, îndreptându-se spre o fereastră îndepărtată și privi spre Monte Carlo, sorbind din băutură.

— Mersi, spuse Marc. Te-ai schimbat.

Pantalonii de plajă pe care îi purtase mai înainte dispăruseră, fiind

înlocuiți cu o pereche de blugi robuști și o bluză de bumbac.

— Haine de muncă, explică ea. Într-un fel.

— Nu văd niciun material Kevlar aici, adăugă el.

Lucy se uită la el, îngustându-și privirea.

— Nu plănuiesc să fiu împușcată decât de mâine, cel mai devreme, zise ea, făcând semn cu capul spre laptopul lui. Deci ai mai găsit ceva?

— Nu știu, spuse el oftând și dând din cap. Sunt doar… Ei bine, Kara mi-a dat acces la o parte din baza de date Rubicon. M-am uitat să văd dacă găsesc ceva legat de frații Kurjak dar nu am găsit… zise el, făcând o pauză. Am citit toate specificațiile tehnice pe care le-am găsit despre dispozitivul Exil, dar acum încerc să mă axez pe Ramaas.

— Piratul, spuse ea, uitându-se la fotografia bărbatului de pe ecran. Parcă e Johnny Deep.

— Fac un truc obișnuit de analist, continuă Marc. Mă pun în locul lui. Unde s-ar duce? Care e mișcarea cel mai probabil să o facă pentru a ieși din Croația?

— Nu un avion, observă Lucy. Nu e așa prost să încerce să treacă printr-un dispozitiv radiologie dintr-un aeroport, chiar și unul mic.

— Așa e. Și toate căile ferate și vămile au detectoare de radiații mulțumită AIEA. Dacă Ramaas nu are o servietă căptușită cu plumb în care să pună valiza, ar vedea-o. Neven Kurjak e cu el. El ar ști asta.

— Deci trebuie să fie pe mare, adăugă ea.

— E marinar, spuse Marc, dând din cap. E cam departe de teritoriile lui de acasă din Somalia, deci ce va face? Ar alege ceva cu care e familiar. *Nave,* zise el potrivind ecranul laptopului ca să vadă o listă cu denumiri.

— Vasul cu motor Pride of Trieste. Vasul cu motor Madonna and Child. Vasul de pescuit Demolițior. Vasul cu motor Valerio Luna. Vasul cu motor Falcon Azure… le citi Lucy pe primele, dar mai erau alte câteva zeci. La ce mă uit aici?

— La fiecare vas înregistrat care a plecat din zonă în ultimele douăzeci și patru de ore, îi explică el. E mult trafic în Marea Adriatică. Vasele de pasageri și feriboturile probabil le putem exclude, dar iahturile și navele de marfă… Vorbim despre sute de nave. Ramaas ar putea fi în oricare dintre ele.

Ceafa îi înțepeni de tensiune și își roti capul încet.

— Oricum, e prea multă informație. Compania lui Solomon are acces la

multe informații, pentru o corporație privată.

— Are multe contacte acolo, spuse Lucy, evitând implicația în legătură cu ilegalitatea din vorbele lui Marc. Cred că ai putea să zici că mulți oameni îi sunt datori.

— Eu sunt unul dintre ei, spuse Marc dând din cap.

— Hm, zise Lucy, rezemându-se de peretele de sticlă și încrucișându-și mâinile. Ciudat e că Solomon ar spune invers. Dar el e atipic.

— Așa e, fu Marc de acord. Nu mulți se îmbogățesc și apoi decid peste noapte să devină apărători ai justiției. În afară de Bruce Wayne, mă refer.

Lucy dădu din cap.

— Nu s-a întâmplat peste noapte. Vorbești despre un om care a mers mult timp pe calea aceea, zise ea, apoi tăcu și Marc avu senzația că spusese mai mult decât trebuia.

Voia să o preseze să continue, dar experiența lui din trecut îi spuse că acest lucru ar face-o să se închidă în ea complet.

Privirea lui Marc reveni la computer și la teancurile de dosare digitale de informații afișate în fața lui.

— Trebuie să îți spun… Nu am crezut niciodată că o să vin aici din nou. Să lucrez cu Rubicon.

— Asta faci?

Întrebarea lui Lucy fu aparent ușoară.

— Să îți spun drept, știam că o să revii, Dane. Mă întrebam ce ți-a luat așa mult.

Ceva din tonul ei îl făcea să fie tensionat. Lui Marc nu îi plăcea ideea că era așa predictibil.

— Nu am vrut asta, începu el, căutând cuvintele potrivite, după care își dădu seama că nu le avea. Ah, *la naiba.* Am crezut că știam ce vreau. Nu mai sunt așa sigur acum.

— Nu o să fie ca înainte, spuse Lucy, cu vocea înmuindu-i-se. Înainte de Londra, înainte de Dunkirk? Înainte de viața din camion, uitându-ne pe ecran în timp ce altcineva făcea partea periculoasă?, zise ea, dând din cap. Nu. Ascultă de la cineva care știe, nu poți să renunți fără să lase urme.

Vru să o contrazică, dar nu îi veni nimic în minte. Avea dreptate și el știa asta.

Lucy arătă cu degetul mare spre fereastră, privind lumea de afară.

— Nimeni de acolo nu înțelege asta.

Încet, lucrul pe care și-l dorise începu să treacă în prim-plan, neliniștea vagă, slab definită care îl trăgea înapoi, care fusese acolo de luni de zile, se contură clar.

— Credeam că am făcut ceva deosebit, da? Am oprit un terorist, am găsit un trădător. Am crezut că a însemnat ceva. Dar cei care au orchestrat totul au scăpat, spuse el vizualizând fața lui Pytor Glovkonin. Fără zgârietură.

— Le-am făcut mai multe daune decât crezi, răspunse Lucy. Combinatul a pierdut mult teren când le-am stricat mica afacere cu Al Sayf. Se pare că acțiunile de la G-Kor au scăzut după ce s-a întâmplat la Washington.

G-Kor era conglomeratul energetic deținut de Glovkonin și o parte esențială din structura clandestină de suport a Asociației – nu că cineva ar putea să o *demonstreze,* bineînțeles. Lucy îi spuse că compania oligarhului împrumutase acțiuni după un model de criză care presupunea un atac terorist devastator asupra Statelor Unite. După ce Marc, Lucy și echipa Rubicon îl oprise să facă acest lucru, milioane de dolari se pierdură din seifurile G-Kor.

— Nu le place când îi afectezi financiar, concluziona ea.

— Și Glovkonin? A dispărut.

Fostul coleg al lui Marc de la MI6, John Farrier, îi spusese că locuința din Londra a rusului fusese dintr-odată golită de bunuri, mașinile scumpe și jetul privat dispărând brusc împreună cu posesorul lor.

— A scăpat. La fel și Omar Khadir.

Khadir era executantul Al Sayf, cealaltă parte a alianței murdare dintre brokerii de putere și teroriști. În timp ce Lucy ajutase agenții de la Serviciile Secrete americane să îl prindă pe Jadeed Amarah, secundul lui Khadir, liderul celulei de teroare dispăruse odată cu Glovkonin. Lucy dădu din cap.

— După Washington, l-am localizat pe Khadir într-un apartament din Belgia, dar când am ajuns acolo plecase. Totuși mi-a lăsat ceva, spuse ea ridicându-și mâneca largă și arătându-i o cicatrice pe interiorul antebrațului. Am auzit că Al Sayf se regrupează. O să își arate fețele din nou, mai devreme sau mai târziu. De preferat mai târziu.

— Știu că am salvat vieți, îi răspunse Marc. Dar nu se simte ca o victorie, Lucy. Doar… am întârziat ororile un pic.

Lucy dădu iar din cap.

— Asta pentru că *așa e.* Nu a fost o singură bătălie, e un joc lung, spuse

ea, lovind masa. Ai venit aici cu multe dovezi în legătură cu asta. Mereu o să fie alt idiot cu o bombă și cu un motiv să o folosească. Dar ce trebuie să ții minte e ce e în spatele a tot, zise Lucy, zâmbind ușor. Ai o soră, nu?

Marc dădu din cap.

— Nu vorbește cu mine. Mai am mult până să ierte ce s-a întâmplat între noi. I-am riscat viața.

— Dar e în viață și familia ei e bine, nu?, insistă Lucy. Asta datorită *ție,* zise ea, venindu-i brusc o idee și scoțându-și telefonul. Și la fel și asta. Ia uite.

Îi arătă o fotografie cu un adolescent cu pielea închisă, cu ochii mari și căprui într-un grup de alți tineri de aceeași vârstă și etnie, adunându-se în fața a ceea ce părea o fermă americană.

— E… Halil?

Ultima oară când Marc îl văzuse pe tânăr, acesta fusese pe punctul să moară într-un restaurant de lângă autostradă, într-un atac sinucigaș brutal. Marc și Lucy îi salvaseră viața lui Halil la limită.

— Același. I-am spus Karei să îl țină din scurt. Departamentul de Stat l-a primit pe Halil într-un program de consiliere, cu restul copiilor pe care Khadir îi folosea ca soldați. Sunt bine.

Ea ridică telefonul.

— Vezi? De asta trebuie să îți aduci aminte. Nu de cine a scăpat. De cine trăiește datorită ție.

El încercă să răspundă, când o sonerie de alertă se auzi din laptop și o fereastră nouă se deschise deasupra celorlalte. Ochii i se măriră în timp ce citea.

— Probleme?, întrebă Lucy, speriindu-se de reacția lui bruscă.

El sări din scaun, luând laptopul cu el.

— Trebuie să vorbesc cu Kara chiar acum!

•

Nu îl supravegheau prea mult pentru că îl vedeau ca pe un animal prost dresat. Neven trase materialul aspru al salopetei mai strâns în jurul lui și se plimbă de-a lungul punții cargoului până găsi o zonă acoperită unde se putea adăposti de ploaia torențială. Acolo era cineva din echipajul navei grecești și după câteva semne, Neven reuși să îi ceară o țigară. Fumară într-o tăcere deprimantă pentru o vreme și Neven nu se grăbea deloc. O folosea ca o scuză de a ieși afară, iar când marinarul termină de fumat și

aruncă mucul de țigară peste bord, avu intimitatea pe care o voia.

Când fu sigur că a rămas singur și nesupravegheat, Neven căută în buzunarele salopetei slinoase și găsi telefonul de un auriu strălucitor pe care îl îndesase acolo. Ramaas nu îl percheziționase și nu știa că îl avea, dar până în acele momente fusese acolo, fără ca Neven să poată să îl folosească.

Îl deschise, cu inima bătându-i să îi spargă pieptul și se simți plin de speranță când văzu că avea ceva semnal. Neven își petrecuse ultimele ore gândindu-se pe cine să sune. Erau multe variante, dar până la urmă nu era vorba să sune pe cineva în care avea încredere, ci mai degrabă să găsească pe cineva a cărui loialitate o putea *cumpăra.* Acest lucru reducea variantele la una singură.

Lângă numele din telefonul prin satelit erau patru numere diferite. De la primul – telefonul ieftin pe care chiar el i-l dăduse – primi mesaj că era deconectat. Înghiți cu greu și trecu la următorul, uitându-se pe furiș de jur-împrejur. În cele din urmă, Ramaas avea să observe că lipsea și avea să vină să îl verifice. Nu știa cât timp avea la dispoziție și putea doar să spere că cel puțin unul dintre numere era bun.

•

Lucy îl urmă pe Marc de-a lungul atriumului, spre zona de conferințe retrasă, unde Kara Wei lucra la calculator. Începu să spună o mie de cuvinte pe minut și Lucy înțelese numai parțial limbajul de tocilar pe care britanicul îl folosea. Spunea ceva despre interceptarea unui apel; menționă numele „Horvat” și își aduse aminte ce spusese mai înainte despre un polițist corupt care lucra pentru contrabandiștii sârbi.

Solomon coborî cu pași mari pe scara suspendată, viteza și tonul conversației atrăgându-i atenția.

— E vreo problemă?

— Mai mult o oportunitate, spuse Marc, în timp ce Kara se îndreptă spre un panou de pe o masă și începu să proiecteze ecranele pe ferestrele din apropiere. Pe scurt, am preluat digital controlul telefonului ieftin al lui Franko Horvat, unul care i-a fost dat de frații Kurjak. Acel telefon e mort acum, probabil a fost distrus, dar între timp am obținut informații ale singurului contact din memorie.

— Trebuie să fie Neven, fratele Kurjak care a supraviețuit, spuse Kara.

Marc aprobă cu un gest cu capul.

— Acel număr a încercat să sune la biroul lui Franko Horvat din sediul

central al poliției din Split, zise el, făcând o pauză. Am acolo pe cineva.

— Dacă Neven încearcă să contacteze pe cineva din Split, cred că putem să localizăm apelul, adăugă Kara.

— Intră în protocoalele de rutare SS7, spuse Marc. Apoi o să putem să ascultăm, poate chiar să facem o triangulație la locul unde s-ar putea afla Neven.

Kara se opri și se uită la Solomon.

— Cu permisiunea ta, desigur. Pentru că asta nu e, mm, chiar permis.

— Treceți la treabă, spuse Solomon fără ezitare.

— Ce te face să crezi că Neven o să mai încerce să îl contacteze pe Horvat?, întrebă Lucy.

— O să o facă, spuse Marc, aruncându-i o privire. I-am văzut privirea când Ramaas îl ducea cu el. Crede-mă când îți zic, nu vrea să fie în preajma lui.

•

Sună și la ultimul număr, țârâitul rezonând fără încetare în urechea lui Neven. Un nod strâns de frică îi făcu inima cât un purice și scoase un oftat de disperare. Dacă nu avea să meargă, acea ultimă linie de baterie s-ar fi consumat, iar Neven Kurjak ar fi rămas la mila lui Ramaas. Nu i-ar fi rămas altă alegere decât să îi îndeplinească cererile piratului războinic și să spere că avea să se țină de cuvânt să nu îl omoare după ce ar fi obținut ce își dorea…

— Cine dracului e?

Când apelul fu stabilit în sfârșit, Neven fu uluit pentru un moment. Oftă și își lipi strâns telefonul de față, ghemuindu-se la podea, ferit de bătaia vântului.

— Franko! Eu sunt. Nu închide, pentru Dumnezeu, te rog nu închide!

După o pauză lungă, vocea polițistului se auzi din nou.

— Tot viu? Ca un gândac.

Neven abia băgă în seamă insulta.

— Am nevoie de ajutor.

— Dispari și mori. Am problemele mele acum, din cauza ta și a fratelui tău!

Neven jucă ultima carte care îi mai rămăsese.

— Te plătesc. Am bani de care nu știe nimeni, ascunși de poliție. Jumătate de milion de euro.

— Prostii. O să închid. Îți doresc moarte plăcută, ticălosule.

— Nu! *Nu*!, țipă Neven în telefon. Fii blestemat, Horvat! Bine, la naiba, dublez suma! zise el, inspirând cu zgomot aerul umed, sărat și străduindu-se să se calmeze. Știu că ai nevoie de ei!

Aceste cuvinte trebuie să fi atins un punct sensibil, pentru că Horvat nu închise. Auzi zgomotul unui tren pe fundal, sunetul familiar al căii ferate subterane. Horvat era undeva pe un peron în Split și Neven simți un dor puternic de casă.

— Ai treizeci de secunde, spuse polițistul, după o pauză. Vorbește.

— Africanul, psihopatul de Ramaas, mi-a ucis fratele! țâșniră cuvintele din gura lui Neven. A venit, a stricat afacerea pe care o făcusem cu rusul și a preluat conducerea. Crede că e într-o misiune a lui Dumnezeu! Vrea să îl duc să se întâlnească cu *Brutarul* și a trebuit să accept…

— Și ce îmi pasă mie?, îl întrerupse Horvat. Chiar și eu știu că Brutarul e mort de ani de zile. Noul tău prieten nu o să fie prea mulțumit când o să afle că îl minți, spuse el pufnind. Ți-ai săpat propria groapă.

— Te rog, nu, spuse Neven și mâinile începură să îi tremure, dându-și seama cum pierdea teren. Doar ascultă-mă…

— Nu, tu să mă asculți, mârâi Horvat. Mica mea afacere a fost distrusă din cauza ta și acum toți din oraș mă caută! Nu ai niciun milion de euro, nu ai nimic!

Bateria se termină. Neven plânse și țipă neclar în telefon, strângându-l de parcă ar fi fost un talisman.

În clipa următoare, o mână puternică îl prinse de umăr și îl întoarse. Îl văzu pe Ramaas și, în spatele lui, pe marinarul grec care îi dăduse țigara.

— Ce e asta?, întrebă Ramaas, smulgându-i telefonul din mâini și holbându-se la el, ridicându-l și examinându-l din mai multe unghiuri. Cu cine ai vorbit?, zise el, apucându-l de gât și ridicându-l. Cu cine?

Neven îi spuse totul, într-o confesiune spontană, implorând pentru viața lui. După o clipă, Ramaas îl lăsă să cadă la podea și se îndreptă spre balustrada punții cargoului.

— Mă dezamăgești, îi spuse el lui Neven. Acum o să trebuiască să fac anumite lucruri, spuse Ramaas ridicând telefonul prin satelit și aruncându-l în valurile negre de lângă carenă.

Neven se ridică de pe podeaua umedă, așteptându-se să urmeze telefonul în adâncurile nimicitoare, dar Ramaas făcu un semn cu mâna.

— Acest bărbat o să te ducă jos, o să te percheziționeze și o să te închidă, îi spuse el. Trebuie să folosesc radioul.

•

— Am pierdut semnalul, anunță Kara în timp ce unda digitală de pe monitorul laptopului ei deveni treptat plată. Se pare că asta a fost tot ce am obținut.

Marc studie display-ul oglindit pe fereastra din spatele lor. Un sotfware de analiză vocală ascultase conversația dintre Neven Kurjak și Franko Horvat, izolând cuvintele lor în timp real și traducând din croată în engleză. Textul apăruse pe fereastră după ce inteligența artificială a computerului își termină treaba.

— Vreun loc?, întrebă Malte, care li se alăturase când începuse interceptarea apelului, stând într-o parte și ascultând atent.

— Receptorul e în zona metropolitană din Split, raportă Kara. Am localizat cel mai apropiat turn, dar mai mult nu se poate.

Marc îi dădu o bucată de hârtie cu adresa de mail a lui Luka Pavic.

— Fă-mi o favoare, trimite asta cu prioritate tipului de aici. Trimite-i și o înregistrare digitală a apelului.

— Cine e?, întrebă ea.

— Un polițist local, îi explică Marc. E un tip bun. Ar putea să îl bage după gratii pentru totdeauna pe ticălosul de Horvat.

Kara se uită spre Solomon, care aprobă și făcu ce îi ceruse Marc.

— Și Neven?, întrebă Lucy studiind textul de pe panou. Putem să aflăm de unde a sunat?

— Apelul a venit de la un telefon prin satelit, spuse Marc.

Prefixul indica faptul că fusese direcționat de un satelit jos, către un satelit local de la sol și de acolo către Horvat. Uitându-se la informații, trebuia doar izolat satelitul care primise semnalul și să facă referință încrucișată cu datele sateliților comerciali.

După câteva minute, aveau în vizor o zonă de transmisii centrată deasupra Mării Adriatice.

— Ai avut dreptate, spuse Lucy. E pe un vas pe mare.

— Dar care?, întrebă Marc încrucișându-și brațele, gândindu-se la lista lungă de vase. Trebuie să găsim o cale să mai eliminăm din ele.

— Să presupunem că reușim, spuse Lucy, uitându-se cu atenție la hartă. Dacă reușim să identificăm nava, ce facem după aia?

— Mergem acolo, spuse Malte. Neutralizăm dispozitivul înainte să ajungă pe uscat.

— E o singură problemă… zise Marc folosindu-și laptopul să afișeze și alte panouri cu informații peste hartă, unul peste altul, stratificate.

Primul arăta frânturi ale traficului comercial care se îndrepta spre sud, spre Marea Mediterană, indicate cu dungi galbene, luminoase. Adăugase peste ele informații în timp real despre vreme. Vârtejul neplăcut al unei zone de joasă presiune apărea pe ecran, nori masivi de furtună îndreptându-se spre nord dinspre Strâmtoarea Ontario, între țărmurile italiene și albaneze.

— Cu vasul sau elicopterul, nu poți să te apropii. Dacă nu ai altă variantă, pică orice încercare pentru o intervenție pe mare, chiar acum.

Solomon dădu din cap, reticent.

— Din păcate, suedezii mai au încă de lucrat la submersibilul A26 al Rubicon achiziționat anul trecut… spuse el, atingându-și bărbia cu mâna. Dar e discutabil. Dacă nu știm care navă e exact, tot ce putem face e să urmărim și să așteptăm.

Lucy se holbă la traducerea conversației telefonice.

— E un cuvânt greșit aici? Din context cred că e un nume, dar pare greșit.

— Brutarul?, întrebă Marc, uitându-se la același text. Stai, nu. Nu orice brutar, e *Brutarul*.

— Ramaas merge la piață să cumpere un cannoli?, întrebă Kara ridicând o sprânceană.

— E o poreclă, explică Marc. Am văzut într-un dosar despre frații Kurjak. E porecla unui creator de bombe care a lucrat cu sârbii în vremurile din trecut, spuse el, căutând în calculator informații relevante. Uite. Din ce și-a dat seama NSNS, tipul i-a ajutat pe frații Kurjak să facă falsuri care i-au îmbogățit în anii nouăzeci. Detonatoare cu mercur roșu și alte prostii.

— Deci mai mult farsor decât creator?, întrebă Lucy.

— Nu, zise Marc dând din cap în timp ce porta documentul pe ecranul principal Rubicon ca să îl adauge Kara la informațiile pe care le obținuseră. NSNS nu a reușit niciodată să îi afle numele, dar s-a demonstrat că știa ce face. Se spunea că era în domeniu de zeci de ani, apăruse în zilele lui Septembrie Negru.

— Terorist de clasă veche, spuse Kara. Informații utile, Dane. O să rulez

un program despre el. Poate o să îi contactez pe oamenii noștri din Mossad. Mereu se pricep la lucruri de-astea.

Marc se uită spre Solomon și observă că nu dăduse niciodată vreun ordin cuiva din încăpere. Toată lumea din echipa Rubicon intra într-un anumit rol când apărea o problemă și Marc își dădu seama că exact la fel făcuse și el. Părea ciudat de *corect.* În încăpere era o energie despre care nu observase până atunci că îi lipsise.

În biroul NSNS, simțise fiecare zi și fiecare sarcină ca o luptă din ce în ce mai crâncenă. Dar atunci și acolo, chiar dacă nu aveau pe moment un plan cum să îl prindă pe Ramaas, aveau să facă unul.

„Sentimentul că ai un scop", își spuse Marc.

•

Un lacăt masiv care menținea închisă camera cu unelte zăngăni și ușa metalică se deschise. Neven își ridică privirea de pe lada pe care stătea și clipi spre Ramaas. Se simțea bolnav și stors. Valurile din jurul lor crescuseră în timp ce cargoul înaintă în furtuna care începea și chiar acolo, sub punte, Neven nu putuse să digere mâncarea. Găleata care i se dăduse pe post de toaletă mirosea a vomă stătută.

Ramaas îi aruncă lui Neven o privire pieziș cu ochiul lui negru, de prădător și apoi îi făcu semn să se ridice în picioare.

— Vino, spuse el. E timpul să pleci.

De fiecare dată când Neven îl vedea pe războinic, era convins că avea să fie ultima oară și nu fu diferit nici atunci. Se ridică de pe ladă, deconectat de propriul corp de o frică tulburătoare, constantă, interminabilă.

Puntea se mișca în timp ce ieși pe coridor. Neven auzi zgomote – zăngănitul de metal pe metal, clinchetul lanțurilor și voci de bărbați.

— Crezi că ești pe cale să mori, îi spuse Ramaas, din spate. Ți-am spus. Nu asta e intenția mea. Chiar dacă mi-ai făcut probleme.

— Nimic ce am spus sau am făcut nu o să conteze, reuși Neven să spună, sumbru. Am fost un prost să cred că aș putea să îl fac pe Horvat să mă ajute.

— Nimănui nu îi pasă de tine. Nimeni nu are încredere în tine, spuse celălalt bărbat. Asta culegi dintr-o viață de minciuni și înșelătorii. Dar mai ai o șansă.

Se îndreptau spre „castelul" din față al navei, unde erau adunate cabinele echipajului și puntea. Neven auzi pași grăbiți pe puntea de deasupra lor și

apoi pe cineva strigând un avertisment într-o limbă pe care nu o înțelese. Riscă să se uite peste umăr și văzu că Ramaas avea în pumn pistolul Python al fratelui său mort.

— Răscumpără-te, Neven Kurjak, spuse piratul războinic. Fă o faptă bună pentru mine și pentru *Waaq*. Pentru Dumnezeu.

— Ți-am spus tot ce știu, mormăi Neven. Ce altceva mai pot să fac?

— Toate la timpul lor.

Ramaas nici nu termină bine de vorbit, când zgomotul armelor automate izbucni și Neven auzi țipetele unui om pe moarte.

Tresări, căzând pe podea îngrozit, dar Ramaas veni deasupra lui, trăgându-l înapoi pe picioare. Mai multe împușcături se auziră deasupra lor și apoi din fața lor, de dincolo de ușa care ducea spre punte. Scânteile galbene ale împușcăturilor se vedeau prin ferestrele ude de ploaie.

— Ce se întâmplă?

— Consecințele acțiunilor tale, îi spuse Ramaas și îl împinse afară.

Neven fu uimit când văzu că umbra imensă din stânga vasului nu era provocată de nori de furtună, ci era de fapt un perete negru de oțel. O navă container mult mai mare decât cargoul mergea alături de ei și o rețea de cabluri fuseseră întinse de la nava cealaltă pe punte, în fața lui.

Văzu lumină pe nava mai mare și bărbați cu puști de asalt subțiri în mâini, mișcându-se la bord. Alții – toți înalți, slabi și închiși la piele – mergeau pe puntea cargoului. Neven îl văzu pe unul dintre ei îndreptându-se spre două corpuri neînsuflețite.

În spatele lui, se auzi o sticlă spartă și o împușcătură. Apoi cineva strigă ceva și Ramaas răspunse în aceeași limbă.

— Echipajul… spuse Neven uitându-se de jur-împrejur.

Toți grecii erau morți.

— De ce ai făcut asta?

— Tu ai făcut asta, îi spuse Ramaas, împingându-l din spate spre rețeaua de funii și cabluri. Apelul pe care l-ai făcut poate fi localizat pe nava asta. În momentul în care ai făcut asta, nava asta și echipajul ei au fost compromiși, spuse el, dând din cap. Nu puteam să am încredere că nu o să spună nimic dacă ne-ar fi găsit cineva. M-ai forțat să acționez mai repede.

Unul dintre oamenii închiși la piele se apropie și îi dădu lui Neven o vestă de salvare și un troliu. Ramaas îl lăsă în urmă și Neven fu smuls de pe puntea cargoului ca un butoi de marfă. Închise ochii strâns și așteptă să

se termine coșmarul.

Capitolul 11

O clipă simțea aerul cald pe față, iar un moment mai târziu simțea briza răcoroasă a serii. Marc nici nu își dădea seama când se producea schimbarea. Ieșise pe balconul înalt al biroului Rubicon și găsi un loc sub o verandă să facă o pauză și apoi, dintr-odată, Kara îi trase una în picior și îl trezi din nou.

— Am adormit?, spuse el, clipind și frecându-și obrajii. La naiba.

— Lucy a zis să te las. A zis că arătai ca și cum aveai nevoie de asta.

Kara ținea cu ambele mâini o tableta digitală și se așeză în fața lui. Se cocoță pe marginea unuia dintre scaunele pătrate de răchită, de parcă i-ar fi fost frică să se așeze mai confortabil. Kara Wei era scundă și slabă și arăta de parcă ar putea să o ia vântul.

— I-am zis să îți dea mai multă cafea, continuă ea, dar nimeni nu a fost de acord.

— Somnul e pentru cei slabi, spuse el, zâmbind ironic. Ai nevoie de mine pentru ceva?

Atenția lui Marc se întoarse spre rucsacul său, să se asigure că era încă lângă el, încă în siguranță. Știa că trebuia să aibă încredere în acești oameni, dar era greu să renunțe la un instinct înrădăcinat de multă vreme.

Kara întoarse tableta.

— Am găsit tipul care face cannoli. Salută-l pe Jalsa Sood. Expatriat indian. Activist politic. Revoluționar. Creator de bombe pe cont propriu.

— Brutarul, spuse Marc uitându-se la fotografia de pe ecran.

Era veche și pixelată, cu culorile șterse de trecerea timpului și înfățișa un bărbat cu părul până la umeri și cu o privire pătrunzătoare. Bluza și jacheta șifonate pe care le purta aveau aerul Miami Vice care fusese popular în anii optzeci.

— Presupun că nu e o poză recentă.

— A fost foarte bun la ascuns. E deștept, spuse ea cu o urmă de admirație în voce. Adică, majoritatea teroriștilor nu apucă să treacă de treizeci de ani, cu atât mai puțin cei care fac bombe. Nu e chiar o ocupație fără riscuri letale.

— Ramaas vrea ca Neven Kurjak să îl ajute să îl găsească pe tipul ăsta.

Marc reveni la întrebarea care îi dăduse târcoale de când interceptaseră apelul spre Horvat.

— De ce? Nu pot să mă gândesc la niciun răspuns care să nu fie profund îngrijorător.

— Așa e, spuse Kara. Sood are pregătire de fizician și inginer, cel mai bun din clasa lui. A intrat în politică în adolescență. Cum ai spus înainte, a fost un activist violent în anii șaptezeci. Mai întâi cu tigrii tamili, apoi de unul singur. Tipul ăsta era geniul retras căruia îi plăcea tehnologia armelor exotice.

— Cum l-ai găsit?, întrebă Marc, încruntându-se, luându-i tableta și răsfoind prin fișierele pe care le găsise. NSNS nu a aflat nimic.

Kara își dădu la o parte o șuviță din părul ei vopsit de pe față și îi zâmbi ușor.

— Nu e chiar așa. Au căutat în locuri greșite, confundând munca unor „brutari" mai puțin talentați cu a lui. Nu pot să îi învinovățesc, totuși. Din cauză că Jalsa Sood a fost ucis în 2011.

— Nu ar trebui să fie așa, spuse Marc, ridicând brusc capul. Ramaas vrea să vadă un om mort?

Kara își înclină capul, jucându-se iar cu părul.

— Ei bine, când am spus *a fost ucis,* trebuia să adaug *probabil,* zise ea luând tableta înapoi și răsfoind câteva pagini, căutând ceva. Informațiile pe care le-am obținut sunt de la Mossad. Spun că Sood a fost ucis de unul dintre clienții lor după ce a greșit o misiune pentru ei. Se spunea că își pierduse avantajul și devenise o povară.

— Dar tu crezi că a fost o înscenare?

Ea îi arătă o poză cu un vehicul ars.

— O bombă într-o mașină în Libia. Una pe care cineva ca Sood ar fi putut să o facă din paie de suc și soluție de curățat scurgeri într-o după-masă. Corpul era prea ars ca să poată fi identificat și sunt dovezi că o mare parte din banii lui Sood au dispărut imediat după aceea.

Marc trase o gură de aer între timp.

— Voia să se retragă. Să iasă din joc pentru totdeauna.

Se gândea la ce mai văzuse în dosar.

— Doar că… Geniile se plictisesc repede, nu? Trebuie să fi ținut legătura cu sârbii. Cred că dacă o să mai cauți, o să găsești o legătură între Sood și frații Kurjak. Cel mai probabil spălare de bani – cred că așa s-au

cunoscut.

— De acord, spuse Kara, dând din cap. Și desigur, dacă putem afla unde se ascunde tipul acesta mort și nu prea, o să știm unde îl duce Neven pe Ramaas.

Bucuria scurtă a descoperirii păli în fața provocării reci din glasul femeii.

— Nu știi unde s-a retras?

— A, e o listă lungă de posibile locuri, pe baza unor posibili martori și informații pe care israelienii le-au obținut în legătură cu fondurile lui. Grecia. Maroc. Emiratele Arabe Unite. Canada. Myanmar. Nu putem ști sigur fără multă investigație ca să punem lucrurile cap la cap.

— La naiba, spuse Marc. Nu avem timp pentru asta.

Expresia Karei se schimbă, îngrijorarea putându-se citi pe fața ei.

— Frații Kurjak știau unde s-a ascuns Sood. Și e o posibilitate mare ca cel puțin încă o persoană să mai știe.

— Cine?, întrebă Marc uitându-se din nou spre birou.

— Cred că și cei care l-au „ucis" pe Jalsa Sood știu unde e.

Lui Marc i se părea probabil. Dacă falsa moarte a lui Sood ar fi dezvăluită, reputația acestor așa-ziși asasini ar fi compromisă. Să îi știe locul unde se ascunde ar însemna să se asigure ca Sood să stea ascuns.

— Ce spune Solomon despre asta?

— Nu am mai spus nimănui, admise Kara.

O presimțire neplăcută îi invadă gândurile. Kara ascunsese acest lucru de restul echipei Rubicon și o făcuse din cele mai sumbre motive. Avea încredere în Marc pentru că era încă, tehnic, un outsider.

— Nu vreau să pun următoarea întrebare, spuse el, dar apoi o făcu. Cine a revendicat moartea lui Jalsa Sood?

— *Al Sayf,* spuse Kara încet, iar aerul de pe balcon deveni sec. Care, bineînțeles, nu are nevoie de nicio introducere.

Pumnii lui Marc se încleștară din reflex și se împotrivi unui val de amintiri înainte să îl copleșească. Celula extremistă era unealta prin care Asociația răspândise frica în Europa și Statele Unite, organizând atacuri brutale în Barcelona și Dunkirk și încercând să facă același lucru și în capitala americană. „Al Sayf" însemna „sabia" și din cauza armelor lor Marc pierduse o viață la care nu se mai putea întoarce. Un val de energie, fără obiect i se acumulă în picioare. Voia să se ridice de pe scaun, să

meargă, *să distrugă ceva…*

Inspiră adânc.

— Mossad ți-a spus care e numele asasinului?

Kara dădu iar din cap, dar când să răspundă, altă voce se auzi.

— E Amarah, nu? *Jadeed Amarah.* De asta nu ai vrut să zici nimic.

Lucy își făcu apariția, ieșind din umbra de lângă ușa care ducea spre birou. Se apropiase de ei într-o liniște totală.

Fața lui Lucy era ca o mască rece, impasibilă. Ea fusese cea care, în cele din urmă, îl doborâse pe Amarah, oprindu-l pe locotenentul nemilos al lui Omar Khadir înainte să mai facă și alte crime.

— Cât ai auzit?, întrebă Kara.

— Destul, răspunse Lucy. Imediat ce ai zis că a fost Al Sayf, mi-am dat seama ce avea să urmeze, spuse ea, uitându-se la Marc. Știi reputația lui Amarah. A fost numit asasin al celulei. El ar fi apăsat butonul care a aruncat în aer mașina unde era dublura lui Jalsa Sood.

— Știm unde e Amarah, spuse Kara după o clipă. A fost predat către o închisoare secretă a CIA.

— Bine, o întrerupse ea cu un gest rapid. Să mergem să vorbim cu acest ticălos.

— Lăsând la o parte problema deloc neglijabilă, cum ne apropiem de el… spuse Kara dând din cap. Îți știe fața, Lucy. O să își aducă aminte.

— Pe mine nu mă știe, spuse Marc, cuvintele ieșindu-i din gură de parcă le spusese altcineva. O fac eu.

•

După trei zile, Oleg Fedorin decisese că era suficient de în siguranță să riște să petreacă mai mult timp pe balconul penthouse-ului. Purta ochelari negri și o pălărie panama și stătea reținut lângă pereții albi, incapabil să scape de teama să nu fie în vreuna dintre clădirile vecine vreo echipă de supraveghere GRU. Vladimir încercase să îl convingă cu blândețe că erau în afara pericolului, dar Oleg nu putuse scăpa de această paranoia. Agenția militară de spionaj rusească avea ochi peste tot, chiar și acolo în Brazilia, la mii de kilometri de Moscova.

În cele din urmă, tensiunea dintre ei răbufnise într-o ceartă și fuseseră aruncate cuvinte dure. Atunci ieșiseră la iveală lucruri ascunse încă din ziua în care fugiseră.

Pentru că Vladimir era mult mai tânăr ca el, nu? Și în acele momente se

aflau într-un loc unde secretele lor puteau deveni libertăți și în loc să profite de acea șansă, cele mai rele trăsături ale lui Oleg ieșiseră la iveală. Putea să fie rece, după cum Vladimir spunea adesea. *Dur.* Și mereu suspicios.

Asta se întâmplase în urmă cu o zi. Un zâmbet trist apăru pe buzele lui Oleg în timp ce se uita pe fereastră, privirea sa urmărind linia Rua Santa Clara spre plaja Copacabana, care se vedea ca o bucată de nisip galben printre blocurile albe și palmierii verzi. Rio de Janeiro era la polul opus față de viața restrictivă, conservatoare pe care o trăise în Rusia, unde fusese obligat să își ascundă de toți ceilalți orientarea sexuală și eul adevărat.

Mereu suspicios? *Bineînțeles că era!* Acolo, nu mai exista altă realitate. În culisele puterii, chiar și cel mai mic semn că avea un secret de exploatat ar fi fost folosit ca să îl distrugă. Timp de zeci de ani, Oleg Fedorin negase persoana care era și dușmanii lui tot aflaseră adevărul.

Lui Oleg îi era frică. Era bogat și scăpase, dar tot se temea ca dușmanii lui să nu vină după el. Dar și mai frică îi era că îl îndepărtase pe Vladimir prin alegerile pe care le făcuse.

Rece și dur. „Adevărat", își spuse el, „dar uneori așa trebuie să fim". Acesta era prețul libertății lor. Un schimb de orori, să le vândă sârbilor o armă așa teribilă ca să își asigure o viață nouă. „Dar ce a văzut Vladimir în mine când am făcut afacerea? Un nesăbuit bătrân și speriat gata să negocieze viitorul a mii de oameni ca să scape?"

Ușa se deschise și Oleg tresări, grăbindu-se spre pistolul Makarov pe care îl ascunsese sub o revistă pe masa din bucătărie. Apoi îl auzi pe Vladimir strigându-l și frica de moarte i se risipi brusc.

Vladimir intră cu cadouri, bere Xingu și țigări braziliene. Îi stătea în fire să facă așa, să facă o ofertă de pace după o neînțelegere. Dar expresia lui era posomorâtă chiar și când se apropie de Oleg și se îmbrățișară. Ceva era în neregulă.

— Nu fi supărat pe mine, începu Vladimir.

Oleg clipi. Ce auzise părea ciudat. La urma urmei, el fusese cel care spusese cele mai urâte lucruri. El era cel care ar fi trebuit să își ceară scuze. Dar apoi recunoștința se risipi.

— Ce ai făcut?, întrebă el, cu inima strângându-i-se.

— Îmi pare rău, spuse Vladimir și se dădu înapoi, încrucișându-și mâinile. Nu mai puteam să continui așa. După ce am plecat din Moscova, am tot încercat să mă conving că nu o să o faci, dar *ai făcut-o*…

— A trebuit! zise Oleg apropiindu-se de el, dar Vladimir se retrase.

— Mă macină vina, Oleg. Că ai dat unor infractori și criminali o *bombă nucleară* în schimbul vieților noastre? Nu pot să accept asta! spuse el, dând din cap. Ce se întâmplă când o declanșează și mor oameni? Cum am putea să ne iertăm vreodată?

— Am făcut-o pentru tine! Am făcut-o ca să *ne* protejăm, nu înțelegi?

— Înțeleg, zise Vladimir, luându-l de mâini până la urmă. Și eu am făcut același lucru. Pentru noi.

Oleg îl scutură.

— Nu…

— Am contactat pe cineva în care putem avea încredere, o prietenă din corpul diplomatic din Kaliningrad. I-am spus că o să îi dăm informații…

— Nu! țipă Oleg la el. Prostule, prostule! De ce ai face așa ceva?

Vladimir se înroși.

— Pentru că nu vreau să trăiesc cu asta! Și ce contează, oricum? Sârbii te-au plătit! Ce îți pasă dacă sunt arestați și bomba e descoperită? Câștigăm pe ambele părți! zise el cu un zâmbet fragil. Tot liberi suntem și ne asigurăm că nimeni nu pățește nimic. Nu vrei asta?

— Prostule, repetă Oleg, întorcându-se cu pași mari în bucătărie. Știi ce ai făcut? M-ai vândut dușmanilor mei! spuse el, luând pistolul Makarov și îndreptându-l spre ușă. ia-ți bagajul! Plecăm de aici acum.

Fereastra din partea cealaltă a încăperii se sparse și se auzi un sunet ca de albină. Mâna lui Oleg fu dintr-odată cuprinsă de durere în timp ce sângele începu să șiroiască din rana proaspătă, iar pistolul îi căzu din mână. Se uită, găsind gaura de glonț în sticlă și de vizavi de pe alt acoperiș văzu reflectarea scurtă a soarelui pe o lunetă.

Ușa apartamentului se deschise brusc. Trei bărbați hispanici, toți îmbrăcați cu haine de stradă discrete și cu bluze largi ca să ascundă armele, intrară în cameră. Îl așteptară în tăcere pe un al patrulea. Ca și ei, părea mai mult soldat decât spion și Oleg își dădu seama imediat că, oricine ar fi fost, nu erau agenți GRU. Erau mercenari, contractori.

Al patrulea bărbat era oriental, posibil japonez. Cu părul scurt și cu fața rotundă, era de o înălțime sub cea medie, dar avea constituția zveltă și bine făcută. Într-o mână avea un pistol semiautomat Glock, pe care îl folosea pe post de arătător.

— Ar trebui să te bandajezi, generale Fedorin, spuse el, într-o rusă

acceptabilă. Te așteptăm.

Cu mâinile tremurânde, Vladimir îl ajută să oprească sângerarea cu un prosop. Unul dintre ceilalți bărbați recuperă pistolul Makarov, apoi începu să percheziționeze apartamentul. Oleg îl auzi cum îi spunea japonezului „Saito”, dar numele nu îi era cunoscut.

— Nu e aici.

Îl împinse pe Vladimir la o parte. Se așeză pe un scaun.

— Dacă vrei dispozitivul, îți pierzi timpul.

— Știm că nu îl ai, spuse Saito, dând din cap. Și acest lucru cauzează ceva probleme angajaților mei. Ce ai făcut cu el?

— Dacă îți spun o să ne omori pe amândoi.

Saito aruncă o privire spre Vladimir, nebăgând în seamă ce auzise.

— Vina e rareori convenabilă. Și frica, de fapt. Nu trebuia să dispari chiar așa repede, sau de tot.

Oleg își încleștă mâna pe dulapul improvizat.

— Pentru cine lucrezi? Nu pentru ruși. Nu pentru americani. Pentru altcineva.

— Cu cineva cu care poți face afaceri, spuse Saito. Dacă vrei.

Atunci înțelese imediat cu cine avea de-a face.

— Sunteți Asociația.

Oleg nu se putu abține să se încrunte. Cunoștea foarte bine gruparea și nu își ascunsese antipatia față de ei.

— Are sens. Deci Glovkonin te-a trimis, nu?

Cum Saito nu răspunse, el continuă.

— Ar fi trebuit să știu. Am presupus că eșecurile G-Kor o să îl ruineze, dar are planuri, nu?

— Ar trebui să știi că aproape ne-ai scăpat, îi spuse Saito. Un incident neprevăzut în Italia ne-a distras atenția și între timp te-am pierdut. Ai fi putut să rămâi ascuns dacă nu ar fi existat lăudabila grijă a partenerului tău pentru bunăstarea ta emoțională.

Oleg aruncă o privire spre Vladimir, dar nu îl putu învinovăți.

— Acest om și cei care l-au angajat… Sunt aici pentru că nu le-am vândut bomba lor, zise el, uitându-se înapoi la Saito. Asta e adevărul, nu? Asociația vrea dispozitivul. Mă întreb dacă nu am fost și discreditat tot din cauza asta?

— Interesul Asociației e să mențină stabilitatea globală, spuse Saito, cu

tonul mai blând. Vânzând arma unui om fără principii, ai pus în pericol un echilibru delicat.

— Dacă v-aș fi vândut-o vouă, am fi fost morți acum! răspunse Oleg. Șefii voștri nu o vor ca să facă lumea mai sigură! O vor ca să o folosească cum li se pare lor mai potrivit… spuse el, făcând o pauză. Asta a fost planul lui Glovkonin? Să șantajeze Kremlinul, să vândă arma înapoi Rusiei la preț mai mare? Sau și mai rău?

— De ce îți pasă?, întrebă Saito înclinându-și capul. Nu te-ai gândit de două ori la consecințe când ai vândut-o, zise el, punând pistolul deoparte și scoțând o armă cu totul diferită.

Pumnalul era lung și subțire, din oțel inoxidabil. Semăna cu un fel de lamă cunoscută ca pumnalul milei, folosită în timpurile medievale la omorârea cavalerilor dați jos de pe cai, prin spațiile armurii.

Saito se îndreptă spre Vladimir.

— Îl vezi ca pe un tată. Pentru că ai fost abandonat de propriul tată când ai fost mic?

Lama strălucea în lumina soarelui.

— Nu te poate proteja. Dar tu îl poți proteja *pe el*. Știu că vrei.

— Vlad, nu spune nimic! zise Oleg, încercând să se ridice de pe scaun, dar unul dintre ceilalți bărbați îl împinse la loc.

Saito se uită din nou la Oleg, făcându-i semn spre Vladimir.

— E frumos.

Ridică pumnalul.

— Dacă nu începeți să vorbiți, ăsta va fi primul lucru pe care o să i-l iau.

•

Restaurantul se numea Eternity, locul opulenței din Dubai. Era la ultimele două etaje ale unui turn de 150 de metri, de la marginea portului, ieșind din clădire ca o înfloritură de sticlă verde și cupru mat.

Avea locul doar pentru el pentru aproximativ o oră. Îi plăcea să stea acolo, cuibărit în mătasea și lemnul gol al pardoselii. În momentele sale de fantezie, își imagina că Eternity e un vapor magic care zbura printre nori, departe de grijile rudimentare de pe pământ.

O bună parte din restaurant și din clădirea care îl găzduia îi aparținea. Una dintre multele lui investiții din Emirate, nu prea îi aducea profit, dar se bucura de libertatea pe care i-o aducea să fie patron. În acele momente, tot personalul era centrat complet pe nevoile lui, iar odată cu trecerea timpului

devenise obișnuit cu acest lucru – și considera că merită un asemenea tratament.

Mânca o conopidă cu sos vinegreta și savura fiecare îmbucătură, aruncând ocazional câte o privire piezișă partenerului său de masă. Bărbatul din scaunul de lângă el nu mânca și părea că se simte inconfortabil fără uniformă. Ziua, era ofițer de poliție cu grad înalt, dar atunci și acolo era doar un mesager.

— S-a întâmplat foarte repede, spuse polițistul. Facem tot ce putem să terminăm investigația, dar…

— Scutește-mă de scuze, zise el, luând o gură de apă minerală rece dintr-un pahar. Femeile care erau în mașină și șoferul. Ce știi despre ele?

— Șoferul lipsește. Cred că femeile au fugit din oraș. Le căutăm.

Cuvintele îl făcură să se încrunte.

— Cadavrul. E al lui?

— Sper că nu.

— Nu asta te-am întrebat! zise el, punând jos furculița și cuțitul.

Polițistul clipi.

— Credem că nu. Aștept confirmarea legistului, dar arsurile… victimei sunt foarte grave.

Un amestec de îngrijorare și de furie îi apăru pe față. Era în aceeași măsură nervos și speriat, gândindu-se la băiat.

Dintr-odată, voia să îl aibă aproape ca să îl pedepsească pentru că permisese acest lucru, dar și ca să îl protejeze de un pericol și mai mare. La urma urmei, fuseseră făcute promisiuni și existau datorii care nu puteau fi plătite. Tatăl băiatului murise de mult și acest lucru însemna că anumite responsabilități nu puteau fi ignorate.

Începu să mănânce din nou, cerându-i polițistului să plece, cu un gest din mână.

— Pleacă. Nu vreau să mai aud de tine până nu vii cu niște răspunsuri.

Polițistul fu recunoscător că i se permisese să plece și făcu o plecăciune scurtă înainte să se îndepărteze repede.

Privi mâncarea mai multe minute, cu mâinile încleștate pe tacâmuri. Băiatul avea nevoie de tatăl lui. „Amândoi avem. Lucrurile ar fi fost așa diferite dacă destinul ar fi ales alt drum…”

Auzi voci și își ridică privirea. Câțiva bărbați traversau terasa deschisă a restaurantului, ignorând cererile personalului de a pleca. Pe unul dintre ei îl

știa – palid și tras la față, mai neliniștit cu fiecare pas pe care îl făcea – și văzând fața nouă, intră imediat în alertă. Celălalt bărbat era un străin – impunător și negru ca tunetul – cu o atitudine de prădător.

•

Ramaas traversă cu pași mari restaurantul gol, cu sârbul urmându-l îndeaproape ca un servitor precaut și nu le acordă prea multă atenție lui Bidar și Macanay, care formau o barieră amenințătoare ca să descurajeze personalul să vină după ei.

— Orașul ăsta e ciudat, spuse el, adresându-se bărbatului cu haina albă fără guler, care era singurul chelner din restaurant. Nu am mai văzut așa ceva în lumea reală.

Bărbatul era suficient de bătrân să îi fie tată, cu fața puternic ridată și bătută de soare și cu părul cărunt strâns într-o coadă albă care îi șerpuia de-a lungul spatelui. Privirea lui se îndreptă spre Ramaas și adulmecă.

— Aceasta e prima dumneavoastră greșeală, domnule. Suntem în Dubai. *Nu* suntem în lumea reală.

— Sunt aici de mai puțin de o zi și te cred, spuse el, apropiindu-se de masa bătrânului, care era un pic mai sus ca celelalte, pe una dintre petalele uriașe de sticlă ce alcătuiau podeaua. Multe din lucrurile de aici sunt fictive, nu?

— Cred că nu ați văzut semnul de afară, continuă bătrânul. Acest local este rezervat pentru o cină privată.

— Foarte privată, observă Ramaas, uitându-se ostentativ în jur. Cred că sunt mulți oameni bogați în acest oraș… Dar ca să deții așa un local – pentru asta e nevoie de mai mult decât de bani, zise el, aruncând o privire spre Neven. El e, nu? Din descrierea ta arăta altfel.

Înainte ca sârbul să poată răspunde, Ramaas o făcu în locul lui.

— Am auzit că există doctori care pot schimba fața cu care te-ai născut.

— Ați făcut o greșeală, spuse bătrânul, dând farfuria la o parte. M-ați confundat cu altcineva. Numele meu este Vishal Daan și asta a fost mereu fața mea, zise el pe un ton dur. Cred că ar trebui să plecați până nu cheamă cineva poliția.

— Nu îți e frică de mine, observă Ramaas, amuzat de idee. Ori pentru că ești prost, ori pentru că ai avut parte de multă frică la viața ta și o controlezi, zise el, dându-i lui Neven un ghiont. Să te aud, Kurjak.

— Omul ăsta e Jalsa Sood.

— Nu cunosc acest nume, spuse bătrânul dând din cap. Plecați acum. Îmi puneți răbdarea la încercare, zise el privind furios spre Neven.

— Tu ești cel poreclit Brutarul, zise Ramaas, pășind pe platforma ridicată și turnându-și o băutură. Am venit de la mare distanță să te caut, Sood. Nu îți face griji, sunt aici pentru abilitățile tale, nu ca să te omor, spuse el, arătând spre sârb. Nu îl învinui pe Neven că te-a trădat. Nu i-am dat altă opțiune.

Bătrânul se uită în altă parte în timp ce vântul se înteți, aducându-i la urechi zgomotul slab al unui elicopter care trecea. Se strâmbă spre Ramaas.

— Numele meu e Vishal Daan, repetă el. Nu îl cunosc și nu te cunosc. Așa că pleacă și ia-ți tâlharii cu tine! zise el, făcând semn spre Macanay și Bidar.

Ramaas zâmbi.

— Ar trebui să te mai gândești.

Sunetul rotoarelor se înteți, iar forma ca de rechin a unui elicopter argintiu Augusta Grand își făcu apariția din cerul întunecat, întorcându-se și arătându-și partea laterală în timp ce trecea. Ușile compartimentului pasagerilor erau deschise, iar dinăuntru, de unde putea fi văzut cu ușurință, Guhaad ținea un pistol la capul unui tânăr indian cu o jachetă scumpă.

Fața bătrânului căzu și eșuă complet să își ascundă surpriza.

— Kawal!

— Nepotul tău e un idiot prea privilegiat, îi spuse Ramaas categoric. Crede că averea îi oferă siguranță. Dar noi doi nu ne-am născut bogați, ca el. Noi știm mai bine.

Dintr-odată, bătrânul se ridică în picioare și îl lovi puternic pe Neven în cap.

— Laș nenorocit, fără valoare! Ce ai adus aici?, zise el, lovindu-l din nou, iar sârbul se dădu înapoi. Ce le-ai spus?

— Suficient cât să te respect profund, spuse Ramaas, băgându-se între cei doi. Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim așa, zise el făcând un semn spre elicopter, care se îndepărtă, întorcându-se să aterizeze pe helipad. Dar nu ai fi vorbit cu mine altfel. Și am nevoie de cunoștințele tale.

Toate încercările de negare se spulberară.

— M-am retras, îi spuse Sood. De mulți ani.

— Nepotul tău va fi ucis dacă mă refuzi din nou, spuse Ramaas, cu răbdarea pe terminate. Neven mi-a spus de obligația pe care o ai față de

Kawal. Și de tatăl lui. Fiul tău răposat.

Expresia lui Sood se întunecă.

— Nu ai niciun drept.

— Am ce iau, îl corectă Ramaas. Și în seara asta, te iau pe tine.

•

Neven fu ultimul care urcă în elicopter, cu mâinile lipicioase alunecându-i pe centură în timp ce și-o fixa în poală. Ramaas se așeză pe scaunul din fața lui și îl privi gânditor.

Nu îl putea privi în ochi pe african. Mintea lui Neven se învolbura, gândindu-se la variante. Nu avea contacte în această țară, nu avea ascunzători unde să se ducă. Căile lui de scăpare erau închise și, spre oroarea lui, răufăcătorul știa că singura opțiune care îi mai rămăsese era să se lase la mila legii. Dar cui spera să se predea? Rușilor? Americanilor? *Aveau* măcar o ambasadă în țara asta acoperită de nisip?

De lângă el, Jalsa Sood se întinse spre nepotul său, punând brațul în jurul lui.

— Băiete, cum ai putut să lași să ți se întâmple asta? Era nervos, aproape țipând, dar peste o clipă bătrânul începu să dea din cap, pe punctul de a plânge. Nu contează! Îmi pare rău. I-am promis tatălui tău că o să am grijă de tine, ar fi trebuit să te învăț mai bine…

Se simți o zguduitură în timp ce motoarele elicopterului accelerară, iar Kawal fu nevoit să strige ca să acopere zgomotul rotoarelor prin trapa deschisă.

— Nu am nevoie de tine! strigă el, respingând mâna lui Jalsa de parcă ar fi fost respingătoare, iar arma care fusese îndreptată spre Kawal se lăsă în jos. Bătrân prost!

Cuvintele fură pline de venin și de resentimente adolescentine.

Neven văzu privirea lui Jalsa și își dădu seama că băiatul nu fusese de fapt ostatic. Expresia bătrânului se întunecă și furia îi reveni.

— Ești părtaș la asta? Îți dai seama ce ai făcut?

— Taci! strigă și Kawal, în timp ce elicopterul se ridică din nou în aer. Oamenii ăștia or să ne facă bogați!

— Suntem *deja* bogați, ticălosule! zise Jalsa și îl lovi pe nepotul său suficient de tare să îi spargă buza, dar soldatul lui Ramaas îi îndreptă arma spre rotulă și bătrânul se retrase.

Când Neven se uită în altă parte, îl văzu pe Ramaas jucându-se cu un

briceag. Fața lui se apropie de a sârbului, iar Neven îi simți respirația fierbinte pe obraz în timp ce vorbi.

— Ai făcut ce ți-am cerut, spuse el. Mi-ai adus băiatul și prin el am ajuns la acest Brutar.

— Mi-ai promis că nu mă omori! strigă Neven.

— Am mințit, zise, el. Sunt un tâlhar, Kurjak. La ce îmi folosesc promisiunile?

O tăietură superficială îi sfâșiase cămașa. Simțea durerea arzătoare în abdomen, dar tăietura abia fusese suficient de adâncă ca să îl facă să sângereze. Era ușor confuz, iar lovitura mortală pe care o așteptase de zile întregi nu veni. Apoi își dădu seama că îi tăiase cu precizie centura de siguranță. Cu o mână, Ramaas înșfăcă geaca lui Neven și îl aruncă prin trapa deschisă a elicopterului, în aerul nopții.

•

Peugeot-ul negru 308 se mișca ușor în lanțurile care îl fixau pe podeaua containerului de transport maritim în care erau, iar Marc își dădu seama că statul pe bancheta din spate în timp ce lucra la laptop avea un efect soporific. Alungă ideea și termină de băut o sticlă cu apă, apăsându-și ochii cu mâinile.

În mașină, singura sursă de lumină venea de la bețișoare luminoase și o lampă portabilă de pe capota Peugeot-ului. Aruncă o privire la ceasul de scafandru Cabot de la încheietură. Era după-masa târziu, dar la fel de bine putea fi și miezul nopții. Fără ferestre prin care să vadă afară, simțul timpului i se dereglase.

Cu câteva ore mai înainte, după ce intraseră în învecinată Lituanie la bordul unui avion de transport al Rubicon, echipa trecuse granița cu Polonia ca să fie preluați de camion. În acel moment, Malte îi ducea cu o viteză ca de rachetă pe autostrada dinspre Granjewo spre Olsztynek, printr-o ploaie cenușie care părea determinată să îi urmărească toată ziua.

În afară de șofer, echipa de la sol era alcătuită din Marc, Lucy și Kara. Nu fusese timp să ceară niciun ajutor local de la cel mai apropiat sediu Rubicon din Praga și operațiunea avea aceleași iz de fugă, cu care Marc devenise familiar într-un mod neplăcut când scăpase de MI6. Erau pe muchie de cuțit, orice greșeală putând compromite tot. Nu putea nega că o parte din el de fapt se bucura de emoția de a lucra din nou pe teren, dar acest lucru era umbrit de griji mai realiste.

Kara moțăia într-un hamac agățat de pereții containerului, cu fața luminată slab de ecranul tabletei pe care o ținea în mâini. Era pentru prima oară când o vedea că stă liniștită. De obicei, se afla constant în mișcare, tastând sau bâțâindu-se de pe un picior pe altul din cauza excesului de energie.

Cât despre Lucy, ea deschise ușa pasagerului și se strecură prin golul minuscul.

— Bună, spuse ea, și arătă spre laptop. Încă îți faci griji în legătură cu harta? Am revăzut misiunea în avionul din Franța. Nu analiza prea mult. E un plan bun.

— Este?

Marc se uită la capturile aeriene ale locului. Zona, cunoscută ca „*Strefa G*”, era un complex într-un complex, un sector supra-securizat al unei clădiri întărite, în genul unei baze militare – cel puțin în acte – care aparținea de Agenția Națională de Spionaj Poloneză.

— Oricum ai lua-o, ne descurcăm.

— Ai dubii? E normal.

— Nu, zise el dând din cap, apoi făcând o pauză. Bine, am. Dar nu e asta. E totul prea… spuse Marc, oftând. Prea ca în trecut. Și nu îmi place.

Își petrecuse cea mai mare parte din carieră în serviciile secrete britanice, pe bancheta din spate a multor vehicule de duzină, cu ochii lipiți de monitoare, în timp ce echipele operative dărâmau uși în alte părți. Acest lucru scotea din nou la iveală amintiri neplăcute, toate lucrurile pe care voia să le lase în urmă. Îi întâlni privirea lui Lucy.

— Îmi pare rău. Mă tot leg de asta, nu? Ar trebui să termin.

— E greu să renunți la obiceiurile vechi, spuse ea. Te înțeleg. Dar de data asta lucrurile stau invers. Eu o să fiu aici, tu o să fii acolo, zise ea rânjind la el. Știi care e problema ta? Încă crezi că ai un rol secundar, spuse ea, devenind serioasă din nou. Asta te-ar putea ucide.

— Bună încurajare, mulțumesc, admise el. Acum trebuie să mă gândesc doar cum să sparg un loc secret al CIA și să conving un terorist să își toarne unul dintre amici.

— Și înainte ca oricine din Langley să afle, adăugă Lucy. Deci, știi. *Nu te grăbi.*

Capitolul 12

Întinderea proprietății lui Daan era de peste trei ori mai mare decât casa lui Welldone Amadayo, iar în timp ce Ramaas mergea de-a lungul podelelor de marmură roz, începu să regândească ce considera *exces.* Casa creatorului de bombe era mai mult un palat, cu zeci de încăperi opulente și anexe care i se păreau inutile lui Ramaas. Pe drumul dinspre Europa, se întrebase cum putea să ajungă un om care trafica moarte, iar rezidența îi oferi răspunsul. Majoritatea rudelor lui ar tinde către așa ceva, dar pe el nu îl încălzea cu nimic.

Locul semăna mai degrabă cu un muzeu care îi etala averea decât cu ceva ce se putea numi acasă. Guhaad și ceilalți îl vedeau ca pe un teren de joacă, folosindu-l ca să mănânce și să bea din bucătăria bine aprovizionată sau ca să se joace cu zecile de mașini sport pe care bătrânul le colecționase în garajul lui vast. În cele din urmă, Ramaas fusese obligat să își disciplineze soldații și să le reamintească de seriozitatea misiunii lor.

Paznicii angajați de Vishal Daan – sau, mai corect, de Jalsa Sood – fuseseră deja înlăturați înainte să sosească Ramaas pe acoperiș, cu o zi înainte, lăsând doar o mână de servitori și pe soția bătrânului. Piratul războinic se plictisise repede de toanele femeii și o închisese în camera ei, iar cât despre servitori, aceștia își făceau îndatoririle, prefăcându-se că africanii cu arme nu se aflau acolo. Nepotul, Kawal, ajutase la asta spunându-le că sunt în siguranță, la fel ca și familiile lor, atâta vreme cât nimeni nu îi denunța.

Kawal îi amintea lui Ramaas de tinerii pe care obișnuia să îi recruteze să cârmuiască navele piraților, adunați de pe plajele din Puntland. Superficial și lipsit de orice urmă de morală sau empatie pentru semenii lui, interesat doar de bani și incapabil să privească dincolo de plăcerile imediate. Nepotului lui Sood îi plăcea să creadă că era un fel de versiune fantezistă a unui răufăcător în genul unui star rap american, bun doar de gură. Deja se convinsese că era partener cu somalezii mai degrabă decât păcălit de ei. Ramaas avea de gând să îl lase să continue să creadă asta, atâta vreme cât îi era de folos. Conexiunile lui Kawal din Dubai îi netezeau calea și era determinat să facă tot ce putea în ciuda bunicului său. Ramaas nu vedea

niciun motiv să nu profite de acest lucru.

Atelierul de muncă al lui Jalsa Sood era undeva la nivelul cel mai jos al clădirii principale, despărțit de garajul său mare de un set de uși retractabile. Zona era dominată de scheletul unui Maserati Bora vechi de patruzeci de ani, suspendat cu cabluri deasupra șasiurilor demontate. Aici era biserica lui Sood, locul lui de reculegere, unde geniul care crease cândva dispozitive ucigașe avansate, începuse să restaureze mașini *vintage*.

Acum avea altă sarcină. Lăzi cu părți componente, livrate peste noapte din Arabia Saudită și Qatar, împânzeau podeaua. Un set de valize identice învelite în oțel erau suprapuse într-o grămadă joasă, iar în timp ce Ramaas se apropie de banca de lucru a lui Sood, își trecu mâna peste suprafața lor netedă de metal.

Macanay se îndreptă în timp ce Ramaas trecu pe lângă el, mestecând ferm îmbucătura de khat care îl ținea treaz. Îi făcu piratului războinic un semn precaut cu capul și își atinse mitraliera Uzi care îi atârna de umăr, de parcă ar fi zis că „totul e bine”.

Sood se întoarse, punând jos un fier de lipit și se uită la el. Obosit și supravegheat, fără hainele sale scumpe, cu un halat obișnuit, își arăta vârsta. Într-un colț al atelierului era un pat rabatabil și Macanay se întrebă nepăsător dacă Sood dormise acolo noaptea anterioară, când piratul războinic stătuse în camerele bărbatului. El lipsise regele de coroana sa la el acasă, îl transformase pe Sood în servitorul său. Acest lucru îl amuza foarte tare pe Macanay.

— Soția mea… începu Sood.

— E în siguranță, spuse Ramaas, înainte să își poată termina propoziția. Atâta vreme cât nu face gălăgie.

— O să îi spun.

— A învățat deja lecția asta, spuse el dând din cap și îndreptând bărbia spre banca de lucru. Singura ta grijă acum e să faci ce vreau.

Banca era plină de fotografii colorate și planuri complexe, înfățișând foarte detaliat fiecare component și element al dispozitivului nuclear rusesc. În mijlocul lor, una dintre valizele de oțel stătea deschisă sub o lampă puternică, iar înăuntru era un grup de componente metalice și hardware identic cu cele din fotografii.

— Câte vrei?, întrebă Sood, obosit.

— O să îți spun eu când ajunge, spuse Ramaas și se uită în jur. Trebuie

să fie perfecte.

Sood se încruntă.

— Fără radioizotopi care să apară pe citire, nu e suficient. Nu ar fi decât un prespapier uriaș.

— Am acces la așa ceva, spuse Ramaas. Un container de iod 125 pentru o secție de radiologie din Malaysia a fost deja deturnat tocmai pentru asta.

Ramaas îl împinse pe bătrân din calea sa și îi examina munca.

— Unde e… originalul?, întrebă Sood umezindu-și buzele uscate.

— Pe aproape, ezită Ramaas. Și în siguranță, zise el, studiind expresia bătrânului. Ai nevoie de oameni să te ajute cu munca?

— Nu! se răsti Sood. Dacă mă forțezi să fac asta, bine, o fac. Dar lasă-mă să o fac cum consider eu!

Ramaas dădu din cap și îi făcu semn lui Macanay. Anticipând violența, acesta zâmbi și se apropie, dându-și jos Uzi-ul de pe umăr.

— Vreau să mă asigur că nu tragi de timp, zise el, făcând un semn spre Macanay și făcând câțiva pași. Adu-l.

Ieșiră din depozit pe niște uși duble de sticlă din spate și ajunseră pe o terasă întinsă, care înconjura piscina mare și ovală a vilei. Panouri de lemn pe postamente ridicate, decolorate de soarele deșertului, aruncau umbre pe suprafața apei.

Cinci siluete întunecate zăceau pe fundul piscinei, corpurile bărbaților în costume negre fiind legate cu lanțuri din atelier. Sistemul de filtrare încă lucra să curețe apa de tenta roz de la rănile cadavrelor. Echipa de securitate a lui Sood luptase bine, dar Guhaad îi ucisese în câteva secunde, fără îndoială nerăbdător să îi amintească piratului războinic de expertiza sa în domeniu.

Sood se strâmbă văzând acea priveliște și se uită în altă parte.

— Te-ai făcut deja înțeles, mormăi el.

— Nu cred.

O filipineză de vârstă mijlocie – o menajeră – fu condusă spre ei de Bidar. Când văzu cadavrele din apă, se albi la față și se abținu să plângă.

— Eu cred că o să tragi de timp. Așa ești tu, Jalsa Sood. O să simți să te răzvrătești cumva. Vreau să îți arăt de ce ar fi o idee proastă.

Ramaas făcu un semn spre Bidar, iar acesta împinse menajera de la spate.

Ea țipă și se împletici pe marginea piscinei, clipind în lumina puternică a

soarelui. Bidar nu ezită și o împușcă în ceafă cu un pistol silențios. Un șuvoi roșu îi țâșni din gură, se întoarse și căzu în adâncurile apei.

Sood înjură, strigând și făcu un pas spre menajeră, dar Macanay îl trase înapoi.

— De ce?

— Asta o să se întâmple în fiecare zi, spuse Ramaas, cu tonul asprindu-i-se. Cineva o să fie adus aici și ucis. Cu cât mai repede termini, cu atât mai puțini oameni mor.

— Am spus că o fac!, strigă Sodd. Ți-am dat cuvântul meu! Dar o să îmi ia câteva zile, chiar dacă mă grăbesc cât de mult pot!

Ramaas dădu din cap.

— Deci mai mulți oameni vor muri. Unul pentru fiecare zi de muncă. Atât timp cât munca ta mă mulțumește, o să te las să alegi cine moare. Dacă nu… zise el și își lăsă privirea să alunece spre ferestrele dormitorului soției sale trofeu.

Sood se smulse din strânsoarea lui Macanay și își scutură pumnul spre Ramaas.

— Ești un animal! răcni el.

— Te deranjează că omor oameni nevinovați?, întrebă piratul războinic, îndreptându-se spre el, cu ochiul său întunecat și rănit strălucind. *Pe tine?* Câte vieți au luat bombele tale, bătrâne? Cele false și cele reale? *Tu* mă judeci *pe mine?*

— De ce aș mai lucra pentru tine?, întrebă Sood, mânia potolindu-i-se. Viața nu înseamnă cine știe ce pentru tine. După ce îți dau ce vrei, o să mor și eu și Kawal!

— Ești prea folositor ca să te omor, îi răspunse Ramaas, de parcă ar fi luat varianta în considerare. Băiatul, nu prea. Gândește-te la asta, zise el, îndepărtându-se. Și lucrează mai repede, adăugă el, vorbind peste umăr. Sau nu. E alegerea ta.

•

Malte ieși cu Peugeot-ul de pe autostrada principală, luând-o prin satul Stare Kiejkuty și apoi pe un drum mai îngust cu două benzi care trecea prin zona rurală poloneză. La dreapta lor, un gard dublu cu sârmă ghimpată la capăt, se întindea de-a lungul drumului mile întregi. La câțiva metri după gard, un strat subțire și înalt de plante veșnic verzi înconjura clădirea, în spatele observatorilor pasivi.

Marc își ridică privirea spre un semn șters, galben-portocaliu pe lângă care trecuseră, care avertiza în patru limbi că la capătul barierei e o bază militară unde cei care se avântau erau împușcați. Își ajustă pe nas ochelarii cu rame groase și se întoarse la laptopul său.

— Bine, Kara, ne apropiem de intrare. Începem, stați în spate.

— Am înțeles.

Auzea cuvintele ei printr-o plăcuță de contact de la capătul brațelor ochelarilor falși. Circuitele de grosimea unui fir de păr din rama ochelarilor acționau ca un radio care îi transmitea ușor, prin vibrații, semnalul către craniu. Marc era, de fapt, propria sa antenă, iar inducția osoasă însemna că nimeni nu mai putea să audă semnalul.

— Pornim, spuse el cu voce tare. Pătrundeți… *acum.*

Marc apăsă tasta *enter* a laptopului său, iar calculatorul trimise un semnal wireless către un transmițător prin satelit din camion, care era parcat lângă un service de pe autostradă, cu o jumătate de kilometru mai înapoi. La rândul său, acel semnal introduse date false și călători în câteva milisecunde în jurul lumii, până ajunse la un server izolat din Jakarta.

Marc auzi zgomotul gutural al unei motociclete și, de pe locul pasagerului, Malte rosti o avertizare tensionată.

— Avem companie.

Își ridică privirea din nou. De partea cealaltă a gardului, două motociclete ZID măslinii mergeau paralel cu mașina, pe fiecare fiind câte un bărbat înarmat, cu echipament tactic negru, cu scântei verzi. Aveau pe umeri câte un petic alb de forma unui vultur, pe care era scris, cu alb pe negru, cuvântul ALEPH. Marc făcu tot ce îi stătu în putință să pară indiferent, dar știa că patrulele deja transmiteau către poarta principală din față, avertizându-i că se apropia un vehicul necunoscut.

La fel ca Divizia de Condiții Speciale a Rubicon, Aleph era o bază militară privată. Mult mai mare ca DCS, operau în zeci de țări în curs de dezvoltare și lucrau cu forțele naționale în apărare, acolo unde armata reală nu voia să se implice. Baza de la Stare Kiejkuty era a lor.

Construită inițial pentru SS în timpul celui de-al Doilea Război Mondial înainte să cadă în mâinile Armatei Roșii, în cele din urmă devenise proprietatea Agenției de Spionaj Poloneze în 1970 și servise în secret ca centru de antrenament. Dar după atacurile din 11 septembrie din New York și după apariția războiului împotriva terorismului, acest lucru se schimbase.

Erau greu de aflat detalii concrete, dar se știa că echipe CIA stătuseră aici, folosind-o aparent ca închisoare secretă pentru suspecții de terorism. Stare Kiejkuty ajunsese în atenția publică la jumătatea anilor 2000 și locul secret fusese închis.

Sau așa se credea. Departe de a înceta să se folosească de ea, CIA alesese pur și simplu să se distanțeze de facilitatea poloneză. Redeschis, undeva după 2012, locul era controlat de Aleph PMC. Cine finanța Aleph și care era rolul principal al bazei erau întrebări la care era mult mai greu de răspuns.

Marc se uită la bara de progres de pe laptop în timp ce ajunse la sută la sută și își ținu răsuflarea. Serverul principal al Corporației Aleph din Indonezia avea o arhitectură cu care era familiarizat din timpul în care lucrase la MI6. Informațiile care se infiltrau de la distanță în acele momente în server aveau să adauge temporar două identități în baza de date a vizitatorilor permiși.

— Timpul trece, spuse Kara, văzând aceleași informații pe care le vedea și el. Aproximativ nouăzeci de minute. Nu pierdeți timpul admirând peisajul.

— Am înțeles.

Gâtul lui Marc era uscat și răspunsul lui fu răgușit.

Mașina încetini, iar Malte ieși de pe drumul principal și se apropie de poarta principală nesemnalizată. Alți doi gardieni în uniforme Aleph îi așteptau, unul dintre ei se apropie de mașină, în timp ce colegul lui ținea o pușcă de asalt G36 pregătită.

Închizând laptopul, Marc deschise fereastra și îi dădu gardianului două legitimații false, bine realizate.

— Agenții Cahill și Durant, spuse el cu un accent american acceptabil. Avem permis de trecere ca să intervievăm un deținut de aici.

Gardianul scană legitimațiile cu camera încorporată în cască, fără să răspundă. Cu colțul ochiului, Marc văzu mâna lui Malte apropiindu-se de schimbătorul de viteze, gata să demareze cu spatele dacă ar fi fost nevoie să fugă – dar gardianul dădu din cap, dându-le legitimațiile înapoi. Poarta se deschise și mașina înaintă de-a lungul copacilor. Cele două motociclete ZiD îi flancară în timp ce Malte mergea de-a lungul drumului lung, șerpuitor, spre baza propriu-zisă.

— Pari canadian, spuse Lucy, alăturându-se conversației pentru prima

dată.

— Fugi de aici, da?, răspunse Marc, examinându-și legitimația.

Legitimațiile erau suficient de bune să treacă de un control superficial, dar nu voia să forțeze nota, indiferent câte asigurări îi dăduse Delancort.

Crearea unor identități noi ar fi cerut un timp pe care ei nu îl aveau și ar fi presupus mai multe riscuri. Însușirea de nume ale unor agenți CIA existenți fusese o mutare mai înțeleaptă, dar venea cu alte riscuri. În mai puțin de două ore, computerul central al Aleph avea să trimită update-urile periodice către baza de date a CIA și să semnaleze că au intrat două persoane în incinta *Strefa* G a Stare Kiejkuty – și atunci ambele sisteme ar realiza că agenții „Cahill și Durant" nu aveau cum să fie în două locuri în același timp.

Alt gardian direcționă mașina într-o parcare. În apropiere, angajații Aleph mergeau cu câini de-a lungul perimetrului, mereu atenți – dar se uitau afară, nu înăuntru. Acesta fusese singurul punct slab din bază pe care Marc putuse să îl găsească – Strefa G fusese construită inițial ca să împiedice oamenii să intre, nu *să iasă,* și tot ce fusese amenajat după aceea ca să transforme locul într-o închisoare fusese construit pe acea fundație imperfectă.

Să pătrundă înăuntru fusese destul de simplu. În acel moment începea partea grea.

Se părea că Lucy știa la ce se gândea Marc.

— „Pur și simplu intri și ieși", spuse ea prin cască. „Ține minte, nu trebuie să demonstrăm nimic aici, așa că promite-i idiotului ăla tot ce vrea atât timp cât obții informațiile".

Malte îl privi peste umăr și ridică o sprânceană.

— Rândul tău, spuse el.

Marc dădu din cap și oftă.

— Nicio problemă, minți el.

•

Chiar dacă Jadeed Amarah nu avea ceas sau vreo altă cale de a-și da seama de trecerea zilelor, avea noțiuni asupra regularității interogatoriilor. La început avuseseră loc zilnic, la scurt timp după ce îl aduseseră noaptea în acest loc rece și necunoscut. Apoi intervalul se schimbase la câteva luni, apoi deloc.

Americanii și lacheii lor făcuseră multe ca să îl convingă, dar nu cedase.

Așa se spunea. De fapt, *vorbise.* Dar nimic din ce spusese nu avusese vreo consecință asupra fraților din cadrul Al Sayf. Oferise câteva informații parțiale, dar fuseseră toate false.

Celelalte lucruri pe care le spusese, cele adevărate, le presărase printre minciuni. Adevărurile le spusese despre oamenii care îi trădaseră frații, cei din Asociație. Nu avea păreri de rău în legătură cu acest lucru. Nu le datora nimic.

Asociația fusese cea care promisese grupării Al Sayf cea mai mare victorie a sa, cea care îi furnizase uneltele cu care să însângereze străzile din America. Asociația fusese cea care până la urmă îi dezamăgise, *îi trădase.* Ura lui față de ei nu avea limite. Acei oameni erau încă liberi în timp ce Jadeed putrezea acolo.

După ce fusese preluat de CIA, se resemnase să devină un martir, crezând la început că ar putea deveni un simbol puternic. Poate o imagine în jurul căreia alții s-ar aduna și în numele căreia s-ar putea duce un război. Dar acea speranță de triumf amar fusese spulberată de realitatea dură.

Suferea de cea mai grea soartă pe care o putea avea un revoluționar. Fusese șters de pe fața pământului, cu faptele neconsemnate și ignorate. Amarah era un bărbat de care se uitase, care putrezea acolo, fără valoare nici măcar pentru inamicii săi și… *Oare îndrăznea să admită?* Uitat de comandanții lui?

Așa că atunci când gardienii veniră la el, avu un șoc. Ascunse după măștile lor, siluetele îmbrăcate în negru îl conduseră într-o sală de interogatorii unde îl așteptau doi bărbați albi, ambii îmbrăcați în costume. Unul dintre ei, cu ochelari și barbă, stătea în fața unui laptop și arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva dar nu acolo. Pe fața celuilalt nu era nicio expresie. Prezența celui de-al doilea bărbat trebuia să îl neliniștească, dar Jadeed jucase și înainte acest joc. Își odihnea mâinile în poală, cu cătușele metalice inconfortabile în jurul încheieturilor.

În timp ce gardienii mascați ieșeau din încăpere, Jadeed privi de jur-împrejur. După ceva timp, privirea i se fixă asupra bărbatului cu barbă și își înclină capul, intrând în defensivă.

— Ce vrea azi națiunea ta fără valoare de la mine, americanule?

Bărbatul se uită la ceasul de la mână.

— De fapt, sunt aici să te întreb ce vrei *tu.*

•

Marc își ținu mâinile drepte pe masă, între ei, în parte ca să evite orice gest de nervozitate, dar și ca să evite să și le încleștеze. În fața lui, un bărbat care introdusese un grup de adolescenți transformați în arme într-o mulțime de oameni nevinovați, stătea și privea indolent, cu un rânjet pe buze.

Marc fusese printre primii care văzuseră ororile de care Amarah și oamenii lui fuseseră capabili și îl luau fiorii când se gândea câte ar mai fi făcut dacă el și echipa lui Ekko Solomon nu ar fi reușit să îi oprească în urmă cu un an. Îl înfuria când se gândea că acest terorist încă era în viață după tot ce făcuseră oamenii lui, dar CIA își îndeplinise promisiunea de a îl izola pe Amarah într-o văgăună adâncă și întunecată.

La fel de mult ca și Asociația, Al Sayf era responsabilă pentru uciderea oamenilor apropiați lui și, pentru un moment, Marc își imagină că se aruncă peste masă.

— Mi-ați luat multe, spuse Amarah după o clipă. O să dureze la nesfârșit să îmi înapoiați tot.

— Să începem cu începutul. Ce spui despre o celulă mai bună?, întrebă Marc, concentrându-se să își alunge acele gânduri.

Pe drumul spre Polonia, repetase această conversație de zeci de ori înainte să își dea seama că aborda greșit. Cu mult timp înainte, Marc Dane fusese cel care stătuse de partea greșită, în timp ce oameni din propria agenție îl împingeau să recunoască o crimă pe care nu o comisese.

În acel moment, își aduse aminte de acest lucru și abordă același ton, același comportament arogant care fusese folosit împotriva lui.

— Poate putem să îți facem rost de ceva de fumat.

Jadeed se încruntă și își răsfiră degetele.

— Îmi vreau „mishaba”. Mi-au fost luate și le vreau înapoi.

— Mărgele de rugăciune, auzi vocea Karei, încet. Ca un rozariu…

— Putem rezolva asta, spuse Marc, văzând portița și continuând. Și mai ales dacă ești dispus să ne ajuți cu ceva.

— V-am spus deja tot ce știu despre Asociație, se răsti Amarah.

— Spune-mi încă ceva, insistă Marc. Despre cum ai ucis un om pe nume Jalsa Sood în Libia.

Amarah fu prins pe picior greșit și ridică din umeri ca să mascheze.

— Am eliminat multe obstacole de-a lungul misiunii.

— Numai că de data aia nu ai făcut-o. Nu l-ai omorât pe Sood cu o

bombă într-o mașină, așa cum ai zis, spuse Marc, deschizându-și laptopul și arătându-i lui Amarah fotografiile cu rezultatul detonării. Un grup de oameni obișnuiți care mergeau la piață – i-ai omorât în explozie. Și un tip ghinionist care probabil fusese plătit să conducă mașina lui Sood. Dar nu și pe Sood. L-ai ajutat pe Brutar să își însceneze moartea.

Când auzi porecla, eșecul lui Amarah de a-și ascunde reacția îi spuse lui Marc că avea dreptate.

— Mă jignești, spuse teroristul. Când sabia coboară, toți cei pe care îi atinge mor.

— Te-ar face să pari slab în ochii verilor tăi extremiști, nu? Dacă s-ar ști că gruparea ta a luat bani ca să însceneze o moarte în loc să omoare. Trebuia să îl omori, dar te-a cumpărat, spuse Marc, uitându-se la celălalt bărbat. Spune-mi, cine s-a înțeles cu Sood? Tu, din dorința de a mai câștiga bani în plus? Sau nobilul tău comandant, Omar Khadir? Ai folosit banii ca să sponsorizezi bombardamentul pe care l-ai organizat în Barcelona?

— Dane, îi rezonă în cap vocea lui Lucy, cu o avertizare clară în intonație. Rămâi la subiect.

Confuzia lui Amarah se disipă ușor, fiind înlocuită de supărare și suspiciune.

— E imposibil ca CIA să suspecteze că Jalsa Sood ar fi viu. Ne-am făcut treaba bine, zise prizonierul și apoi un zâmbet îi apăru încet pe față. Deci nu ești de la CIA. Ar fi trebuit să îmi dau seama de când te-am văzut.

Se aplecă spre Marc și, în spatele lui, Malte intră în gardă, gata să atace dacă ar fi trebuit.

— Da, știu cine ești.

— La naiba, spuse Kara, îndepărtându-se din instinct de monitorul care înregistra sunetul care venea de la ochelarii lui Dane. Ne-a prins? Cum a făcut asta?

Lucy o săgetă cu privirea și își duse degetul la buze.

— Așteaptă.

În acel moment, își dorea foarte mult să fi avut ochi și urechi în acea sală de interogatorii, dar ar fi fost riscant pentru că ar fi trimis un semnal radio neautorizat din incinta Strefa G. Un semnal video ar fi însemnat mai multă bandă și mai multe șanse să fie detectat sau blocat.

Îl putea auzi pe Dane respirând constant.

— Fii gata să abandonezi, îi spuse Lucy.

Dintr-odată, atmosfera din interiorul camionului deveni apăsătoare și sufocantă.

— Așa crezi?

Lucy nu era sigură dacă Marc îi răspundea ei sau lui Amarah.

— Te-au trimis șefii tăi să mă omori?, întrebă teroristul. Să mă reduci la tăcere? Cum o să explici asta? Sinucidere?

Dintr-odată, mintea lui Lucy fu străfulgerată de o idee. Kara avea dreptate, Amarah nu blufa, chiar își dăduse seama că nu erau cine pretindeau – dar, cel mai important, făcuse o greșeală mare în acest timp.

— Crede că ești cu Asociația.

Prin căști, Lucy auzi ceva asemănător cu un pufnit ironic.

— Asta crezi?, întrebă Marc, renunțând la accentul fals și continuând să vorbească. Îmi pare rău să îți spun că nu ești așa important pentru noi. Așa că vorbește. Dacă vrei să trăiești.

— La naiba, repetă Kara. Cred că de acum improvizăm.

•

Amarah se întoarse și se uită la Malte.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să vă văd plecând de aici fără niciun rezultat. Marc șovăi un pic, chiar în timp ce vorbea. Ce vreți cu Sood?, continuă teroristul.

Se gândi la soarta pe care o voia pentru Amarah.

— O să facem noi ce ai eșuat tu. Lui Marc i se păru surprinzător de simplu să intre în pielea unui agent al Asociației. Trebuia doar să renunțe la orice urmă de umanitate din fiecare cuvânt pe care îl rostea. Spune-mi unde e.

— Șefilor tăi le place să facă înțelegeri, spuse Amarah, cu un ton acuzator. Asta e lumea pentru ei, ca un joc, zise el, dând din cap. Atunci o să facem o înțelegere. O să vi-l dau pe Jalsa Sood. Știu unde e. Dar trebuie să o fac personal. Știu cum arată acum. O să vă duc la el, în schimbul libertății.

— Ești prizonier într-o incintă secretă înconjurată de gardieni înarmați, câini și garduri… și tu vrei să te scoatem? *Acum?*

Amarah dădu din cap.

— M-ai întrebat ce vreau. Ți-am spus.

Din spatele lui, Malte se uită la Marc și dădu din cap.

— Încheie, zise Lucy. Nu suntem pregătiți pentru mai mult și mai avem

mai puțin de o oră. O abatere mare de la plan e un mare nu.

— Bine, spuse Marc, ignorând avertizarea lui Lucy. O să trebuiască să improvizăm.

— Ai înnebun…?

Își scoase ochelarii și îi puse pe masă, ciupindu-se de nas. Dacă ar fi plecat de acolo fără nimic, atunci orice șansă de a îl găsi pe Ramaas cu bomba se spulbera. Marc pocni din degete spre Malte.

— Dă-mi telefonul.

Șoferul se conformă, prudent.

— Ce faci?, întrebă el încet.

— Cum am spus, zise Marc și începu să tasteze. Improvizez.

•

— Nu răspunde, spuse Kara.

— Evident, răspunse Lucy. *La naiba.* O să strice toată operațiunea.

— De fapt, eu cred că încearcă să o salveze…

Lucy o privi pe cealaltă femeie.

— Nu îi luă partea, zise ea, schimbând canalele căștii pe care o purta, trecând pe o altă frecvență criptată.

— Static sună pe Sky, ești pe recepție?

— Sky, pe recepție.

Vocea lui Ari Silber se auzi de parcă ar fi venit dintr-un tunel distorsionat.

— Spune, Static. Cred că aveți o problemă!

Lucy nu se obosi să îi spună lui Silber că avea dreptate.

— Ne trebuie mai mult timp. Cât timp poți să mai obții?

— Peste douăzeci de minute, dacă mă grăbesc. Facem așa?

Pentru că dacă o fac, nu mai e cale de întoarcere.

— Sunt conștientă, răspunse Lucy, îngustându-și buzele, începe acum, dar fii gata să abandonezi. În caz că eșuăm.

— Înțeles, Static. Terminat.

Își ridică privirea și o văzu pe Kara.

— Deci ce facem acum? Adică, planul era să lăsăm camionul și…

— Nu mai ține de noi acum, o întrerupse Lucy.

•

Dane îi dădu înapoi lui Malte telefonul de la Rubicon și se uită la dispozitiv. Cu ramă de metal negru simplă, ecranul lui afișa un GPS cu

localizare și un text care zicea VINO DUPĂ MINE. Dane conectase un cablu USB scurt la un port de la partea de jos a dispozitivului și îl lăsă să atârne ca o coadă butucănoasă.

Malte îl văzu și mișcă telefonul. Indicatorul în formă de săgeată al GPS-ului se mișcă odată cu el, păstrându-și ținta.

Dane aruncă o privire spre Amarah, apoi tastă ceva. Se auzi un sunet și textul se schimbă în FĂ CE ÎȚI SPUN. Malte se încruntă. Nu îi plăcea atitudinea englezului și cu siguranță nu era fericit să își pună viața în mâinile lui Dane, dar nu aveau altă variantă, în afară de a își recunoaște înfrângerea și de a pleca înainte să le expire identitățile false.

Dane ciocăni la ușa sălii de interogatorii și gardianul de afară o deschise.

— Colegul meu trebuie să dea un telefon, spuse el.

În cele din urmă, Malte dădu din cap și părăsi încăperea.

Marc se mai uită o dată la Amarah, apoi reveni la laptop. Prizonierul se rezemă de spătar, uitându-se la el.

— Ce faci?, întrebă el.

— Vrei să ieși. Asta fac. Stai acolo, taci și lasă-mă să mă concentrez.

Într-o partiție ascunsă de pe hard drive-ul laptopului, Marc ascunsese câteva fișiere cu hărți interne ale localității Stare Kiejkuty. Datau de la jumătatea anilor optzeci, parte dintr-un set de informații furate de la armata rusească de către hacktiviști anti-guvernamentali care fuseseră mai mult decât fericiți să îl vândă pentru o cantitate mare de monezi bitcoin oricărui cumpărător anonim.

Fixația lui Marc pe pregătirea operațională era la limita obsesivului și era unul dintre motivele pentru care fusese așa bun în cadrul Echipei Operaționale MI6.

Complexul Strefa G era aproape de blocul administrativ al bazei, la câteva sute de metri de-a lungul unui teren de paradă care funcționa și ca heliport. Conectându-și laptopul la telefonul lui Malte printr-o conexiune criptată îi putea cartografia o serie de repere digitale direct pe dispozitiv. O fereastră din colțul ecranului de la laptop îi arăta imagini video neclare de la camera telefonului, imaginea săltând în timp ce Malte îl ținea strâns în mână și mergea.

Marc își dădu seama că Amarah se holba la el.

— Ce?

Teroristul se aplecă în față.

— Asociația ne-a dezamăgit în America. Dacă se întâmplă iar, te omor.

— Nu te entuziasma, amice, zise Marc. Nu știi nici măcar în ce țară ești. Fără noi, ești blocat aici, spuse el, apoi își întoarse atenția spre laptop și dădu următorul set de instrucțiuni.

Săgeata îi indică lui Malte să se îndrepte spre o clădire joasă, cu două etaje, care avea cuvântul *„Administracja”* scris la intrare. Își menținu ritmul de mers rapid și sigur, dând impresia cuiva care știa exact ce făcea, chiar dacă acest lucru era departe de adevăr. Malte nu se simțea confortabil să fie tratat ca un avatar dintr-un joc, condus de mâna invizibilă a unui jucător aflat în siguranță, în spatele unei tastaturi.

În clădire se afla un gardian Aleph stând santinelă în fața ușilor duble. Săgeata îi indica să treacă de ele și să o ia pe coridorul din spatele lor. Malte își găsi legitimația falsă și i-o dădu gardianului chiar în momentul în care telefonul scoase un zgomot încet.

LEGITIMAȚIA NU FUNCȚIONEAZĂ ACOLO, scria.

— *Perkele*[{6}], înjură Malte.

Gardianul duse mâna la bastonul pliabil.

Telefonul sună din nou. Malte acționă din reflex și îi dădu o palmă gardianului peste plexul solar cu suficientă forță ca să îl lase fără răsuflare și să scape bastonul. Cu cealaltă mână, șoferul îl apucă de păr și îl lovi cu genunchiul. Nasul gardianului se sparse cu zgomot. Malte preluă inițiativa, strecurându-și brațele în jurul gâtului bărbatului. Îl strânse și numără secundele până gardianul leșină.

Malte îl ascunse în spatele biroului de recepție și îi smulse legitimația. În fața lui se întindea un coridor care ducea în mai multe birouri și depozite. Malte se uită la telefon și mesajul se schimbă din nou.

A334.

La început se întrebă dacă Dane scrisese greșit, dar apoi își dădu seama că fiecare ușă avea câte un cod de patru caractere imprimat. Înaintă, uitându-se la stânga și la dreapta.

În spatele lui, o ușă laterală se deschise pe neașteptate. Alt gardian ajunse la el din doi pași.

Gardianul puse o mână pe umărul lui Malte, dar chiar în momentul în care îl atinse, șoferul îi dădu o lovitură peste mână. Osul se rupse instant. Încercă să se îndepărteze, dar Malte îl apucă de cap și îl lovi de perete.

Șoferul îl trânti la pământ. Malte deschise o ușă cu o lovitură și îl trase pe gardianul rănit înăuntru. Patru servere se aflau în fața lui, LED-uri roșii și galbene, clipind și alcătuind modele complexe dar fără sens, pe laterale.

Ridică telefonul și se uită le el. CONECTEAZĂ TELEFONUL + CABLUL LA UN SERVER, scria. APOI EXTRAGE.

Malte privi telefonul din mâna sa, gândindu-se la ce s-ar fi expus dacă ar fi făcut-o. În cele din urmă, își alungă îndoielile și puse telefonul pe cel mai apropiat hardware. Văzu o priză în apropiere și introduse cablul USB în ea, nesigur de ce urma să se întâmple. Ecranul telefonului clipi instant și un torent de texte de programare rulă pe el.

Becurile din fața serverului deveniră roșii, iar Malte auzi sunetul unor alarme distante.

„Contact”.

Marc zâmbi. Se părea că planul său ar fi putut de fapt să *funcționeze.* După câteva secunde, telefonul lui Malte făcu legătura între laptopul lui Marc și sistemele securizate ale șervetelor principale ale bazei. Preluă controlul asupra comenzilor de urgență ale bazei și declanșă toate subsistemele de alarmă de incendiu din Strefa G.

Se opri să își închidă nasturii de la jachetă și să își îndrepte gulerul. Amarah îi aruncă o privire mirată. Marc apăsă tasta *enter* și intențiile lui deveniră imediat evidente, pentru că alarmele de incendiu se activară.

Amarah se dădu înapoi, șocat de brusca revărsare de apă din încăpere. În încăpere intră un gardian cu un pistol. O expresie dură care îl făcu pe Marc să înțeleagă că avea să tragă mai întâi și să pună întrebări după aceea.

El își îndreptă degetul spre Amarah și strigă la gardian.

— Ce naiba se întâmplă? Du-l înapoi în celulă!

Gardianul înaintă și îl înșfăcă pe prizonier de salopetă, trăgându-l de pe scaun. Își luă privirea de la Marc suficient de mult timp ca acesta să ocolească masa și să îl lovească în genunchiul drept.

Gardianul se dezechilibra și căzu pe podeaua de ciment, scăpând pistolul. Arma se învârti peste balta de apă de sub masă și Marc se aplecă după ea.

Amarah țâșni de pe scaun. Cu mâinile încă în cătușe, îl lovi pe gardianul Aleph în față și sări pe el, folosind cătușele ca să apese pe gâtul bărbatului și să îl sugrume. Gardianul se apără, dar ura reprimată a lui Amarah învinse. Culoarea pieri de pe fața gardianului.

Marc se întoarse cu pistolul HK45 al gardianului și îl îndreptă spre Amarah.

— Lasă-l! strigă el ca să se facă auzit peste zgomotul alarmelor. Nu avem timp de asta!

Amarah îl lovi pe gardian cu capul de podeaua umedă.

— Dacă nu ești în stare să îl omori, lasă-mă pe mine.

— Ieși, zise Marc apucându-l pe Amarah și îl împinse pe coridor, îndreptând arma spre gardianul aproape inconștient și trăgând de două ori. Acum ești mulțumit? Hai, mișcă!

Îl împinse afară în ploaia torențială înainte ca teroristul să își dea seama că ambele gloanțe fuseseră trase în perete. Marc îl ducea pe Amarah repede de-a lungul coridorului, ținându-i pistolul în dreptul umărului. Trecură de ușile de acces ale mai multor celule, unde ceilalți câțiva deținuți din baza secretă erau deja în celule și ajunseră în scurt timp la o intersecție unde trei coridoare se întâlneau în fața unei uși de securitate. Trei soldați Aleph alergau spre ei.

— Cum ai de gând să treci de ei?, șuieră Amarah.

— Taci, răspunse Marc, apoi chemă gardienii. L-am prins pe ăsta, dar se întâmplă ceva la celule, zise el împingându-l pe Amarah din nou, de data aceasta spre un coridor lateral. O să închid prizonierul ăsta, spuse el.

— Coridorul ăsta nu duce *afară,* mârâi Amarah.

— Știu, zise Marc, ducându-l printre alte uși, trecând prin ploaia torențială și ieșind în frigul înțepător al curții pentru exerciții. Mergi mai departe.

Amarah ignoră ordinul și se opri, arătând spre un gard electric dublu, înalt, care împrejmuia curtea din trei părți.

— Vrei să sap, britanicule?, întrebă el scuipând cuvintele. Sau să fiu împușcat că evadez?

Marc se gândi la pistolul din mâna sa și, pentru o clipă, vru să o facă. Ar fi fost ușor. Două împușcături în mijloc. Să îl privească pe Amarah cum cade în mocirlă și sângerează. Nu merita mai mult de atât.

Dar asta nu ar fi rezolvat nimic, nu ar fi ajutat pe nimeni. „O să te bag aici din nou după ce termin cu tine, așa să îmi ajute Dumnezeu”, jură el.

Marc își alungă gândurile.

— Ai uitat că avem un om de partea cealaltă a gardului?

Auzi huruitul unui motor. Se întoarse și văzu o mașină blindată trecând

prin bariera incintei.

Marele *BearCat APC* trecu prin garduri cu o ploaie de scântei. Ușa șoferului se deschise și Malte se aplecă din interiorul mașinii. Făcu un semn în spate, cu aceeași expresie pe care o avusese când îl luase pe Marc de la heliportul din Monaco.

— A venit mașina, spuse Marc, dar lui Amarah nici nu trebui să i se spună, pentru că se și urcă pe bancheta din spate.

În timp ce Marc îl urmă pe celălalt bărbat în mașină, primele gloanțe zgâriară caroseria blindată.

— Calc-o! strigă el.

Malte băgă mașina în viteză și aceasta țâșni înainte, derapând pe pământul înghețat spre copacii din zare.

Capitolul 13

Mașina se angaja într-un derapaj ca să evite un limitator de viteză cu țepi și Malte acceleră, intrând în ghereta de lemn.

Marc se izbi de perete în timp ce vehiculul își folosi amortizoarele. Cauciucurile masive de teren ale APC-ului scârțâiră, lăsând urme negre pe autostradă în timp ce Malte întoarse spre vest și demară.

Amarah se ghemuise între două scaune pliante atașate de peretele etanș, înjurând în timp ce era aruncat înainte și înapoi.

— Încearcă să ne omoare?, strigă el ca să acopere zgomotul motorului.

— Taci și stai jos, zise Marc, apucându-se de un mâner. Aruncă o privire prin una dintre ferestrele antiglonț din spatele BearCat-ului, încă ținând în mână pistolul HK45 pe care îl luase când ieșise din Strefa G.

Se îndepărtau de baza secretă, dar gardienii Aleph nu aveau de gând să îi lase să scape așa ușor. Văzu mișcare în spatele lor, siluete zvelte de motocicliști care îi urmăreau.

BearCat-ul se înclină din nou și se auziră niște claxoane în timp ce Malte trecu pe banda greșită, evitând la milimetru o cisternă venind de pe contrasens.

— *Ăsta* e planul tău?, mârâi Amarah.

Marc îl ignoră, ezitând în timp ce un grup de patru motocicliști ZiD se apropie de ei. Veneau în șir, micșorând repede distanța dintre ei și APC. Pentru o clipă, se gândi să tragă în ei. În lateralele și spatele BearCat-ului erau niște mici ușițe blindate prin care putea să scoată țeava unei arme HK. Dar renunță repede la idee; Marc era un țintaș bun, dar ar fi fost o risipă de muniție să încerce să tragă într-un vehicul în mișcare din alt vehicul în mișcare. Îi trebuia o idee mai bună.

În timp ce se uita prin BearCat, căutând ceva ce putea folosi, cel mai avansat motociclist Aleph nu se sfii să își folosească arma. O ploaie de gloanțe lovi spatele APC-ului. Conducând motocicleta ZiD cu o mână, conducătorul din frunte avea în cealaltă mână o mitralieră pe o curea de la încheietură și trăgea spre roțile ecranate ale BearCat-ului, cu speranța să spargă cauciucurile din spate.

Atacatorul era suficient de aproape ca Marc să poată recunoaște forma caracteristică a armei; un pistol-mitralieră elvețian Brügger & Thomet MP9. Arma avea o magazie de treizeci de gloanțe de 9 mm și era capabilă să tragă peste nouă sute de gloanțe pe minut. În timp ce acest lucru nu era suficient să găurească caroseria întărită a BearCat-ului, cauciucurile mașinii ar fi fost sfâșiate dacă motocicliștii le-ar fi putut nimeri. Malte coti cu APC-ul de-a lungul celor două benzi de pe autostradă, dar ceilalți motocicliști veneau cu viteză și era nevoie ca doar unul să nimerească ținta.

— Trebuie să trag, spuse Marc tare și apucă unul dintre scaunele pliante atașate de perete.

Scaunul era fixat cu niște cleme masive din plastic. Își puse pistolul HK la centură ca să le poată desface pe ambele în același timp.

— Ce ai de gând?, întrebă Amarah. Ușurezi nava ca să prindă viteză?

Marc făcu semn cu capul spre ușile laterale ale camionetei. – Deschide-le.

— Ești nebun?

— Pentru numele lui Dumnezeu, închide gura aia și fă-o! spuse Marc, dezlegând un scaun și apoi pe al doilea.

— O să ne omori, englezule, spuse teroristul, dar făcu ce i se spusese.

Ghemuindu-se ca să se ferească de gloanțe, Amarah deschise zăvorul ușii stângi și o lovi puternic în timp ce BearCat-ul coti larg.

Ușa se deschise, izbindu-se de partea laterală a APC-ului, iar pentru o fracțiune de secundă, motociclistul ZiD din față pivotă ca să cotească și el. Marc aruncă scaunul pliant din APC cu o mișcare rotatorie, țintind fix fața motociclistului.

Scaunul se deschise din cauza vântului și lovi motociclistul peste față cu suficientă forță ca să îl doboare. La așa o viteză, fu trântit la pământ imediat, motocicleta derapând într-un șanț de la marginea drumului și mercenarul Aleph izbindu-se de asfaltul înghețat.

Ceilalți motocicliști încetiniră pe moment, dar niciunul nu se opri să vadă starea camaradului lor. Gloanțe loviră ușa deschisă, unul ricoșând în BearCat, smulgându-i lui Amarah un urlet furios.

Marc înșfăcă al doilea scaun și vru să repete trucul, dar nu nimeri și scaunul de metal se rostogoli pe drum. Una dintre cele două motociclete trecu în dreptul lui, aproape derapând, dar motociclistul era priceput și se redresă. Marc scoase fără tragere de inimă HK-ul și trase la întâmplare

câteva gloanțe spre urmăritori, înainte să se retragă înapoi la adăpost lângă ușa mașinii.

— Nu merge, frate, strigă el spre Malte. Trebuie să scăpăm de nemernicii ăștia!

Trecură pe lângă niște garduri vii joase care erau de o parte și de cealaltă a drumului, în spatele cărora erau câmpuri gri, goale și pâlcuri dese de copaci. Cu ochii minții, Marc vizualiză harta pe care o cercetase înainte de misiune și îi veni o idee.

Se grăbi spre fața compartimentului pentru echipaj, spre grilajul care ducea spre zona șoferului.

— Ia-o pe scurtătură! strigă Marc, arătând cu degetul spre câmpuri. Ieși de pe drum!

Malte înțelese și dădu din cap.

— Țineți-vă, spuse finlandezul și roti volanul APC-ului la nouăzeci de grade, angajându-se într-o curbă bruscă.

Ceva greu și metalic se ciocni de partea laterală a BearCat-ului și Marc văzu că unul dintre motocicliștii ZID venise din exterior, doar ca să fie lovit când APC-ul pivotase.

Malte îndreptă 4x4-ul masiv spre gardul viu și vehiculul trecu prin el, ajungând pe pământul înghețat al câmpului de pe partea cealaltă. Terenul era aspru și denivelat, suficient cât BearCat-ul să sară în sus. În timp ce vehiculul era în aer, Amarah își pierdu echilibrul, căzând spre ușile deschise.

Marc se aruncă spre el și abia reuși să îl prindă înainte de a fi aruncat din mașină. Simți durerea în mușchi în timp ce se întinse să îl tragă pe Amarah înapoi în cabina din spate a APC-ului, iar el se întoarse, lovindu-l imediat ce se văzu în siguranță.

— Dă-te de pe mine!

— Data viitoare o să te las să cazi cu fața în noroi, da?

Marc își dădu seama că își pierduse pistolul HK45 în toiul evenimentelor.

Ultimii doi motocicliști se apropiau, împroșcând cu noroi și zăpadă în timp ce avansau cu zgomot pe câmp. Urmăreau APC-ul ca niște câini care încercau să doboare o fiară mai mare, mergând de o parte și de alta a vehiculului și trăgând rafale de gloanțe pe lateralele blindate ale acestuia. Malte spuse ceva ce Marc crezu că era o înjurătură în finlandeză, judecând

după veninul din ea, apoi făcu alt viraj larg, care îi făcu să meargă aproape în cerc. Motocicliștii ZiD se așteptau la o urmărire și întoarcerea bruscă a lui Malte îi prinse pe ambii pe picior greșit.

Șoferul îndreptă APC-ul spre motocicleta cea mai apropiată și apăsă accelerația la maxim. Mercenarul Aleph făcu greșeala să se oprească și să apuce pistolul cu ambele mâini, irosindu-și ultimele gloanțe în încercarea de a penetra parbrizul anti-glonț. Vizibilitatea lui Malte fu diminuată brusc de rețeaua de crăpături de pe plasticul întărit, dar tot avu suficientă viteză cât să doboare trăgătorul. În ultima clipă, mercenarul acceleră și încercă să fugă, dar nu fu suficient de rapid ca să evite să fie lovit de partea stângă a BearCat-ului în cauciucul din spate. Motocicleta fu ruptă în două și gardianul fu aruncat de pe șa.

Marc văzu mișcare pe autostradă. Mercenarul pe care își folosise arma improvizată era încă în joc. Bărbatul își pierduse casca în timpul căzăturii și Marc îi putu vedea fața brăzdată de sânge în timp ce se îndrepta spre ei.

Malte nu așteptă să se mai joace de-a corida cu motocicliștii și porni din nou APC-ul. Trecu prin alt gard, apoi acceleră pe o fâșie de teren neîngrădit, lângă o fermă mică, cu pereți albi. Următorul teren se dovedi a fi o pădure, fiind înconjurați de copaci din toate părțile, dar urmăritorii tot se țineau după ei.

Marc aruncă o privire la ceas. Dacă le expira timpul, aveau să piardă tot. Știa că Aleph trebuia să fi anunțat și alte unități din zonă chiar în acele momente și că cel mai probabil aveau să cheme și ajutor aerian. Dacă aveau să fie ajutați de armata poloneză, Marc și Malte aveau să se trezească, cel mai probabil, închiși lângă Amarah în Strefa G înainte de asfințit.

În față, pădurea se termină brusc cu un gard înalt, ruginit, dar Malte se obișnuise deja să folosească BearCat-ul tocit și colțuros ca să intre oriunde voia.

Trecură prin gard și mașina împroșcă cu noroi peste întinderea de iarbă înainte să intre pe o întindere largă de asfalt. La fel de mare ca două drumuri de țară unul lângă altul, pista se întindea de la gard până la jumătatea orizontului. Marcajele de aterizare și numerele se vedeau clar pe asfalt, iar spre vest Marc văzu silueta neagră a unui aeroport încadrat de linia copacilor.

Ca și baza de la Stare Kiejkuty, pista de aterizare care se numea

Aeroportul Regional Olsztyn-Mazury fusese construit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În acel moment pista era folosită în scop civil și comercial.

Un propulsor cu două motoare se îndrepta dinspre pistă spre stația de taxiuri, în timp ce mașina blindată trecea cu viteză pe lângă el, accelerând. Pe teren neted și fără obstacole în cale, cei doi motocicliști ZiD se apropiau de ei. Malte acceleră la maxim, dar motocicliștii tot câștigară teren.

Marc se uită la ceas din nou și își dori să audă vocea lui Lucy prin casca ascunsă din ochelari; dar ea și Kara trebuia să fi plecat demult. Conform protocolului pe care îl stabiliseră în Monaco, cele două femei trebuiau să plece în momentul în care Marc se abătea de la scenariu.

Își ridică privirea spre cer. „Ari e foarte punctual", îi spusese Kara. „Adică parcă e predispus să facă totul la timp".

— Așa sper, zise Marc.

— Acolo, spuse Marc, îndreptând degetul spre linia copacilor, iar Marc văzu în cele din urmă că Ari Silber alesese abordarea la sol mai degrabă decât cea aeriană.

O abordare *foarte* la sol, de fapt.

Fuzelajul albastru cu alb al unui jet privat cu coada în forma literei T se afla la vârful copacilor, la numai aproximativ un metru între el și frunze. Malte îl văzu venind și călcă frâna, încetinind BearCat-ul și oprind rapid. Motocicliștii ZiD apărură, îndreptându-se repede spre ei în timp ce jetul se afla deasupra capetelor lor. În acel moment, pilotul se pregăti de aterizare, ridicând un pic botul ca să direcționeze motorul cu reacție spre asfalt. Un vârtej de aer fierbinte aruncă motocicliștii ca pe niște jucării inutile, iar APC-ul se cutremură în timp ce rafala fierbinte cu miros de combustibil, îi atinse razant.

— De fapt, am greșit înainte, spuse Marc cu voce tare. *Acum* ne-a venit avionul.

Malte băgă mașina în viteză și goni tot restul drumului spre capătul celălalt al pistei, în timp ce Marc și Amarah așteptau la ușile din spate.

Avionul, un HondaJet HA-430 cu număr fals pe coadă, se îndreptă ușor spre APC. O trapă se deschise și Ari Silber scoase capul.

— Trebuie să mergem, spuse el, și atinse căștile pe care le ținea în jurul gâtului. Aud în căști mulți oameni supărați, zise el rânjind, cu fața îmbujorată de adrenalina aterizării.

Amarah făcu un pas spre avion și apoi se opri, de parcă s-ar fi gândit mai bine.

— Unde mă duceți?, întrebă el.

— Acum întrebi?, zise Marc, rezistând impulsului de a îl lovi. Chiar te rog, du-te dacă asta vrei. Te scoate Asociația din altă închisoare mai încolo.

— Nu am încredere în tine, spuse Amarah cu răceală. Nu suntem aliați!

— Crede-mă, sentimentul e mai mult decât reciproc. Dar amândoi avem ceva de oferit și nu putem face asta aici, zise Marc întorcându-se spre jet. Deci decide-te. Khadir a lucrat cu noi și nici cu el nu eram aliați. Am fost doar oameni cu țeluri comune.

Numele lui Omar Khadir fu suficient să îl urnească pe Amarah și dădu din cap.

— Foarte bine, zise el, trecând pe lângă Marc și urcându-se în avion.

Singur pe asfalt pentru o clipă, Marc răsuflă obosit. Își ridică privirea și îl văzu pe Malte uitându-se la el, fără nicio expresie. Finlandezul făcu semn și apoi urcă la bordul avionului, după Amarah.

După douăzeci de minute de zbor la altitudine joasă, ca să nu fie detectați de radar, s-au îndreptat spre Scandinavia.

•

Bidar îl escortă pe nepotul creatorului de bombe pe terasă, dar lui Ramaas i se păru că se purta ca și cum era servitorul și nu paznicul lui. Bidar își trecu o mână peste scalpul fără păr și se holbă la Kawal Sood într-un fel care sugera că voia să bage un cuțit în el.

Ramaas își ridică ochii de pe hărțile și tabelele împrăștiate pe masa joasă din fața lui, apoi se uită spre piscina vilei.

— Ce vrei?

Kawal zâmbi reținut.

— Mă întrebam dacă pot să îmi iau telefonul înapoi? Știu că securitatea e importantă, dar am oamenii mei cu care trebuie să păstrez legătura…

— Nu, zise Ramaas, oftând în sinea lui. E important ca nimeni să nu știe că suntem aici. Guhaad ți-a explicat asta.

— Ba da, zise Kawal, așezându-se lângă piratul războinic fără să i se spună. Dar nu înțelege, nu-i așa? Nu înțelege cum se fac afacerile, spuse el, zâmbind și aplecându-se în față, de parcă i-ar fi făcut o confidență lui Ramaas. Nu e totul numai despre arme și lucruri de-astea.

Ramaas se întoarse încet spre Kawal. Tânărul nu părea conștient de

adevărata dinamică a relației dintre ei, vorbind de parcă ar fi fost un egal, un camarad de arme. Comportamentul lui Kawal era copiat pe de-a-ntregul din lăudăroșenia și fudulia rapperilor americani a căror muzică o admira foarte mult.

— Munca bunicului tău merge bine, spuse Ramaas, văzând schimbarea imediată a expresiei de pe fața tânărului când îl menționase pe Jalsa. Dar a fost bine motivat, zise Ramaas arătând spre piscină.

Cel mai recent corp din cele care pluteau în apa murdară era al unui grădinar pe care Guhaad îl alesese cu câteva ore înainte și îl împușcase. În afară de zgomotul zilnic al unei împușcături, proprietatea era cufundată în tăcere.

Kawal nu părea deranjat de corpurile umflate care pluteau.

— O să îl puneți și pe nemernicul ăla bătrân aici când terminați?, întrebă el, șuierând printre dinții încleștați. Aș face-o chiar eu, dacă…

Kawal se cufundă în tăcere înainte să își admită, fără să vrea, slăbiciunea.

— Îl urăști așa tare pe bunicul tău, spuse Ramaas. Și el face totul pentru tine.

— *Dă-l dracului*!, mârâi Kawal furios, izbucnind din senin. El e cel care mi-a izgonit mama când eram mic. Iar tata? E mort din cauza lui!

— Chiar?, întrebă Ramaas.

Deja știa istoria – Neven Kurjak i-o spusese pe nava dinspre Croația – dar voia să o audă de la el.

— Terorist împuțit, continuă Kawal, cu ochii sclipindu-i. Tatăl meu s-a aruncat în aer când muncea la o bombă de-a lui. Și nu a spus nici că îi pare rău! zise tânărul, uitându-se în altă parte, frecându-și fața, iar apoi, când vorbi din nou, în glasul lui se simți o tristețe profundă. Nu am mai avut ce îngropa.

— O tragedie, spuse Ramaas.

Neven îi explicase cum moartea fiului lui Jalsa fusese motivul retragerii sale. Își retrăsese banii la scurt timp după aceea, menținând puține legături și vorbind foarte rar despre comisioane la negru de la frații Kurjak – dar alegerea venise prea târziu pentru Kawal. Nepotul lui Sood își ura bunicul cu o furie arzătoare.

Kawal se ridică brusc, suficient cât Bidar să ducă mâna la armă. Tânărul nu observă.

— Nu îmi pasă. Odată ce moare, toate astea sunt ale mele, spuse el, arătând cu mâna spre vilă. O să iau banii și o să conduc *eu* tot!

— Sunt lucruri mai importante decât banii, spuse Ramaas, privindu-l.

— A, da?, întrebă Kawal, întorcându-se spre el și gesticulând agresiv. Nu ești pirat? Pentru ce altceva dacă nu pentru bani?

— Am o cauză, spuse Ramaas, rece și brusc plictisit de tânăr și de îngâmfarea lui. Fac ce fac pentru Dumnezeul meu și pentru națiunea mea.

— Da, sigur, rânji Kawal. Dar ești plătit pe parcurs, nu?, întrebă el, uitându-se spre Bidar. Trebuie să ai niște bani.

Ramaas îi făcu semn să plece.

— Vorbește cu Guhaad, ordonă el. Ai cunoștințe în oraș? Vreau să fie atenți la oamenii curioși. Străini de la Europol, înțelegi?

— Polițiști?, pufni Kawal. Ei nu au treabă cu…

Ramaas îl întrerupse, făcându-i un semn lui Bidar, care îl trase după el.

— Și nu mai vorbi cu mine decât dacă ți-o cer eu.

Kawal reacționă, fiind pe punctul de a-i răspunde, dar apoi dădu de privirea goală a piratului războinic și entuziasmul îi pieri. Ramaas se întoarse la tabelele sale. Vocea tânărului îl deranjase și avea nevoie de liniște să gândească și să facă planuri.

•

Briza rece a strâmtorii Öresund îl împiedică pe Marc să își petreacă prea mult timp pe balconul apartamentului din blocul din Ribersborg. Era înnorat în acel moment, dar considera că dacă s-ar fi înseninat, ar fi putut să vadă dincolo de apă, în Danemarca. În partea cealaltă, orașul Malmö se întindea spre nord. Era prima oară când se afla în Suedia și, până în acel moment, priveliștea de pe balcon fusese cam tot ce văzuse.

Silber îi scosese din Polonia fără probleme, ascunzând HondaJet-ul pe o pistă suedeză sub un alt plan de zbor. Apoi făcuseră o călătorie de două ore în partea din spate a unei camionete fără ferestre, cu Malte în față ca de obicei și Marc obligat să împartă spațiul cu Jadeed Amarah. Din fericire, teroristul nu avea chef de vorbă mai mult decât avea Marc.

Ribersborg era liniștit la acel moment al zilei și acest lucru le convenea. Străzile aglomerate ar fi însemnat ca oamenii să observe sosirea grupului de străini care ar fi coborât din camioneta neagră fără număr și ar fi însemnat mai multe riscuri ca cineva să devină suspicios. Districtul îi aduse aminte lui Marc un pic de complexul de locuințe din sudul Londrei unde crescuse,

chiar dacă străzile exagerat de curate și lipsa oricărui grafitti îl făcea parcă să pară într-un fel ireal.

Se duse înapoi în apartament. Malte îl privi din bucătăria deschisă unde era ocupat să gătească tocană dintr-o conservă. Marc simți mirosul sosului și îi lăsă gura apă. O altă reacție de care uitase reapăru; mereu avusese poftă de mâncare după un zbor. Malte intuise acest lucru și arătă spre un dulap aprovizionat cu mai multe conserve. Marc le examină pe rând și renunță la pește la conservă pentru chiftele.

Marc nu era sigur dacă i se părea sau nu, dar putea jura că atitudinea lui Malte față de el se înmuiase. „Poate am câștigat ceva respect din partea lui", se gândi el. „Sau poate nu".

Amarah ieși din baie, îmbrăcat cu haine curate din garderoba din adăpost. Își rulase salopeta portocalie de închisoare într-un sul și îl aruncase pe masa din bucătărie, rânjind.

— Arde-o, spuse el.

— Nu vrei să o păstrezi amintire?, întrebă Marc încet.

Celălalt bărbat îl ignoră și trecu mai departe, holbându-se la mâncare.

— Dacă nu vreți să mor de foame, dați-mi ceva halal.

— O să comandăm ceva, promise Marc, aruncând o privire spre Malte. Între timp, de ce nu îți respecți promisiunea? Te-am scos afară. Acum spune-ne unde îl putem găsi pe Brutar.

Amarah se așează și ridică din umeri.

— Nu e așa simplu. Aș putea să vă spun unde e, dar nu ar folosi la nimic. Și-a schimbat numele, și-a schimbat fața. Nu ați ști de unde să începeți să îl căutați.

Marc se așeză în fața teroristului, amintindu-și încă o dată de momentele în care fusese de partea greșită a gratiilor.

— Organizația mea… Asociația are multe resurse.

— Așa mi s-a spus, răspunse Amarah. Dar îți spun acum – fără să știi exact unde să îl găsești pe Sood – dacă ar auzi că îl cauți ar dispărea înainte să ajungi la el, zise el, făcând un gest vag, unduitor, cu mâna. Și nu ar mai apărea din nou.

Peste umărul lui Amarah, Marc văzu expresia lui Malte înăsprindu-se și își dădu seama că finlandezul se gândea la o altă metodă ca să îl facă pe terorist să mărturisească. Dar Amarah petrecuse luni de zile într-o bază secretă sponsorizată de CIA, suportând interogatorii. Forța brută nu avea să

rezolve nimic.

— Deci unde plecăm mai departe?, întrebă Marc și îl privi pe Amarah gândindu-se.

Dar înainte să poată răspunde, se auziră patru ciocănituri ușoare la ușa principală.

Malte puse jos tocana și deschise coșul de pâine, unde erau două pistoale semiautomate Glock 17. Îi aruncă unul lui Marc, care îl prinse cu ușurință; îl verifică din reflex și văzu că manșonul era blocat și un glonț era pe țeavă. Amarah se retrase spre ușa balconului, uitându-se prin cameră după o armă și pentru el.

O cheie se întoarse și ușa principală se deschise cu grijă. Kara Wei avea o plasă mare cu alimente pe braț și cheile în cealaltă mână.

— Bună, spuse ea. Îmi pare rău că nu am sunat mai întâi. Nu am mai avut baterie.

Poziția de luptă a lui Malte dispăru și Marc lăsă pistolul jos, mulțumit că lucrurile nu luaseră o întorsătură mai periculoasă.

Mai era cineva cu Kara, o femeie într-un hanorac de un gri închis și cu un hijab negru care îi acoperea tot capul, în afară de ovalul feței. Purta o pereche de ochelari masivi, ca cei pe care îi purtase Marc în timpul infiltrării în Strefa G. Întreg limbajul ei corporal era blând și modest.

— V-o amintiți pe Lula, nu?, întrebă Kara.

Marc clipi în timp ce „Lula” se uită la el și se trezi privind ochii lui Lucy Keyes. Arăta ca o persoană total diferită, cu fața mai plină și mai palidă, cu comportamentul total schimbat – dar mica licărire de veselie din ochii ei era negreșit încă acolo.

— Da, reuși el să spună. Ați… ajuns aici în regulă? Fără probleme?

— Au fost ceva probleme, spuse Kara cu hotărâre, dându-i plasa lui Lucy, care o duse supusă la bucătărie și începu să despacheteze mâncarea. Câteva modificări neașteptate. Dar ne-am adaptat.

— Bine, repetă Marc, uitându-se la Amarah, care era cu ochii pe pachetele de carne și pâine pe care Lucy se scotea din plasă.

Mâna lui Marc se încordă pe pistolul Glock, așteptând momentul când totul avea să degenereze.

Dar privirea lui Amarah se îndreptă spre „Lula”, apoi din nou spre dreapta. Merse spre masa cu mâncare. Nu arăta că și-ar fi dat seama că femeia cu hijab era aceeași care îl bătuse pe Independence Avenue cu un an

în urmă. „Dar e o deghizare destul de bună”, își spuse Marc.

În timp ce „Lula” avea grijă de curățenie, Kara scoase un laptop și echipament de înregistrare. Marc stătea cu Amarah.

— Erai pe punctul să îmi spui unde îl găsesc pe Jalsa Sood, spuse el.

— Ce garanție am că nu mă omori după ce îți spun?

Mark zâmbi.

— Crezi că ești așa important, Jadeed?, întrebă el, folosind numele mic al teroristului. Singura ta valoare acum e dată de ce vreau de la tine. Asociația a demonstrat că vrea să te ajute… zise el, arătând spre pereți. Nu am fi aici dacă nu ar fi adevărat. Ai scăpat de americani, ești liber să faci ce vrei. Așa că respectă-ți înțelegerea. *Unde e Sood?*

— În Dubai, spuse Amarah, după o clipă. Are o viață luxoasă, așa mi s-a spus. Bănuiesc că atunci când cineva îmbătrânește și își pierde puterile, paturile moi și zilele line au farmecul lor.

— Cum ajungem la el?

Amarah zâmbi.

— A, pentru asta o să aveți nevoie de mine. Și o să coste în plus.

— Cifre, mormăi Kara fără să își ridice ochii din ecran.

— O să fie nevoie să vă introduc. Personal, față în față. Jalsa nu o să refuze să îl vadă pe omul care l-a ucis, până la urmă.

— Îmi imaginez că nu, admise Marc, gândindu-se totuși la acest lucru. Bine. Putem să aranjăm un transport spre Emirate.

Amarah ridică mâna.

— Nu. Dacă o să fie făcut, o să fie făcut cum zic eu. O să faceți ca mine… Ca să fiu sigur că nu o să fiu trădat la final.

— Și de ce am avea încredere în tine?, întrebă Kara, uitându-se la el.

— Pentru că sunt din Al Sayf și avem rute de care nu știți în Dubai, spuse el, privind-o iritat. Un grup de vestici, dezorientați? O să fiți depistați imediat. Am o cale de acces, pe ascuns, zise el lăsându-se pe spate. Oligarhii și bătrânii voștri bogați pot plăti drumul. Măcar o dată, Asociația poate să lucreze pentru mine.

Marc împinse pe masă spre el un stilou și un bloc de scris.

— Spune-ne de ce ai nevoie.

•

O mașină a companiei, care nu ieșea cu nimic din comun, îl aștepta pe Saito când acesta ateriză pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris și ieși

dintre pasagerii care se îndreptau spre terminal fără să încetinească. Urcă în mașină și șoferul îi dădu un bagaj sigilat înainte să pornească.

În pachet, Saito găsi, ca de obicei, documente sub acoperire, pe care le luă în locul celor pe care le folosise la ieșirea din Brazilia fără să ridice suspiciuni din partea poliției locale. Mai găsi și un telefon Turing sigur și îl privi încruntându-se, întrebându-se dacă telefonul lui fusese compromis.

Telefonul se activă singur și îi ceru să își scaneze amprenta și fața. Apoi îl conectă la o rețea de pe Dark Web.

— Raportează. Ce s-a întâmplat la Rio?

Era caracteristic pentru rus să înceapă o conversație fără introducere. Își știa locul. Saito era servitorul, iar Asociația era stăpânul.

— Am informația, începu Saito. Am reușit să îl localizăm pe Fedorin fără probleme. Partenerul lui de călătorie a făcut o greșeală și echipa mea a fost acolo să o exploateze la maxim.

— Ce s-a întâmplat cu Fedorin?

— Nu o să ne mai facă probleme.

Saito se uită pe fereastra mașinii în timp ce aceasta cobora într-un pasaj subteran. Lumina zilei dispăru pentru scurt timp în timp ce accelerau pe sub străzile aglomerate de la suprafață, revenind când ieșiră la capătul celălalt, vizavi de hangarele pentru aeronavele private.

— Am făcut totul cu discreție.

— Chiar?

Tonul cu care i se răspunsese îi sugeră lui Saito că explicația lui nu fusese atât de satisfăcătoare pe cât se așteptase rusul, dar el nu era direct responsabil în fața lui. Saito lucra pentru *țelul* Asociației, nu pentru oamenii din ea.

— Și dispozitivul?

— Nu era acolo, explică el. Dar așa ne-am și așteptat. Fedorin l-a vândut ca să scape, înainte să fugă din Europa. Acum mă îndrept spre Croația. Generalul ne-a dat informații despre oamenii cu care a făcut afacerea.

— Vreau să fie totul sub control, spuse rusul, vizibil enervat. Și repede.

— Mă grăbesc cât de mult pot, răspunse Saito. Orice informație suplimentară ar fi de folos de acum încolo.

— O să mă ocup de asta, spuse celălalt bărbat. Unde sunt acești oameni?

Mașina se opri la umbra unuia dintre hangare. O echipă de mentenanță

deja deschidea ușile, pregătind jetul Gulfstream dinăuntru pentru plecare.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le aveți despre un grup de tâlhari sârbi cunoscuți ca frații Kurjak.

— Bine, spuse rusul. Și ca să fim clari, Saito. Indiferent ce înseamnă „discreție" la tine, fii sigur că nu lași nicio urmă.

— Cum vrei.

Saito dădu din cap, aplecându-se din instinct în timp ce ecranul telefonului Turing se stinse. În timp ce își băgă în buzunar noile documente false, își trecu mâna peste buzunarul secret al jachetei, unde își ținea mărgelele de rugăciune. Cuvintele rusului îi aduseră aminte că și el era un fel de unealtă. Ca o armă, ceva doar cu o funcție, fără conștiință.

•

După ce îi dăduse agentului de la Asociație tot ce avea nevoie ca să se pregătească pentru călătoria în Emirate, Amarah le spusese că avea nevoie de intimitate să se roage și se retrăsese. Dar după ce închise ușa și fu singur, nu făcu mișcările „Salat Al-maghrib". Se opri și privi în gol. Amarah nu își făcuse rugăciunile de multă vreme și cu fiecare zi în care nu le făcuse, distanța dintre el și credință se mărise.

Faptul că o văzuse pe femeia cu hijab printre membrii Asociației îl neliniștise. O evita, parțial din obișnuință, dar mai ales pentru că nu voia să accepte ce reprezenta.

Captivitatea îi dăduse timp să mediteze la alegerile pe care le făcuse în trecut și la adevărurile cărora își dedicase viața. Convingerile lui inițiale fuseseră cele care îl aduseseră în Al Sayf când fusese tânăr, ademenit de discursul pasionat al imamilor și de povestiri despre frați care luptau pentru onoare și glorie eternă. Dar ce îl făcuse pe Jadeed Amarah să facă ultimul pas fusese *ura.* Uitându-se înapoi, își dădu seama că ceea ce îi alimentase focul revoluționar fusese viața lui grea și ura față de vestici. Noua sa logică îi arătă că, oricât se ascundea după cuvinte, realitatea era că Amarah voia să le facă rău celor care aveau mai mult decât el – cei pe care îi vedea ca nemeritându-și averea, privilegiile și puterea.

În timpul în care fusese interogat de CIA, americanii își folosiseră toate armele din arsenal ca să îl înfrângă pe Amarah. Nimic nu îl deranjase mai mult decât investigatorul care era și savant musulman, un om studios și pios care îi explicase lui Jadeed încontinuu că actele pe care le comisese erau împotriva Islamului, împotriva învățăturilor Profetului.

Pierduse ceva zilele acelea, prins în închisoarea secretă, cu predicile infinite ale acelui om. O parte vitală din el se ofilise și murise – dar nu cea care speraseră americanii. Ei voiseră să se simtă vinovat, dar asta indica doar cât de puțin îl înțelegeau.

Izolarea lui Amarah nu îi înăbușise ura. I-o *hrănise.*

În timp ce începuse să se îndoiască, să urle în tăcere în celula sa la tot și la toate, își pusese întrebări pe care înainte nu avusese curajul să și le pună.

Îl abandonase Al Sayf? Omar Khadir, comandantul căruia îi dedicase toată viața, îl lăsase la mila dușmanilor? Credințele lui meritau oare tot efortul?

În ziua aceea nu se rugase. Și cu fiecare zi care urmase, fusese din ce în ce mai ușor să nu o facă.

„Ce sunt acum?", se întrebă el. „Ce am?" Răspunsul îi era clar. Acel lucru devenise noua lui cauză, crezul său redefinit. „Am ura mea".

Avea să se folosească de ei ca să îl ducă spre locurile natale. Existau acolo oameni care puteau să se folosească de abilitățile lui. Și odată ce ar fi ajuns acolo, și-ar fi croit propriul drum – dar nu înainte să îi omoare pe toți cu prima ocazie.

•

Marc se uita pe fereastra apartamentului. Văzu cu colțul ochiului o siluetă întunecată mișcându-se și se întoarse. Lucy se așeză în fața lui, cu o cană de ceai în mâini.

Îi văzu expresia feței schimbându-se. Lucy își dădu jos ochelarii masivi și își scoase materialele ce căptușeau interiorul obrajilor. Privirea ei inexpresivă și docilă dispăru și deveni dintr-odată ca de piatră și defensivă.

Aruncă o privire spre ușa lui Amarah și apoi își întoarse atenția spre Marc.

— Ce naiba a fost în capul tău?, întrebă Lucy încet.

— Nu am avut prea multe variante, îi spuse el, la fel de încet. Dar a mers, nu?

Lucy își încleștă maxilarul.

— Știu că facem lucrurile destul de repede și spontan la Rubicon, dar poate nu ai înțeles *că eu sunt responsabilă de operațiunea asta,* zise ea, aplecându-se mai aproape. M-ai sfidat. Ți-am spus să abandonezi misiunea și tu te-ai deconectat și te-ai grăbit să strici tot!

— Așa e, admise el. E ceva normal pentru mine. Devin destul de bun la

asta.

— *Norocos,* îl corectă ea. Asta ești. Dar norocul are tendința să dispară chiar atunci când ai nevoie de el, Dane, zise ea, dând din cap. Ar fi trebuit să te retragi. Am fi găsit altă modalitate să ajungem la Amarah sau am fi căutat altă pistă spre Brutar.

— Cât ar fi durat asta?, întrebă Marc, dând din cap. Știi la fel de bine ca mine că ne-ar fi luat un timp pe care nu îl avem!

— E discutabil acum, oricum. Dar cred că trebuie să îți aduci aminte de ceva. Ce facem noi?, întrebă ea, gesticulând. E un sport de echipă. Așa că nu mai face pe cowboy-ul cu mine fără să te asiguri mai înainte că suntem toți de acord.

Marc recunoscu ecoul critic al lui Schrader în cuvintele ei și tăcu. Nu voia să admită că avea dreptate.

Lucy se încruntă.

— Tu ne-ai băgat în asta. Lucrăm la risc și acum Aleph și CIA sunt ambele după noi. Bună treabă. Cred că ți-a fost dor să fii pe fugă, pentru că acum mai mult ca sigur că ești. Și așa suntem și noi.

— Am făcut alegerea bună, insistă el. Îl avem pe Amarah. Odată ce ne duce la Sood, putem să îl trimitem pe nenorocit înapoi unde l-am găsit.

Lucy oftă.

— Nu înțelegi cât de periculos e? Nu ne putem permite nicio greșeală. Dacă Amarah bănuiește că nu suntem de la Asociație, nu avem de unde să știm ce o să facă.

— Putem face asta, o asigură Marc. Și că tot vorbim, nu îți asumi un mare risc că ești în aceeași clădire cu el? Dacă te recunoaște?

— Te rog, spuse ea, zâmbind cu răceală. S-a uitat fix la mine și nu și-a dat seama, zise Lucy, arătând spre hijab și spre hainele ei simple. Dobitocii sexiști ca Jadeed Amarah se uită la femei numai când vor ceva de la ele. În aceste haine, sunt practic invizibilă pentru el.

— Totuși, continuă Marc. Trebuie să fii atentă.

— A, abia acum ai înțeles asta?, întrebă Lucy, îndreptând un deget spre el. Ar fi trebuit să te gândești când ne-ai păcălit în Polonia!

El intră în defensivă.

— Nu fix asta ai făcut și tu anul trecut, în Londra?

Lucy ignorase ordinele în timpul unei misiuni de supraveghere și avusese loc o ceartă între ea și Solomon.

— Ai fi fost mort dacă nu aș fi făcut-o, spuse ea imediat. Începe să îmi pară rău.

— Doamne, voi doi… le spuse Kara, apropiindu-se cu laptopul. Luați-vă o cameră sau ceva, zise ea, așezându-se între ei și punând laptopul pe masă. Acum că Amarah nu aude, m-am gândit că ar trebui să vedeți asta. Informații noi de la Delancort.

Pe ecranul laptopului se vedea o hartă a Mării Adriatice, cu un set de coordonate de latitudine și longitudine reliefate cu roșu.

— Paza de Coastă italiană a raportat despre „Salina", un cargo grec, una dintre navele pe care le urmăream din Split.

A ratat câteva apeluri planificate și după o zi a fost văzută deviată de la curs, în derivă și fără să răspundă la radio.

Răsfoi o serie de fotografii neclare ale navei. Marc văzu că punțile navei erau inundate și chiar de la distanță se observau semne de avarie la bord.

— Ferestre sparte, observă Lucy. Poate urme de gloanțe aici?

— Cineva a încercat să scufunde nava, dar nu au făcut-o cum trebuie, gândi Marc cu voce tare. Cel mai probabil echipajul ori a părăsit nava…

— Ori au fost omorâți, zise Lucy atingând ecranul de degetul. Urme de gloanțe, repetă ea.

— Paza de coastă o să se îmbarce pe „Salina" când se potolește vremea, adăugă Kara. Rubicon poate o să reușească să ajungă la ea când o să fie acostată.

— Dacă asta e nava pe care a fost Ramaas, e plecat demult și la fel și dispozitivul, spuse Marc, făcând semn spre ușă. Trebuie să mergem pe pista pe care o avem.

— Și repede, spuse Kara. Delancort spune că traficul criptat dintre sediul Aleph din Berlin și cel din Europa a crescut. Trebuie să acționăm noaptea asta, înainte să ne prindă.

— Am înțeles, spuse Lucy, dând din cap, obosită. Deci îl urmăm pe Amarah în Emirate, să vedem unde ne duce.

— O să încerce să ne înjunghie pe la spate, spuse Marc după o clipă.

— Bineînțeles, răspunse ea.

Capitolul 14

Marc, obișnuit cu răcoarea de la aerul condiționat din aeroport, fu dintr-odată cuprins de un infern arid de care se lovi ca de un zid.

Se împletici și clipi în lumina strălucitoare a zilei, căutându-și ochelarii și aranjându-și eșarfa în jurul gâtului ca să se protejeze de soare. Căldura era ucigătoare și trebui să reziste tentației de a se adăposti la umbră.

Amarah pufni și trecu pe lângă el, aruncându-i o privire de sus.

— Vino după mine, zise el, traversând și îndreptându-se spre o parcare departe de șirurile de limuzine parcate și de taxiuri aranjate care așteptau vizitatorii înstăriți.

Marc îl urmă, atent să rămână un pic în spate, atent la tot ce era în jur și încercând să asimileze tot. Se uită peste umăr și o văzu pe Lucy, la câțiva metri în spate. Își pusese niște haine mai închise, mai largi, și o eșarfă neagră, singura diferență față de timida „Lula" fiind acei ochelari scumpi pe care îi purtase în Monaco.

— Bine ai venit în Dubai, spuse ea suficient de încet încât vocea ei abia se auzi. E suficient de cald pentru tine?

— Da, spuse el, scoțând o sticlă cu apă din bagaj și luând o înghițitură. Din mai multe puncte de vedere.

Le plăcea sau nu, Amarah devenise cel care conducea în acele momente. Chiar dacă Rubicon avea un sediu în Dubai, i-ar fi contactat doar în ultimă instanță. Marc și Lucy erau efectiv pe cont propriu de atunci înainte. Kara și Malte se despărțiseră de grup după ce plecaseră din Suedia, lăsând intenționat urme false pentru urmăritorii Aleph și acest lucru însemna că Marc și Lucy operau ca o echipă, Amarah fiind responsabilitatea lor directă. Să aibă încredere într-un terorist nu era ușor, iar Marc se gândea la cele 3 milioane de dolari pe care Amarah le ceruse în plus pentru Jalsa Sood. Solomon nu i-ar fi dat niciodată banii, bineînțeles, dar pentru moment trebuia să se asigure ca ghidul lor de ocazie să nu își dea seama că nu aveau să își respecte promisiunea.

— Trebuie să fie amicul lui, spuse Lucy.

În față, Marc îl văzu pe Amarah îmbrățișând un arab plinuț, cu entuziasmul unor frați care nu s-au văzut demult, începură imediat să râdă

și să glumească și i se păru ciudat să îl vadă zâmbind fericit. „Ca un om normal, obișnuit”, își spuse el. Pentru o clipă, aproape uită că Amarah a supus și a ucis intenționat ființe nevinovate, pentru a-și atinge scopurile sângeroase și barbare.

Arabul stătea în fața unui șir de autobuze îngălbenite de soare și a unei mulțimi de oameni de origine sud-asiatică, toți muncitori. Când se apropie, Marc îl văzu pe unul dintre bărbați apropiindu-se de arab, cu un teanc de pașapoarte pakistaneze și din Bangladesh confiscate de la muncitori. Unul dintre ei încercă să iasă din rând, cu mâinile întinse să își ia actele înapoi, dar primi o lovitură puternică care îl făcu să se clatine.

Marc auzise ceva despre muncitori cărora li se promiseseră salarii mari în industria de construcții din Dubai, dar realitatea era cea pe care o vedea atunci – un haos care nu era altceva decât trafic uman și sclavie cu contract, într-o țară unde progresul venea din fluxul constant de bani din petrol și din ignorarea problemei angajaților abuzați.

Arabul se uită peste pașapoarte și le dădu altcuiva. Îi aruncă lui Marc o privire severă, zâmbetul diminuându-i-se dintr-odată, dar apoi revenindu-i însoțit de o privire iscoditoare când o văzu pe Lucy. Ea privi în altă parte, fața devenindu-i iar inexpresivă.

— Ce ai adus, Jadeed?, întrebă el.

— Turiști, Mahmud. Doar turiști, zise Amarah, arătând spre Lucy. Nu te atinge de ea. E soția vărului meu.

— Și el?, întrebă arabul, făcându-i lui Marc cu mâna, apoi prinzându-i degetele de la mâna dreaptă cu pumnul și bătându-le cu arătătorul de la mâna cealaltă. Arată de parcă o să moară de insolație!

În ciuda transpirației care curgea pe el, Marc se apropie de Mahmud și îi zâmbi cu dezgust.

— Știu ce înseamnă asta, prietene.

Gestul arabului era o insultă; *cinci degete* însemnau *cinci tați,* adică origini incerte și în mod sigur bănuise că un vestic nu avea să își dea seama. Marc luă sticla în mână, plătindu-i cu aceeași monedă.

— De unde vin eu, cineva care zice așa ceva e lovit cu sticla, da?

I-ar fi fost ușor să o facă pe prostul, dar acest lucru i-ar fi cauzat probleme pe drum. „Mai bine să o fac pe câinele alfa acum decât mai târziu”, se gândi el.

Mahmud clipi, văzând scânteia de furie din ochii lui Marc, iar peste

câteva secunde scoase un hohot de râs strident, împrăștiind tensiunea.

— A, e deștept! Iartă-mă, nu a însemnat nimic! zise el, arătând spre autobuzul din apropiere. Vino, vino! Trebuie să plecăm!

Vehiculul era deja încărcat cu oameni tăcuți, care nu îi priviră în ochi când urcară. Marc se uită la expresiile lor, nevăzând decât oboseală și frică. Lucy se așeză și ea și ținu capul plecat, în timp ce Marc se așeză pe un loc de lângă șofer.

— Deci tu te ocupi de oamenii ăștia, nu?

Arabul rânji.

— Orașul ăsta înseamnă oportunități, așa scrie peste tot. Construcții noi în fiecare lună, răsărind ca buruienile! Cineva trebuie să le construiască, spuse el, uitându-se înapoi, spre muncitori. Și uite-i!

Marc dădu din cap gânditor și se uită la Amarah.

— Amicul tău trebuie să fie important. Și generos, pun pariu.

Mahmud sesiză acuzația voalată din cuvintele lui.

— Îmi plătesc oamenii destul de bine. Au un loc unde să stea și ce să mănânce, o să vezi, zise el, aplecându-se spre el. Voi englezii și toți ceilalți ar trebui să vă bucurați că există Dubai! E un bastion al libertății și al democrației! Fără el am da numai de islamiști… spuse el, oprindu-se și râzând stânjenit spre Amarah. Știi tu. Din ăia răi.

— Și ce îți pasă?, întrebă Amarah, privindu-l furios pe Marc. Asociația are legături cu jumătate din corporațiile care dețin orașul ăsta. Și ce dacă e construit de sclavi?

— Nu sunt sclavi, îl întrerupse Mahmud cu blândețe. Își primesc leafa… Cel puțin după ce își termină contractele, în câțiva ani.

Marc privi fețele disperate. Niciunul nu dădea vreun semn că ar fi înțeles conversația despre ei, privind toți cu tristețe la metropola sclipitoare care se vedea prin ferestrele autobuzului.

— Atunci le dai pașapoartele? Și asta dacă supraviețuiesc până atunci?

— Trebuie să îi controlăm cumva, explică Mahmud. Până la urmă, indienii ăștia… Sunt indisciplinați.

Convoiul de autobuze trecu prin oraș și printr-o serie de șantiere masive. Stâlpii goi de beton ai hotelurilor de lux, turnurilor și clădirilor de birouri neterminate se înălțau din corturi uriașe învelite în plastic, cu piloni masivi de piatră și degete ruginii de armătură de oțel. În cele din urmă, după zonele de construcții neterminate, orașul se termina cu străzi înguste,

care aveau de o parte și de alta blocuri identice unde muncitorii erau cazați după căderea întunericului. Autobuzul se opri și ei coborâtă.

Se uită în jur. Clădirile păreau barăci militare sau închisori, supraaglomerate și înțesate de mirosuri amestecate de carne gătită, canalizare și motorină. De la balcoanele de sus ale celor mai apropiate blocuri, muncitorii se opriră să se uite la noii veniți și mai mulți își întoarseră privirea spre Lucy. Fiind singura femeie pe kilometri întregi, chiar și cu hainele ei largi atrăgea privirile.

Mahmud se duse să le dea ordine oamenilor lui, iar Marc se ținu după Amarah, uitându-se și la Lucy cu coada ochiului. Știa foarte bine că putea avea grijă de ea dacă ar fi fost nevoie.

— Hei, spuse el, întorcându-se spre Amarah. Mi-ai spus că Jalsa Sood e bogat. Asta nu pare zona cea mai bună din oraș. De ce suntem aici?

— Așa ajungem la Sood fără să fim văzuți. Brutarul și familia lui au multe relații în oraș. Ar afla dacă l-ar căuta niște străini, zise Amarah, arătând spre un șir de muncitori urcându-se în autobuzul din care ei tocmai coborâseră. Dacă o luăm pe aici devenim ca ei. *Invizibili,* spuse el, rânjind. Mahmud și prietenii lui i-au transportat pe proștii ăștia în camioane de vite, până când arabii au început să se plângă că nu le plăcea să îi vadă. Acum, autobuzele albe circulă peste tot și nimeni nu le acordă atenție.

— Am înțeles. Bună acoperire.

Marc se gândi la acest lucru. Fără securitate și management dispus să ofere bani ca să îl caute altfel, să stea printre muncitorii orașului era metoda ideală pentru oricine voia să se deplaseze prin Dubai fără să fie observat.

— Dar dacă cineva anunță autoritățile?

— Nu o să o facă, zise Amarah, uitându-se la muncitori. Oamenii ăștia sunt lași și frânți. Sunt bătuți ca niște animale, spuse el, arătând spre oraș. Dacă ar vrea o viață mai bună, ar putea să o ia cu forța. Sunt o armată, dar sunt prea lași ca să verse sânge, zise el, dând din cap. Au ce merită. Au venit aici pentru că au vrut avere și acum bogății i-au făcut sclavi.

Marc vru să mai spună ceva, dar o văzu pe Lucy apropiindu-se. Îi dădu telefonul ca pe un cadou. El îl luă și se îndepărtă, cu ea urmându-l conștiincioasă.

— Nu îl confrunta, îi spuse Lucy încet. Trebuie să creadă că el conduce.

— Chiar așa și e, răspunse Marc, uitându-se la telefon în timp ce apelă un număr.

Asigurându-se că nu îi auzea nimeni, puse telefonul pe difuzor.

— Suntem aici, spuse el.

— Da, sunteți, se auzi vocea lui Henri Delancort. Am activat funcția de localizare. Știu că am spus că operațiunea aceasta se va desfășura cu un protocol redus de comunicare, dar am aflat informații pe care domnul Solomon vrea să vi le transmitem imediat. Sunt vești bune și vești proaste.

— Chiar nu îmi place când vorbești așa, mormăi Lucy. Înveselește-mă. Veștile bune mai întâi.

— Aleph vă caută în alte părți. Analiza traficului de semnal ne arată că CIA i-au autorizat să îl caute pe Amarah și, mulțumită lui Malte și Karei, vă caută acum în sudul Spaniei.

— Și veștile rele?, întrebă Marc deși nu voia.

— Corpul unui bărbat alb de vârstă mijlocie a fost scos din Dubai Marina ieri seară. Cauza morții a fost o lovitură puternică, de parcă ar fi căzut de la înălțime. Se pare că nu e un final neobișnuit pentru oamenii din acest oraș. Dar identificarea acestui domn a ridicat un steag roșu la Europol.

— Nu îmi spune, zise Marc, simțind stomacul întorcându-i-se pe dos și rosti numele imediat cum îi apăru în minte. Neven Kurjak.

— Așa se pare. Ceea ce înseamnă că și-a servit scopul.

— La naiba, spuse Lucy, dând din cap. Neven era veriga slabă, era pionul nostru. Fără el, ni se limitează opțiunile.

Avea dreptate, dar Marc se gândi mai departe.

— Dacă Kurjak a fost aici… și a fost aruncat… asta înseamnă că sunt șanse mari ca Ramaas sau oamenii lui să fie și ei în Dubai.

— Cum vrei să procedezi?, întrebă Delancort după o clipă.

Marc și Lucy se uitară unul la altul.

— Să rămânem la planul inițial, spuse ea. Îl folosim pe Amarah ca să ajungem la Sood și încercăm să îl interceptăm înainte să ajungă Ramaas la el.

— Și dacă nu se poate?

După ce Marc vorbi, Lucy dădu din cap.

— Atunci o să scoatem armele.

•

Pe holul murdar de la intrarea celui mai apropiat bloc era o cameră care mirosea a transpirație și a mâncare stricată, cu fiecare centimetru ocupat de

calculatoare vechi de zece ani, monitoare și tastaturi murdare. Jumătate din locurile din internet café-ul improvizat erau deja ocupate, dar sosirea lui Mahmud rezolvă repede acest lucru. Nici nu fu nevoie să dea vreun ordin; muncitorii îl văzură și se opriră din ce făceau, ieșind pe stradă, unde începură să vorbească, precauți, și să fumeze.

— Ce facem cu străinii?, întrebă Mahmud, umezindu-și buzele. Pot să găsesc o întrebuințare pentru femeie…

Amarah dădu din cap.

— Nimic deocamdată. Am nevoie de ei vii ca să mă plătească, zise el, uitându-se la calculatoare. Ce e asta? Te aștepți să cred că vreuna dintre mașinăriile astea e *sigură*?, întrebă el.

— Asta e ce am mai bun, răspunse Mahmud, dându-i o husă mică.

Înăuntru era un telefon VoIP un pistol semiautomat și o magazie de rezervă.

— Iartă-mă, frate, dar…

— Ar trebui să fie bine, zise Amarah și îi făcu semn să plece, ascunzând arma în pliurile halatului. Așteaptă afară.

Mahmud clipi, nemulțumit că i se dădeau comenzi la el acasă, dar cedă, închizând o ușă rabatabilă subțire din dreptul intrării în încăpere.

Amarah alese alt calculator și conectă telefonul. Cele două dispozitive se sincronizară și un link de pe internet îi permise imediat să facă un apel fără să fie nevoie să folosească rețeaua de telefonie din Emirate.

Tastă un cod alfanumeric bazat pe capitolele din Sura Medinan și din Coran, un procedeu mnemotehnic pe care îl învățase la început, când fusese recrutat în celula lui Omar Khadir. Pentru oricine altcineva, numerele ar fi fost fără sens, dar pentru un agent Al Sayf erau un semnal, un mod de a ajunge la frații lor.

O fereastră de date de pe ecran îl anunță că legătura se făcuse și Amarah auzi un zgomot din căști. Ridică microfonul la gură, dar momentul îl copleși și nu știu ce să zică.

— Sunt aici, începu el. Jadeed Amarah, din grația și mila Lui, fie slăvit. Am scăpat de americani și sunt gata să mă întorc să lupt… Eu… se întrerupse el, pierzând șirul.

Oare îl asculta cineva? Sau vorbea în vânt, cuvintele fiindu-i înregistrate de vreun calculator de la depărtare, de cineva care nu avea să vorbească?

— Nu mi-am abandonat jurămintele, spuse el, furios dintr-odată. M-ați

abandonat?

Auzi din nou un zgomot și indicatorul de pe fereastră deveni roșu, din verde. Fusese deconectat.

Amarah aruncă telefonul în încăpere mârâind furios. Nu era sigur ce se așteptase să audă de la capătul celălalt – vocea sonoră a lui Khadir, comandantul său, primindu-l înapoi? – dar oricum nu *tăcere.* Se simțea singur și gol pe dinăuntru în timp ce se chinuia să își proceseze emoțiile. Încet-încet, furia lui fără obiect începu să se transforme în altceva. *Determinare.*

Dacă era pe cont propriu… asta era. Nu avea să caute să primească ordine noi și să aștepte să îi fie spus ce să facă. Jadeed Amarah avea să ia lucrurile în propriile mâini.

Ușa rabatabilă se deschise cu zgomot și când își ridică privirea îl văzu pe britanic stând acolo, cu fața trasă și suspicios.

— Ce faci aici? Ai face bine să nu încerci să ne tragi pe sfoară. Nu și dacă îți vrei banii.

Amarah se ridică, revenindu-și în același timp.

— Nu. Avem o înțelegere. O să o onorez, atâta vreme cât șefii tăi fac același lucru.

Celălalt bărbat își încrucișă mâinile.

— Bine, atunci. Deci acum tu conduci. Cum ajungem la Sood? Și, ca să știi, avem o limită de timp.

Zâmbi ușor, gândindu-se cum ar putea să întoarcă situația în avantajul său.

— Simplu. O să intrăm pe ușa principală.

•

— Ți-am spus ce se întâmplă dacă pierzi timpul, zise Ramaas.

Creatorul de bombe tresări când îi auzi vocea și scăpă ciocanul de lipit din mână. Sood se întoarse spre el, încercând să își revină în timp ce Ramaas se apropia, cu Guhaad lângă el.

— Nu fac așa ceva! insistă bătrânul, iar fața lui se posomorî. Ce mai vrei de la mine? Nu mai sunt tânăr și oamenii tăi abia mă lasă să dorm…

El ignoră reclamațiile lui Sood și aruncă o privire la rezultatele muncii bătrânului.

— Am stat aici prea mult, spuse Ramaas, aproape ca pentru sine. Trebuie să terminăm și să plecăm, zise el. Am stat prea mult timp departe de casă.

Oamenii o să înceapă să se întrebe de ce lipsesc.

Guhaad îi luă cuvintele ca pe un ordin și scoase pistolul, îndreptându-l spre Sood și apoi în jos spre genunchii bătrânului.

— Are nevoie de picioare ca să muncească?

Expresia de pe fața brăzdată a lui Sood deveni sfidătoare.

— Nu mi-e frică de voi!

Ramaas se îndreptă spre valiza deschisă de pe banca de lucru, trecându-și mâna peste componentele metalice interioare.

— Treabă bună. Nici eu nu îmi dau seama de diferență.

Aruncă o privire spre fiolele cu chimicale radioactive care le fuseseră aduse de așa-zisele contacte ale lui Kawal. Nepotul lui Sood se dovedise util aici, dacă la altceva nu. Cu fluidul băgat în bombele false, oricine care le-ar fi verificat componentele cu un detector de radiații ar obține o citire plauzibilă. „Suficient cât să tulbur apele”, își spuse Ramaas.

Îi trecu prin minte să termine colaborarea cu creatorul de bombe, când nepotul acestuia intră repede în garaj.

— Frate, avem o problemă, zise Kawal, gâfâind și făcând semn cu mâna, brățările groase de aur din jurul încheieturii zăngănind.

— Explică, ceru Ramaas.

— A venit cineva. După *el,* zise Kawal, arătând spre bunicul său. Vrea să îl vadă pe ticălosul bătrân. Spune că nu pleacă până nu îl vede.

Acesta descrise un arab slab care venise la poarta vilei din senin și ceruse să intre. Avea doi prieteni cu el, o femeie africană cu jihab și un bărbat alb, probabil un european.

— Și nu știai nimic despre asta?, întrebă Ramaas uitându-se la tânăr. Mi-ai spus că știi orașul și cine vine și pleacă! Nu îmi plac surprizele.

— O să scap de ei, spuse Guhaad.

Ramaas se gândea să își lase câinele războinic să facă acest lucru, când Kawal luă o gură de aer și începu să vorbească din nou, holbându-se la bunicul său.

— Știți ce mi-a spus tipul ăsta? A zis, „Spune-i Brutarului că cel care l-a omorât e aici”. Ce naiba înseamnă asta, mmm?

Lui Jalsa Sood îi pieri toată culoarea din obraji.

— Nu, șopti el. O, nu.

Ramaas își dădu seama ce însemna. Pe cargoul care îl adusese din Dubai, îl făcuse pe Neven Kurjak să îi spună absolut tot ce se știa despre

Sood, chiar și poveștile despre înscenare. Dar până atunci, detaliile exacte despre cum se întâmplase acest lucru fuseseră un mister.

— Ăsta e asasinul?, întrebă el, aplecându-se spre bătrân. Cine e? De ce e aici? Tu l-ai chemat?

— Nu, jur! zise Sood, dând din cap frenetic. El… Numele lui e Jadeed Amarah. Ultima oară când auzisem de el fusese arestat de americani… Făcuse parte dintr-un complot ca să le atace președintele în Washington!

Ramaas își trecu o mână peste bărbie. Văzuse știrile.

— Americanii au spus că a fost vorba de Al Sayf.

Piratul războinic își aduse aminte de militanții Al Shabaab din Puntland blestemându-și frații îndepărtați pentru că eșuaseră într-o misiune importantă. Ramaas gândise altfel. Din ce știa el despre Al Sayf, trebuiau respectați pentru îndrăzneala de a lovi un dușman așa puternic fix în inimă.

— Omul ăsta, Amarah, e unul dintre ei?

Sood dădu din cap.

— Am… avut o înțelegere.

— De ce e aici?, repetă Ramaas. O să îmi dau seama dacă minți.

— Ți-am spus, nu știu! răspunse Sood. Am lucrat cu celula lui Amarah în trecut. I-am ajutat cu niște tehnologie acum câțiva ani și asta e tot! Dacă e aici, vrea ceva de la mine.

Ramaas se uită la Guhaad, cântărind opțiunile. Nu voia să își facă un dușman nou, nu acum când avea atâtea lucruri de rezolvat. Să omoare acest vizitator neașteptat ar fi fost opțiunea cea mai rapidă, dar ar fi putut avea consecințe care să pună în pericol planurile piratului războinic. În cele din urmă, îi făcu semn lui Guhaad și se uită spre Sood.

— Te duci să vorbești cu el. Și îl faci să plece.

— Așa o să fac, promise Sood și aproape se înclină de grabă.

— Fă-te util, zise Ramaas și se întoarse spre Kawal. Fii cu ochii pe el.

— Hei, frate, mă descurc eu, zise Kawal, rânjind nerăbdător și grăbindu-se după bătrân.

Guhaad scoase un sunet înăbușit de nemulțumire.

— Bătrânul minte. O fi transmis vreun mesaj, o fi cerut ajutor de la omul lui, Amarah!

— Poate, admise Ramaas și, odată cu acest lucru, luă o decizie și închise capacul valizei. E timpul să plecăm. Spune-le lui Bidar și Macanay să găsească mașini. Avem ce ne trebuie ca să îndeplinim misiunea.

Un zâmbet sălbatic îi brăzdă fața lui Guhaad, ca un cuțit ieșind din teacă.

— Nu putem lăsa martori.

— Fă-o în liniște, zise Ramaas, dând din cap din nou.

•

Sala de recepție a vilei era mai mare decât apartamentul în care crescuse Lucy.

Amarah găsise o canapea pe care să se așeze, iar Marc ezită, uitându-se înapoi spre ea chiar dacă ea nu se uită în ochii lui. Își ținea mâinile împreunate și capul plecat și el înțelese mesajul. Lucy nu își putea strica acoperirea pe care i-o conferea „Lula", nu atunci când erau așa aproape de țintă. Britanicul merse prin încăpere, privind spre tavanul înalt.

Lucy cercetă spațiul cu coada ochiului. Încăperea hexagonală avea cotloane umbrite, prea întunecate pentru a fi vizibile, cu boite arcuite care dădeau în coridoare umbrite și cu ferestre acoperite de obloane din lemn ornat. Direcția din care veniseră ducea spre o potecă acoperită și înapoi spre poarta principală, la altă ușă chiar vizavi de cea a conacului interior. Câteva camere de filmat în cupole de plastic deasupra glafurilor acopereau toate unghiurile încăperii. Putea simți miros de portocale și, în timp ce încăperea era mai răcoroasă decât vremea de afară, tot se simțea o apăsare în aer. Briza uscată de deșert făcea obloanele de lemn să foșnească și să trosnească. Lucy simți praful pe buze.

Amarah o privea. Făcuse acest lucru din ce în ce mai insistent de când ajunseseră în Dubai. Mereu când nu se concentra pe altceva, privirea lui se îndrepta spre ea. Ea își aranjă pe nas ochelarii groși și adoptă o expresie moale, respirând prin gura deschisă și menținându-și privirea goală.

Dacă Amarah ar fi făcut legătura între „Lula" și femeia care ajutase Serviciile Secrete americane să îl prindă, operațiunea ar fi fost deconspirată. Lucy își cântări opțiunile. Toate se terminau cu uciderea lui Jadeed Amarah. Dacă ar fi trebuit, nu ar fi avut nicio problemă cu asta.

Cei doi bărbați, ambii indieni, intrară pe cealaltă ușă. Îl recunoscu imediat pe Jalsa Sood, din pozele de când era tânăr. Îi păru ezitant, dar era de așteptat. Să fii chemat din senin de omul care te-a ajutat să convingi lumea că ești mort ar avea acest efect asupra oricui.

Însoțitorul lui Sood avea o expresie a feței pe care Lucy o văzuse în fotografiile făcute creatorului de bombe din 1980 și acest lucru îi sugera că

erau rude. Dar în afară de asta nu semăna deloc cu bătrânul. Jalsa era îmbrăcat într-o tunică scumpă dar discretă, în timp ce tânărul purta un trening de designer foarte stilizat și suficient aur cât să îl tragă în jos.

Sood îl salută pe Amarah într-o arabă sacadată, apoi continuă în engleză ca să înțeleagă și Marc și Lucy.

— Este… foarte neașteptat, începu el, forțându-se să le zâmbească în timp ce se înclina. Bine ați venit în casa mea. Sunt Vishal Daan și deja l-ați cunoscut pe nepotul meu, Kawal.

— Bună, zise Kawal, abia uitându-se la Marc dar aruncându-i lui Lucy o privire evaluatoare și persistentă care o făcu să vrea să își facă duș.

Ea simulă un zâmbet modest care doar îl încurajă.

La rândul lui, Amarah se uita la bătrân din motive diferite. După salut, se lăsă pe spate pe canapea și dădu din cap apatic.

— Hai să renunțăm la minciuni. Știm amândoi cine ești de fapt, Jalsa.

— Ah, spuse el, posomorându-se, dar își reveni și se așeză pe altă canapea.

Luă un clopoțel de alamă de pe o masă joasă și îl scutură, trimițând un zăngănit spre ei.

— Menajera o să ne aducă ceai, explică el.

— Primitor ca întotdeauna, răspunse Amarah și apoi se uită la Marc. Aici e. *Brutarul.* Viu și în stare bună, cum am promis.

Tânărul nu se mai uită la Lucy, ca să îl privească mânios pe Amarah.

— Hei, ce ne-ai adus la ușă, omule? Se încordă. Ce naiba cauți aici, mmm?

— Kawal! îi strigă Sood să tacă. Iertați-l pe nepotul meu, e nepoliticos… zise bătrânul, luând o gură de aer și asprindu-și tonul. Dar are dreptate. Cine sunt acești oameni?

— Ești faimos, Jalsa. Au vrut să te cunoască.

Sood înlemni, privind de-a lungul încăperii. Îi era frică, era evident, dar Lucy avu senzația că mai era ceva. Se uită la Marc și comunicară din priviri. „Ascunde ceva”.

— Domnule, asociația pentru care lucrez ar vrea să te angajeze pe post de consultant. Pur tehnic, desigur. Ai fi bine plătit.

— Nu. Nu, spuse Sood, dând ușor din cap și privind în altă parte, arătându-și pentru o clipă vârsta, într-un moment de vulnerabilitate. Unde e menajera? Am nevoie de ceva de băut…

Părea fragil și obosit. Pentru o clipă, Lucy aproape că avu impresia că nu se uita la cineva care construise sute de bombe care luaseră viața a mii de oameni nevinovați. *Aproape.*

Kawal se uită furios la Marc.

— De câți bani e vorba? Ar trebui să fie mulți, că dacă nu, puteți pleca.

— Nu! zise Sood, ridicându-se în picioare. Nu sunt interesat! Vreau să plecați!

Amarah ridică din umeri și dădu să plece.

— Bine. Am zis că o să vă duc la el. Nu am zis că o îi și placă, zise el, adulmecând aerul. Tot mă plătiți.

— Să *te* plătească, nenorocitule?, zise Kawal, prinzând curaj și îndreptându-se spre terorist. Omule, pleacă înainte să o pățești! Știi cu cine suntem acum?

Sood vorbi peste nepotul lui.

— Nu ai dat un semn de așa mult timp, Jadeed, iar acum vii la mine, în casa mea, în mijlocul zilei? Îmi aduci străini la ușă?

Amarah ridică tonul.

— A trebuit.

— Pentru tine? Dar nu și pentru Al Sayf, zise Sood, dând din cap din nou. Nu ești aici trimis de ei! Îmi vinzi siguranța pentru aurul acestor străini!

Marc ridică o mână.

— Te rog, nu e nevoie de așa ceva. Putem ajunge la o înțelegere…

Dar Sood nu asculta și Lucy văzu făcându-și apariția aceeași furie pe care Kawal o arătase. El întinse un deget spre Amarah.

— Al Sayf nu mai există! Americanii îi dezbină și îi omoară pentru ce ai făcut tu în Washington!

— E o minciună! se răsti Amarah. Se… regrupează, zise el, părând nesigur pe propriul său răspuns. Khadir o să se întoarcă…

— Așa cum a făcut-o pentru tine?, răspunse Sood. Ai fost lăsat să putrezești într-o celulă! Ce îți spune asta?

— Îmi spune că îmi sunt datori, strigă Amarah și se uită spre Marc. Acest om e un mercenar care lucrează pentru Asociație. Știi cine sunt, Jalsa. Sunt mult mai bogați ca tine! zis el, rânjind. Am o înțelegere cu ei. M-am ținut de cuvânt.

— Te-au mințit, prietene, se auzi o voce din spatele lui Lucy.

Bărbatul închis la culoare și solid zâmbi ca un uciga**ș**, arătându-**ș**i palmele în timp ce înainta spre grup. „Abur Ramaas”, î**ș**i spuse Lucy, iar ochiul său negru **ș**i rănit privi prin încăpere. „Nu poate fi altcineva”.

Marc deveni palid la fa**ț**ă **ș**i Ramaas observă, chicotind.

— Îmi place să vă aud vorbind, spuse el. A**ș**a pu**ț**in adevăr. Dar aici e cel mai pu**ț**in, zise el, arătând cu degetul spre Marc, ca o armă. Nu e de la Asocia**ț**ie. E de la *poli**ț**ie,* rosti Ramaas cuvântul, pe îndelete **ș**i grav, apoi se uită în ochii britanicului. M-ai urmărit din Croa**ț**ia. Cum ai făcut asta, poli**ț**istule?

— E**ș**ti greu de ratat, spuse Marc, după o clipă.

— Ce?, întrebă Amarah, cu fa**ț**a brăzdată dintr-odată de furie. Ce ai zis?

Apoi nu mai privi spre Marc sau Ramaas. Se uită spre Lucy. O amintire vagă îl năpădi în cele din urmă, transformându-se în furie **ș**i dezgust. Se repezi la ea **ș**i, înainte să poată reac**ț**iona, îi smulse jihabul **ș**i ochelarii fal**ș**i, făcându-i **ț**ăndări.

— Tu?!, se răsti la ea, scoț**â**nd un pistol din faldurile robei **ș**i îndreptându-l spre ea. Târfă!

— Surpriză, nenorocitule, spuse ea. **Ș**i eu care te credeam prea prost ca să î**ț**i dai seama, zise ea scoț**â**nd materialele căptu**ș**ite care îi umpleau obrajii.

— Ce?

Faptul că Amarah scosese pistolul provocă o cascadă de înjurături de la Kawal **ș**i scoase **ș**i el o armă de la curea, un Sig Sauer strălucitor, placat cu aur, care arăta mai mult ca o jucărie decât ca o armă adevărată. Îndreptă arma când spre unul când spre altul, nesigur spre cine ar trebui să o îndrepte.

— Înapoi! zise Kawal, cu ochii mări**ț**i de frică.

Amarah făcu un pas în lateral. **Ș**tia că dacă trăgea, indiferent în cine, Kawal avea să îl împu**ș**te.

— Acum devine interesant, spuse Ramaas, amuzat de întoarcerea pe care o luase situa**ț**ia.

— Spune-i băiatului să lase arma jos, spuse Amarah.

— Prostul ăsta a adus poli**ț**ia! strigă Kawal. Trebuie să îi omorâm! zise el, arătându-**ș**i din**ț**ii **ș**i mârâind. O să te omor!

Expresia lui Ramaas se schimbă cum se schimbă vântul pe mare, devenind dintr-odată aprigă.

— Atunci *fă-o*! zise el, arătând spre Sood. Arată-mi că ai voința. Bătrânul e nefolositor acum. Termină-l, dacă ai un dram de tărie.

— Ce?

Mâna lui Kawal se mișcă pe mânerul pistolului, iar Lucy rămase pe loc. Tânărul era total depășit de situație, iar bravada lui nu îl dusese nicăieri.

— Împușcă-l!, strigă Ramaas. Dar nu o s-o faci! Pentru că ești la fel de nefolositor ca el!

Kawal răbufni și începu să înjure, îndreptând dintr-odată pistolul Sig spre Ramaas.

— *Du-te naibii!* Nu îmi spui tu ce să fac, nenorocitule! Nu răspund în fața ta – pot să fac orice vreau! Acum ești în casa mea, asta e casa lui Kawal Sood și eu nu…

Amarah trase un singur glonț care trecu direct prin pieptul lui Kawal și împroșcă sânge și plămâni pe pereții de marmură și pe pilonii de aur. Tânărul se dădu înapoi, împleticindu-se și Amarah îl mai împușcă o dată, de data aceasta mortal, în partea laterală a feței.

Kawal căzu pe spate pe una dintre canapele. Creatorul de bombe țipă și fugi spre el, strângându-l în brațe șocat și înfiorat.

— Nu mai tăcea, spuse Amarah, cu dinții încleștați.

— Era obositor, fu Ramaas de acord, dispoziția schimbându-i-se din nou. Dar noi doi nu ne-am certat.

— Vreau să omor târfa și britanicul, continuă Amarah, cu nevoia de răzbunare pulsându-i în vene. Nu mă interesează afacerile tale.

— Într-adevăr, zise Ramaas, zâmbind trist la Lucy. Ți-aș rămâne dator. O problemă rezolvată, spuse el, făcând un pas înapoi, studiindu-l pe Amarah. Și te-ar și elibera, cred.

Lucy își îngustă buzele.

— Aaa, uitați-vă la voi. Ca niște ticăloși înrudiți, zise ea, gândindu-se la soluții; dacă ar fi putut să îl facă pe Amarah să *reacționeze* în loc să *gândească,* ar putea obține un avantaj de care să se folosească. Hei, dacă vreți să vă împușcați dați-i drumul, nu vă sfiiți. Nu o să vă judecăm.

Ramaas scoase un cuțit și îl aruncă pe masa împroșcată cu sânge.

— Folosește-l pe ea. Un glonț ar fi prea rapid, zise el, întorcându-se spre ușă. Oricât mi-ar plăcea să rămân, am alte priorități…

— O să muriți amândoi înainte să ieșiți din vilă, spuse Marc cu un ton rece și controlat. E o echipă de intervenții afară. Au auzit împușcăturile.

Oricine care iese și nu e ea sau eu primește un glonț între ochi.

Lucy trebui să recunoască faptul că suna foarte convingător.

— O să risc, spuse Ramaas, zâmbetul lărgindu-i-se. I-am omorât pe toți din casa asta. Încă trei cadavre nu înseamnă nimic pentru mine…

— *Kutha sala*! strigă Sood spre Amarah cu o forță și cu o îndârjire de care Lucy nu îl crezuse în stare pe bătrân.

Se ridică de jos cu o furie oarbă, cu hainele albe de bumbac îmbibate cu sângele nepotului său și cu arma aurită a lui Kawal în mâna tremurândă. Sood apăsă trăgaciul pistolului și trase.

Lucy îl văzu pe Marc sărind din fața gloanțelor și făcu și ea la fel, instinctul ei de luptă făcându-se simțit în timp ce plonjă peste altă canapea joasă. Aterizâ prost, pierzându-și respirația cu un icnet.

Ramaas reacționa de parcă ar fi fost împușcat în piept și se dădu înapoi împleticindu-se în timp ce un glonț îl nimeri în bicepsul drept, smulgându-i o bucată de mușchi.

Amarah trase în bătrân în timp ce Jalsa fugea prin încăpere și îl nimeri în abdomen. Jalsa se îndoi ca o foaie de hârtie și se prăbuși pe gresie.

În același timp, Lucy îl văzu pe Marc luând o lampă cu ulei de pe masă și aruncând-o spre capul lui Ramaas – dar, chiar și rănit, piratul războinic fu în stare să ridice o mână și să se apere de arma improvizată. Sparse lampa și urlă de durere în timp ce îi trase una lui Marc cu mâna rănită, fără să gândească. Îl nimeri cu o lovitură ca de ciocan și ea îl văzu pe Marc dându-se înapoi și căzând.

— Destul! mârâi Ramaas și privi furios spre Amarah. Fă ce vrei aici. Doar asigură-te că mor toți!

Se târî înapoi, ținându-se cu mâna liberă de rană ca să oprească sângerarea.

Lucy se ridică în timp ce Amarah se întoarse spre ea, cu cuțitul pe care îl lăsase piratul războinic în urmă.

— Rândul tău, spuse ea.

Capitolul 15

— Pun pariu că ai visat la asta, nu?, întrebă Lucy, cu un ton batjocoritor. Noapte după noapte, în cutia aia de chibrit unde te-a băgat CIA?, zise ea, lingându-și buzele provocator. Merge cum ai crezut?

Amarah se încruntă, înfuriat de tonul ei.

— O să te fac să taci.

Cunoștea genul lui până la ultimul detaliu, genul care credea că femeile sunt făcute ca să fie bătute sau folosite, care își ascundea ignoranța și cruzimea după cuvinte ca „valori" sau „onoare" ca să ascundă faptul că erau doar niște nenorociți. Culoarea, convingerile sau religia nu aveau loc acolo. Unii oameni doar *urau.*

Și asta însemna că putea să îl manipuleze. Lucy se uită la lama zimțată pe care el o răsucea în mâna dreaptă.

— Vrei să mă înjunghii, uriașule? Crezi că poți să faci față?

El își pierdu cumpătul și se repezi spre ea. Lucy se retrase. Îi urmări mișcările, căutând tipare sau puncte slabe.

Dacă Amarah ar fi fost deștept, ar fi optat pentru calea cea mai scurtă și ar fi împușcat-o pe loc. Dar el probabil își petrecuse fiecare zi din închisoare căutând modalități să se răzbune pe fata slabă și închisă la piele din Queens care îl băgase acolo. Voia să o taie și să dureze mult.

Amarah mârâi și își schimbă tactica, schimbându-și strânsoarea ca să înjunghie de jos. Lucy nu îl lăsă. Înaintă spre el, intrând în raza lui de acțiune ca să micșoreze distanța dintre ei și îl lovi cu putere cu pumnul în piept. Apoi îi dădu o lovitură care trebuia să îl dezarmeze, dar Amarah mai gândea suficient ca să o devieze și se dădu înapoi.

Lucy înjură în gând. Nu putuseră să ia nicio armă cu ei când plecaseră din Suedia și se simțea vulnerabilă. Dacă ar fi schimbat rolurile, Amarah ar fi avut două gloanțe în el deja, dar avea să o ia pe calea lungă.

Teroristul se năpusti din nou asupra ei, încercând să o înjunghie și Lucy ridică mâinile ca să îl blocheze – dar o fentă. Amarah mânui cuțitul cu dexteritate și o lovi tare cu mânerul masiv, rănind-o de-a lungul pometelui. Junghiuri de durere îi săgetară capul și își pierdu echilibrul.

Era prea aproape de perete, în pericol să piardă teren. Când își dădu

seama, era deja prea târziu să acționeze. Amarah înșfăcă pliurile groase din rochia ei și o împinse înapoi. O trânti de pervazul uneia dintre ferestrele deschise și simți șipcile de lemn rupându-se de umerii ei, sub forța impactului.

Lucy căzu pe spate, pe fereastră, prinzându-l pe Amarah și trăgându-l după ea în timp ce cădea în lumina galbenă și strălucitoare a soarelui de afară.

Aterizară pe veranda întinsă, pătrată, care umbrea o parte din piscina lui Jalsa Sood de căldura zilei. Cadrul de lemn trosnea sub greutatea lor.

Amarah era deasupra lui Lucy, ținând-o jos în timp ce apăsa cuțitul de gâtul ei. Ea îl împingea cu ambele mâini. Tot ce putea vedea era silueta neagră a capului lui înconjurată de lumina soarelui și linia lamei cuțitului, uimitor de strălucitoare, ca o oglindă. Vârful lamei îi apăsa pielea gâtului acolo unde o atingea.

*

Totul era încețoșat și dureros. Cel puțin, asta simți Marc în timp ce își reveni și se mișcă pe plăcile reci de marmură. Trecu prin momente de agonie în timp ce se chinuia să redevină conștient. Avea în gură un gust de cupru și deja își putea simți partea laterală a feței începând să îi înțepenească acolo unde fusese lovit.

Auzi în jurul lui un sunet lichid, șuierător care când urca când cobora, iar Marc își încleștă mâna pe piept, speriat că lovitura ca de tren de la Ramaas îi rupsese ceva la plămâni. Apoi își dădu seama că sunetul nu venea de la el și se liniști, îndreptându-se spre zgomot.

Luptând cu amețeala, privirea lui Marc începu să se recentreze. Lumina puternică a soarelui inunda încăperea printr-o fereastră din spatele lui, bucăți sparte de lemn fiind împrăștiate în jur. Privi în încăpere, Lucy nu mai era și încăperea – în acel moment lipsită de orice umbră din cauza luminii soarelui – era plină de mobilă spartă și sânge.

Kawal Sood era mort, prăbușit, cu capul și spatele pline de sânge, iar bunicul lui încerca să se țină de el, de parcă s-ar fi temut că cineva i-ar despărți.

Hainele albe ale lui Jalsa Sood deveniseră roșii în timp ce rana mortală din abdomenul său sângera. Bătrânul plângea și se forța să respire.

Marc se îndreptă spre el. Pistolul Sig Sauer al lui Kawal, pătat de sânge, stătea uitat între ei, pe gresie.

— Băiatul meu, zise Jalsa plângând, mângâind capul mutilat al lui Kawal. Băiatul meu e mort. Eu l-am omorât. Eu i-am omorât pe amândoi.

Simți o mică scânteie de durere pentru Sood, înainte ca o voce interioară să îi aducă aminte de un adevăr. „Pe mâinile lui e mult mai mult sânge. Sood culege roadele unei vieți clădită pe violență”.

Marc ridică arma, cântărind-o în mână.

— Ce ai făcut pentru el, Jalsa? Ce ai făcut pentru Ramaas?

Sood își ridică privirea, dar ochii lui erau încețoșați de durere. Mâna îi căzu în poală.

— Știam că aveam să mor. *Timpul.* Dar nu Kawal. Nu el.

Marc se aplecă, înăbușind orice emoție care încerca să iasă la suprafață.

— Unde e dispozitivul?

Mâna bătrânului țâșni în sus și îl apucă de guler, sângele pătându-i cămașa lui Marc în timp ce bătrânul îl trăgea mai aproape. Spumă roz se aduna la colțurile gurii lui Sood în timp ce vorbea.

— Cilindrul, zise el, trebuind să împingă cuvintele printre înghițituri mari de aer. Drept. Nouă… Nouă tije.

— Nu știu ce înseamnă… începu Marc.

Dar Sood deja se stinsese.

•

O picătură roșie apăru acolo unde cuțitul îi atingea gâtul lui Lucy, iar Amarah mormăi de frustrare în timp ce încerca să bage lama în ea. Mâinile lor erau încleștate în jurul mânerului cuțitului; ambii se luptau din toate puterile să reziste. Nevoia de răzbunare și dorința de viață erau perfect echilibrate, dar egalitatea nu putea să dureze la nesfârșit.

Amarah scoase un mârâit surd și își spori presiunea neînduplecată cu un impuls din omoplați, făcând mușchii antebrațelor lui Lucy să tremure de efort. Apoi, dintr-odată, barele de lemn care țineau pânza groasă a verandei se dezintegrară și în cele din urmă se rupseră în jumătate. Toată partea frontală a platformei cedă și se rupse, aruncându-i pe amândoi în adâncurile piscinei de dedesubt.

Lucy se smulse din strânsoarea lui Amarah în timp ce se loviră de suprafața apei și se scufundară. Lucy se învârti în timp ce se scufunda, aruncându-și pantofii din picioare și lovind cu picioarele fundul piscinei. Apa era murdară și îi era greu să înoate pentru că rochia neagră i se agăța de corp. Materialul o trăgea în jos și ea împinse resturile din veranda

dărâmată, bâjbâind spre suprafață.

O siluetă întunecată se ivi în calea ei și ea o împinse din reflex. Silueta se dovedi a fi un arab într-un costum. Ochi inexpresivi se holbau la ea, de pe o față palidă de la atâtea zile de stat în apă.

Mai erau și alții acolo, cu ei. Numeroase cadavre pluteau în piscina ornată. Scârbită, Lucy își croi drum printre bărbații morți și ajunse la suprafață, scuipând apă înroșită din gură. Se întoarse, încercând să se orienteze, dar oriunde privea erau corpuri care pluteau.

„I-am omorât pe toți din casa asta". Cuvintele lui Ramaas îi răsunară în minte. „Încă trei cadavre nu înseamnă nimic pentru mine". Nu mințise. Piscina și terasa însorită din jurul ei fuseseră transformate într-un mormânt colectiv.

Amarah țâșni din apă în spatele ei, încă ținând într-o mână cuțitul de oțel și ea văzu lumina soarelui sclipind în lamă. Lucy țâșni înainte, spre suprafața apei, spre o scară mozaicară care ducea afară din apă și puse o mână pe balustrada de crom când fuse trasă violent înapoi.

Teroristul era încă în apă până la talie și o înșfăcase de haine, înfășurându-și materialul în jurul încheieturii. Amarah îl smuci cu toată puterea de care fu în stare, iar Lucy se apucă de balustradă, strigând de mânie. Încercă să o înjunghie cu cuțitul, dar lama împunse aerul, la câțiva centimetri de spatele ei expus.

Apoi cineva o strigă și se întoarse, zărind o siluetă pe rămășițele verandei ruinate.

Marc avea pistolul aurit al lui Kawal în mână și trase două gloanțe, unul după altul. Primul nu nimeri, dar al doilea îl nimeri pe Amarah în umărul drept. Acesta țipă și se răsturnă în piscină, căzând cu forță, pierzându-și cuțitul și dând drumul hainelor lui Lucy.

Eliberată dintr-odată, parcurse ultimii metri afară din apă și ajunse pe terasă. Gustul îngrozitor al apei îmbâcsite îi năpădi gâtul și nările și vru să vomite.

Marc coborî de pe veranda pe jumătate distrusă și fugi spre ea, ferindu-și ochii de lumina soarelui.

— Ești bine? Adică, l-am văzut cu cuțitul, am crezut…

— Dă-mi-l, interveni Lucy, smulgându-i pistolul placat cu aur din mână și întorcându-se spre piscină.

Cu o mână atârnându-i nefolositoare pe lângă corp, Amarah se îndrepta

spre marginea piscinei, apucându-se de ea. Lucy nu ezită. Trase un glonț în inima bărbatului, omorându-l pe loc. Corpul lui Amarah se răsturnă pe spate și se scufundă într-un vârtej din ce în ce mai mare și roșiatic.

— La naiba, spuse Marc. Mmm, bine.

— Nu aveam de gând să îl las să țină un discurs.

Lucy mușcă și sfâșie rochia abaya neagră și largă până ce în cele din urmă își dădu jos haina îmbibată cu apă, lăsând să se vadă pantalonii uzi și tricoul de dedesubt.

— Nu credeai că o să îl predăm înapoi la CIA după ce terminam cu el, nu?

— Da, recunoscu el. Într-un fel.

— Așa e mai ieftin decât cu avionul, spuse ea întorcându-se și privind în depărtare. Și nu poți să îmi spui că nu credeai că asta urma.

Marc dădu din cap sumbru.

— Nu te contrazic aici.

— Mulțumesc pentru ajutor, spuse Lucy, oftând.

Se abținu să îi sugereze ca data următoare ar trebui să țintească mortal, amintindu-și că pentru el nu era așa ușor, își alungă acel gând și scoase magazia pistolului Sig.

— Au mai rămas doar patru. *La naiba.* Unde e Ramaas?

Zgomotul unui pistol-mitralieră străpunse aerul, urmat la scurt timp de un motor puternic.

— Uite răspunsul tău, zise Marc, arătând spre garajul de la parter. Hai!

•

Zgomotul gutural al unui V8 cu compresor răsună în atelierul lui Sood în timp ce își croiau drum prin el, adăpostindu-se în spatele stâlpilor de susținere și ale rafturilor încărcate cu piese auto. Marc văzu o bancă de lucru care fusese abandonată în grabă, cu unelte împrăștiate pe podea și cu un taburet într-o parte. Orice pregătise Brutarul pentru Ramaas era pe cale să fie luat și dacă le scăpa în acel moment, singura lor șansă de a îl prinde pe piratul războinic ar fi fost risipită.

Marc se uită în jur după ceva care putea fi folosit pe post de armă și se opri asupra unei răngi de un roșu aprins, de pe un cufăr cu unelte. La celălalt capăt al atelierului erau două uși pe jumătate deschise care duceau în garajul propriu-zis. Marc putu vedea doar puțin din ce era de partea cealaltă a lor, zărind siluetele elegante ale mașinilor ascunse sub huse

negre, de praf, antistatice. Se retrase când văzu trecând un bărbat chel cu un Uzi.

— E aici?, întrebă Lucy în șoaptă și ridică pistolul auriu Sig, cu degetul pe garda trăgaciului.

Marc auzi sunetul unui portbagaj închizându-se și motorul porni din nou. Din interiorul garajului se auzeau voci într-o limbă pe care nu o recunoscu, răsunând prin pereți și dădu din cap.

— Pleacă, spuse Lucy. Trebuie să mergem! zise ea, trăgând o gură de aer și deschizând ușa cu piciorul.

Marc împinse cu umărul ușa de lângă el și o urmă.

— Nimeni nu mișcă! strigă Lucy, luând-o înainte cu pistolul.

O mașină care semăna cu un glonț art-deco aștepta la ușa garajului, joasă, sport și cu botul lung, cu două uși, o emblemă Mercedes-Benz mare și uși care se deschid în sus, ca niște lame de topor. Ramaas era deja la volanul mașinii SLR McLaren și o parte din Marc îl admira pentru alegerea pe care o făcuse când se hotărâse ce mașină să fure din colecția lui Sood. Un bărbat era pe jumătate ieșit pe ușa pasagerului, ținând o pușcă mică.

Alți doi oameni ai piratului războinic luau altă mașină – un BMW Z4 – și Marc îl văzu pe bărbatul chel cu Uzi deplasându-se, fără a ține seama de avertizarea lui Lucy. Pistolul-mitralieră se auzi din nou și ploaia de gloanțe găuri ușile atelierului și îi făcură să se adăpostească.

Motorul SLR-ului se auzi și mașina demară și ieși pe asfalt chiar dacă ușa nu se închisese complet. Mai multe împușcături veniră dinspre cei din Z4 în timp ce accelerară și îl urmară pe Ramaas afară, la lumina zilei.

Lucy alergă spre ușa garajului și ridică pistolul Sig, ținându-l cu ambele mâini, dar se răzgândi în ultimul moment și privi Z4-ul dispărând după fântâna de piatră foarte sofisticată din curtea vilei.

— Trebuie să mergem după ei!

— Sunt cu mult înaintea noastră, spuse Marc, înșfăcând husa de praf de pe cea mai apropiată mașină.

Mai erau alte câteva mașini pe rampe sau parcate în colțurile garajului, dar nu avea timp să aleagă sau să compare mărcile. Trase husa de pe un Audi S5 de un albastru metalic și se așeză pe locul șoferului, luându-și ochelarii de soare murdari dintr-un buzunar. Lucy luă cheile de pe un suport de pe perete și i le aruncă în poală în timp ce sări pe locul pasagerului.

— Pornește! se răsti ea și Marc băgă mașina în viteză, țâșnind din garaj,

cu cauciucurile scârțâind zgomotos. Audi-ul răspunse repede și Marc se învârti în jurul fântânii și acceleră spre intrarea principală. Ușile erau deschise în timp ce goneau, iar Lucy arătă cu degetul ceva care se vedea vag înaintea lor.

— Acolo este Beemer-ul…

— Îl văd, spuse Marc, concentrându-se doar pe drum în timp ce accelera.

— Mai repede, spuse Lucy, coborând geamul, vântul fierbinte biciuind interiorul S5-ului. Trebuie să fiu mai aproape. O să îl spulber.

Marc schimbă repede vitezele și zbură pe autostrada cu trei benzi. Trecură cu viteză pe lângă ziduri joase de ciment în timp ce intră pe Strada First Al Khail și continuă să accelereze pe lângă indicatoarele unui district rezidențial scump, numit Lakes. Numele i se păru ciudat lui Marc, făcându-l să își imagineze un sat englez pastoral mai degrabă decât gazon plantat artificial în mijlocul deșertului.

În față, zări BMW-ul roșu între două dube albe și se uită în fața lui, încercând să vadă mașina argintie.

— Ratații din mașina cealaltă nu sunt o prioritate, spuse Lucy, gândindu-se la același lucru. Trebuie să urmărim Mercedesul și să nu îl pierdem.

— Ușor de zis, răspunse Marc. Nu și la fel de ușor de făcut, totuși. SLR-ul acela are șase sute de cai putere sub capotă. Dacă dăm de un drum drept, l-am pierdut.

— Atunci grăbește-te, răspunse ea.

— Am înțeles.

Depăși una dintre dube pe partea din interior și văzu ceva roșu strălucitor în timp ce BMW-ul ajunse lângă ei și rămase în urmă, dispărând după Audi. Șoferul nu îi văzuse și reacționase mult prea încet ca să îl ajute pe Ramaas.

Cum drumul o lua la dreapta, Marc coti și continuă să accelereze. BMW-ul putea doar să accelereze să îi ajungă, ceea ce le dădea lui Marc și Lucy o mică șansă să ajungă lângă SLR înainte să fie prea târziu.

În partea dreaptă a șoselei se aflau peluzele conturate impecabil ale unui teren de golf, iar în partea stângă zeci de blocuri-turn de marmură de înălțau în zare, luminate de razele dimineții. Lumina soarelui scoase la iveală și altceva; o sclipire argintie chiar înaintea lor.

Mark smuci volanul și roțile Audi-ului scârțâiră pe asfalt, tăind calea altor șoferi care claxonară. Îi ignoră și se strecură în spatele SLR-ului.

Cealaltă mașină încetini în timp ce se apropie de intersecție, dar Marc nu făcu la fel, bazându-se pe sistemul de tracțiune al Audi-ului ca să nu îi piardă la curbă.

O luară pe un pasaj de deasupra celor șaisprezece benzi de pe autostrada Sheikh Zayed care se bifurca în centrul Dubaiului, iar drumul se bifurcă exact când Ramaas își dădu seama că era urmărit. SLR-ul ieși din intersecție și începu să accelereze.

— Du-mă aproape de el! strigă Lucy din nou, sprijinind pistolul aurit de cadrul ușii.

Dar Marc deja abordase altă variantă.

— Ține-te! strigă el și ținti cu partea dreaptă a Audi-ului, spatele mașinii.

Cele două mașini se ciocniră cu un zgomot puternic. Mașina argintie derapă și se redresă, înainte de a trece prin fața Audi-ului, spre altă bandă care ducea spre autostrada mare pe lângă care tocmai treceau.

Marc apăsă accelerația și ajunse SLR-ul din nou, de data aceasta făcând mașina să derapeze din nou, lucru care nu îi mai permise lui Ramaas să se redreseze total. Mașina fu trimisă pe altă bandă și lovi din lateral un SUV gri, făcând și mașina 4x4 să piardă controlul. În timp ce SLR-ul dădu înapoi, Lucy trase un glonț care lovi geamul de pe partea pasagerului, spărgându-l într-o ploaie de cioburi.

Marc se aplecă în față pe scaun, de parcă acest lucru i-ar mai fi dat un pic de viteză, și se îndreptă din nou spre cealaltă mașină. O parte din bara de protecție din față a Audi-ului atârna pe asfalt, când Marc intră în el pentru a treia oară. Bara spartă se desprinse și căzu, dar impactul rupse și o parte din bara de protecție din spate a mașinii și îi deschise încuietoarea portbagajului.

În timp ce mașina trecu în fața lor, portbagajul se deschise și văzură ce era înăuntru.

— *La naiba,* strigă Lucy. Sunt…?

— Da.

Înăuntru, aliniate, erau cinci valize identice de oțel. Fiecare dintre ele era o copie perfectă a celei din Exil, pe care Marc o văzuse în mâinile lui Neven Kurjak.

„Care dintre ele e?” Inevitabila întrebare se formă pe buzele lui Lucy, dar nu apucă să o rostească. Virajul SLR-ului direcționă o roată peste banda de

avertizare sonoră pentru încetinire de pe marginea autostrăzii înainte ca Ramaas să recâștige controlul asupra mașinii, dar nu înainte ca săltatul și virajele mașinii să facă una dintre valize să sară din portbagaj, în calea mașinilor care se apropiau.

Marc înjură și călcă frâna, virând cu disperare ca să evite valiza care aterizase pe asfalt.

Lucy întoarse capul să vadă încotro se îndreaptă valiza. Simți un fior brusc de panică în stomac în timp ce valiza ricoșă de o șină de ghidare și ajunse fix în calea unui camion de marfă care accelera pe banda exterioară.

Ea vru să închidă ochii, terifiată instantaneu că o scânteie albă care avea să sfârșească lumea ar fi următorul lucru pe care avea să îl vadă, dar apoi camionul trecu peste valiză și o turti, împrăștiindu-i piesele sparte de-a lungul șoselei.

— Deci nu aia e, reuși Marc să spună, răspunzând la întrebarea ei neterminată. La naiba…

— Adu-mi aminte să îmi iau lenjerie curată după asta, strigă ea.

În fața lor, mașina argintie schimba din nou benzile, spre linia de metrou suspendată care se întindea în lateralul șoselei. Autostrada era ca un canion înconjurat de o puzderie de blocuri turn strălucitoare, în întregime din sticlă albastră și piatră de culoarea nisipului și se întindea în zare ca o panglică neagră. Dacă Marc avea dreptate – și de obicei avea – Mercedes-ul elegant avea să îi lase în urmă în scurt timp.

Lucy cântărea pistolul din mâna sa. „Încă trei gloanțe”. Trebuia să valorifice fiecare glonț.

— Du-te lângă ei!

Marc dădu din cap și schimbă viteza, îndreptându-se spre mașină. Lucy tot aștepta ca mașina lui Ramaas să acționeze turbina și să o ia la goană, dar nu o făcu. Apoi își dădu seama de ce.

Bărbatul pe care îl văzuseră în garajul lui Sood, cel cu pușca, ieși pe geamul spart din dreptul pasagerului. Se ținea de capota mașinii, îndreptându-se spre partea din spate și Lucy își dădu seama că încerca să închidă portbagajul deschis.

În timp ce mașina lor se apropia, bărbatul cu față de copil închise. portbagajul și se uită înapoi, la Lucy. Mâna îi coborî spre centură și ea își dădu seama că voia să ia o armă.

Pentru a doua oară în acea zi, acționa fără ezitare. Lucy ieși pe geam în

aerul care biciuia șoseaua. „Două vehicule în mișcare, distanță mică, aer uscat, un glonț de 9 mm”. Toate acestea trecură prin mintea ei într-o fracțiune de secundă. Pistolul Sig i se zgudui în mână, iar sunetul împușcăturii fu înghițit de vânt. Pe pieptul tâlharului apăru o pată roșie și acesta începu să atârne de partea laterală a mașinii.

Lucy întoarse capul să ia o gură de aer și când reveni, silueta de pe scaunul șoferului se mișca, împingând corpul tâlharului. Bărbatul rănit încă încerca să intre înapoi, când Ramaas îl împinse afară cu totul.

— La naiba!

Marc apăsă frâna din nou și mașina coti.

Ramaas folosi momentul ca să accelereze. Mercedesul începu să câștige teren în timp ce treceau de port și blocurile turn din jurul lor începură să se împuțineze. Lucy aruncă o privire la vitezometrul Audi-ului. Acul era deja la nouăzeci și urca, dar Mercedesul tot câștiga teren.

— Nu o să îl prindem niciodată cu mașina asta, mormăi britanicul.

— Sunt deschisă oricăror sugestii, începu ea.

Dintr-odată, Marc se uită în lateral și văzu ceva în oglinda laterală a Audi-ului. Lucy privi în aceeași direcție și văzu BMW-ul roșu și decapotabil venind repede din lateral, cu faza lungă, orbitoare. Bărbatul chel cu Uzi-ul era pe locul pasagerului și îi ținteа, în timp ce Z3-ul mergea cu aceeași viteză.

— Marc… îl avertiză Lucy, dar el nu păru să o audă. Marc?, strigă ea la el. *Dane!*

El apăsă pe frână în timp ce tâlharul cu Uzi-ul trase o rafală de gloanțe, iar pozițiile celor două mașini se inversară. Gloanțele ratară locul pasagerului, dar Lucy văzu pe metalul albastru al capotei Audi-ului mai multe urme argintii de gloanțe, în timp ce loviră partea din față a mașinii.

Marc mișcă volanul de la stânga la dreapta și invers, ca să vadă ce se întâmplase.

— Cred că poate a lovit ceva important, strigă el peste vuietul vântului. Parcă nu mai ține…

În față era un grup de camioane care mergeau încet, pe benzile din mijloc. Marc găsi o cale să se strecoare între două dintre ele, în timp ce BMW-ul încercă să încetinească și să meargă din nou paralel cu ei. Bărbatul chel trase altă rafală de gloanțe, dar erau deja după camion și gloanțele loviră partea din spate a acestuia, fără să îi atingă.

— Nu pot să îl împușc cât timp e pe partea cealaltă, se plânse Lucy.

Marc se uita fix înainte.

— Îl pierdem pe Ramaas, se răsti el. Nu avem timp de pierdut!

•

— Mai repede, mai repede! strigă Bidar la Guhaad, nerăbdător, în timp ce scotea o magazie goală din pistolul-mitralieră și băgă una nouă în locul ei. Mai repede ar fi mai bine!

Guhaad se încruntă. După ce aveau să termine, urma să îl pedepsească pe Bidar și să îi aducă aminte cine era la conducere. Studie drumul din jurul lor, atent să vadă mașina albastră când avea să iasă de după unul dintre camioane. Ieșeau din oraș deja, peisajul din jurul lor se aplatiza în timp ce blocurile turn scumpe și fastuoase făceau loc șantierelor de construcții și macaralelor. Indicatoarele în engleză și arabă suspendate deasupra autostrăzii le sugerau că mergeau în direcția corectă; aria industrială Jebel Ali Free Zone era la câțiva kilometri înainte și acolo se aflau niște drumuri nesemnalizate și clădiri care nu apăreau pe hartă. Odată ce pătrundeau acolo, ar fi fost de negăsit.

Aruncă o privire peste umăr, căutând poliție, dar nu văzu nimic. Dacă poliția din Dubai fusese înștiințată de urmărire, încă se străduiau să îi ajungă.

— Hai, hai! strigă Bidar, luând Uzi-ul. Unde e șobolanul alb?

Dintr-odată, telefonul conectat la satelit din buzunarul lui Guhaad țârâi furios și el îl duse la ureche.

— Da, șefu'?

— Unde ești?, întrebă Ramaas.

— Urmăresc polițistul. Cel care a venit după tine.

— Nu pierde prea mult timp cu el, răspunse el. Rezolvă repede. Știu că suntem aici, nu putem să vă așteptăm. Nu trebuie să ne urmărească!

Convorbirea se întrerupse și încruntarea lui Guhaad se adânci.

— Acolo! Îl văd! spuse Bidar, arătând spre ei și țipând.

Guhaad își aduse aminte că făcuse aceleași lucru, cu mult timp în urmă, la bordul unui schiff, când văzuseră un cargo supra-încărcat în Golful Aden.

„Nu e nicio diferență", își spuse Guhaad. „Am ucis străinii acolo. O să îi ucidem aici…"

În timp ce trecură printre camioanele de marfă, Guhaad se uită înainte și văzu alt vehicul, mai mare, făcându-și loc pe autostradă. Se întinse și trase

de cureaua lui Bidar.

— Nu trage. Am o idee.

•

Rafalele din deșert biciuiau interiorul Audi-ului, aducând nisip cu ele și uscându-i gura lui Marc. El clipi sub ochelarii lui de soare de aviator și își îndreptă umerii, dorindu-și ca Audi-ul să fi avut un buton Nitro pe care să îl apese ca să mai câștige un pic de velocitate atât de necesară.

— Acolo e!, spuse Lucy.

Îndreptă pistolul în direcția BMW-ului în timp ce mașina roșie țâșni înainte dintr-odată și o luă la stânga, de-a lungul benzilor. Marc acceleră din nou ca să o ajungă din urmă, dar mașina decapotabilă dispăruse deja după un camion prăfuit cu optsprezece roți care transporta mai multe țevi de apă largi. Văzu ceva roșu în timp ce BMW-ul depăși camionul pe partea cealaltă și trecu în fața lui.

— Unde merge?, întrebă Lucy.

Marc dădu din cap, lăsându-se pe spate.

— Nu am nicio idee. O să ocolesc, să încerc să îl ajung…

La dreapta, văzu câteva clădiri în mijlocul nisipurilor – un mall uriaș la poalele unui complex hotelier în formă de poartă uriașă – și, pentru o clipă, crezu că BMW-ul avea să se îndrepte spre rampa de ieșire. Dar apoi îl văzu pe bărbatul chel stând în partea din față a mașinii în timp ce mergeau lângă camion și îndreptând arma spre șoferul automobilului mare.

Fulgere ieșiră de pe țeava Uzi-ului și focul automat spulberă parbrizul camionului și pe bărbatul fără noroc care îl conducea. Cu viteză mare și scăpat dintr-odată de sub control, automobilul devie violent și oscilația cuprinse toată lungimea remorcii, zguduind-o suficient de tare ca să ridice roțile din spate de pe asfalt.

Marc văzu și călcă brusc frâna Audi-ului până la podea.

Cabina camionului se bălăngănea în timp ce BMW-ul demară și dispăru. Automobilul oscilă și transferul de impuls a fost așa brutal că întreg vehiculul se răsturnă pe o parte și pe spate de-a lungul a patru benzi ale autostrăzii. Cablurile care țineau țevile de apă se rupseră și camionul își revărsă încărcătura fix în calea Audi-ului și a traficului din spate.

Lucy apucă din reflex mânerul de deasupra ușii în timp ce Marc rotea de volan dintr-o parte în alta, încercând disperat să își facă drum printre țevile care ricoșau, care se rostogoleau și veneau învârtindu-se spre ei. Audi-ul se

zguduia puternic. Capătul gol pe dinăuntru al unei țevi lovi partea din spate a mașinii cu suficientă forță cât să spargă ceva din trenul de propulsie și Audi-ul derapă neredresabil. Se loviră de bariera de siguranță de pe partea dreaptă a autostrăzii, cu un zgomot uniform metalic și cu airbag-urile umflate ca să atenueze impactul.

Marc se lăsă pe spate pe scaun, înecându-se cu praf și smulgându-și airbag-ul de pe față. De-a lungul autostrăzii, mașinile se ciocneau între ele și se opreau în timp ce vedeau obstacolele presărate de-a lungul autostrăzii.

Îl dureau umărul și gâtul de parcă fusese lovit de un cal. Lucy își croi drum spre el, în interiorul devastat al mașinii și tuși.

— Ieși afară.

— Da.

Marc forță ușa șoferului și ieșiră din Audi-ul avariat. Sub el deja se aduna benzină și aburi albi șerpuiau de sub capotă.

— Am ratat, spuse el cu un glas gros.

— Poate nu… zise Lucy.

La câțiva metri distanță, un pod pietonal de sticlă trecea peste drum, făcând legătura cu mall-ul și cu o stație de metrou care semăna cu un cocon de molie uriașă suflate cu bronz. Era nepotrivit acolo, cu aproape nimic altceva în jur, dar complexul aștepta pur și simplu ca deșertul care îl înconjura să facă loc mai multor case, blocuri turn și mai multor bani.

Un tânăr atletic cu uniforma închisă a poliției din Dubai se îndreptă alergând spre ei, cu îngrijorarea pe față.

— Sunteți bine?

Marc dădu din cap obosit și aruncă o privire spre aglomerația de pe drumul care se întindea înaintea lui.

— O, nu. Trebuie să raportez asta, spuse tânărul polițist, înaintând spre piciorul podului.

În umbra acestuia erau mai multe mașini. Câteva din nelipsitele SUV-uri de un alb ca de os care împânzeau străzile orașului erau grupate lângă o mașină aerodinamică, sclipind în aerul cald. Oamenii care se adunaseră în jurul ei se uitau la accident.

Dar mașina… Mașina era joasă și agilă chiar și când stătea pe loc și Marc clipi nedumerit.

— La naiba, aia e o…?

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Lucy uitându-se la el în timp ce își

scutura praful de pe piept și de pe față. Închide gura. E doar o simplă mașină.

Simpla mașină era un Bugatti Veyron verde cu alb și arăta de parcă fusese proiectată să meargă pe orbită și înapoi mai degrabă decât pe asfalt. Marc auzise că departamentul de poliție din Dubai avea un stoc de mașini scumpe la patrulare, dar nu crezuse decât pe jumătate.

— Hei! zise el, revenind în prezent în timp ce întinse mâna și o puse pe umărul polițistului.

La fel ca mașina, tânărul era bine făcut.

— Era o mașină argintie SLR McLaren, cred că ați văzut-o pe aici adineauri… Și un BMW roșu decapotabil…

Polițistul dădu din cap.

— Asta raportam. Am primit apeluri în legătură cu niște focuri de armă lângă port, zise el privind din nou dezastrul de pe autostradă. Dar asta… Ne trebuie ajutor!

— Fără îndoială, spuse Lucy. Numai că în mașina argintie este un suspect de terorism. Trebuie să mergi după el.

— Un terorist?

Marc dădu din cap.

— Suntem agenți Europol sub acoperire, minți el, spunând primul lucru care îi trecu prin minte. Îl urmărim din Europa de Est.

— Și cu fiecare secundă petrecută aici, ajunge tot mai departe, zise Lucy, făcând semn spre Veyron. Amicul meu se uită la ea de parcă ar vrea să se căsătorească cu ea, deci cred că asta înseamnă că e rapidă. Înțelegi unde vreau să ajung?

Polițistul ridică mână și deveni rigid.

— Mașinile astea nu sunt folosite la urmăriri, răspunse el într-un mod mecanic care îi sugeră lui Marc că nu era prima oară când dăduse acest răspuns. Sunt doar pentru imagine. Pentru relațiile publice, zise el, trăgând o gură de aer. Dacă sunteți cine spuneți că sunteți, arătați-mi legitimațiile și o să…

— O să raportezi?, se răsti Lucy, iar Marc o văzu dezlănțuindu-se. *Nu.* Dă-mi cheile.

Polițistul pufni.

— Nu fac așa ceva…

Tăcu dintr-odată când văzu pistolul Sig Sauer apărând din senin și

atingându-i pieptul. Oamenii din jur, care priveau scena, văzură arma și fugiră panicați.

Marc ridică din umeri.

— Ar fi bine să faci ce zice, amice.

— Nu există chei, insistă polițistul. Mașinile funcționează pe baza unui sistem de cipuri auto ID. Doar noi putem să le conducem.

Tânărul se mișcă, încercând să ascundă ceva, iar Marc îi prinse mâna, ridicând-o. Purta în jurul încheieturii o brățară neagră de plastic, ca o brățară fitness.

— Un cip ca ăsta?

— Nu, insistă el, împotrivindu-se strânsorii lui Marc.

Când Lucy vorbi din nou, vocea îi fu rece ca gheața.

— Valorează mașina asta mai mult ca viața ta?

— Va… valorează opt milioane de dirhami! se scăpă el.

Lucy armă percutorul pistolului.

— Atât valorează viața ta?

Fața tânărului polițist se făcu albă ca varul și își scoase fără tragere de inimă brățara, punând-o în palma lui Marc.

— Știți ce faceți? Avem legi foarte stricte aici. Înțelegeți care va fi pedeapsa voastră?

— O să riscăm, spuse Lucy, împingându-l înapoi cu pistolul. l-ai și arma.

Marc smulse pistolul din teaca polițistului.

— Dacă te face să te simți mai bine, am spus adevărul în legătură cu teroristul.

— Singurii răufăcători pe care îi văd sunteți voi, răspunse polițistul.

— O să încerc să o aduc înapoi întreagă, spuse Marc și fugi spre mașină, cu Lucy urmându-L

Deschise ușa mașinii și nu reuși să mascheze un zâmbet slab.

Lucy îi aruncă o privire furioasă, acidă, peste caroseria Veyron-ului.

— Nu te mai bucura, spuse ea cu severitate.

— Pune-ți centura, răspunse el în timp ce apăsă butonul de pornire. Și *ține-te.*

Capitolul 16

— Asta e o mașină de poliție?

Lucy se afundă în scaunul pasagerului și se bucură de pielea neagră cu care era îmbrăcată pe interior.

— Pantofii mei cei mai buni nu arată așa bine, zise ea, dând din cap și încruntându-se. Jur, acest oraș e ca Disneyland-ul miliardarilor…

— Și încă ceva. Pornim, zise Marc, atingând brățara RFID de modulul de blocare din spatele volanului și mașina porni de pe banda de refugiu de parcă ar fi fost făcută din mercur lichid.

Apăsă constant pe accelerație și Veyron-ul răspunse cu zgomotul motorului, pe măsură ce turația creștea.

Lucy trebui să admită, era o piesă fină. Mașinile pe lângă care treceau ca vântul părea că abia se mișcau. În alte împrejurări s-ar fi bucurat mai mult de plimbare, dar în acel moment tot ce conta era că era *rapidă,* că îl putea ajunge pe Ramaas înainte să ia decizia să iasă de pe autostradă și să fugă.

— Trebuie să fie un sistem de localizare pe aici pe undeva… spuse ea, aplecându-se înainte, căutând sub bord și lângă picioare.

Găsi o cutie neagră sub scaun, deplasată, rezemată de tapițerie.

— Stai, am găsit-o. Nu mai contează.

Lucy folosi mânerul pistolului lui Kawal ca să o deschidă și scoase GPS-ul dinăuntru.

Marc găsi butonul și porni luminile și sirena Veyron-ului.

— Ce zici? Sirene?

— O să ne vadă venind, răspunse ea.

— Oricum o să ne audă cu motorul ăsta, o contrazise el și le opri.

Strângând ferm volanul, Marc încetini ușor.

O voce nervoasă izbucni la radioul încorporat în bord, iar Lucy o reduse la tăcere, rotind un buton.

— Dacă polițiștii locali nu erau pe urmele noastre până acum, de acum sunt sigur, Dane. Spune-mi că te descurci cu mașina.

— Am mai condus una.

— Da?

— Bine, condus e mult spus. Mai mult, *am stat lângă una.* Dar m-am

prins. E cool.

Goniră printre două camioane care transportau apă și care păreau să nici nu avanseze, iar Lucy privi cu coada ochiului vitezometrul analog cum atinge fără efort o sută șaizeci de kilometri pe oră și continuă să urce.

Privi înapoi, prin geamul din spate de mărimea unei fante, văzând drumul din spatele lor. Nu era sigură, dar, departe, pe cer, i se păru că era un elicopter.

— Dă-mi arma pe care ai luat-o, îi ordonă ea.

— În buzunarul de la jachetă, îi spuse Marc, nevrând să ia mâinile de pe volan nicio secundă la așa o viteză.

Lucy luă arma semiautomată și o verifică. La fel ca și mașina, arma polițistului era impecabilă. „Dar, la fel ca mașina, nefolosită niciodată la nervi", gândi ea.

— Țintă, spuse Marc. Un Z3 roșu, pe banda din mijloc, vine repede.

Ea rânji, ținând arma într-o mână și pistolul Sig Sauer aurit în cealaltă.

— Îl aranjăm?

Marc trebui să încetinească pentru a fi sigur că nu îl depășesc.

— Fă-o repede. Tot trebuie să ajungem SLR-ul înainte de următoarea intersecție.

— E tare, repetă ea, dar cuvintele se pierdură în zgomotul brusc al vântului care pătrunse în mașină după ce deschise geamul electric.

•

— Poliția…?

Guhaad văzu luminile de avertizare intermitente în timp ce mașina se ivi din traficul din jurul ei.

— Nu poliția, strigă Bidar iritat, arătându-și dinții galbeni în timp ce se zvârcolea pe scaun. Sunt ei!

Își terminase ultima porție de khat când plecaseră din vila creatorului de bombe și îl făcea nervos. El scutură Uzi-ul în mână.

— Trebuie să îi omor de două ori, frate!

Guhaad se uită în jur. Erau pe o porțiune liberă de autostradă, cu nimic altceva în afară de opt benzi de asfalt între cele două mașini. Deveni încordat. De data aceasta nu își permiteau să greșească. Apucă ferm volanul.

— Nu rata! strigă el, pițigăindu-și vocea ca să se audă peste zgomotul motorului.

Bidar râse cu sălbăticie în timp ce se aplecă în față pe scaunul pasagerului, strângând la piept pistolul-mitralieră.

— Hai! strigă el în bătaia vântului.

Mașina de curse verde cu alb veni spre ei, mișcându-se ca un pește în apă, iar Guhaad zări dinăuntru fața unei femei cu piele închisă, privindu-l cu răceală. Avea în mâini un pistol auriu.

— Acum, Bidar! Acum!

Strigând, Bidar țâșni pe ușa pasagerului și se aplecă spre partea din spate a BMW-ului, ținându-se cu o mână de spătarul scaunului pasagerului ca să aibă echilibru, iar cu cealaltă ținând Uzi-ul îndreptat spre mașina de poliție. Râdea.

Guhaad își îndreptă privirea din nou spre drum, dar văzu cu colțul ochiului țeava dublă a pistolului auriu sclipind cu jumătate de secundă înainte ca Bidar să apese pe trăgaci. Apoi, după o clipă, fața lui Guhaad fu stropită cu sângele fierbinte care țâșnea din rănile de pe pieptul lui Bidar.

Râsul lui Bidar se transformă în urlet și se aplecă înainte, căzând peste șofer. Mâna în care avea arma se contractă într-un spasm involuntar, îndreptând Uzi-ul în jos. Arma se descărcă cu zgomot, împroșcând carcase de alamă și descărcând muniția care îi mai rămăsese în magazie în spatele BMW-ului, găurind șasiul și cauciucurile.

Guhaad simți cum mașina îi scapă de sub control. Aceasta se cutremură și scoase un zgomot asurzitor înainte să vireze brusc și necontrolabil spre banda de refugiu. Nu putea vedea bine, nu cu sângele lui Bidar pe el și cu bărbatul pe moarte prăbușit. Încercă să frâneze dar apăsă pedala fără niciun rezultat de podeaua mașinii. Încă încerca să se redreseze când BMW-ul ieși de pe autostradă și intră într-un șanț cu pietriș.

— L-ai nimerit?, întrebă Marc.

Lucy se întoarse în scaun, punând pistolul strident de aur la picioare.

— Poate, recunoscu ea. A ieșit de pe autostradă.

— Nu pot să mă întorc să verific, spuse el, arătând cu degetul spre GPS-ul prin satelit din bordul Veyron-ului. Ne apropiem de ieșire.

Pe ecranul digital apăru altă intersecție, cu drumuri ramificându-se dinspre autostradă spre o zonă cunoscută ca Extensia, o proprietate industrială extinsă care făcea parte din zona liberă economică din jurul portului Jebel Ali.

Ea își îndreptă privirea și Marc își dădu seama că ochiul ei ager de

lunetistă le zărise ascunzătoarea.

— Este el? Văd ceva argintiu la ora unu.

În timp ce Lucy rosti cuvintele, lumina soarelui se reflectă pe un obiect metalic strălucitor din depărtare și Marc acceleră de-a lungul benzilor ca să îl ajungă. Mașina se poziționa spre rampa de ieșire. Marc ezită.

— Oriunde altundeva în lume, aș fi spus „da, sigur”… Dar aici e Dubai. Orice puști de bani gata cu un card Amex Black are probabil un Mercedes SLR în garaj.

— Așa că apropie-te de ei!

Până atunci, lui Marc îi fusese frică să accelereze cu adevărat, dar se termina șoseaua. Schimbă viteza și apăsă pe accelerație. Motorul mașinii răspunse pe loc și prinse viteză, folosind automat spoilerul din spate. Forța gravitației îi împinse pe amândoi în scaune și Veyron-ul recuperă distanța. Marc trebui să frâneze după o fracțiune de secundă, ca să evite depășirea SLR-ului argintiu, chiar dacă ambele mașini depășeau o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Lucy era la fereastră, ținând cu ambele mâini pistolul Caracal, cu vântul deșertului urlând, îngreunând fiecare expirație a lui Marc.

— E el! strigă ea și trase un foc în cealaltă mașină, nimerind-o dar nereușind să o încetinească.

Marc nu se putu abține să se uite în lateral și regretă acest lucru. I se păru că văzuse o formă în SLR – lungă și unghiulară, îndreptată spre ei – înainte să își dea seama ce era.

— Armă! strigă Lucy, în timp ce pușca cu pompă pe care o îndrepta Ramaas spre ei se descărcă.

Marc smuci volanul Veyron-ului în timp ce Lucy țipă și simți impactul mai degrabă decât să îl vadă, auzind bubuitul și huruitul gloanțelor de calibru mare zgâriind caroseria și ușa.

Lucy se dădu înapoi lângă el, scoțând un strigăt de durere.

— Te-a nimerit?, strigă el.

— Du-te după el, țipă ea, ținându-se cu o mână de față. Du-te, du-te!

Sângele îi curgea printre degete, dar vocea ei era plină de furie mai degrabă decât de durere.

— Nenorocit blestemat!

Semnalizatoarele din spate ale SLR-ului care nu fuseseră avariate se făcură roșii și mașina se îndreptă spre rampa de ieșire, accelerând. Marc

întoarse violent volanul Veyron-ului, iar cauciucurile scârțâiră în timp ce botul aerodinamic al autoturismului viră după cealaltă mașină.

Cele două mașini se înghesuită una în cealaltă, ieșind ambele prea repede, lăsând urme de cauciuc pe asfalt în timp ce sistemele lor de tracțiune se luptară pentru scurt timp cu masa și gravitația ca să le împiedice să derapeze.

Din opt benzi largi, se făcură dintr-odată două și era ca și cum asfaltul se plia. Spațiul de acțiune se îngustă și deveni mai periculos odată cu creșterea traficului. Oricum, niciunul dintre aceste lucruri nu îl deranjară pe Ramaas, care acceleră imediat ce ieșiră de pe autostradă și intrară pe drumul local. Marc tură motorul Veyron-ului și îl ajunse, accelerând ca să lovească bara de protecție din spate a SLR-ului. Aruncă o privire la vitezometru; aveau în jur de o sută de kilometri pe oră, iar suprafața mai puțin întreținută a drumului local se simțea, îmblânzită de amortizoare și transformată într-o vibrație continuă, puternică.

Ramaas viră brusc pe banda din sens opus ca să ocolească un Sedan prăfuit și reveni. Marc îl urmă, la timp să vadă un camion venind din partea opusă, acoperind tot parbrizul Veyron-ului. Rațiunea îi spuse să frâneze, dar lăsă instinctul să preia conducerea și acceleră în zgomote de claxoane, evitând camionul la milimetru în timp ce trecu pe lângă ei ca tunetul.

Lucy mârâi și își luă mâna de la fața plină de sânge.

— Doare, șuieră ea, scoțând mâna pe geam și trăgând două focuri în partea din spate a SLR-ului.

— Nu trage în portbagaj, spuse Marc. Amintește-ți, *bombe.*

— Ținteam cauciucurile, dar degeaba. Cred că are cauciucuri Runflat…

Traficul se rărea, dar drumul devenea din ce în ce mai prost și era tot mai greu să controleze Veyron-ul cu viteză mare. Urmărirea ridica nori groși de praf în aer, iar Marc tot ridica piciorul de pe pedală. Acul vitezometrului oscila puternic.

— Ține-te după el! ceru Lucy. E o curbă mai sus…

— Putem să încercăm să îl depășim, am înțeles, termină Marc fraza pentru ea.

În timp ce se apropiau de cotitură, văzu o clădire lungă, plată, înălțându-se din nisip nici prea aproape, nici prea departe. Depozitul comun trebuia să fie destinația lui Ramaas.

SLR-ul acceleră din nou în timp ce Ramaas încercă să mărească distanța

dintre ei, dar Marc nu avea să lase să se întâmple acest lucru. Simți tracțiunea integrală în timp ce schimbă vitezele și nisipurile deșertului biciuiau mașina în timp ce accelera.

Apoi ceva se schimbă. Marc presupuse că era o stâncă, dar era un bărbat ascuns după o prelată.

În acel moment la vedere, în mâinile lui, era forma specifică a unei țevi de lansator de rachete anti-tanc rusesc, cunoscut oricui a urmărit vreodată buletine de știri de pe front, din locurile fierbinți ale lumii. O îndreptă spre grila arcuită a capotei Veyron-ului și trase.

Marc văzu scânteia și viră cât de mult putu, dar nu suficient cât să scape din calea rachetei. Lipsa de îndemânare a trăgătorului trimise proiectilul în asfalt chiar în fața mașinii, dar încărcătura sa foarte inflamabilă fu suficientă să facă un crater de un metru în asfaltul crăpat și să arunce Veyron-ul în aer.

Pământul se învârti în jurul lor de parcă ar fi fost într-un vârtej. Veyron-ul se răsuci în aer o singură dată înainte să se izbească din nou de șosea, apoi de mai multe ori de asfalt și de nisip, în timp ce începu să se dezintegreze. Capace de roți, secțiuni de capotă, bara cu faruri și spoilerul din spate fură toate smulse de pe cadru, până când mașina se opri violent.

Marc se simțea amețit și îngrețoșat, ridicând mâinile ca să îndepărteze airbag-urile care se umflaseră ca să îl protejeze de impact. Fusese suficient să se rostogolească cu Audi-ul pe autostradă, dar acum era de o mie de ori mai rău. Îl dureau capul și umerii fiind învârtit de forța gravitației, cu încheieturile pulsându-i de durere. Pentru o clipă, nu se putu mișca – dar apoi mirosul de plastic ars și de benzină îi ajunse la nas și fu ca un fel de impuls electric pentru sistemul lui.

— Lucy?, zise el, întinzându-se după ea. Trebuie să… trebuie să ieșim.

Ușile erau blocate de caroseria mașinii și nu se deschideau, dar parbrizul spart atârna afară, peste botul spart al Veyron-ului. Își scoase centura și se aplecă în față.

— *Lucy!*

Bărbatul cu haine maronii se îndrepta liniștit spre mașină, venind dinspre drum, ocolind bucățile din Bugatti și resturile fierbinți. Aruncă lansatorul folosit și scoase un pistol. Marc îl văzu uitându-se în sus și apoi începând să alerge, apropiindu-se.

Capul lui Lucy căzu înainte, apoi înapoi în timp ce își revenea.

Adormită, abia se uită la bărbatul care se apropia înainte să ridice pistolul Caracal și să îl împuște prin parbriz.

— Idiotule, mormăi ea.

Ieșiră din Veyron-ul distrus și se târâră pe nisip. Marc privi înapoi, spre mașina distrusă și simți un fior de vină.

— Oricum, cât înseamnă opt milioane de dirhami?, întrebă Lucy, uitându-se la epavă.

— Două milioane, răspunse el. Tocmai am distrus o mașină de două milioane de dolari.

Lucy îl mângâie pe față.

— Nu plânge. Pot să ne dea în judecată.

Se duse la bărbatul în halat, care era încă în viață și se opri ca să îi ia pistolul.

— Tu, zise Lucy, împungându-l pe bărbatul rănit în piept. Unde e Ramaas?

El arătă spre depozit, gâfâind puternic.

— Câți oameni are?, îl întrebă Marc, dar trăgătorul rănit se uită la el inexpresiv.

— Asta e tot ce obținem de la el, concluziona Lucy, iar pentru o clipă Marc crezu că avea să îl omoare cu sânge rece.

Lucy se uită la el și legănă pistolul în mână.

— Salvez muniția, explică ea, aruncând pistolul lui Marc.

El îl prinse și verifică magazia.

•

Parcurseră restul distanței spre depozit, luându-se după urmele lăsate de SLR. Urmele mașinii se terminară la una dintre cele trei uși de tip rulou ale unei rampe de încărcare, dar nu mai erau alte intrări de-a lungul laturii însorite a clădirii.

— Cum vrei să faci?, întrebă Marc. Ar putea face orice aici…

Se auzi un zăngănit asurzitor în timp ce un lanț începu să se miște, iar ușile rulante începură să se ridice, siluete subțiri începând să se vadă din spatele lor, din ce în ce mai mari.

— Să ne ascundem! strigă Lucy.

Interiorul depozitului era întunecat, dar Marc văzu o scânteie argintie prin una dintre uși. SLR-ul era acolo, parcat oblic, cu ușile foarfecă deschise în sus, ca niște aripi întinse și cu portbagajul gol deschis larg.

Marc își ținu respirația, așteptând ca cineva din beznă să înceapă să tragă. În loc de focuri de armă, auzi zgomotul acut, nazal, al motoarelor de motociclete.

— Ce naiba?

Turațiile slabe se transformară într-un zgomot asurzitor și, din întuneric, din jurul Mercedesului oprit, apărură patru motociclete KTM. Fiecare era condusă de cineva cu figura ascunsă după o cască și toți aveau același tip de *dishdasha* ca bărbatul care lansase racheta. Dar ce îi făcu lui Marc inima să stea în loc fură servietele argintii prinse de ghidoanele fiecărei motociclete.

Lucy ezită, văzând același lucru, înainte să deschidă focul, încercând să doboare cel puțin unul dintre motocicliști în timp ce treceau cu viteză pe lângă ei. Chiar dacă îi nimerise, nu o lăsară să îi încetinească. Motocicletele huruiau de-a lungul șoselei cu viteză maximă și se despărțiră, fiecare îndreptându-se în altă parte pe nisip.

Marc ieși din ascunzătoare și îl văzu pe unul dintre ei încetinind în timp ce trecură pe lângă bărbatul rănit pe care îl lăsaseră în urmă lângă Veyron-ul distrus. Motociclistul scoase o armă și îl împușcă pe trăgător cu un glonț în cap, după care acceleră din nou.

— Deștept, mormăi Lucy, privindu-i cum plecau. Nu avem cum să îi urmărim pe toți!

Marc înjură, privind furios cum motocicletele dispăreau în căldura amețitoare a deșertului. Dispozitivul Exil și copiile pe care Jalsa Sood le făcuse le scăpaseră printre degete.

— Ramaas trebuie să fi plănuit asta de la început. A transformat totul într-un joc cu valize…

Un zgomot sfâșietor îl întrerupse și o undă de șoc îi lovi pe amândoi, aruncându-i în nisip în timp ce depozitul din spatele lor explodă, formând o minge de flăcări portocalii și de fum negru.

Mirosul fierbinte de benzină arsă trecu peste ei și se înecară amândoi. Bucăți de acoperiș de tablă căzură din cer, împrăștiindu-se peste tot. Marc fu asurzit pe moment și o apucă pe Lucy de mână.

— Trebuie să plecăm de aici, reuși el să spună.

Dar un vânt brusc începu să bată și când se întoarse spre el, Lucy îi arătă autostrada. O patrulă de mașini de poliție 4x4 verzi cu alb se îndreptau spre ei, iar deasupra, un elicopter plutea amenințător.

Lucy ridică mâinile și lăsă arma să îi cadă în nisip la picioare. Marc văzu un bărbat într-o uniformă închisă la culoare, îndreptând o pușcă spre ei și făcu același lucru.

•

După ce o doctoriță îi pansă rănile de la cap, o femeie cu un hijab verde perfect așezat și în uniformă de poliție veni să îi ia declarația lui Lucy, dar cum aceasta abia spunea altceva în afară de numele ei și de faptul că voia să dea un telefon, conversația fu mai mult un monolog. Actele pe care Lucy le avea, sub numele de „Lula", erau suficient de bune pentru o verificare superficială, dar nu și pentru o examinare amănunțită. În loc să le dea localnicilor mai multe informații, se decise să joace jocul așteptării. Spera că o soluție avea să apară *înainte* ca polițiștii din Dubai să își piardă răbdarea.

O puseră pe Lucy într-o celulă modernă, curată și ea își petrecu timpul dormind și așteptând să fie interogată iar de poliție. Trecu o zi. Cineva trebuia să fie pedepsit pentru tot haosul care fusese dezlănțuit în oraș și dacă nu era ea…

Se încruntă. Chiar dacă Marc Dane lucrase în sistemul militar englez și fusese antrenat de serviciile secrete, nu avea pregătire pentru operațiile secrete, cum avea ea. Nu trecuse prin rigorile programului de supraviețuire așa cum trecuse ea la Fort Bragg, când lucrase pentru Delta Force. Programul o pregătise pentru orice, inclusiv pentru „tehnici avansate de interogare", dar, după ce știa ea, Marc nu avusese parte de așa ceva. Și erau într-un oraș care avea propriile lui legi.

Lucy ignoră varianta îngrijorătoare la care se gândise.

„Britanicul e mai dur decât crezi tu. O să fie bine".

Dar când îl văzu pe Marc prima oară după ce fuseseră arestați, își dădu seama că fricile ei fuseseră întemeiate. Doi ofițeri de poliție solizi o scoaseră din celulă și o duseră printr-o serie de coridoare puternic luminate, până ajunseră într-un garaj unde îi aștepta o dubă de transportat prizonieri blindată.

O aruncară înăuntru și acolo era și Marc, încătușat de o bară din mijlocul compartimentului. Avea vânătăi pe față și o buză spartă care nu fuseseră acolo după accidentul cu mașina.

— Hei, spuse Marc cu o voce răgușită.

Era și un polițist solid acolo cu el, iar al doilea urcă după Lucy,

punându-i cătușele în jurul încheieturilor, legând-o de aceeași bară. Celălalt polițist stătea cu spatele la ușă și începu să se joace cu iPhone-ul în timp ce duba porni.

— Ți-ai făcut prieteni?, întrebă Lucy, uitându-se furioasă la polițist, care o ignoră.

Marc ridică din umeri.

— Știi cum e. Am căzut pe scări.

— Dă-i dracu', spuse ea cu înfierbântare.

Înjurătura ei atrase atenția bărbatului cu telefonul, care îi aruncă o privire severă.

— Da, îi spuse ea. Cu tine vorbesc, papagalule.

— Nu o să ajute cu nimic, spuse Marc.

Marc se aplecă și la fel făcu și ea, ca să poată vorbi încet între ei.

— Mi-am menținut povestea cu Europol-ul pe care le-am spus-o și înainte, le-am spus că Ramaas e terorist și că îl urmăream, zise el, rânjind ușor. Dar nu m-au crezut. Cred că cineva din conducerea poliției din Dubai știe cine era Jalsa Sood cu adevărat. Cred că o să încerce să ne acuze de crimele de la el de acasă. I-au ascuns trecutul terorist al lui Jalsa și au făcut să pară că a fost un furt de mașini la nivel înalt care a mers prost, sau ceva de genul…

— Da… zise Lucy, cântărind varianta.

Nu ar fi dat bine să se știe că orașul a fost casa unui creator celebru de bombe pentru ultimii zece ani.

— Și între timp, Ramaas a fugit.

Marc privi în jur.

— Știi ce cred eu? Deja știu parțial cine suntem cu adevărat… Trebuie să ne fi căutat în bazele de date. Adică, eu și Europolul nu suntem în cele mai bune relații după ce am plecat din Split și mai e și reputația ta în legătură cu guvernul SUA…

Ea îi aruncă o privire dură care îl opri să termine fraza.

— Deci, extrădare.

— Nu te entuziasma, o corectă el. Sunt dispus să pariez că o să ne mai țină pe aici o vreme. Străinii care nu s-au comportat bine dau bine pentru localnici, nu? O să ne ducă la sediul central din Al Awir… Și acolo ne vom vedea pentru ultima oară.

— Dacă avem noroc.

Lui Lucy i se păruse ciudat că fuseseră puși în aceeași dubă, cu doi polițiști bărbați, având în vedere legile din Emirate. Se gândi și la altă variantă – că ar fi duși într-un loc izolat din deșert unde ar putea fi făcuți să dispară discret. Privirea lui Dane o lăsă să înțeleagă că se gândea la același lucru.

Lucy îl privi cu atenție pentru o clipă.

— Ce?, întrebă el.

— Știu că ai o idee, Dane. Adică, ești bun la asta, nu? *Spontan?*

El se încruntă.

— Majoritatea ideilor mele implică să fiu într-o poziție mai bună decât legat într-o dubă de poliție.

— Hei, deja ai scăpat dintr-o închisoare săptămâna asta. Cât de greu e să o faci din nou?

— Nu avem arme, nu avem tehnologie, nu avem întăriri, spuse Marc. Să nu crezi că nu apreciez încrederea ta crescândă în mine, dar nu pot să fac aur din paie.

— Dacă ajungem la Al Awir sau oriunde altundeva, s-a terminat, îi spuse ea, simțindu-și mânia întețindu-i-se. Nu vreau din nou, nu aici, spuse ea uitându-se cu furie la polițistul cu iPhone. Deja mi-e scârbă de locul ăsta și de toți de aici.

Polițistul o privi și el în ochi.

— Tăceți amândoi, spuse el ferm.

— Sau ce?, mârâi Marc. O să îmi mai dai câteva? Bineînțeles, nu sunteți decât doi aici de data asta. Nu vă place, nu?

Pentru prima oară, Lucy observă că celălalt polițist din spatele dubei avea un ochi vânăt ascuns sub ochelarii de soare pe care îi purta și că își schimbase poziția, simțindu-se inconfortabil când auzi vorbele lui Marc. „Mai dur decât l-ai crezut”, gândi ea din nou.

Foarte atent, Marc se uită spre Lucy și apoi, cu coada ochiului, spre polițistul care vorbise. Îi spunea din ochi „înțelegi?”

Ea înțelese. Lucy se uită la Marc, la polițistul cu ochiul vânăt și îi făcu un semn imperceptibil.

Deci așa aveau să procedeze. Ea zâmbi ușor. Din partea ei era în regulă. Un pic de furie ar fi făcut bine stării ei proaste.

Lucy se pregătea discret, când duba se opri frânând brusc. iPhone-ul polițistului scoase un sunet ușor și acesta făcu o față dezgustată.

Lucy ezită, gândindu-se cum să îl doboare. Cu cătușele, avea o rază de acțiune limitată.

Ultimul lucru la care se aștepta fu ca ușile din spate ale dubei să se deschidă. Lucy simți miros de apă de mare și de rugină și auzi pescărușii. Fără niciun cuvânt, cei doi polițiști se ridicară și coborâtă din vehicul, dar nu înainte ca unul dintre ei să arunce cheile de la cătușe pe podea, între picioarele lui Marc și ale lui Lucy. Mirați, ei se uitară la polițiști cum ieșeau pe ușile deschise.

Îi aruncă lui Marc o privire precaută.

— Cum ai făcut asta?

— Să fac ce?

— A fost telefonul? I-ai trimis un mesaj?

— Cu ce?, întrebă Marc, înșfăcând cheile și deschizându-și cătușele. Cu gândul?

Făcu aceleași lucru și pentru Lucy și ea își scutură cătușele de oțel de pe mâini, masându-și încheieturile.

Se ridică și se îndreptă spre ușă, dar Marc o prinse repede cu mâna.

— Stai un pic. Dacă e o înscenare? Poate ne lasă să plecăm ca să ne împuște în timp ce încercăm să evadăm.

Lucy se gândi la acest lucru.

— Posibil, admise ea, dar eu nu mă întorc la închisoare din nou. Eu risc.

Cu atenție, coborâră prin spatele dubei, ajungând pe un doc de ciment. Marc se uită în jur.

— Suntem pe coastă.

Pe o parte se afla vasta întindere a Palm, o insulă artificială ridicându-se pe malul apei din Dubai, iar de cealaltă parte văzu numeroasele locuri de ancorare ale unui club mare de iaht.

Cei doi polițiști se întoarseră și urcară prin spatele dubei, închizând ușile după ei. Motorul dubei fusese la ralanti în tot acel timp și hurui din nou în timp ce plecă, lăsându-i pe Marc și pe Lucy singuri – și destul de liberi – sub soarele aspru al amiezii.

— Sincer nu am nicio idee cum și de ce s-a întâmplat asta, spuse Marc după o clipă.

— Nu a fost ieftin, se auzi o voce din spatele lor.

Henri Delancort ieși de sub o umbrelă, de pe o barcă cu motor ancorată lângă doc. În timp ce se apropiară, Malte Riis coborî din barcă, cu o

expresie impasibilă de sub o pălărie de paie. Dădu scurt din cap spre Lucy și trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre oraș.

— Unde se duce?, întrebă Marc.

— Malte are admirabila sarcină de a șterge orice urmă a micii voastre escapade prin deșert, spuse Delancort și le făcu semn nerăbdător. Hai. *Vite, vite*. Înainte ca localnicii să se răzgândească.

Lucy se urcă în barcă, iar Marc o urmă.

— Rubicon ne-a trimis o barcă?, adăugă britanicul.

— Asta nu e barca domnului Solomon, zise Delancort, dând din cap și arătând spre un loc de acostare de după insula artificială, unde un iaht uriaș, argintiu cu azuriu, stătea ancorat. *Aia* e barca domnului Solomon, îl corectă el.

•

Ploaia cădea așa tare pe capacul de plastic al telefonului public, că Horvat trebui să își îndese receptorul tare și roz de plastic în ureche ca să poată auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

— Ascultă-mă, Franko. Ca avocat al tău, trebuie să îți spun că asta e singura carte pe care o mai ai de jucat. Trebuie să vii să te predai. Au închis orașul!

— Du-te de aici, răspunse el. Să mă predau? Proștii ăia mă urăsc!

— Nu te contrazic, răspunse el precaut. Dar dacă vii, o putem face ca la carte. Să negociem o înțelegere, zise el, apoi făcu o pauză. Am auzit niște lucruri. Nu te caută doar poliția. Ți-ai făcut o groază de dușmani de-a lungul anilor, știi asta. Mi s-a spus că lumea pune întrebări. Nu localnicii.

Horvat se strâmbă. Urmărea minutarul. Știa exact cât dura localizarea zonei unde se afla.

— Probabil o să reușesc să îți obțin o sentință redusă, continuă avocatul, dar trebuie să spui totul.

— Nu mă duc la închisoare! se răsti Horvat. Nu o să rezist nicio zi! Prea mulți oameni de acolo pe care i-am închis vor o bucată din mine.

— Doar vorbește cu…

— Încerci să mă ții de vorbă, nu? Sunt acolo cu tine acum?

— Nu, Franko, nu…

— O să fac înțelegerea mea, spuse Franko, dând din cap. Ești concediat! zise el, trântind receptorul.

Își ridică gulerul înainte să alerge de-a lungul străzii prin ploaie și să

intre în bancă.

Îi dădu funcționarului un nume fals și scăpă de el imediat ce îi dădu acces la seiful de la subsol, unde îl aștepta cutia lui. Nu prea era lume la acea oră a dimineții, iar Horvat trase containerul de metal dintr-un compartiment privat al seifului. O puse pe o masă și oftă.

Viața sa confortabilă ca polițist corupt era distrusă și acest lucru însemna că Horvat nu putea avea încredere în nimeni și nu putea lua nimic de bun. Putea doar să recurgă la ce știa că avea să funcționeze – șantajul.

În cutie era o sumă mare de bani, o armă nemarcată, mai multe acte de identitate false și carduri de credit goale – un pachet „de siguranță" pe care îl adunase de-a lungul anilor pentru situații de acest gen. Dar adevăratele bogății erau o plasă de cumpărături plină cu acte furate, fotografii compromițătoare și casete vechi care conțineau suficiente informații ca să distrugă viețile mai multor oameni de rang înalt. Horvat răsturnă cutia pe masă și începu să îi transfere conținutul într-o geantă de umăr pe care o adusese cu el.

Perdeaua anexei se dădu la o parte și Horvat se întoarse furios că fusese deranjat, înșfăcând pistolul.

Un bărbat oriental cu fața rotundă, cu o geacă și cu o pereche de pantaloni negri stătea acolo, ținând și el o armă silențioasă.

— Bună dimineața, domnule inspector detectiv Horvat, începu el, vorbind cu atenție și ferm. Îndepărtează-te de masă.

Horvat luă mâna de la pistol și făcu ce i se spusese.

— Cine naiba te-a trimis?

— Numele meu este Saito, răspunse el. Nu am fost trimis să te găsesc pe tine. Dar ne-am întâlnit pentru că ești un pion în investigația mea.

— Un ce?, întrebă Horvat, înfiorându-se când auzi tonul superior al bărbatului. Sunt ofițer de poliție. Nu poți să mă amenințI!

— Tehnic, nu ești, spuse Saito. Există un mandat de arestare pe numele tău, zise el, uitându-se la actele de pa masă. Ai furat hard disk-ul camerei de la cazinoul Queen's High. Unde e?

— De unde știi?

— Unde e?, repetă Saito, făcând un pas spre el, cu arma neclintită.

Cu atenție, Horvat duse mâna în bagaj și scoase piesa de mărimea unei cărți și o puse deasupra.

— Ascultă-mă. Sunt multe lucruri aici. Poate valorează sute de mii de

euro, poate milioane. Ce spui dacă mă lași să plec și păstrezi tu tot?

Saito dădu scurt din cap.

— Am altă ofertă, spuse el. Cum am spus, nu sunt interesat neapărat de tine. Dar tu ești singura persoană pe care am găsit-o și care poate să îmi spună despre bărbatul cu care s-au întâlnit Neven și Bojan Kurjak, înainte ca primul dintre ei să dispară și ultimul să fie ucis.

— Africanul?, întrebă Horvat, încruntându-se.

— Spune-mi tot ce știi despre el și poți să ieși de aici, spuse Saito, lăsând pistolul la o parte, ca un gest de bună credință.

Horvat se gândi o clipă. Nu avea nimic de pierdut. Poate Bojan era mort, dar sârbii și noul lor prieten erau de fapt responsabili pentru toate necazurile lui și dacă putea face ceva să le distrugă viețile, natura sa coruptă și plină de ură îi cerea să o facă.

El rememoră fiecare detaliu minor pe care putu să și-l amintească despre pirat și despre frații Kurjak, tot ce auzise sau văzuse în ultimele zile sau înainte. Saito îl înregistra vorbind pe un dispozitiv subțire, de mărimea unui stilou, cerându-i explicații din când în când, dar cea mai mare parte a timpului tăcând.

— Ramaas, spuse el după ce Horvat termină. Numele lui e Ramaas?

Horvat dădu din cap.

— Deci acum pot să plec?

Saito se apropie de masă și separă actele de pe ea în două, împinse o parte – banii, pistolul și actele – spre Horvat și cealaltă – actele pentru șantaj și bard drive-ul – spre el.

— O să păstrez eu astea. Poate o să îi trebuiască angajatorului meu.

Horvat nu mai pierdu timpul, își băgă prada în geanta de umăr și plecă. Mormăind, urcă scările cât de repede putu și se grăbi spre holul mare al băncii, disperat să iasă.

Numai când ajunse la uși își dădu seama că banca era goală. Horvat se uită de jur-împrejur și inima i se făcu cât un purice când văzu câteva mașini de patrulare albastre cu alb parcate afară și ofițeri de poliție în echipamentul tactic negru al Diviziei Speciale, cu puști îndreptate spre el prin ploaia torențială.

Ezită când ajunse la prag. Îl trăsese pe sfoară bărbatul care își spunea Saito sau stătuse prea mult la telefon?

Apoi Horvat îl văzu pe Saito urcând scările dinspre subsol. Își întorsese

jacheta închisă la culoare pe partea cealaltă și Horvat putu vedea cuvântul POLICIJA scris pe spate. În timp ce urca, Saito își scoase amortizorul de pe țeava pistolului. Îndreptă pistolul spre partea din față a clădirii de sticlă și apăsă pe trăgaci, trăgând la întâmplare spre patrula de poliție de afară. Echipa tactică îmbrăcată în negru reacționă la fel.

— Nu! strigă Horvat, deschizând ușa și ridicând mâinile. Nu, nu am fost…

Dar ei deja trăgeau, iar Franko Horvat se prăbuși într-o ploaie de gloanțe.

Capitolul 17

Iahtul se numea „Themis” și titanul grec al mitologiei după care fusese numit îi întâmpină în atrium, lângă terasa unde se îmbarcaseră. O statuie abstractă de un metru, din cupru, înfățișa o femeie ținând o sabie cu vârful în jos într-o mână și o balanță în cealaltă. Soarele strălucea pe fața androgină a sculpturii în timp ce aceasta privea în gol.

— Doamna Justiție, spuse Lucy, arătând spre opera de artă. Nu ar trebui să fie legată la ochi?

Delancort dădu din cap.

— Acela este un detaliu pe care artiștii l-au adăugat în secolul cincisprezece. Justiția nu ar trebui niciodată să fie oarbă. Cel puțin asta mi-a spus domnul Solomon.

— E aici?, întrebă Marc, uitându-se la bărbatul cu origini canadiano-franceze.

— Este încă în Monaco, spuse Delancort trecând pe lângă el. A fost foarte ocupat. Cu atât mai mult, după dezastrul pe care l-ai făcut în Dubai, zise el, oftând.

Ajutorul lui Solomon ascultase cu atenție în timp ce Marc și Lucy îi povestiră ce se întâmplase în Emirate.

— Treaba mea nu e numai să curăț după voi.

— Nu prea am avut ce altceva să facem, spuse Marc. Am ajuns prea târziu. Ramaas deja plecase.

— Și acum e, cum spun americanii, „în bătaia vântului”. Și voi ați ajuns în închisoare. Devierea voastră de la plan în Polonia a fost destul de rea, dar asta și mai și.

De undeva din partea din față a bărcii, un clopot sună de două ori și Marc auzi bârâitul motoarelor Diesel de sub picioarele lui. „Themis” ridica ancora și se pregătea să pornească.

— Ne-am fi descurcat, insistă Lucy, iar Marc se decise să nu o contrazică. Aveam un plan.

Marc se opri, privind oțelul lustruit și sticla aurie a interiorului modern al iahtului. Barca trebuia să aibă cel puțin o sută șaizeci de metri lungime și Marc își puse din nou întrebări în legătură cu resursele enigmaticului

miliardar.

— Cum i-ați făcut să ne elibereze?, întrebă el privind printr-o fereastră panoramică, prin care putu vedea blocurile turn din Dubai micșorându-se.

— Când ați ratat apelurile programate, v-am căutat digital, spuse Delancort, ridicând o sprânceană. Nu am fost surprins când Kara a găsit mandate cu amprentele voastre la poliția din Dubai. De atunci înainte, a fost doar o problemă de atitudine.

— I-ați plătit?, întrebă Lucy, cu expresia asprindu-i-se. Îmi spui că Solomon le-a dat un cec ca să putem pleca?, zise ea, cu tonul ridicându-i-se. Ai fost acolo, Delancort? Ai văzut cum e în cluburi? Ultimul lucru de care au nevoie oamenii care conduc acel oraș e mai mulți bani…

— Liniștește-te, spuse Delancort, dând din cap. Adu-ți aminte de cine vorbim. Crezi pentru o clipă că Ekko Solomon nu știe de abuzurile care au loc acolo pe ascuns? Îl știi, Lucy. Știi că nu i-ar îmbogăți pe cei responsabili de așa ceva.

— Atunci explică ce ai vrut să zici mai devreme, zise ea.

Delancort ridică din umeri într-un mod familiar.

— A trebuit să fim de acord să înlocuim Bugatti-ul pe care l-ați distrus cu unul din colecția personală a domnului Solomon. Dar în legătură cu încarcerarea voastră… zise el, făcând o pauză, căutându-și cuvintele. Rubicon deține majoritatea acțiunilor la o mare bancă de investiții cu care sunt în parteneriat legat de mai multe afaceri din Dubai.

— Vrei să spui „îi datorează bani”, îl corectă Marc. Am auzit despre investitori care cheltuiesc mult ca să prevină deșertificarea orașului.

— Aproape, admise Delancort. Am sugerat că anumite împrumuturi ar fi imediat șterse dacă se îndeplinește o condiție. Și asta a fost.

Totuși, explicația nu fu suficientă pentru Lucy și ea se încruntă.

— Ar merita să se înece în nisip, mormăi ea. Trebuie să merg să mă spăl.

— Mergeți amândoi, spuse Delancort scurt. Eu o să lucrez la informațiile pe care mi le-ați dat. Sunt cabine pe puntea pentru oaspeți.

•

Un duș și un set de haine noi îl făcură pe Marc să se simtă aproape ca nou.

Și-a bandajat vânătăile și tăieturile pe care cele câteva zile în zona greșită din Dubai i le lăsaseră.

Când ieși din cabină, era deja după-amiaza târziu și soarele cobora spre

orizont în timp ce iahtul îmbrățișa coasta Emiratelor, îndreptându-se spre nord-est spre Strâmtoarea Ormuz.

Pe puntea principală, Marc privea cu ochii minții harta regiunii. Era una dintre cele mai folositoare abilități ale sale.

Dacă presupunea bine, „Themis" trebuia să intre în Golful Oman până la căderea nopții și apoi ar putea să se îndrepte spre… *unde*? Se îndoia că Solomon ar fi vrut să vină să îl ia din Monte Carlo. Cornul Africii și ținutul natal al piratului Ramaas erau mult mai aproape.

Marc făcu o pauză ca să privească oceanul, lăsându-și gândurile să plutească. Nu avusese nicio clipă în minte să stea să proceseze ce se întâmplase în jurul lui din ziua când Luka Pavic îi dăduse informațiile de la vărul său. Era greu de asimilat că nu trecuse nicio săptămână de atunci. Parcă trecuseră luni. Confruntarea din clădirea în flăcări, urmărirea lui Ramaas la cazino și apoi eliminarea lui de către Schrader… Toate acestea fuseseră combustibilul a ceea ce se întâmpla, a colaborării sale cu Divizia de Condiții Speciale a Rubicon și cu încercările de a opri un criminal nemilos de la a face ceva teribil.

„Am mai fost în astfel de situații", își spuse el. „Data trecută am reușit mai mult datorită norocului. De data asta…?" Marc oftă și simți dintr-odată un fior acut de singurătate. Pentru o clipă, simți pe de-a-ntregul și autentic cât de departe era de vechea sa viață. Pe neașteptate, sentimentul deveni mai amar și el se încruntă în timp ce o întrebare îi reveni în minte.

— Ce naiba faci cu viața ta?

— Ce?

Se întoarse în timp ce o auzi pe Lucy apropiindu-se.

— Cu cine vorbești?

— Cu mine. Știu – e primul semn de nebunie, așa zicea mama.

Lucy se uită ciudat la el.

— Mai trăiește?

— Nu.

— Dar sora ta da, nu-i așa?

— Da, spuse el în cele din urmă. Dar nu prea vorbim.

— Fă efortul ăsta. Dar nu chiar acum. Hai, Solomon vrea să coborâm.

— Credeam că nu e la bord.

— Crede-mă, poate să fie în două locuri odată dacă vrea.

•

Lucy îl conduse pe Marc jos, prin secțiuni ale iahtului care erau folosite ca sală de recepție și librărie, înainte să îl ducă într-un compartiment spațios care ocupa cea mai mare parte a lățimii carenei. Lumina din cameră era difuză, provenind de la ecrane, o strălucire albastră discretă venind de la mai multe panouri de sticlă de mărimea unor uși, care se întindeau de la podea până la tavan. Ca ferestrele de la sediul Rubicon din Monaco, geamurile de aici erau pline cu șiruri de informații care se actualizau constant.

Kara Wei s-a ridicat de la un calculator.

— Hei! Mă bucur că sunteți în viață.

— Și noi, spuse Lucy.

— Am găsit ceva la care s-ar putea să vrei să te uiți, spuse ea, dându-i lui Marc niște ochelari digitali groși, foarte sofisticați, cu un proiector laser încorporat în ramă și privindu-l precaut. Puneți-i, spuse ea, gesticulând. Nu poți să vezi fără ei.

El își puse ochelarii și se dădu înapoi. Văzu în fața ochilor o imagine neclară, pixelată, a unei cutii de metal distorsionate. Clipi.

— Ce este asta? Imaginea nu e focalizată.

— Folosește-ți mâna, îi spuse Kara, apucându-l de încheietura mâinii și ducându-i-o în fața lui.

Imaginea reacționă de parcă ar fi atins-o.

— Vezi?

— A, da.

Marc întinse mâna și puse degetele în locul în care s-ar fi aflat cutia dacă ar fi fost cu adevărat acolo. O apucă de un colț își dădu seama că o putea mișca. Dispozitivul de realitate virtuală răspunse cu exactitate la gesturile lui.

— Deci? Are senzor de mișcare care îmi vede mișcările mâinii?

— Da, te-ai prins. Am construit această imagine cu ajutorul informațiilor de mare precizie care au fost încărcate pe serverul poliției naționale din Emiratele Arabe Unite. Recunoști ceva?

— Arăți de parcă prinzi muște, spuse Lucy. Sau de parcă semnezi ceva.

— Este valiza, spuse Marc, cu capul neclintit și întorcând încet bucata deformată de oțel în aer. Cea care a căzut din portbagajul Mercedesului când îl urmăream.

— Bombă falsă?

— Da, din fericire pentru noi, spuse el, studiind interiorul dispozitivului fals. E distrus. Presupun că polițiștii locali trebuie să îl fi recuperat de pe carosabil.

— Au vreo idee ce ar fi trebuit să fie?, întrebă Lucy.

— S-ar părea că nu, spuse Kara. Poate e de bine.

Marc încercă să vizualizeze cum ar fi arătat falsul când era intact și simți un fior pe coloana vertebrală când își aminti ce văzuse în servieta lui Neven Kurjak în Croația. Replica distrusă a dispozitivului Exil era fidelă, chiar pe jumătate zdrobită. O trase mai aproape de el, încercând să examineze secțiunile cilindrice care alcătuiau miezul dispozitivului, dar imaginea începu să-și piardă din claritate.

„Cilindrul drept, nouă tije". Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Jalsa Sood, dar fără un exemplar intact, Marc nu putea decât să ghicească ce încercase să îi spună bătrânul creator de bombe. Neputând să își dea seama de mai mult din imagine, îi dădu ochelarii VR înapoi lui Kara.

Delancort intră, lucrând la o platformă digitală.

— Domnul Solomon va fi în conferință cu noi în câteva minute – doar așteptăm poziția optimă a satelitului pentru conexiune. S-a întâmplat ceva, spuse el. Nivelurile obișnuite de criptare a semnalului au fost dublate.

Marc și Lucy se uitară unul la altul.

— Deci, cât avem timp, aș avea niște întrebări, începu ea. Știm ce face poliția din Dubai în privința crimelor din vila lui Sood? Adică, sunt zeci de cadavre acolo, inclusiv un terorist Al Sayf evadat. O dată ce își vor da seama, va fi o mare problemă.

— Cel mai bine se pricep să fie discreți, spuse Delancort. Malte îi monitorizează. Povestea pe care au spus-o este că proprietatea aparținând unui domn, Vishal Daan, a fost închisă din cauza… spuse el, uitându-se la tableta sa pentru a găsi informațiile. O *scurgere de gaz*

— Localnicii or să vrea să facă totul să dispară, spuse Kara. Nu aș vrea să fiu în locul lor când CIA o să afle că au cadavrul lui Jadeed Amarah.

— Se poate întâmpla asta?, întrebă Lucy.

Kara ridică din umeri ușor.

— A, poate cineva le-a trimis un email care conține fix aceste informații, de pe un server securizat din Langley. Doar zic.

Marc făcu semn spre monitoare.

— Și cei doi glumeți din BMW-ul roșu pe care l-am scos de pe

autostradă și tipul pe care l-a aruncat Ramaas? Aveți ceva informații despre ei?

Delancort găsi un alt fișier și, cu un gest al mâinii, îl transferă pe unul dintre panourile de sticlă. Marc văzu imagini cu Z3-ul roșu abandonat într-un șanț de pe marginea drumului.

— Malte a reușit să obțină asta pentru noi. Cadavrul unui bărbat african de identitate necunoscută a fost găsit în vehicul, spuse el, uitându-se la Lucy. Poliția de la fața locului a raportat dovezi că se mai afla o persoană în mașină, dar nimeni altcineva nu a fost găsit în zonă.

— Deci șoferul a fugit, spuse Lucy. Ceea ce înseamnă că fie se ascunde fie, mai probabil, s-a reîntors la Ramaas după trucul cu motocicletele, spuse ea uitându-se spre Kara. Ai ceva piste despre asta?

— Sunt mii de motociclete în Dubai, fără să le punem la socoteală pe cele neînmatriculate, spuse Kara, dând încet din cap. Dă-mi acces complet la toate camerele din trafic și o săptămână să verific informațiile și s-ar putea să reușesc să găsesc motocicletele. Subliniez *s-ar putea.*

— Nu avem timp pentru asta. Trebuie să ne întoarcem la principiile de bază, spuse Marc, ferm.

Analiza informațiilor și potrivirea tiparelor erau lucruri la care era bun și apelă la acele talente chiar atunci, luând altă tabletă digitală. A început să răsfoiască prin informațiile pe care le aveau despre piratul războinic.

— Uitați de orice altceva. Ramaas este în spatele tuturor acestor lucruri, el a fost de la început. Trebuie să ne canalizăm toată energia în urmărirea lui.

— Trebuie să aflăm unde doarme, a fost de acord Lucy. Dacă îl prindem, avem bomba.

— De ce ești așa sigură?, întrebă Delancort.

— Instinct, răspunse ea. Un tip ca ăsta nu inspiră prea multă încredere.

— E timpul, spuse Delancort și se îndreptă spre unul dintre ecranele de sticlă.

Informațiile afișate pe el devenită o ceață de fotoni care pâlpâia și se transformă într-o imagine a lui Ekko Solomon, așezat la biroul său din Monaco. Acolo era după-amiază târziu. Panoul de sticlă deveni brusc un fel de ușă, iar Marc își imagină că era un portal prin care celălalt bărbat putea trece.

— Domnule Dane, Lucy. Sunteți bine amândoi?

— Mai mult sau mai puțin, spuse Marc. Mulțumesc pentru biletul de ieșire din închisoare.

— Sunt doar bani, spuse Solomon, iar Marc îl văzu pe Delancort tresărind de-a dreptul. Și după ce s-a întâmplat în ultima oră, s-ar părea că o investiție în informații despre Abur Ramaas este pe cale să devină o marfă mult mai valoroasă.

Lucy se strâmbă.

— Nu înțeleg.

— În timp ce erai scos din Dubai, evenimentele au avut loc repede, spuse Solomon sumbru.

Gâtul lui Marc se uscă în timp ce prin minte îi treceau cele mai rele posibilități.

— Nu îmi spune că a… activat dispozitivul?

— Nu încă, spuse Solomon, tastând la un panou de control încorporat în birou. Uite. Vă trimit un fișier video pe care Rubicon l-a primit de la un contact pe care îl avem în Ministerul chinez pentru securitate națională…

Unul dintre ecranele de perete se aprinse, iar Marc îl privi dintr-odată pe Ramaas stând pe un scaun mare de răchită, rezemat de un zid de piatră. O lumină de seară cu aspect ceruit umplu încăperea, dar nu prea erau alte detalii care să clarifice unde și când fusese făcută filmarea. Marc își dădu însă seama și se uită la Lucy, care îi făcu un semn cu capul.

— Este conacul lui Jalsa Sood, spuse el. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost făcută acum câteva zile.

Ramaas se lăsă pe spate în scaun, făcând semn cui ținea camera să se apropie.

— Uitați-vă bine la mine, spuse piratul războinic, rostindu-și cuvintele într-o engleză corectă. Voi, oameni ai puterii. Priviți această față și aflați de cine și cum veți fi pedepsiți, zise el, arătând cu degetul spre ochiul său mort și întunecat. O să vă arăt ceva. Veți vedea.

Videoclipul sări la o editare cu o punte metalică, într-un loc pe care Marc nu îl recunoscu. Camera se îndreptă spre un teanc de planuri militare scrise în chirilică și spre o valiză de oțel. Niște degetele subțiri deschiseră capacul de oțel și dezvăluită dispozitivul din interior.

Marc se încordă fără să vrea și simți o presiune bizară în spatele ochilor.

— Există un nume pentru chestia asta, continuă Ramaas să vorbească peste imagini. *Exil,* articulă el cuvântul. Dar eu îi spun pe adevăratul său

nume. O bucată de soare.

Camera mări o placă de metal nituită de interiorul valizei de oțel, imaginea încețoșându-se înainte de a se clarifica din nou.

— Ce face?, întrebă Kara.

— Ne arată eticheta de înregistrare a dispozitivului, explică Marc. Ca să poată fi verificată de cunoscători…

— Demonstrează că spune adevărul, adăugă Lucy.

— Națiunea mea a trecut prin multe greutăți din cauza voastră. Ne-ați otrăvit țărmul și ne-ați furat peștii. Orașele noastre au fost ruinate de soldații voștri. Și, înainte de asta, pământurile ne-au fost luate cu forța de soldații voștri. Când ne-am apărat, când am făcut ceea ce trebuia pentru a supraviețui, ne-ați numit tâlhari. Pirați și criminali, spuse el, și zâmbi trist. Dar noi am învățat de la voi în acest timp, oh, da. Voi ne-ați învățat.

— Nu-mi place unde bate, spuse Lucy încet.

Ramaas se ridică încet și se îndreptă spre cameră.

— Lecția este că o națiune, un om, poate deveni mai mult decât un criminal dacă face suficient de mult rău. Și ce crimă este mai mare decât războiul?, întrebă el, arătând spre audiența sa. Voi ați lovit primii. Acum am puterea să vă declar război, dacă vreau. Somalia nu va mai fi țapul ispășitor al Occidentului. Nu veți mai ignora națiunea mea. Acum avem armele voastre. Ne veți asculta, spuse el, fața sa umplând ecranul. Ne veți respecta.

— Tocmai le-a dat superputerilor lumii un motiv să spulbere acea țară, remarcă Delancort. Omul e nebun!

— Poate că nu, spuse Solomon. Uită-te în continuare.

Urmă altă editare și granulația videoclipului se schimbă. „Altă cameră”, își spuse Marc. Nu avea sunet. Camera se îndreptă spre partea din spate a unei dube care mergea pe un drum, apoi se lăsă în jos pentru a arăta valiza de oțel la picioarele operatorului. Capacul era deschis și interiorul valizei era clar vizibil. O mână înmănușată închise capacul în timp ce duba se opri și imaginea începu să se miște în timp ce persoana care ținea camera ieși și începu să meargă. Camera era îndreptată în jos, dar surprinse frânturi ale valizei de oțel în mâna operatorului. Era o zi însorită în orașul în care fusese dusă arma, indiferent ce oraș era. Trotuarul se transformă într-o trecere de pietoni cu dungi albe și apoi asfaltul deveni o potecă dintr-un parc. Camera se opri și se îndreptă în sus. Valiza din oțel stătea sprijinită de un gard metalic, lângă un mal, cu pământ vizibil în depărtare. Imaginea se

modifică până fu centrat un punct neclar la orizont, apoi se clarifică treptat și se văzu Statuia Libertății.

Marc o auzi pe Lucy înjurând în șoaptă.

— Este Parcul Battery, spuse ea rigidă. Mama ne ducea acolo pe mine și pe fratele meu la picnic vara.

Spectacolul nu se terminase. Imaginea sări la alt cadru. Se văzu același lucru; interiorul altei dube, valiza Exil, apoi mișcare în timp ce fu ridicată și transportată de-a lungul străzii. De data aceea, pavajul era alcătuit din plăci în formă de diamant, iar lumina ambientală era ternă, venind de la un cer înnorat. Marc simți instinctiv ceva familiar în legătură cu imaginile pe care le privea. Clădiri cu arhitectură mai veche, undeva prin Europa?

De acea dată, când puseră valiza jos, camera se ridică pentru a arăta o piață mare, cu dale de piatră. În depărtare erau câteva minarete și cupole distinctive, ovale, una lângă alta.

— Catedrala Sfântul Vasile din Moscova, spuse Marc. Au filmat în Piața Roșie.

Apoi, pentru a treia și ultima oară, apăru altă filmare. Operatorul camerei îndrepta obiectivul în jos, spre un rucsac negru, asemănător cu cele alte câteva mii de rucsacuri deținute de turiști. Două mâini înmănușate deschiseră rucsacul și scoaseră valiza familiară de oțel, deschizând-o pentru a-i arăta interiorul, apoi o puse la loc. Se văzură pietre gri de pavaj și zeci de perechi de picioare ale oamenilor care treceau, în timp ce persoana cu camera trecu printr-o mulțime densă. Așezară camera pe pământ și o orientară în sus până când se putură vedea treptele unei clădiri masive, cu un acoperiș jos, care semăna cu un palat feudal chinezesc. O mulțime de turiști se îngrămădeau în fața clădirii, făcând poze.

— Știu unde este, am fost acolo, spuse Kara. Este Poarta Puterii Divine. Una dintre intrările în Orașul Interzis.

— New York, Moscova și Beijing, spuse Delancort. Atât spun, nu are standarde joase.

— Cum a dus bombele acolo?, întrebă Lucy.

— Suntem în urmă, remarcă Marc. Suficient de mult timp pentru a strecura servietele într-un avion de marfă… Și știm că are relații pentru a face asta.

În cele din urmă, camera se reorientă spre Ramaas încă o dată, înfățișându-l dând din cap.

— Care dintre acele dispozitive este bomba reală? Dacă ne provocați, veți afla, spuse el, făcând o pauză. Dacă întreprindeți orice acțiune împotriva noastră, dacă trimiteți armata, veți afla, spuse el, făcând semn camerei să nu îl mai filmeze, de parcă s-ar fi plictisit de ea. Acum, duceți-vă și gândiți-vă la crimele voastre și la ce compensație ați putea oferi pentru ele.

Înregistrarea se încheie și Marc eliberă un oftat pe care și-l reținuse.

— Tipul ăsta are ceva curaj. Ramaas folosește bomba pentru un joc de putere. A transformat Somalia într-un stat dotat cu arme nucleare furate.

— Nu are autoritatea să vorbească în numele întregii țări, spuse Delancort.

— Cine ar avea curajul să se împotrivească lui?, întrebă Solomon. Deja are o putere substanțială… Și prin amenințarea superputerilor cu propriile lor arme, sunt mulți care îl consideră o figură eroică…

— Delancort are dreptate. Ramaas trebuie să știe că asta îl face să fie cel mai căutat om de pe planetă! spuse Lucy cu înflăcărare. Și-a pus o țintă pe piept și a invitat America, Rusia și China să preia inițiativa și să îl atace! Ce va opri pe oricare din aceste țări să trimită o echipă de operațiuni secrete să îi spulbere micul imperiu de pirat?

— Nu asta va fi prima opțiune, spuse Marc. Chiar acum, CIA, FSB și securitatea de stat chineză analizează filmarea în amănunt, încercând să găsească persoana care a filmat și să se asigure că nu are vreo armă nucleară în curte…

— Dar există o singură bombă, spuse Kara. Marc, ai spus că ai văzut-o în Croația, când a fugit Ramaas.

— Dar în portbagajul Mercedes-ului pe care l-am urmărit erau cinci, spuse el. Una a fost distrusă. În filmare am văzut trei. Mai rămâne una și ar putea fi oriunde, spuse el, încruntându-se. Cum am spus și înainte… Ramaas se joacă cu noi. Nu știm care e falsă și care nu.

— Dar acum știm ce a vrut cu Jalsa Sood, spuse Solomon. Un paravan.

— Sood mi-a spus ceva înainte să moară, spuse Marc, redând cuvintele finale, criptice, ale creatorului de bombe. Poate dacă ne uităm mai bine la dispozitivele din filmare, ne-ar putea ajuta!

Kara dădu din cap.

— Să văd dacă pot rezolva ceva cu băieții de la imagistică din biroul din Palo Alto, spuse ea, așezându-se pe un scaun în fața consolei unui

computer. O să îi punem în alertă, dar le plac provocările.

— Este un început, spuse Marc, aruncând o privire spre Lucy. Dar Lucy are foarte mare dreptate în ceea ce a spus. Trebuie să-l găsim pe acest tip și să descoperim care este *adevăratul* său plan.

Lucy dădu din cap spre Marc, în semn că era de acord.

— Deci trebuie să aflăm. Ce vrea Ramaas?

— Bani, spuse Kara, fără să ridice privirea de pe consolă. Ce a spus la sfârșitul filmării?

— Gândiți-vă la ce compensație ați putea oferi, repetă Delancort. Cu siguranță, sună ca un bărbat care caută o răsplată. Una care ar putea fi interpretată ca o ofertă tacită de a vinde bomba pentru o recompensă.

— Se potrivește cu modul de operare al piratului, spuse Marc, dar Lucy își dădu seama că nu era convins.

Amândoi stătuseră în aceeași cameră cu Abur Ramaas și gândiseră la fel despre el.

— Ia un ostatic, cere o taxă de eliberare. Doar că de data aceasta, ostaticul este un oraș întreg, nu un echipaj de cargou ghinionist.

— Dar nu crezi asta de fapt?, întrebă Lucy.

— Nu, spuse britanicul, dând ferm din cap. Trimite mesaje cu dublu înțeles, nu-i așa? Să ceri bani este o acțiune de tâlhar. Dar mai devreme povestise despre nedreptățile care i-au fost făcute lui și țării sale. Ramaas cere *respect.*

Un fior străbătu pielea lui Lucy, în timp ce își dădu seama de o altă posibilitate.

— Există o a treia opțiune. El face asta de dragul ideologiei. Pentru că crede în ceva. Iar zeloții sunt întotdeauna cel mai greu de citit.

— Kara o să se axeze pe analizarea filmării, spuse Solomon, mergând prin biroul său de departe, luminat de soare. Dar eu cred că dacă Rubicon vrea să rezolve ceva, trebuie să intervenim acum, înainte ca Ramaas să-și consolideze poziția, spuse el, privind, de pe ecran, direct spre Marc și Lucy. De acord?

Amândoi dădură din cap.

— Așadar, revenind la întrebarea zilei, unde este?, spuse Marc.

— Henri, arată-le datele de interceptare, ordonă Solomon.

Delancort se încruntă, dar făcu ce i se spusese. Cu mai multe gesturi din încheietura mâinii, consilierul lui Solomon transferă ferestre digitale cu

informații pe panourile din jurul lor. Lucy recunoscu o „hartă termică” a Somaliei, cu zone reliefate prin culori strălucitoare, de-a lungul liniei de coastă. Majoritatea regiunilor se aflau în zonele marilor centre urbane, marcate cu roșu aprins și portocaliu în orașe, apoi cu albastru și verde în zonele mai slab populate.

— Poate nu știți, dar Cornul Africii are una dintre cele mai mari rate de utilizare, de persoană, a telefoanelor mobile de pe planetă. Numai Somalia are o duzină de furnizori diferiți de telecomunicații pentru populație.

— Asta pentru că liniile fixe nu sunt de încredere, spuse Lucy. Infrastructura căzută și disensiunile din guvern înseamnă că liniile telefonice nu sunt reparate. Oamenii de acolo se adaptează. Folosesc ceea ce au.

— Într-adevăr, spuse Solomon. Rubicon a investit masiv în acea regiune. Inclusiv să opteze pentru un furnizor important de telefonie mobilă. Această hartă arată zonele în care sunt utilizate cartelele SIM produse de Rubicon.

— Este o zonă mare, spuse Marc.

— Este intenționat, spuse Delancort după ce Solomon îi făcu un semn. De ceva timp, am redus costul cartelelor SIM în această regiune, totul pentru a mări cota de piață a Rubicon.

— Asculți convorbirile, spuse Lucy, simțind din nou acel fior. Treci toate conversațiile telefonice din rețea printr-un server Echelon, căutând cuvintele cheie.

— În ultimul timp, căutând referințe directe către Abur Ramaas, spuse Delancort. Nu am aflat nimic despre el sau despre prietenii săi apropiați, dar am adunat multe informații privind locul în ultimele cincisprezece ore.

— Este pentru un scop bun, insistă Solomon, văzând privirea de pe fața ei. America și NATO fac același lucru de zeci de ani, din motive mult mai puțin altruiste.

Lucy își îngustă ochii și fu pe punctul de a-și exprima neliniștea cu privire la dezvăluirea făcută de Solomon – dar apoi o voce interioară îi aduse aminte că acceptase să lucreze cu Rubicon știind că așa proceda. Știuse de la început ce instrumente avea la dispoziție Ekko Solomon și cum voia să le folosească. Lucy îi aruncă o privire lui Marc și, din nou, își dădu seama că se gândea la același lucru.

Ei piratașeră o rețea de telefonie cu doar câteva zile înainte, ca să urmărească un apel de pe smartphone-ul lui Neven Kurjak, dar fusese vorba

de un singur bărbat și era un criminal cunoscut. Aceasta era o intruziune pe o scară mult mai mare, implicând sute de mii de oameni nevinovați. Era corect?

„Pentru azi… Cu miza care e în joc… Am să spun că este.”, își zise ea, oftând și alungându-și nedumeririle. „Mâine, însă… Ar putea fi altfel”.

— Bine, interveni Marc, dacă toți vom ignora încălcarea flagrantă a drepturilor civile, hai să nu pierdem ocazia. Ce ai aflat?

Delancort le spuse că traficul de telefonie mobilă detectase anumite cuvinte în conversații, care au inclus numele lui Ramaas și pe cel al lui Welldone Amadayo, un broker de putere local influent care era suspectat de corupție la scară largă. Toate pistele duceau la faptul că Amadayo fusese ucis de oamenii piratului războinic și, în haosul care urmase, elitele bogate din Mogadishu și regiunile din apropiere au fugit, speriate. Informațiile adunate de la mii de apeluri telefonice ale localnicilor din ultimele zile indicau faptul că moșia privată a lui Amadayo găzduia un grup de oameni înarmați pe care nimeni nu îndrăznea să îi provoace.

— Crezi că Ramaas i-a luat casa lui Welldone?, întrebă Lucy, gândindu-se la această posibilitate. Mi se pare destul de puțin probabil.

— Știm că Ramaas a fost acolo cu o zi înainte de a pleca în Croația să se întâlnească cu sârbii, spuse Solomon. Credem că el l-a ucis pe Amadayo.

— Îi place să facă lucrurile personal, mormăi Marc, apoi își ridică privirea. Gândiți-vă la asta. Nu era nevoie să meargă personal la Split, nu trebuia să meargă în Dubai după Sood. A făcut toate astea pentru că vrea să privească oamenii în ochi.

— Seamănă cu cineva căruia îi place să trimită un mesaj, spuse Kara.

Lucy își încrucișă brațele. Nu era convinsă, dar în trecut acționase și cu mai puține informații.

— Bine. Deci ne infiltrăm în casa tipului mort și îl urmărim pe Ramaas de acolo? Acesta e planul?

— Nu avem timp pentru supraveghere și pregătiri, adăugă Marc. Ar trebui să facem un raid fulger.

— Tocmai te-ai oferit voluntar?, întrebă Lucy, ridicând o sprânceană.

Întrebarea îl dădu peste cap.

— Eu, aa păi… spuse el, înghițind cu noduri, realizând în ce se băgase. Sunt singurul care a văzut dispozitivul de aproape. Dacă este acolo…

Ea dădu din cap și vorbi peste el, întorcându-se să se uite către Solomon.

— Ramaas ne știe fețele acum și la fel și oamenii lui. Dacă are câte relații credem noi că are, ne omoară în momentul în care ieșim din avion, barcă sau orice altceva. Și să trecem pe jos granița din Kenya sau Etiopia ar putea dura câteva zile, spuse Lucy, imaginându-și scenariul.

Ramaas amenințase cu detonarea nucleară dacă Somalia ar fi fost amenințată militar, ceea ce însemna că nici cu elicopterul nu ar fi mers. Dacă dronele americane de la graniță nu i-ar fi oprit, localnicii i-ar fi doborât înainte să ajungă la periferia orașului Mogadishu unde se afla moșia lui Amadayo.

— Avem nevoie de abordarea rapidă și directă, continuă Lucy și făcu semn spre Marc. Din cer ca fulgerul, cum ai zis.

Începură să facă un plan.

— Am impresia subită că o să regret ce am spus, zise britanicul.

— Știi să folosești parașuta, nu?, întrebă ea, cu un zâmbet apărându-i pe buze.

Capitolul 18

Marc se aplecă înainte pe scaunul din pânză și încercă să ignore vibrația constantă care îi urca prin picioare și îi ajungea în oase. Își simțea pielea de pe față aspră și inconfortabilă sub masca prinsă peste nas și peste gură. Oxigenul pur îi circulase în plămâni în ultimele două ore și în sfârșit depășea amețeala, în timp ce trupul său se obișnuia cu amestecul de aer.

Ținea un smartphone în mâinile înmănușate, unul dintre modelele personalizate avansate al Rubicon care conținea multă tehnologie de ultimă generație în ceva suficient de mic încât să-l strecoare în buzunar. Dispozitivul nemarcat fusese construit din sticlă rezistentă la zgârieturi, încadrată de o carcasă din fibră de carbon mată și ținea locul celui pe care îl pierduse în Dubai. Telefonului spion, cum îi plăcea lui Kara Wei să-l numească, îi creștea performanța de fiecare dată când primea o nouă versiune – și acest lucru se întâmpla des, pentru că profita de fiecare ocazie să îi aducă aminte. Marc nu știa ce se întâmplase cu telefoanele pe care le lăsaseră în urmă în câmp, dar știind cât de multă atenție acorda Rubicon detaliilor, nu se îndoi de faptul că aveau un fel de setare care le făcură inutile ulterior.

Marc își petrecu timpul configurând setările noului dispozitiv așa cum îi plăcea, încercând să găsească un moment de pace interioară în banalitatea acestei acțiuni. Nu funcționă.

Se foi inconfortabil în salopeta lui de un negru mat și în echipamentul tactic. Era proaspăt desigilat și aspru și, împreună cu masca, mănușile, casca și chingile, se simțea ca și cum ar purta un costum mai degrabă decât un set de haine de lucru. Tot ce era în jurul lui i se părea artificial, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Se încruntă și reveni în prezent.

Unul dintre serverele fantomă din afara rețelei pe care le folosea intră în contul de email pe care Marc îl folosise când lucrase la NSNS în Split și fu pe cale să șteargă numeroasele mesaje amenințătoare de la Schrader și de Wit, când observă că unul dintre ele era de la Luka Pavic.

Citi mai departe. Pavic vorbea în engleză mai bine decât o scria, dar punctele esențiale din email fură suficient de clare. În urmă cu o zi, o sursă

anonimă sunase la secție și dăduse informații despre locul unde se afla Franko Horvat și planurile lui de a jefui o bancă din oraș. Marc nu crezu nici măcar pentru o clipă că polițistul corupt ar fi făcut vreodată ceva atât de stupid, dar poliția din Split nu avusese altă variantă decât să creadă.

Horvat ieșise de la bancă trăgând focuri de armă, după cum declaraseră ofițerii de la fața locului. Pavic, chiar și din email, nu părea prea convins. Dar nimeni nu avea să investigheze moartea brutală a unui om care era detestat atât de interlopi cât și de polițiști.

Cu toate acestea, Pavic remarcă faptul că rămăseseră întrebări fără răspuns despre cum începuseră împușcările de la bancă. O cutie de valori mare care se părea că aparținuse lui Horvat fusese găsită goală și camerele video ale băncii suferiseră o defecțiune suspectă în perioada când fusese acolo. Mai mult, Pavic spusese că în secție circula un zvon că nu se trăsese cu pistolul recuperat de la Horvat.

Marc încercă să examineze această nouă informație și să își dea seama ce însemna. Lista celor care îl voiau eliminat pe Horvat era lungă și variată, dar momentul morții lui fusese prea oportun.

Părea ca un puzzle care se rezolva. Marc se încruntă și mai tare și păstră în minte informațiile pentru o analiză ulterioară. Avea lucruri mai urgente asupra cărora să se concentreze și băgă telefonul într-un buzunar închis cu arici.

— Hei, se auzi vocea lui Lucy prin radioul încorporat în cască și Marc își ridică privirea.

Lucy stătea în fața lui, legănându-se ușor odată cu puntea pe care stăteau, îmbrăcată cu același echipament ca și el. I se vedeau numai ochii, cu aspectul lor obișnuit și înșelător de oboseală.

— Încă ești amețit?

— Sunt bine, răspunse el, microfonul din masca de oxigen redându-i cuvintele. Este ceva nou pentru mine, continuă Marc.

Privi în jur, spre cabina în care se aflau. Cala nepresurizată a marelui Hercules C-130 semăna cu interiorul unui vagon de cale ferată, unul care fusese golit până la metal și reamenajat cu foi de pânză termică și cu plasă de un roșu aprins. Doi membri ai echipajului, cu uniforme ale Royal Air Force împărțeau acest spațiu cu ei, dar li se ordonase să stea deoparte. Din momentul în care Marc și Lucy își puseseră echipamentul tactic, undeva deasupra Golfului Aden, nu vorbiseră cu niciunul dintre ei.

— E floare la ureche, îi spuse ea. Tot ce trebuie să faci este să vii după mine și să sari printr-o ușă, zise ea, întinzându-se și atingând dispozitivul digital de la încheietura mâinii lui. Asta va face restul.

Marc nu se putu abține să nu arunce o privire spre capătul îndepărtat, unde rampa de marfă a lui Hercules era închisă etanș.

— Am sărit dintr-un avion de câteva ori, la antrenamentele cu echipa operațională cu SIS. Dar în timpul zilei. Și nu de atât de sus încât să deger.

Lucy îi arătă cristalele de gheață de la marginile ferestrei circulare de lângă capul lui.

— Urcăm de ceva vreme. Când ajungem la nouă mii de metri, vom fi în zonă. Nu se poate zbura mai jos de opt mii de metri.

— Bine, spuse Marc întinzându-și gâtul pentru a privi cerul întunecat, sperând să vadă marea care era mult mai jos, dar tot ce văzu fu clipitul constant al luminilor aeronavei.

O privi în ochi.

— Asta e pentru ce s-a întâmplat cu Veyron? Că nu a fost vina mea.

— Hei, a fost ideea ta.

— Ba nu a fost, insistă el. Chiar îți place faza cu „căderea de la mare înălțime”, nu-i așa?

Zâmbetul i se văzu în privire.

— O să fie și mai distractiv decât coborârea aia pe care am făcut-o în New Jersey, crede-mă, spuse Lucy, îndreptându-se și devenind serioasă. Bine, vrei să îți mai explic pentru ultima dată, sau te-ai prins?, întrebă ea, atingând un buzunar pe antebrațul salopetei sale, unde era o hartă.

Marc dădu din cap și atinse buzunarul lui.

— Nu, sunt ok, spuse el, trăgând încă o gură adâncă de aer rece, cu gust metalic, prin mască. Cu cât mergem mai devreme, cu atât ajungem jos mai repede, nu?

— Mă bucur că ai spus asta, zise ea, în timp ce membrii echipajului se îndreptau spre ei. Ultima verificare a echipamentului.

Marc se ridică în picioare și făcu o piruetă lentă, lăsând-o să tragă de elementele de fixare și catarame. Parașuta din spate îi dădea o senzație ciudată, dezechilibrându-l în contrast cu echipamentul mai mic agățat de piept, conținând o butelie de oxigen, parașuta de rezervă și echipament pentru misiune. Apoi făcu același lucru pentru ea, asigurându-se că toate chingile erau strânse.

Ea puse mâinile pe curelele de pe umerii lui.

— Le simți strânse?

— Foarte.

— Atunci nu sunt suficient de strânse, spuse Lucy smucind de cleme, iar Marc își pierdu răsuflarea, aproape sugrumat de strânsoarea curelelor.

— Mersi, mormăi el.

Instructorul de sărituri se opri ca să îi strige ceva lui Lucy, care dădu din cap.

— Am ajuns!

Marc simți privirea instructorului și se întrebă ce gândea. Conform planului de luptă, Hercules executa un transport de marfă de la baza RAFO din Thumwait și se îndrepta către o pistă militară kenyană din afara Mombasei și aeronava nu se putea abate de la acel curs. Dar ordine venite de sus, din conducerea Forțelor Aeriene ale Oman, refuzaseră încărcătură obișnuită în favoarea unui bărbat și a unei femei în echipament de camuflaj de ultimă tehnologie, fără explicații. Din câte înțelesese Marc, Ekko Solomon juca golf în mod regulat cu directorul RAFO, iar faptul că le permise să folosească C-130-ul anula o datorie veche.

— Nu va fi ca săriturile pe care le-ai făcut înainte, spuse Lucy. E vorba de HAHO, altitudine mare, deschidere mare. Parașuta se va deschide după câteva secunde, așa că fii pregătit.

Ledul *Ready* clipea pe peretele cabinei și rampa de marfă se deschise. Un flux de aer rece, polar, năvăli prin deschizătură. În timp ce se îndreptau spre rampă, sub coada avionului Hercules, nu putu vedea decât cerul albastru, infinit al nopții.

— Deci ai făcut asta de multe ori când lucrai la Delta Force, nu?

— De fapt, e prima oară.

— Ce? Chiar așa e?

Ledul *Ready se* făcu verde și instructorul le făcu semn.

— Nu, spuse ea, iar zâmbetul îi apăru din nou. Ne vedem mai târziu.

Fără ezitare, Lucy păși până la margine și căzu în gol.

Apoi Marc ajunse unde stătuse ea și privi în jos, văzând lumina lunii reflectându-se în Oceanul Indian, mult mai jos.

„Gata de salt”, își spuse el.

Marc se înclină înainte și simți gravitația.

•

Vântul fluturându-i mânecile salopetei și gravitația pe care o simțea în abdomen îl făcură să își dea seama că era în cădere, chiar dacă bezna adâncă a nopții din jurul lui era ciudat de statică. Cu coada ochiului, văzu pentru o clipă o umbră neagră pe cer, o scânteie în timp ce Hercules dispăru, continuându-și cursul. Apoi nu mai văzu avionul și se întoarse, orientându-se spre pământ.

Abia avu timp să se liniștească înainte ca o forță să îl tragă în sus de umeri. Capul i se dădu pe spate și simți o durere în timp ce parașuta îi țâșni din rucsac, formând un arc perfect și mare. Lucy îl avertizase că unii săritori HAHO erau izbiți atât de tare de vântul violent de la acea altitudine încât leșinaseră, de aici declanșarea automată a altimetrului său.

Mâinile lui Marc apucară liniile de control care atârnau și un val de ușurare îl străbătu în timp ce se ținea de ele. Experimentă cu cârma parașutei, care îi permise să se deplaseze spre dreapta, apoi spre stânga.

— Bun salt, spuse Lucy prin radio. Sunt sub tine, la ora șapte.

— Recepționat, spuse el, uitându-se și văzând o formă vagă. Te-am văzut.

Ca săritoare mai experimentată, Lucy sărise prima și purta ceva mai mult echipament decât Marc, pentru egalarea greutății astfel încât să coboare împreună.

— Rămâi la șase și urmează-mă. Avem ceva distanță de parcurs, așa că fii atent. Nu vorbi până când ajungem jos.

— Am înțeles, spuse el, dând din cap chiar dacă ea nu îl putea vedea.

Făcură o întoarcere lentă, îndepărtându-se de ocean, iar linia de coastă a Somaliei începu să se vadă mai jos. Marc aruncă o privire pe hartă și văzu locul unde pata strălucitoare de lumină, care era Mogadishu, se întindea spre sud-vest. De sus, orașul semăna cu niște scântei de un portocaliu aprins, înghețate în timp. Spre nord, culoarea se disipa, în timp ce întinderea urbană se termina și era înlocuită cu tufe. Se uită și la alte localități mai mici de-a lungul coastei, ajungând la regiunile pe care Ramaas și clanul său de pirați le transformaseră în casele lor.

Locul de aterizare era dincolo de partea de est al capitalei Somaliei, într-o zonă în care Welldone Amadayo și prietenii săi bogați investiseră în ultimii ani. Fotografiile din satelit înfățișaseră loturi de teren viran gata să primească alți oameni bogați care să înceapă să construiască. Marc își aduse aminte că văzuse grupuri de case cu un singur etaj, din cărămidă și

tablă, în jurul unei proprietăți zidite, ca ciupercile pe o stâncă. Vecinii bărbatului decedat erau oameni obișnuiți și săraci, iar Marc se întrebă cum se simțeau să trăiască lângă fortăreața unui bogătaș.

Lucy continuă să cotească larg, iar Marc se asigură că se ține după ea. Începea să vadă detaliile din orașul de jos și natura liniștită a primei părți a coborârii luă sfârșit. Faptul că era capabil să vadă clădirile și străzile transformă pământul din ceva abstract în ceva real și deveni deodată foarte conștient de cât de repede cădeau. Recapitula ceea ce își aduse aminte de la antrenamentele de sărituri cu SIS, repetând ca să se pregătească.

Marc se uită din nou pe hartă. Erau încă la kilometri distanță de zona de aterizare, iar acum Lucy se îndrepta în aer spre coastă în timp ce pluteau în tăcere deasupra autostrăzilor largi și pline de praf și rețelelor nesfârșite de străzi laterale din Mogadishu. Grupuri identice de case se continuau la nesfârșit, întrerupte pe alocuri de zone goale de pământ sau pâlcuri de verdeață.

Nu prea era sigur ce se așteptase să vadă de sus. Majoritatea occidentalilor știau țara doar din filmele de război și din reportajele de știri pline de dezastre, dar locul era liniștit – fără bătăi de stradă, fără incendii scăpate de sub control.

Radioul lui scoase un zgomot.

— Aici, spuse Lucy. Se vede ținta.

— Da, am înțeles, spuse Marc, căutând și găsind proprietatea lui Amadayo, care începuse să se vadă mai clar, de după un deal jos. Putu să vadă lumina care se revărsa de la ferestrele conacului și ceva ce părea un oraș improvizat de corturi în fața clădirii.

Ei se îndreptară, dincolo de zidurile moșiei, spre un teren pustiu. Marc se tot aștepta la rafale de împușcături de dedesubt, dar nimeni nu se uită în sus.

Apoi Marc văzu solul apropiindu-se și se pregăti. Lovi puternic pământul și se dezechilibra din cauza denivelărilor, oprindu-se brusc și gâfâind din cauza efortului. Căldura nopții îl cuprinse și deveni imediat ud de sudoare în salopeta izolată. Strânse parașuta imensă și își dădu jos casca în timp ce Lucy se îndreptă spre el în fugă. El își puse parașuta alături de a ei în scorbura unui copac, apoi începu să se dezbrace de toate straturile de îmbrăcăminte care îl feriseră de degerături la coborâre.

Lucy îi dădu un pachet care conținea un pistol-mitralieră MP7 Heckler &

Koch, muniție suplimentară și un supresor butucănos. Marc primi și un pistol Glock într-un toc de coapsă, dar adevăratele arme din arsenalul său personal erau o tabletă militară Amrel și câteva gadgeturi pe care le furase dintr-un dulap cu echipamente de la bordul „Themis”.

— Ai văzut corturile?, întrebă Lucy, verificându-și arma, fără să îl privească. Se pare că Ramaas a decis să se mute aici și să redecoreze.

— Nu e aici, spuse Marc. E prea inteligent.

— Adevărat, răspunse ea, dar pun pariu că cineva de aici știe unde e. O să îl găsim, zise Lucy, armând pistolul MP7, ca să își susțină punctul de vedere. Și o să îl întreb chiar frumos.

Marc își puse pistolul-mitralieră pe o curea și arătă înainte.

— Doamnele primele.

— Atât de galant, spuse ea, întinzând cureaua și arma și ducând-o la umăr, îndreptându-se rapid și aproape de pământ spre zidul complexului.

Pe măsură ce se apropiau, Marc simți miros de carne gătită venind dinspre un grătar improvizat amenajat în rămășițele grădinii decorative. Se opriră la umbra zidului și Marc scoase un monocular de buzunar pentru a vedea intrarea din față, lângă drum.

— Au scos porțile din balamale și le-au lăsat unde au căzut, spuse el. Văd un camion militar parcat pe alee și câțiva băieți cu AK-uri.

Vehiculul era o camionetă Toyota uzată cu o mitralieră mare, calibrul 50 deasupra, cu țeava tocită îndreptată spre cer. Marc simți că i se strânge stomacul la gândul la ce s-ar fi putut întâmpla dacă arma ar fi fost în mâna cuiva atent, în timpul coborârii lor.

— Atunci, nu ușa de la intrare, spuse Lucy.

Se îndepărtară până găsiră o porțiune de zid nesupravegheată.

Marc scoase din rucsac un cablu care avea o cameră la capăt și o conectă la tabletă, apoi o îndreptă în sus și peste zid. Ecranul tabletei le oferi o vedere circulară a unui gazon ars și pâlcuri de tufișuri.

În timp ce Marc trase camera înapoi, Lucy se urcă repede pe gard și ajunse pe partea cealaltă, apoi el făcu aceleași lucru.

Abia ajunseseră la adăpost, când doi bărbați trecură pe lângă ei, mergând pe potecă spre vilă. Ceva era clar amuzant, pentru că amândoi râdeau zgomotos când trecură pe lângă cei doi intruși. Bărbații purtau haine verzi murdare și țineau puști AKM de asalt de țevi, legănându-le nepăsători în timp ce glumeau.

Marc se apropie de Lucy.

— Băieții ăia nu arată ca niște bandiți.

— Arată mai mult ca niște polițiști, fu de acord ea. Trebuie să ne uităm mai bine.

Se târâră prin câteva răsaduri de flori lăsate neîngrijite și în jurul fântânilor care secaseră. Auziră frânturi de conversație, iar pe măsură ce se apropiau de conac, Marc auzi muzică tare din interior.

Lucy luă o poziție de gardian lângă o fereastră spartă și Marc căută din nou în „sacul cu trucuri", de data luând un dispozitiv care părea de jucărie și semăna cu o bobină mare de bumbac din plastic negru. Un tub de titan, care avea două capete de uretan, striate ca roțile unei camionete. Pe o parte avea antene mici, iar un mic stabilizator atârna în spate. Marc activă un program de control de la distanță pe tabletă și roțile se învârtiră o dată în timp ce dispozitivul prinse viață.

O ridică să o vadă și Lucy, iar chipul ei apăru pe tabletă, printr-o cameră wireless din cadrul dispozitivului.

— Tu știi de ce îi zice *throwbot*?

— De ce?, întrebă ea, făcându-i pe plac.

El zâmbi și aruncă dispozitivul peste umăr prin fereastra spartă. Drona cu roți ateriză pe podeaua cu mochetă din interior și se așeză automat în poziția corectă.

Marc vedea prin ochii dronei și cu mișcări fine pe tabletă, o îndrumă în tăcere din cameră în cameră, mai adânc în interiorul conacului.

— Ce vezi?, șopti Lucy.

— În mod clar *nu* avem nicio invitație la această petrecere, răspunse el.

Drona cu roți rămase în umbră, dar imaginile de pe ecranul lui Marc erau suficient de clare pentru a se distinge zeci de bărbați care roiau în holul principal al casei lui Amadayo. Stăteau jos, unii ghemuiți, adunați în fața unui cearșaf atârnat de un perete care era folosit pe post de ecran improvizat. Un videoproiector și un DVD player portabil erau montate în apropiere, iar muzica tare pe care Marc o auzise înainte era coloana sonoră a unor videoclipuri de propagandă sacadate, cu schimburi de focuri și detonări de bombe. Bărbații care priveau ecranul erau îmbrăcați ca gărzile de afară – aceleași stil de uniforme, negre sau roșu cu alb. Chemă drona înapoi, retrăgându-se din cameră și pe coridor, dar nu înainte ca dispozitivul să surprindă un steag familiar negru cu litere albe în arabă, arborat deasupra

atriumului de la intrare. Era *al-rāya,* stindardul jihadist.

— Confirmat, spuse el încet. Nu sunt piraţii lui Ramaas. Sunt Al Shabaab.

— Ce naiba caută *ei* aici?, întrebă Lucy, printre dinţi. Nu este teritoriul lor… zise ea, îndepărtându-se şi aruncând o privire spre cerul nopţii.

— Este acum, o corectă Marc. Ramaas a mai avut de-a face cu ei şi înainte. Poate le-a dat vila ca să îi atragă de partea lui? Alături de clanurile de bandiţi, sunt cea mai mare forţă în ţară după armată, spuse el, dându-şi seama că Lucy nu îl mai asculta. Hei!

— Auzi?, întrebă ea.

— Ce?, întrebă el, dar tocmai când rosti cuvântul, auzi un zgomot în aer, care acoperea zgomotul constant al muzicii din interiorul casei.

Era un zgomot profund, intens, care se auzea din ce în ce mai tare cu fiecare secundă.

Se întoarse în direcţia de unde se auzea sunetul la timp pentru a vedea o formă unghiulară ieşind din întuneric şi zburând jos, peste zidul vilei, huruitul zgomotos al motorului schimbându-şi frecvenţa în timp ce se ridică şi încetini brusc. Marc văzu două palete negre mari ale rotorului tăind aerul, la capetele aripilor care susţineau fuzelajul masiv.

Era, fără îndoială, un Osprey V-22, noua generaţie de elicopter de transport de trupe, care era un hibrid între un elicopter şi un avion cu turbopropulsoare; dar numai armata Statelor Unite folosea V-22-ul, iar culoarea aeronavei era mai degrabă neagră uniform decât griul obişnuit al navelor de război americane. „Nu este în regulă”, îşi spuse Marc, ridicându-se în picioare din instinct.

Nacelele din vârful aripilor Osprey-ului se înclinară în timp ce aeronava trecu deasupra capetelor lor şi un curent puternic îi lipi pe Marc şi Lucy de pereţii stucaţi ai conacului. Scântei de lumină de la paznicii de la poartă se îndreptară spre Osprey, în timp ce aceştia deschiseră focul cu puştile lor de asalt, dar avionul deja vira, o rampă deschizându-se în spate pentru a trimite trupe pe acoperişul clădirii.

Lucy se uită spre Marc şi buzele i se mişcară, dar cuvintele ei fură înghiţite de zgomotul rotoarelor. Mişcări bruşte de pe ecranul tabletei îi atraseră atenţia lui Marc înapoi spre dispozitiv şi văzu chipul unuia dintre luptătorii Al Shabaab umplând camera dronei. Bărbatul era agitat, strigând şi dând din mâini.

— La naiba! spuse Marc, tastând un cod din trei caractere și activând o mică încărcătură explozivă din interiorul dronei, suficientă pentru a distruge dispozitivul și probabil și degetele luptătorului care o avea în mână.

Pe ecranul tabletei apărură cuvintele SEMNAL PIERDUT și Marc băgă dispozitivul înapoi în rucsac. Lucy întinse mâna și îl apucă de umăr, aplecându-se spre el.

— Trebuie să… strigă Lucy pentru a fi auzită peste zgomotul motoarelor Osprey-ului, dar nu apucă să termine.

Focuri de arme se văzură în spatele ei și fu aruncată brusc spre Marc, prăbușindu-se peste el.

Peste umărul ei, el văzu bărbați în uniforme verzi alergând de-a lungul aleii, spre ei, trăgând.

Al șaselea simț al lui Saito, genul de instinct care se formează doar în ani de pregătire ca soldat, îl avertiză din momentul în care cizmele lui atinseră terasa de la ultimul etaj al conacului. Firele de păr de pe ceafă i se ridicară și o tensiune nedefinită își făcu prezența în pieptul lui. Simțea că ceva *nu era bine.*

Ieșirea din V-22 fusese exactă și rapidă, așa cum se așteptase de la echipă, iar imediat ce spărseseră ușile și intraseră, aruncă o privire rapidă asupra aeronavei VTOL în timp ce aceasta se întoarse și părăsi clădirea. Forța aerului de la rotoare lovea pământul și iarba de pe peluzele ruinate, ridicând un zid de praf ca un val în mișcare. Corturile improvizate din spatele casei fură doborâte în timp ce Osprey-ul ateriză pe terenul de tenis al lui Welldone Amadayo, la câteva sute de metri mai departe.

Mulțumit că drumul lor de scăpare era sigur, Saito scoase carabina Vector CRB pe care o avea la piept și mută cu degetul pârghia la modul rafală. Ceilalți trei agenți care îl însoțeau se deplasau deja pe terasă și pe holul de sus în zigzag, cu mișcări rapide. Îndoielile lui se diminuară, dar nu dispărură complet.

Când ajunseră la partea exterioară a scărilor care ducea în clădirea propriu-zisă, doi bărbați se îndreptară repede spre ei, cu puști AKM în mâinile transpirate.

Primul om al lui Saito și al doilea agent din linie îi doborâră, împușcându-i în față și în gât. Fură nevoiți să împingă cadavrele peste balustradă ca să treacă.

Al treilea agent era un bărbat pe nume Byrd, care purta un lansator cu

design de pistol cu țeavă largă, capabil să tragă grenade de 40 mm. Saito îi făcut semn să urce spre scări, iar Byrd urcă primul. Coborî trei șiruri de scări, de fiecare dată trăgând mai înainte un foc. Un vuiet profund răsună în clădire, dar pe măsură ce ajungeau la etajul doi, rafalele de gloanțe trase spre echipă erau încă puternice.

Byrd se aplecă înainte să dezlănțuie o altă salvă de grenade, dar scândurile de sub picioarele lui se frânseră, în timp ce cineva de dedesubt trase prin tavan. Căzu într-o baltă de sânge, iar Saito se îndepărtă, revenindu-i brusc în minte o conversație purtată cu câteva ore mai devreme.

În timp ce echipa Asociației organizase atacul de la granița cu Kenya, Saito își exprimase temerile cu privire la o infiltrare în Mogadishu fără informații actualizate și nu fusese luat în seamă. Orele de zbor jos, de-a lungul coastei, aproape de crestele valurilor în întuneric, îi oferiseră timp mai mult decât suficient să își dea seama că avea dreptate și că angajatorii lui se înșelaseră.

Dar Saito era un slujitor. Ajunseseră și misiunea lor rămăsese aceeași. „Localizează-l și omoară-l pe piratul războinic, găsește arma pe care i-au dat-o sârbii”. Orice altceva era irelevant.

Își înlătură îndoielile și scoase acele de la grenadele de fragmentare încă prinse de corpul lui Byrd, apoi îl aruncă pe bărbatul mai scund peste margine. Saito căzu pe spate în timp ce mai multe explozii se auziră în casă.

— Este un cuib de viespi, spuse primul om, un spaniol pe nume Ruiz. Ni s-a spus să ne așteptăm la o rezistență minimă! zise el, aruncând o privire spre Mayer, celălalt membru al echipei. Nu sunt plătit suficient ca să mor aici!

Saito îi ignoră pe amândoi, ascultând strigătele care se auzeau de jos. Trăgătorii de la parter se regrupau, iar el îi putea auzi strigându-se unul pe altul și în numele războiului lor sfânt. Deci aceștia nu erau tâlharii lui Ramaas. Făcu un semn cu capul. „Inteligentă mișcare”. Piratul le permisese aliaților săi, militanților jihadiști, să ocupe această proprietate și să devină, fără să știe, o capcană pentru oricine ar veni după el în acest loc.

— Urcă, se răsti Mayer. Îi aud, trebuie să fie alte scări.

— O să ne croim drum, ordonă Saito, în timp ce o ușă de pe coridor se deschise brusc și mai mulți bărbați înarmați se năpustiră spre terasă. Înaintați și trageți! ordonă el.

Lucy urlă de durere și Marc reacționă fără să se gândească. O trase

deoparte cu o mână, cu cealaltă strângând MP7-ul în timp ce îl ridică spre trăgătorii care înaintau. Nu avu timp să țintească sau să fie precaut; Marc apăsă trăgaciul pistolului mitralieră și trase o rafală automată zgomotoasă, doborând primul trăgător. Al doilea trăgător se ascunse după o jardinieră de piatră, împroșcând pereții cu gloanțe din AKM-ul său.

Lucy scoase un geamăt și își îndoi genunchii. Marc îi preluă greutatea și căzură amândoi. O atinse cu mâna liberă pe spate și se temu să nu simtă sângele curgându-i prin vesta tactică – dar în schimb degetele lui atinseră fibrele fierbinți și arse din jurul punctelor de impact zdrențuite.

Ea înjură violent și îl împinse.

— Sunt bine, spuse Lucy printre dinții scrâșniți. Vesta anti-glonț a oprit gloanțele. La naiba, arde…

— Se apropie! spuse Marc, văzând mișcare în timp ce mai mulți jihadiști ieșeau în fața conacului lui Amadayo.

Lucy își scoase pistolul-mitralieră, iar Marc făcu același lucru și amândoi lansară rafale de gloanțe către noul val de atacatori.

— Nu putem rămâne aici. Nu avem acoperire bună!

— Da, fu Lucy de acord. La naiba, în ce ne-am băgat? Misiunea tocmai a fost deconspirată, trebuie să plecăm! spuse ea, trăgând încă trei gloanțe. Sunt deschisă la sugestii.

— Ce zici de VTOL-ul ăla?, întrebă el, îndreptând degetul mare spre acoperiș. Îți place sau nu, altcineva tocmai a venit neinvitat.

— Și le urez noroc, răspunse Lucy. Dar dacă vrei să rămâi și să afli cine ucide pe cine, trebuie să plecăm și să ne reorganizăm!

Planul inițial fusese să afle unde e Ramaas de la cineva din vila lui Amadayo. În acele momente, acesta devenise „să plece sau să moară”.

— Garajul! spuse Marc, arătând cu degetul în direcția unei anexe de vizavi de clădirea principală. Avem nevoie de o mașină, dacă mă lași să conduc din nou.

— Din partea mea, poți să mă duci și cu placa, se răsti ea. Mergi, mergi! zise Lucy, trăgând o rafală să îl acopere și Marc se îndreptă alergând spre spațiul dintre peretele casei și un strat de flori.

El fugi la adăpost și apoi îi întoarse favoarea, trăgând spre un grup de pușcași din spatele coloanelor false de marmură. Auzi un țipăt și văzu pe cineva căzând.

Marc nu își lăsă mintea nici măcar să înceapă să proceseze ceea ce făcea.

Se bază pe pregătirea pe care o avea, concentrându-se să treacă peste haosul confruntării, care se făcea simțit în fiecare clipă.

„Inamici. Ținte. Obiective. Supraviețuire”. Își reduse acțiunile la acești termeni și excluse orice altceva.

Gloanțele din MP7 i se terminară și se retrase să reîncarce, schimbând magazia goală cu una plină. Lucy îl atinse pe umăr în timp ce se strecură în spatele lui și făcu semn spre clădire. Nu fu nevoie să-i reamintească lui Marc că între stratul de flori și garaj erau cel puțin cincizeci de metri de spațiu deschis.

— O să aprind o fumigenă, spuse ea. Pornim amândoi la semnul meu.

— Am înțeles.

Adrenalina îi curgea prin vene și se legăna pe vârfurile picioarelor, nerăbdător să pornească din nou.

Lucy scoase acul unei fumigene și o aruncă spre casă, cauzând o nouă rafală de gloanțe de la trăgători. În timp ce vapori albi începură să iasă din cilindrul de metal, se auziră explozii din interiorul vilei și zgomot de sticlă spartă.

— Se pare că idioții ăia din Osprey își fac treaba, spuse ea.

— De ce ar risca americanii să trimită o echipă aici, după acea filmare din New York?, întrebă Marc, inspirând adânc.

Fumul se îngroșa, formând un banc de ceață albă.

— Nu cred că au făcut-o, răspunse Lucy, apoi îl plesni pe mână. Acum!

Cei doi ieșiră în fugă din spatele stratului de flori și Marc se luă după Lucy, trăgând spre partea din față a clădirii. Gloanțe masive de 7,62 mm bâzâiră prin aer în jurul lor. Drumul până la garaj părea să dureze o eternitate, în timp ce fumul învăluia totul în alb – și apoi, dintr-odată, ușile grele de lemn se ridicară prin ceață. Marc o deschise cu umărul pe una dintre ele, împingând-o pe Lucy înăuntru, înainte de a o închide.

Înăuntru, în garaj, era beznă. Aerul dinăuntru era fierbinte și stătut, mirosind a ulei de motor. Lucy aprinse lanterna tactică și un fascicul mare lumină interiorul anexei, fiind vizibile fragmente din podeaua și rafturile cu unelte de pe pereți.

— Oh, la naiba, nu, mormăi ea.

Garajul era gol.

Jihadiștii continuau să vină, făcându-i pe cei din echipa lui Saito să tragă focuri de armă pe coridor și casa scărilor, distrăgându-le atenția în timp ce

alți luptători acopereau trupurile fraților lor morți și încercau să îi încolțească pe mercenarii de la Asociație.

„Dacă rămânem aici, murim”. Saito făcu calculul și își dădu seama că nu era altă variantă. Byrd deja murise și Mayer primise o lovitură în picior și sângera tare.

Numărul luptătorilor Al Shabaab era cu mult în favoarea inamicului, chiar și ținând cont de priceperea și experiența echipei Asociației care era de partea lui. „Ne retragem”, decise el și dădu ordinul. Punând jos ultimele grenade, Mayer și Ruiz se întoarseră la etajul de sus, iar Saito servi pe post de ariergardă, împușcându-i pe oamenii care încercau să vină după ei.

Ajungând pe terasă, se dădu deoparte în timp ce oamenii lui săreau peste șezlonguri și un frigider masiv cu partea din față de sticlă, puse acolo pentru a bloca accesul. Saito apăsă microfonul de la gât.

— Aerian? Renunțăm la misiune. Repet, renunțăm la misiune. ia-ne de pe acoperiș.

Se uită spre Osprey și inima îi stătu pe loc. O trupă de bărbați în uniforme încercau să se apropie de aeronavă. Se mișcau și trăgeau prost, dar ca și în cazul celor din interiorul vilei, erau mai mult decât suficienți pentru a reprezenta o amenințare serioasă. În partea din spate a fuzelajului văzu o siluetă căzută, îmbrăcată în negru, întinsă pe rampa de marfă, aparent moartă. Saito se uită spre carlingă și văzu mișcare înăuntru.

— Recepționat! spuse pilotul, cu o voce crispată și grăbită. Se apropie, voi încerca să…

Ledurile galbene de sub aripă se stinseră și Saito tresări în timp ce auzi un țipăt din casca din ureche. Când se adresă din nou pilotului, acesta nu răspunse.

— Am pierdut echipajul de zbor, îi anunță el sumbru. Trebuie să plecăm din clădire. Veniți după mine! spuse Saito, punându-și carabina peste umăr și folosind un scaun pentru a ajunge la acoperișul înclinat al conacului.

Apucându-se de plăcile roșii, se ridică și apoi se aplecă să îl ajute pe Mayer, care îndura durerea, gâfâind ușor. Ruiz ajunse ultimul, urcându-se pe acoperiș dintr-o singură mișcare.

Cizmele lor zăngăniră pe plăci în timp ce alergau de-a lungul conacului, având grijă să își distribuie greutatea în mod egal pe măsură ce se mișcau. Zgomotul constant al motoarelor se auzea ca un tunet neîncetat, dar, pe lângă zgomot, Saito putea auzea strigătele de fericire ale soldaților jihadiști

și mai multe împușcături. Fum alb se ridica din curtea casei și Saito se aplecă în față ca să nu fie văzut. Era întuneric acolo sus și posibil că nu puteau fi văzuți de jos imediat – dar nu era nevoie decât de un paznic cu o pușcă și ar fi fost condamnați la moarte.

În față, aripa de est a conacului lui Amadayo se termină brusc, dar un zid înalt se întindea spre anexele clădirii și spre marginea moșiei. Saito arătă cu un deget în direcția zidului și sări pe el, ca o pisică.

Văzu mișcare sub el în timp ce un bărbat înarmat veni în colțul conacului, dar apoi se auzi un zgomot de focuri înăbușite dinspre Ruiz și acesta căzu. Mayer și spaniolul îl urmară.

Ajunseră aproape de acoperișul anexei inferioare când o nouă rafală de gloanțe izbucni în jurul lor. Mayer se sprijini din instinct pe piciorul rănit și căzu.

Saito avea un picior pe acoperișul scund, când Mayer se prăbuși pe țiglele de teracotă și trecu prin ele. Dispăru în întunericul de dedesubt. Țiglele se dezmembrară repede, cu zgomot, iar acoperișul se dărâmă.

Saito se îndreptă în jos și la fel și Ruiz. Se lovi puternic de podeaua de beton și se rostogoli, ignorând durerea și luându-și pușca.

Lasere roșii și subțiri ieșiră din armele lor, ajungând pe două grinzi verzi. Un punct de lumină oscila pe sternul lui Saito și, în cele din urmă, un bărbat alb cu părul de un blond nisipos și o față murdară de fum ieși din umbre. Avea un pistol MP7 îndreptat spre el și gata să tragă, iar lângă el era o femeie de culoare cu același echipament tactic.

— Oare cine ai putea fi?, întrebă bărbatul înarmat, cu accentul britanic încărcat de tensiune.

Capitolul 19

— Bună, invadatorilor, spuse Lucy, cu tonul amenințător și batjocoritor în același timp.

Cu o clipă în urmă se auziseră împușcături din exteriorul garajului, apoi tavanul cedase și apăruseră acești bărbați cu arme, cu răni și priviri aspre. Nu era nevoie să fii un geniu ca să îți dai seama că aceasta era echipa de pe Osprey, dar nu semănau cu nicio grupare militară americană pe care să o știe Marc.

— Mercenari?, întrebă el. Arsenalul și echipamentul lor erau mai avansate decât cele ale mercenarilor Aleph cu care Marc se confruntase în Polonia. Cine v-a trimis?

Bărbatul asiatic și slab, cu o carabină Vector peste umăr, aruncă o privire spre cei doi și Marc își dădu seama că el era liderul.

— V-aș putea întreba același lucru.

O rafală automată de gloanțe tăie aerul de deasupra capetelor lor, peste zgomotul avionului. Lucy reacționă, îndreptându-și pistolul-mitralieră spre gaura din acoperiș, căutând alte amenințări.

— Chiar nu e momentul potrivit pentru discuții, se răsti ea.

Unul dintre ceilalți mercenari se îndreptă spre ușile duble și aruncă o privire printr-o crăpătură din toc.

— Are dreptate. E mișcare acolo. Aduc echipament, probabil că vor folosi bile de calibrul 50 ca să ne arunce pe toți în aer de aici. Trebuie să plecăm, spuse el uitându-se în jur și găsind singura ușă din spate care ducea spre grădină. Pe aici.

— Chiar te rugăm, spuse Lucy. Nu pot fi mai mult de două duzini dintre nemernicii ăștia acolo afară.

Privirea bărbatului asiatic nu se dezlipi de cea a lui Marc.

— Îmi imaginez că am ajuns aici căutând aceeași persoană. Într-un moment prost am fost cu toții prinși în capcana pe care ne-au întins-o, spuse el, ridicându-și mâinile. Dar am putea lucra împreună.

Mercenarul de lângă ușă se ghemui lângă tovarășul său rănit și îl ajută să se ridice, dând furios din cap.

— Cu excepția cazului în care unul dintre aceștia doi are un rezervor în buzunar, cu ce ne va ajuta asta?, întrebă el, arătând cu bărbia lui spre ușă. Dacă mergem spre VTOL, vom fi uciși, la fel ca echipajul.

Marc înțelese ce spunea bărbatul și continuă cu același subiect.

— V-ați pierdut echipajul?

Bărbatul asiatic dădu din cap iritat, iar Marc lăsă MP7-ul în jos.

— Pot să pilotez chestia aia.

— Poți?, întrebă Lucy, ridicând o sprânceană.

— Am citit manualul, mormăi el.

— La naiba, Saito, se răsti celălalt mercenar. Acceptă și ieșim cu toții din încurcătura asta!

După o clipă, bărbatul asiatic dădu din cap.

— Dar există o mică problemă. Cum ajungem la avion.

Marc întinse mâna către Lucy.

— Câte grenade mai ai?

— Câteva grenade de fragmentare…

— Perfect, spuse el, uitându-se în jur. Am nevoie de sârmă, cablu sau ceva de genul ăsta.

Bărbatul rănit luă ceva de la centură.

— Asta e bună?, întrebă el, întinzându-i lui Marc un mănunchi de cabluri de plastic, cu degetele însângerate.

— Destul de bună, spuse Marc, lăsându-și bagajul pe podeaua de beton și luând o a doua dronă.

•

Luptătorii grupați în grădinile din spate se uitau în toate părțile, convinși că sosirea avionului negru fusese prima mișcare în marele război pe care liderii lor îl promiseseră demult. Fiindu-le frică să iasă de sub acoperire, pe terenul liber dintre jardinierele ornamentale și terenul de tenis, de teamă că mai multe trupe ar putea veni din aeronavă, unii dintre ei își țineau cu prudență puștile îndreptate spre ea. Alții își îndreptară armele spre cer, gata să tragă în următorul invadator. Osprey-ul nu se mișca, rotoarele încă învârtindu-se cu zgomot, întreaga aeronavă fiind ghemuită la pământ ca o insectă uriașă și furioasă.

Luptătorii își imaginau hoarde de elicoptere de luptă în noaptea neagră, puhoaie care se îngrămădeau spre ei dinspre țărm, cu echipe de soldați occidentali cu arme îngrozitoare. Unii dintre ei trăgeau în întuneric,

convinși că văzuseră dușmani în fiecare umbră care se mișca.

Ușa din spatele garajului se deschise scurt, apoi se închise. Toate armele se ațintiră asupra ei, în timp ce mișcarea atrase atenția luptătorilor, iar pentru o clipă Osprey-ul fu uitat.

Ceva mic și rapid se apropie sărind peste lespede, croindu-și drum prin grădinile conacului lui Amadayo. Nu mai mare decât o cutie de bere, dispozitivul se rostogoli spre bărbații ascunși și trase după el un tren improvizat de benzi de plastic, și sfere verzi, de mărimea unui pumn. Un ochi de sticlă din mijlocul micii mașinării zări un pușcaș cu glugă neagră care se uita în gol și robotul acceleră spre el.

Pușcașul strigă alarmat. Își ridică AKM-ul și deschise focul, încercând să împuște drona înainte ca aceasta să se poată apropia, dar fu prea târziu. Trăgând niște grenade de fragmentare M67 după el, drona se repezi în mijlocul grupului de luptători și se autodistruse. Detonările în lanț ale grenadelor transformară explozia într-un bubuit susținut și, chiar când zgomotul începu să se diminueze, cinci siluete ieșiră în fugă din interiorul garajului. Aruncând fumigene pentru a-i acoperi, alergară spre Osprey.

•

Marc se repezi spre VTOL-ul de la pământ și, din nou, rotoarele masive ale aeronavei înghițiră orice alt sunet din jur. Aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Lucy trăgând de la nivelul șoldului, în timp ce îl urma.

Dincolo de spațiul dintre conac și anexe, cineva încerca să manevreze camionul militar Toyota astfel încât mitraliera masivă aflată pe el să poată fi îndreptată în direcția lor. Văzu țeava mitralierei mari dând naștere unui crucifix strălucitor de foc.

O urmă pe Lucy și pe bărbatul numit Saito în spatele Osprey-ului, ascunzându-se sub coada în formă de H ca să intre prin rampă și să urce. Saito se întoarse să tragă corpul unui bărbat mort întins pe iarbă, iar în timp ce Lucy îi acoperea, ceilalți doi mercenari din garaj intrară.

Interiorul Osprey-ului vibra din cauza huruitului nesfârșit al elicelor. Avea același interior golit până la metal ca avionul Hercules care îi adusese din Oman, fiecare suprafață acoperită cu țevi și conducte de cabluri. În timp ce înaintă spre carlingă, Marc simți mai mult decât să audă, bufnituri joase ale gloanțelor rătăcite, de calibrul 50, care străpungeau fuzelajul de aluminiu.

O priveliște de groază îl aștepta acolo. Prăbușit înainte, peste consola

centrală, era un alt membru al echipei lui Saito. Fața pilotului fusese distrusă de un proiectil de mare viteză care îl lovise în obraz. Se împotrivi unei senzații instinctive de a vomita și târî corpul departe de butoane, aruncându-l pe podeaua din cabina echipajului.

Marc se așeză pe scaunul pilotului și lăsă experiența și memoria să îl ghideze în momentele care urmară. Își puse centura de siguranță, picioarele pe pedale și apoi își lăsă mâinile să ajungă în mod natural la manetă și la accelerație. Ochii lui scanară ecranele digitale din fața lui și șterse instinctiv una dintre picăturile de sânge care se împrăștiaseră peste el.

— Hai! spuse Lucy, care apăru brusc lângă umărul lui, strigându-i în ureche. Hai, fă schemele alea de pilot!

Se gândi că era probabil un moment prost să-i spună că avea fix *zero ore* de zbor pe acest tip de aeronavă. Datorită antrenamentului său aviatic și timpului petrecut cu echipele operaționale SIS, Marc *avea* experiență pe câteva modele de elicopter și avea destule ore pe aeronave cu aripă fixă ca să decoleze cu cele mai multe tipuri de aeronave și să aterizeze întreg. Osprey-ul era un avion pe jumătate elicopter, pe jumătate turbopropulsor; cât de greu putea fi?

Dar se așteptase să găsească ceva care să semene cu un bord de elicopter, nu hibridul din fața lui. Marc apucă maneta și simți vibrația de la rotoare printre degete. Timpul încetini. Totul depindea de el în acel moment. Încă zece secunde și luptătorii Al Shabaab i-ar fi invadat.

Își alungă frica. Nacelele de la motorul Osprey-ului și rotoarele erau îndreptate spre cer, ceea ce însemna că în acel moment funcționa ca un elicopter. „Asta pot să pilotez”.

— Țineți-vă de ceva, spuse Marc, împingând maneta pentru decolare înainte, accelerând rotoarele, iar Osprey-ul decolă mult mai repede decât se aștepta. Coada avionului se întoarse, sfărâmând coroanele unor salcâmi, în timp ce VTOL-ul își croia drum prin aer, amenințând să se destabilizeze și să se prăbușească la pământ.

Cu privirea fixată asupra butoanelor, Marc văzu cu coada ochiului scânteile împușcăturilor, în timp ce botul Osprey-ului trecea pe lângă luptători. Degetul mare al lui Marc găsi comutatorul roții care controla eleroanele de pe marginile aripilor aeronavei și le poziționă spre înainte. Nacelele se înclinară cu mai mult de șaizeci de grade și deodată Osprey-ul începu să se comporte ca un avion cu aripi fixe. Momentul de tranziție se

simți ca un șoc. Cu accelerația apăsată, aeronava trecu huruind pe deasupra capetelor bărbaților înarmați, gonind peste acoperișul conacului și peste teren, spre zidurile înalte ale moșiei.

Marc își mușcă buza în timp ce se străduia să găsească ritmul de zbor al VTOL-ului, supracompensând din nou în timp ce centrul de greutate al aparatului se schimbă. Îndepărtă aeronava de împrejurimile cartierului rezidențial de case cu două etaje și zbură de-a lungul drumului. Primul său instinct fu să schimbe comenzile digitale, dar își înăbuși dorința, lăsând aeronava să își găsească propriul ritm. „Dacă îmi dau seama de ritmul acestei păsări, pot să fac asta…”

Marc înclină aeronava și aruncă o privire de deasupra copacilor către autostrada prăfuită de dedesubt. O echipă de trei agenți, cel mai probabil întăriri chemate de extremiști, alergau de-a lungul drumului în urma VTOL-ului. Fiecare avea câte o armă masivă în spate, îndreptată direct spre Osprey, încadrându-l cu dungi de foc în timp ce îl urmăreau.

Încă o dată, Marc simți loviturile în timp ce aeronava era lovită în partea de jos. Pe ecranul din fața lui se aprinseră lumini roșii de avertizare, semnalând deteriorarea sistemului hidraulic. Umblă la butoanele care controlau nacelele, încercând să poziționeze rotoarele pentru zbor la orizontal, dar Osprey-ul se împotrivi. Încercă să acționeze asupra flapsurilor, dar nu reuși nici acolo. VTOL-ul tăia aerul, refuzând să răspundă la comenzi.

— Avem o problemă, strigă el peste umăr. Nu pot câștiga altitudine!

Lucy ieși din carlingă și se grăbi spre partea din spate a compartimentului de marfă.

Omul rănit al lui Saito era deja jos pe punte, rezemându-se de fuzelaj. Era palid și transpirat, în pragul leșinului. Ea nu îl băgă în seamă și păși peste cadavrul mercenarului care fusese tras înăuntru înainte de decolare. Cei doi supraviețuitori erau ghemuiți la rampa deschisă de marfă din spate, încercând să împuște șoferii camionetelor cu carabinele lor. Nu aveau noroc; Lucy era o trăgătoare exemplară și chiar și ea ar fi recunoscut că să tragi dintr-o aeronavă în mișcare, spre o țintă de la sol în mișcare la acea viteză nu era nimic altceva decât o risipă de muniție. Pentru o clipă, ea își dori să aibă cu ea echipamentul de lunetist.

— Ce face acolo?

Coechipierul lui Saito era hispanic.

— A spus că poate să piloteze!

— Avarii, strigă ea înapoi, ferindu-se în timp ce un glonț fierbinte zgârie rampa coborâtă. Ce mai aveți cu voi?

Saito aruncă o privire la sacii de echipament fixați de pereții compartimentului.

— Nu cred că…

Lucy nu așteptă să termine. Se îndreptă spre prima geantă și o sfâșie. Înăuntru era echipament de supraviețuire pentru aterizări pe apă sau în deșert. O împinse cu piciorul și trecu la următoarea. Avea o încuietoare cu fermoar pe care îl tăie cu cuțitul. Saito se întinse să o oprească, dar ea deja o deschisese.

Cuțitul pătrunse prin pânză și plastic și ajunse la niște foițe de hârtie. Geanta era plină cu bancnote folosite de 100 de dolari ambalate în pachete separate.

— Bună, Benjamin, spuse ea cu voce tare, văzând fața președintelui Franklin uitându-se la ea. Mită?, întrebă Lucy, întorcându-se spre Saito.

— Fonduri de urgență, răspunse el.

Lucy dădu din cap.

— Aș numi asta o urgență, spuse ea, smulgând geanta cu bani din curelele care o țineau de perete și târând-o spre rampa de marfă.

Înainte ca Saito sau celălalt mercenar să o poată opri, Lucy tăie partea de jos a genții și vărsă conținutul acesteia în urma Osprey-ului.

Un vârtej de bani țâșni în aer și începu să cadă în calea soldaților, sute de mii de dolari căzând pe drumul de mai jos. Fu suficient să oprească gloanțele, dar pentru un moment Lucy nu fu sigură că planul ei avea să funcționeze. Luptătorii erau oportuniști, asta așa era, dar erau suficient de evlavioși să ignore bani căzuți din cer propriu-zis în favoarea mâniei lor îndreptățite?

„Nu prea”, reflectă ea, în timp ce cele trei camionete se opriră derapând și oamenii din ele ieșiră pe drum.

Lăsând fum în urmă, Osprey-ul se îndepărtă, făcând o curbă care avea să ducă avionul spre marginea de nord a orașului Mogadishu.

Saito scoase un mormăit sumbru și se îndepărtă de rampă, oftând.

— A fost o extragere foarte scumpă. Din mai multe puncte de vedere, spuse el, privirea lui îndreptându-se spre bărbatul rănit și spre cei doi morți. Ruiz, leagă-i.

Celălalt mercenar îndeplini ordinul, făcând un semn din cap și plecând.

În acel moment, cum avea timp, Lucy îl măsură pe Saito, căutând semne care să-i dea un indiciu despre cine era el și cine îl trimisese în Somalia.

— Cred că lucrezi pentru cineva care nu-și face prea multe griji în privința banilor, spuse ea, arătând către cabină. Echipamentul acesta nu e ieftin.

— Pentru americani și britanici, răspunse Saito, strigând peste sunetul motoarelor în timp ce o studia și el. Dar nu pentru armată. Cel puțin, nu de ceva timp.

— Ne recunoaștem între noi, nu? Practic, asta ne face veri.

Saito zâmbi slab.

— Nu sunt plătit să te împușc.

— Deocamdată, adăugă Lucy, în timp ce puntea Osprey-ului se înclină alarmant.

Se apucară de mânerele de pe pereții cabinei și Lucy se duse la o fereastră, temându-se că va vedea mai multe gloanțe venind spre ei. Aeronava se rotea, trecând peste ceea ce părea a fi un set de clădiri municipale abandonate, un spital sau o școală.

— Pierdem altitudine, se răsti Saito. Ce face?

Lucy văzu nacela de la capătul aripii îndreptându-se din nou în sus. –

— Aterizează.

Osprey-ul trecu peste un gard înclinat și un șir de tribune pe jumătate prăbușite, ridicând o tornadă galbenă de praf. Dane ateriză în mijlocul a ceea ce părea un teren de fotbal abandonat. Loviră pământul cu un zgomot puternic care zgudui fuzelajul.

Lucy își croi drum înainte, în timp ce rotoarele se opreau și putu simți mirosul acru al izolației arse și al uleiului de motor fierbinte.

Marc ridică mâinile de pe bord când Lucy ajunse în carlingă.

— N-am avut de ales, începu el, intuind întrebarea. Avem o scurgere în sistemul hidraulic. Nu puteam câștiga înălțime și în cazul în care continuam să zbor, ceva avea să cedeze. Și atunci am fi coborât chiar dacă am fi vrut sau nu.

Saito era în spatele ei.

— Suntem încă în oraș. Nu putem rămâne aici.

Lucy aruncă o privire printre copaci, apoi trase capacul strălucitor al ceasului tactic MTM de la încheietura mâinii și se uită la el.

— Mai avem în jur de cinci ore până la răsărit, apoi toată lumea va ști unde suntem. Localnicii poate au auzit motoarele, dar avem o camuflare decentă aici, spuse ea, gândindu-se. Ce opțiuni avem?

— Dacă nu reparăm Osprey-ul, plecăm, spuse Marc răspicat. Dacă daunele nu sunt prea grave, s-ar putea să putem să îl reparăm.

— Ruiz are experiență cu sistemele mecanice, spuse Saito, făcându-i semn celuilalt bărbat să vină. Cât va dura?

Marc se dădu jos de pe scaunul pilotului.

— Habar n-am, spuse el, oftând. Poate ar trebui să avem un plan de rezervă, pentru orice eventualitate, spuse el, aruncându-i lui Lucy o privire plină de sens și își frecă lobul urechii; ea înțelese. Comunicarea de la distanță cu Rubicon trebuia să fie inițiată doar în circumstanțe extreme, așa că, în esență, Marc și Lucy fuseseră pe cont propriu din momentul în care săriseră din C-130.

Dar toate planurile în legătură cu misiunea ascunsă fuseseră spulberate odată cu focurile de la conacul lui Amadayo și cu haosul evadării lor. „Îl facem pe parcurs”, se gândi Lucy, sumbră. „Din nou”.

Ea știa că Rubicon asculta telefoanele. Tot ce ar trebui să facă pentru a-i contacta era un șir de cuvinte folosite pe post de cod, rostite clar la orice telefon mobil din Mogadishu. Programele de analiză a semnalului pe care Kara Wei le infiltrase în rețeaua celulară a regiunii le-ar fi detectat ca pe o șoaptă prin vuietul mulțimii. Dar să facă acest lucru ar fi însemnat să renunțe. Ramaas și arma operațiunii Exil ar fi fost în continuare acolo și ei nu ar fi mai aproape de el. Pe Lucy o rodea faptul că încă nu aveau nicio idee despre ce plănuia piratul războinic.

— Bine, spuse ea, încrucișându-și brațele pe piept, lăsând problema deoparte pentru moment.

O conștientizare neplăcută își făcea loc în mintea lui Lucy, în timp ce privirea ei părăsi fața lui Marc și se întoarse către Saito și Ruiz.

— Dacă vom lucra împreună, atunci trebuie să punem toate cărțile pe masă. Sunteți de acord?

Saito dădu din cap precaut.

— De acord.

Britanicii avuseseră bani când îi angajaseră pe acești tipi pe post de contractanți, dar aerul lor o făcu pe Lucy să tragă o concluzie neplăcută despre originile lor. Ea decise să arunce zarurile și să vadă ce avea să

urmeze.

— De ce nu începi prin a ne spune ce i-a făcut pe șefii voștri din Asociație să vă trimită aici?

Fața inexpresivă a lui Saito nu putu să ascundă adevărul.

— Ești o femeie perspicace, răspunse el, după o lungă pauză.

Reacția lui Marc, care se afla lângă ea, fu exact cea la care se așteptase.

— Stai, ce?, întrebă el, smulgând pistolul Glock din tocul de la coapsă. Nenorociții din Asociație? Lucy, când ți-ai dat seama?

— Acum o secundă, îi spuse ea. Este singura explicație care are vreun sens.

— Se pare că aveți o problemă nerezolvată cu angajatorii mei?, întrebă Saito încet. Sunt dezamăgit.

Ruiz pufni.

— Nu înțelegi, omule? Ei? Ei lucrează pentru african. Ekko Solomon.

— Ah, spuse Saito, dând din cap cu înțelepciune. Desigur. Aflăm un adevăr. Da, asta explică multe, zise el, scoțând un mormăit amuzat. Soarta este ironică.

Marc înaintă cu pistolul în mână, dar Lucy puse o mână pe brațul lui.

— Ușor, cowboy. Să nu facem ceva ce am putea regreta.

— Cum ar fi să ne asociem cu nenorociții ăștia?, spuse Marc, scuipând. Prietenii mei sunt morți din cauza lor și a jocurilor lor!

Furia lui Marc îl supără pe Saito.

— Nu știu nimic despre asta. Nu ne-am întâlnit niciodată, spuse el, oprindu-se și privindu-l pe britanic ca și cum ar fi fost prima dată. Dar îmi ești cunoscut. Da. Te-am mai văzut înainte, spuse el lăsându-se pe spate și dând din cap. Ai fost în Split. La cazinoul Queen's High. Nu ai reușit să-l împiedici pe Ramaas să plece cu dispozitivul.

— De unde știi asta?, întrebă Marc.

— Am văzut imagini din sistemul de securitate al cazinoului.

— Hard disk-urile care dețin acel videoclip au fost furate, spuse Marc. De Franko Horvat, zise el, făcând o pauză, de parcă ar fi rezolvat puzzle-ul. Ai fost acolo. În bancă. Din cauza ta a murit, pun pariu.

Saito își înclină capul.

— Și acum sunt aici.

Marc se uită la Lucy.

— Așa a urmărit Asociația arma nucleară. De la frații Kurjak la Horvat,

de la Horvat la Ramaas, de la Ramaas la Amadayo.

— Numai că ni s-a întins o capcană, nu?, interveni Ruiz. A fost o capcană.

— Mi se sfâșie inima, mârâi Marc.

Saito privi pistolul din mâna lui Marc.

— Dacă vrei să transformi asta în altă luptă, este alegerea ta. Am niște cunoștințe rudimentare cum să pilotez acest avion, dar aș prefera să îl pilotezi tu mai degrabă decât să trebuiască să te ucid.

Lucy duse mâna la armă și îl văzu pe Ruiz făcând același lucru.

— Vrei să îl ajuți pe Ramaas?, întrebă Saito încet. Poate ți se pare greu de crezut, dar Asociația vrea același lucru ca și tine. Suntem aici pentru a-l neutraliza pe Abur Ramaas și dispozitivul nuclear Exil pe care a pus mâna.

— De ce? Ca să îl poți da șefilor tăi?

Lucy îl privi.

— Crezi ce vrei, răspunse Saito. Tot ce vrea Asociația este menținerea stabilității globale. Unui pirat războinic cu o armă de distrugere în masă nu i se poate permite să o amenințe.

— Pe ultimii oameni pe care i-am cunoscut și care au amenințat stabilitatea Asociației a trebuit să îi privesc cum mor într-un incendiu, începu Marc, cu vocea joasă și rece. Prefer să risc și să te împușc în cap.

Privirea lui Saito se îndreptă înapoi spre Lucy, netulburată de amenințare.

— Tu așa gândești? Simt că nu. Ești mai mult pragmatică decât prietenul tău englez. Înțelegi că trebuie luată o decizie tactică aici, nu?

Ea dădu din cap.

— Dușmanul dușmanului meu și toate astea, da, știu. Dar împărțirea aceluiași ascunziș nu ne face aliați.

Saito îi aruncă o privire lui Ruiz și îi făcu semn să coboare arma.

— Poate că o demonstrație de bună-credință va ajuta.

El le explică faptul că Amadayo fusese principala achiziție a Asociației în Somalia, dar nu și singurul. Un bărbat pe nume Kaahi, un ofițer al Guvernului Federal cu influență asupra postului național de televiziune, fusese și el un angajat al grupului.

— Informațiile de la Kaahi ne-au îndreptat către vilă, spuse Saito. E clar că ne trimitea într-o capcană.

— Este omul lui Ramaas, spuse Ruiz. Joacă în ambele echipe. În mod

evident, a decis că era timpul să-și strice relațiile cu Asociația.

— Deci este posibil ca tipul ăsta, Kaahi, să știe unde este ținta.

Marc puse arma în toc, fără tragere de inimă.

— Ramaas trebuie să aibă pe cineva în Guvernul Federal pe undeva. Altfel, l-ar fi predat către ONU în momentul în care a difuzat videoclipul cu amenințarea cu bombă.

— Îl găsim pe Kaahi și îl interogăm, îi spuse Saito lui Lucy și apoi se uită la Marc. Între timp, îl vei ajuta pe Ruiz să repare Osprey-ul.

— Toate astea înainte de răsărit?, pufni Marc.

— Exact, spuse Saito, coborând în cabină și trăgând un panou de pe un perete, dezvăluind un compartiment de depozitare în spatele lui.

Înăuntru, Lucy văzu roțile unei motociclete și un motor electric într-un cadru scheletic.

— Deci să nu mai pierdem timpul, da?

Marc se aplecă spre ea și vorbi încet.

— Cum am făcut să ajungem să lucrăm din nou cu dușmanii?

— Karma proastă?, zise ea, adunându-și echipamentul.

•

Solomon stătea pe balcon și privea luminile orașului. Afară, noaptea abia începuse și Monte Carlo era plin de oameni care căutau eleganță și aventură. Se încruntă, jucându-se cu lanțul subțire de la gât. Oamenii de acolo de jos navigau în lume, feriți de realitățile dure ale acesteia cu ajutorul banilor, poziției sau doar indiferenței. Se îndoia că mulți dintre ei înțelegeau că realitatea lor era doar o versiune a lucrurilor, suprapusă peste o mie de alte adevăruri mai dure și mai dezagreabile.

Și cel mai dur adevăr dintre toate era unul pe care Ekko Solomon îl învățase cu prețul sângelui. *Lumea funcționează cu secrete, iar majoritatea dintre noi este mai bine să nu le știe.*

Trecu un deget peste o bucată de metal de formă ciudată de la capătul lanțului. Pentru majoritatea, ar fi părut ceva abstract, o gheară de oțel decolorată; dar un soldat ar fi văzut ce era cu adevărat, trăgaciul unei puști de asalt Kalașnikov. Pistolul din care făcuse parte fusese distrus cu mult timp în urmă, dar Solomon păstrase această parte din el ca o amintire constantă a locului de unde venise și a ce făcuse să plece de acolo.

Auzi pașii atenți ai lui Delancort pe pardoseala de lemn a balconului.

— Henri, spuse el, fără să se întoarcă. Vreun contact?

— Nu, domnule, spuse franco-canadianul. Dar așa era de așteptat. Oamenii noștri din Mombasa spun că C-130-ul a aterizat conform programului. Lucy și englezul nu erau la bord.

— Nu ești de acord cu implicarea lui Marc Dane.

Nu fusese o întrebare.

Delancort oftă.

— Recunosc că are abilități utile și s-a dovedit plin de resurse… Dar trebuie să pun la îndoială angajamentul lui, domnule.

— Tocmai a fost lăsat într-una dintre cele mai nelegiuite regiuni din Africa, răspunse Solomon. Ca să ne ajute. Acesta nu este un angajament?

— Cu tot respectul, nu Rubicon îl mai ajută pe *el* încă o dată?, întrebă Delancort, îndreptându-se spre marginea balconului. El ne-a adus cazul. Eram parțial conștienți atât de frații Kurjak, cât și de Abur Ramaas, dar această afacere cu dispozitivul Exil… zise el, făcând o pauză. Dane a venit la tine doar pentru că nimeni din Europol nu îl lua în serios.

— Crezi că îi iau partea?, întrebă Solomon, îngustându-și ochii. Ai auzit amenințările piratului, Henri. Nu este o fantomă după care aleargă Dane. Este o amenințare credibilă pentru lume, spuse el, dând din cap. Și dacă putem face ceva în privința asta, vom face. Acesta este principiul pe care a fost fondat Rubicon.

— *Nicio națiune, în afară de justiție,* spuse Delancort, traducând citatul latin care stătea sub logo-ul companiei Rubicon de pe peretele biroului. V-ați pus un standard înalt, domnule.

Solomon dădu din nou din cap, privirea lui scurtă coborând spre apele golfului luminate de lună.

— Răscumpărarea este un drum lung, zise el, strângând cu mâinile balustrada care înconjura balconul. Mi-aș dori să pot face mai mult. Nu simt că este de ajuns.

— Ramaas nu va reuși să șantajeze cele mai mari trei state din lume, spuse Delancort, inspirând. Se înșală dacă crede că poate. Singura întrebare este dacă moare înainte sau după ce bomba este detonată.

Solomon îi aruncă o privire.

— Nu-l subestima. Am crescut printre bărbați ca Abur Ramaas. Este un șacal, iar șacalii sunt la fel de inteligenți pe cât sunt de vicioși, zise el, cu privirea pierdută pentru o clipă, pe măsură ce și-l imagină pe celălalt bărbat de parcă piratul războinic ar fi fost o reflectare proprie.

Solomon își alungă imaginea din minte.

— Crede-mă când îți spun că acest joc al lui nu a fost încă pe deplin dezvăluit.

Delancort fu pe punctul să răspundă, dar apoi ușa de la balcon se deschise și o văzură pe Kara Wei stând acolo, palidă și cu ochii măriți.

— Aici erați! Trebuie să veniți să vedeți asta, domnule. Avem trafic de la sursa noastră din Beijing.

Solomon și Delancort se uitară unul la altul. Kara se referea la o achiziție pe care Rubicon o cultivase în interiorul serviciilor de securitate chineze, o rămășiță rămasă de la alte operațiuni anterioare pentru a demasca actele de terorism.

— Ramaas a încărcat alt videoclip, spuse Kara. Toți – și asta înseamnă toți – se vor îmbulzi acum să îl vadă.

— Alte amenințări?, întrebă Delancort.

Ea dădu din cap.

— Mai degrabă ne trimite invitații la petrecere.

•

Motocicletele Zero MMX aveau mai degrabă un motor electric silențios decât unul pe benzină, așa că îi purta de-a lungul autostrăzilor din Mogadishu ca o fantomă.

Lui Lucy nu îi convenea faptul că trebuia să joace rolul pasagerului lângă șoferul lui Saito, dar mercenarul japonez era cel care știa unde să găsească ținta și după ce trecură de alei întunecate și străzi slab luminate, ajunseră vizavi de o clădire cu șase etaje din districtul Warta Nabada. Saito ascunse motocicleta între un perete jos și o furgonetă parcată și împreună se strecurară în curtea unui complex de apartamente cu obloane de peste drum. Amândoi erau ca niște umbre, cu fețele ascunse de eșarfe închise la culoare.

Lucy scană clădirea printr-un monocular. Un afiș în engleză și arabă de deasupra intrării spunea că era un post de televiziune aparținând guvernului federal, dar ea văzu mici semne de prezență. Nu erau soldați în uniforme somaleze, nu erau polițiști – doar o mână de tineri agitați, slabi, înarmați cu puști, adunați în jurul unui camion de marfă și un SUV Yukon vechi. Civili stânjeniți intrau și ieșeau din clădire în grupuri de câte doi sau trei, ducând cutii de transport sau cutii pentru echipamente în spatele camionului.

Ea se uită sus, unde erau o mulțime de antene pe acoperiș. Unele birouri

erau iluminate, lumina lor galbenă revărsându-se prin plasele de insecte de la ferestre. Lucy îi întinse monocularul lui Saito și îl lăsă să vadă și el.

— Se pare că se retrag, spuse ea. De unde știi dacă acest personaj, Kaahi, chiar e acolo?

— Pentru că mă uit la el chiar acum, spuse el, arătând cu degetul. A doua fereastră de la etajul al treilea.

Lucy văzu un bărbat slab, într-o cămașă albă și cravată roșie, gesticulând furios spre o femeie cu hijab. Încerca să îi dea instrucțiuni să facă ceva, dar ea era reticentă. În cele din urmă, se întoarse și dispăru din vedere.

Saito îi dădu monocularul înapoi.

— Pleacă și ia cu el orice i-ar fi de folos, spuse mercenarul. Are sens. Kaahi știe că Asociația își va da seama de duplicitatea sa. Nu vrea să fie aici când se întâmplă asta.

Lucy își întinse bărbia spre bărbații de la intrare.

— Mie mi se par niște bandiți. Oamenii lui Ramaas, cred.

El a dat din cap.

— Kaahi are încă valoare pentru Ramaas. Omul este un oficial guvernamental, la urma urmei. Va dori să-l țină în viață, spuse Saito, făcând o pauză și verificându-și arma înainte de a-și strânge eșarfa. E o intrare laterală. Intrăm pe acolo, cu atenție. Îl prindem pe Kaahi și îl interogăm, zise el, aruncându-i o privire. O să faci ca mine, da?

— Deocamdată, răspunse ea, scoțând siguranța de la pistolul-mitralieră. Ia-o înainte.

Saito merse de-a lungul peretelui jos, în întuneric, lângă un felinar stricat și apoi traversă drumul. Lucy se lipi de el ca și cum ar fi umbra lui, lăsându-l pe agentul Asociației să înțeleagă ce spusese, în timp ce deschise ușor ușa și intră în clădire.

Dar degetul ei nu se îndepărtă niciodată prea mult de trăgaciul MP7-ului ei și era gata să pună câteva gloanțe în trunchiul lui Saito dacă ar încerca să o ia prin surprindere.

Găsiră o scară de serviciu și porniră. Saito era bine antrenat, era clar din modul în care se mișca. Pe vremuri, Lucy participase la exerciții cu Delta și corespondenții lor din Forțele Speciale Japoneze, unitatea anti-teroristă a Forțelor de autoapărare japoneze – dar acei bărbați și-au păstrat întotdeauna fețele ascunse în spatele cagulelor și nu se amestecau cu armata SUA în

afara misiunii. Saito avea aceeași economie a mișcărilor bine antrenată și precisă ca băieții din Forțele Speciale Japoneze și Lucy nu se putu abține să nu se întrebe cum ajunsese bărbatul angajat al Asociației.

Fusese ceva asemănător cu situația ei, ultima opțiune după ce toate celelalte variante dispăruseră? Lucy era îndatorată față de Ekko Solomon și Corporația Rubicon pentru că îi salvaseră viața după ce proprii comandanți o aruncaseră lupilor. Avea Saito aceeași poveste? Era el considerat un bun stricat, forțat să renunțe la a-și mai sluji națiunea? Sau se alăturase Asociației mai mult dintr-un simplu impuls, mai puțin moral?

Marc nu exagerase când spusese că angajatorii lui Saito îi uciseseră prietenii și era la fel de adevărat că Asociația investise timp și efort încercând să facă același lucru cu toată lumea din Divizia de Condiții Speciale a Rubicon la un moment dat. Era greu să nu o ia personal.

De mai multe ori, DCS intrase în conflict cu grupul de traficanți de arme din umbră și nu se terminase niciodată bine.

„Nimănui în afară de conștiința lui Ekko Solomon", se corectă ea. Lucy încercă să nu se gândească prea mult la asta, își jurase că atât timp cât se putea privi în oglindă în fiecare dimineață, va continua să facă parte din cruciada lui Solomon. „Dacă acest lucru se va schimba vreodată…", își spuse ea, izgonind gândul.

Saito se opri când ajunseră la etajul al treilea și întredeschise ușa de la casa scării. De pe coridor răsunau voci, un bărbat și o femeie care se certau în dialectul local.

— E el, șopti Saito.

•

— Dar cine sunt acești bărbați?, întrebă Esme și furia lui Kaahi crescu din cauza impertinenței acesteia. De ce au venit aici așa târziu?

— Nu este problema ta! mârâi el la ea.

Femeia trebuia să fie asistenta lui, dar îi vorbea ca și cum ar fi fost mama lui.

— Fă doar ce îți spun eu!

Esme făcu o figură acră.

— Nu mă poți învinovăți că am întrebat. Tu trebuie să fi auzit ce s-a întâmplat în estul orașului – oamenii spun că a fost un schimb de focuri! Ei spun că militanții Al Shabaab care stăteau acolo au fost atacați de militari americani din nou și…

— Taci din gură! urlă el, făcând-o să tacă. Nu știi nimic, spuse Kaahi, trecând pe lângă ea și îndreptându-se cu pași mari spre birou. Întoarce-te la muncă! zise el peste umăr și deschise ușa.

Esme avea mai multă dreptate decât își închipuia, dar Kaahi nu avea de gând să îi spună asta. Era pe cale să plece din oraș, din țară. Peste câteva ore, banii pe care Ramaas îi promisese aveau să fie în mâinile lui și el avea să fie în primul avion spre Franța, Spania sau orice țară și-ar fi dorit.

Această mentalitate i se schimbă când intră în birou și găsi acolo doi oameni așteptând, un bărbat și o femeie în haine militare. Niciunul dintre ei nu fusese în cameră cu câteva clipe în urmă, înainte să o certe pe Esme.

Trase aer în piept ca să cheme ajutor, dar apoi bărbatul își scoase eșarfa de pe față și Kaahi rămase inert. Japonezul pe care îl întâlnise într-o cafenea mai devreme în acea zi stătea acolo. Gura lui Kaahi se mișcă, dar nu scoase niciun sunet.

— Ai fost plătit să faci ceva, îi spuse Saito grav. Imaginează-ți ce dezamăgit am fost când am aflat că nu ți-ai respectat cuvântul.

O duzină de variante trecură prin mintea lui Kaahi. Se uită de-a lungul încăperii, dându-și seama că singura lui cale de scăpare era tot ușa. Cântări minciunile pe care le putea spune într-o încercare de a scăpa de vină. Luă în considerare chiar și violența, dar armele lui Saito și compania sa îi spulberară acel șir de gânduri pe jumătate format.

În cele din urmă, se hotărî să tragă de timp.

— Eu… pot să explic, începu el plin de speranță.

— Treci la subiect, se răsti femeia, cu un accent american aspru. Unde e Abur Ramaas, prostule?

Saito îi aruncă o privire scurtă și dădu din cap.

— Într-adevăr, da. Asta e cea mai importantă întrebare.

Kaahi își frânse mâinile și se uită la ceasul de pe perete. Dacă ar putea să-i țină pe acești străini de vorbă. Salvarea lui era pe drum. Tot ce trebuia să facă era să îi întârzie suficient de mult.

— Nu poți să te duci după el. Nu acum. Șansele sunt în favoarea lui. A schimbat tot.

— Nu sunt de acord, spuse Saito și scoase un cuțit lung, asemănător unui ac, dintr-o teacă verticală din harnașamentul său. Mă obligi să te forțez, spuse japonezul, aruncând o privire americancei, de parcă nu era sigur cum va reacționa.

Femeia nu reacționă la pericol.

Lui Kaahi îi veni o idee.

— Nu l-ai văzut, nu-i așa?

— Să văd ce?, întrebă americanca.

Făcu un pas spre un DVD player portabil de pe birou, dar ea ridică pistolul de la șold, țintind spre pântecele lui. Kaahi făcu o pauză și își ridică mâinile.

— Apasă pe play, îi spuse el. Ramaas a trimis un nou mesaj către președintele vostru și către ceilalți. Uitați-vă la el și veți înțelege.

Lucy se încruntă, apoi apăsă pe butonul micului dispozitiv. Discul din interior începu să se miște și ecranul pâlpâi înainte să afișeze imaginea lui Ramaas. Era filmat în același stil neprofesional, dar fundalul era diferit. Zidul din spatele lui Ramaas era din metal vechi, vopsit, peticit de rugină. Avea un aspect industrial, ca de fabrică sau ceva asemănător.

— Oameni ai puterii, începu el, arătându-și dinții. Ați avut timp să vă gândiți la lecția pe care v-am dat-o, spuse Ramaas, aplecându-se până când fața lui umplu ecranul. Acum trebuie să plătiți pentru păcatele voastre față de poporul meu și națiunea mea. Trebuie să plătiți cu comori sau cu sânge. Voi alegeți, spuse el chicotind, frecându-și obrazul de sub ochiul deteriorat.

Cameramanul îl urmări până la o masă, pe care era o hartă maritimă comercială care înfățișa coasta Somaliei. Deasupra erau împrăștiate fotografii și schițe ale dispozitivului Exil – dar niciun semn al valizei de oțel în sine.

— O să mă respectați, continuă Ramaas, pentru că voi arăta că nu sunteți mai buni decât mine. Niște tâlhari, spuse el, punând mâna pe schițele bombei. Va fi o licitație, continuă el. În douăzeci și patru de ore. Aici. O să mă plătiți ca să aflați unde este ascunsă arma.

— Nenorocitule, mormăi Lucy. Deci despre bani este vorba până la urmă.

Kaahi chicoti nervos.

— V-a luat-o înainte!

Pe ecran, Ramaas încă vorbea.

— Ofertanții trebuie să fie prezenți la locul ales de mine. Nu mai mult de doi reprezentanți pentru fiecare parte interesată. Și credeți-mă… Vor fi multe părți interesate.

Întinse mâna, luă camera din mâinile persoanei care o folosea și o duse

spre hartă. Imaginea se înceţoşa pe măsură ce focalizarea automată se schimbă, apoi graficul se văzu clar. Un deget gros apăsă hârtia acolo unde o cruce roşie fusese desenată în ocean.

— Aici, spuse Ramaas. Şi să nu aduceţi nave de război sau avioane pe o rază de o sută şaizeci de kilometri.

Se auzi din nou un clic şi filmarea se opri.

— Ce este acolo?, spuse Lucy.

— O platformă petrolieră, răspunse Saito, gândindu-se. Abandonată. Un loc bun pentru o astfel de adunare. A planificat bine acest lucru.

Ea îşi muşcă buza.

— Nu-mi plac implicaţiile, despre „părţile interesate", spuse Lucy, aruncând o privire către Kaahi. Lasă-mă să ghicesc, tu eşti implicat în asta pentru că a folosit conexiunile tale pentru a încărca videoclipul, nu-i aşa?

După încuviinţarea lui, ea ocoli biroul până când Kaahi fu între ea şi Saito.

— Deci unde ai trimis-o? Washington, Beijing, Moscova. Şi în ce alte părţi?

Saito răspunse pentru el.

— Oricine este interesat să deţină un dispozitiv nuclear, îmi imaginez că lista este lungă.

Kaahi se ridică.

— Cum vă simţiţi să fiţi victime de data asta?

— Nu a reuşit încă, spuse Saito, făcând un gest rapid cu mâna.

Lama lungă şi subţire, pe care o ţinea în mână îi străpunse gâtul lui Kaahi deasupra claviculei şi pătrunse adânc.

Lucy reacţionă, dar fu prea târziu să îl oprească. Saito menţinu arma înfiptă o secundă, până când Kaahi îşi dădu suflarea. Apoi retrase lama cu zgomot, iar bărbatul căzu la podea, cu sângele şiroindu-i din rană.

— *La naiba*! spuse Lucy, făcând un pas spre muribund. Nu trebuia să…

— Mi-a spus ce trebuia să ştiu, continuă Saito şi plecă.

Cu coada ochiului, îl văzu venind spre ea şi se răsuci, blestemându-şi propria reacţie. Se întâmplă repede, chiar în momentul în care Lucy luase arma în mână.

Simţi în spate şi în abdomen o durere arzătoare în timp ce Saito se năpusti asupra ei, împingând lama într-un mic gol dintre plăcile armurii ei. Ea ţipă şi încercă să pivoteze, dar durerea era incredibilă.

Genunchii i se înmuiară și Lucy se prăbuși la podea, căzând lângă Kaahi. Fu vag conștientă că Saito îi smulgea pistolul din mâinile moi.

— Nu vei muri acum.

Vocea lui părea că venea de la mare distanță, printr-un tunel.

— Dacă scoți lama, atunci îți va curge tot sângele în mai puțin de o oră.

Durerea se intensifică și apoi totul deveni negru.

Capitolul 20

Amândoi miroseau a lichid hidraulic. În cele din urmă Marc reușise să-l ajute pe Ruiz să aducă VTOL-ul într-o stare care se apropia de starea operabilă.

Marc se urcă înapoi pe scaunul pilotului, din partea dreaptă a carlingii, și lucră la tastatura de lângă ecranul digital multifuncțional în fața lui. Căută și găsi diagnosticul de care avea nevoie. Beculețe verzi se aprinseră pe rând și Marc răsuflă ușurat.

— Suntem bine, spuse el cu voce tare. Cred.

Îl simți pe Ruiz în spatele lui, văzând reflexia bărbatului în ferestrele carlingii.

— Floare la ureche, spuse mercenarul, ștergându-și mâinile, deși în tonul lui se simți minciuna. Să fii gata să zbori. Cum se întoarce Saito, am plecat de aici.

— Putem trece granița cu Kenya în câteva ore, începu Marc, dar Ruiz vorbi peste el.

— Treaba nu e gata, insistă celălalt bărbat. Îți place sau nu, ești implicat în asta alături de noi acum.

— Nu prea cred.

Ruiz se așeză pe scaunul copilotului și se uită mânios la el. Arătă spre cei doi saci cu cadavre din compartimentul de marfă.

— Byrd a fost ucis în casă și pe aceștia i-am pierdut când ieșeam. Mayer acolo, rănit grav…

— Încă un motiv în plus să plecăm, interveni Marc.

Ruiz a vorbit din nou peste el.

— Și ticălosul ăla de Ramaas râde de noi. Asta nu se termină aici, mă înțelegi?

Marc se gândi la acest lucru pentru o clipă.

— Nu încerca să-mi spui că mergi după Ramaas pentru că vrei răzbunare. Îl vrei pentru că îl vrea Asociația.

Mercenarul pufni.

— Da. Crezi că altcineva mai are curajul pentru asta?, întrebă el, uitându-se urât la Marc. Tu și colega ta ați crezut că *voi* îl veți opri? Nu mă

face să râd.

Ruiz dădu din cap și se ridică.

— Bogătașul de Solomon și tot echipajul său sunt doar pioni de moment în calea lui. Ar trebui să stați în banca voastră, să lăsați oamenii mai buni să facă ce trebuie, mă înțelegi?

— Oamenii mai buni?, repetă Marc, mânia lui crescând. Asociația nu este nimic altceva decât o grămadă de ticăloși cu mai mulți bani decât virtute! Ori ești prea prost ca să înțelegi asta, ori nu-ți pasă!

Ruiz rânji și se ridică.

— Hei, dacă vrei să mori sărac și virtuos, fii invitatul meu. Vreau răzbunare și vreau să fiu plătit, așa că la naiba cu toți ceilalți, spuse el, și plecă, mormăind pentru sine.

Pe buzele lui Marc se forma un răspuns, dar se stinse când văzu mișcare afară. O siluetă rapidă veni sărind pe terenul de fotbal din întuneric și Marc apucă din reflex pistolul din tocul de la coapsă. Își lăsase MP7-ul în compartimentul din spate în timp ce reparaseră aeronava, iar în acel moment își dori să nu o fi făcut.

Apoi Marc auzi sunetul încet al unui motor electric și își dădu seama că era motocicleta lui Saito. Dar ceva nu era în regulă; motocicleta avea doar un om și niciun pasager. Ieși repede prin trapa din spatele carlingii și se duse după Ruiz, care era deja în spatele avionului.

În timp ce Marc se ascunse sub aripa Osprey-ului, Saito coborî de pe motocicletă. Expresia de pe fața mercenarului spaniol deveni rece și se întoarse spre Marc, ridicând carabina Vector prinsă de umăr.

Marc avea deja în mână pistolul Glock și îl îndreptă spre Saito, ignorând arma care se îndrepta spre el.

— Unde e?, întrebă el, scuipând cuvintele.

Saito nici nu încercă să pună mâna pe pistolul său.

— Au fost niște complicații.

Marc simți prin vene un fior de gheață.

— Ai ucis-o?!

— Nu. Era în viață când am plecat, răspunse Saito. Prietena ta este puternică. Avea o rană serioasă. Cred că o femeie așa rezistentă ca ea va supraviețui. Și dacă nu, spuse el, făcând o pauză. Ei bine, ar fi un eveniment nefericit.

— Dacă e moartă, voi urmați, se răsti Marc.

Saito dădu din cap.

— Uciderea ei nu are nicio valoare pentru mine. Vie, ea va distrage atenția. Ceva de rezolvat pentru tâlharii lui Ramaas în timp ce eu profit de situație, spuse el, ridicând privirea spre cerul nopții, ca și cum ar fi evaluat ceva nevăzut. Nu puteam să o am pe lângă mine, trebuie să înțelegi. Era prea periculoasă. Imprevizibilă. Dar de tine am nevoie. Am nevoie de un pilot.

— Du-te la naiba. Nu te mai ajut.

În mintea lui Marc era o învălmășeală de emoții contradictorii. Dacă Lucy era acolo undeva, dacă era rănită, trebuia să ajungă la ea. Îi datora acest lucru.

— Spune-mi unde e!

— Poliția locală a găsit-o până acum. Dar ar trebui să fii mai îngrijorat de propria ta soartă, spuse Saito, ocolind motocicleta și apropiindu-se de el. Și de dispozitivul Exil.

Marc ținea pistolul Glock îndreptat direct spre fața lui Saito. Dacă l-ar fi împușcat, mercenarul japonez avea să fie ucis pe loc, dar apoi Marc avea să piară o fracțiune de secundă mai târziu, când Ruiz avea să îl împuște în semn de răzbunare. O parte din el vru să o facă, fără să țină seama de consecințe și fu nevoie să se abțină să apese pe trăgaci.

— Ramaas și-a făcut cunoscută a doua cerință, continuă Saito. A convocat o adunare pe o instalație de foraj abandonată de pe coastă. Plănuiește să vândă arma celui mai bun ofertant și trebuie să fiu acolo.

Marc nici nu se clinti, dar în interiorul său se forța să asimileze informațiile noi. Saito trebuia să spună adevărul. Avea nevoie de Marc să-i scoată de acolo și, așa cum spusese Ruiz, misiunea Asociației era departe de a fi încheiată.

— Suntem gata de plecare?, îl întrebă Saito pe Ruiz, care dădu din cap, apoi se uită înapoi la Marc. Atunci așa vom face. O să lași arma jos și o să ne duci la platformă. O să ne ajuți să luăm dispozitivul Exil și când terminăm, ești liber să pleci.

— Altfel, te împușc acum și alegem calea lungă, spuse Ruiz. Tu alegi.

— De ce naiba aș fi de acord cu asta?, întrebă Marc printre dinți. Chiar crezi că aș avea încredere în tine?

— Pentru că știi că nu ai o opțiune mai bună, spuse Saito, ridicând capul. Știm unde este Ramaas. Misiunea ta este aceeași. *Să îl găsești.* Ai de

gând să renunți pentru o femeie?, întrebă el, făcând iar o pauză din nou, gândindu-se la ceva. Crezi că, dacă situația era invers, ea ar fi făcut la fel pentru tine? Știi ce este mai important.

În comparație cu amenințarea reprezentată de Ramaas și de arma nucleară rusă furată, Lucy Keyes reprezenta doar o viață.

— Dacă asta îți va salva conștiința, învinovățește-mă pe mine, adăugă Saito. Înțelege că nu ți-am dat altă opțiune.

— Așa lucrați voi, nu?, întrebă Marc, plin de venin și amărăciune. Ăsta este stilul Asociației. Găsiți vulnerabilitățile oamenilor și *profitați*.

— Da, fu de acord mercenarul. Dar, în cele din urmă, decizia îți aparține.

— La naiba, repetă Marc, furia lui transformându-se în disperare. Începu să tremure.

Ruiz își dădu seama și roti carabina Vector, lovindu-l cu patul armei în cap. Mercenarul îi smulse Glock-ul din mână și se întoarse să îi ia telefonul prin satelit și cuțitul de supraviețuire din vesta de la echipament…

Uimit, Marc scuipă sânge dintr-o tăietură din interiorul obrazului și țâșni înapoi în picioare. Ardea de umilință, și, în timp ce își încleștă pumnii, nu voia nimic altceva decât să cedeze mâniei.

Saito văzu acest lucru în ochii lui și o urmă de îngrijorare apăru pe chipul mercenarului, apoi dispăru.

— Îmi imaginez că te gândești să faci ceva dramatic și prostesc. Te-aș sfătui să nu o faci.

Marc vru să amenințe, să spună ceva care să îl facă să creadă că nu avea să cedeze fără luptă – dar nu era nimic de făcut. Saito deținea toate avantajele și se ura pentru că fu nevoit să o recunoască.

Și, mai mult decât atât, Marc știa că în momentul în care mercenarii de la Asociație ar fi terminat, ar fi scăpat de el. Dar cât timp era în viață, încă putea face ceva.

În cele din urmă, trase aer în piept.

— Atunci hai să mergem. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede scap de voi.

Marc făcu un pas spre Osprey, apoi se opri, în timp ce îi veni altă idee.

— Ai spus că ai lăsat-o în viață.

— Așa am făcut, răspunse Saito.

Marc zâmbi rece când își dădu seama de cea mai mică dintre victoriile din acel moment. „Crede-mă, prietene… O să regreți asta”.

•

Camioneta se opri cu zgomot în fața postului de televiziune și Guhaad sări jos de pe canapea, împingând un tânăr care avea o AK47 și îi stătea în cale. Tânărul înarmat era un adolescent și clipi spre bărbatul mai mare, confuz, în timp ce mesteca khatul din gură.

— Unde este Kaahi?, întrebă Guhaad. Nu răspunde la telefon. Și nu-mi place să aștept!

Tânărul cu pistolul clipi din nou, apoi arătă ușile postului de televiziune, spre o femeie agitată reținută de mai mulți dintre camarazii lui.

Guhaad intră cu pași mari în clădire și oamenii pe care îi adusese cu el îl urmară. Tinerii care intimidau femeia îl văzură venind și imediat își încetară jocurile. Toți știau cine este și unde se afla în ierarhia organizației lui Ramaas.

Starea lui de spirit fusese proastă de la întoarcerea sa la Mogadishu. Încă ardea de mânie din cauza umilirii de a fi lăsat pe margine în timpul urmăririi de la casa creatorului de bombe și, deși piratul războinic nu spusese nimic despre asta după ce se întâlniseră ca să scape din Dubai, Guhaad era convins că ceilalți îi văzuseră acțiunile ca fiind eșecuri.

Dimpotrivă, lipsa criticilor din partea lui Ramaas *agravase* lucrurile. Guhaad știa că Zayd nu se întorsese din misiunea sa în Europa și știa că piratul războinic îi dăduse o sarcină nouă și mai importantă. Era ros de gelozie. Ramaas plănuia ceva mare, ceva periculos, dar el încă evitase fiecare întrebare pe care i-o pusese Guhaad. Nu spusese ce avea să se întâmple cu bomba rusească. Singura concluzie pe care Guhaad o putea trage era că Ramaas nu avusese încredere să îi dea acea informație.

Era furios. Voia ca Ramaas să înțeleagă că era la fel de capabil ca lunetistul cu privirea rece, dar soarta continua să conspire împotriva lui. Resentimentul clocotea în el și mânia lui oscila, căutând calea cea mai ușoară. Guhaad se aplecă peste femeie, direcționându-și furia spre ea.

— Cine ești tu?

— Numele meu este Esme… spuse ea, privind în pământ, strângând nervoasă marginile hijabului. Lucrez aici.

— Unde este Kaahi?

— Sus, spuse ea arătând cu degetul. Biroul lui este la etajul trei, dar nu mă lasă să mă duc acolo.

— Dă-te din calea mea, spuse Guhaad.

Urcă scările repede până ajunse la etajele de sus. Locul era în dezordine, dar ignoră haosul. Nu-i păsa ce se întâmpla acolo, ci doar că Ramaas îi spusese să discute cu Kaahi. Era o sarcină pentru cineva mai puțin important, așa gândea Guhaad. Ramaas își bătea joc de el cu această sarcină măruntă.

— Șefu'?, spuse unul dintre oamenii săi, care se afla în pragul unei uși deschise. L-am găsit.

Guhaad nu trebui să intre în cameră ca să își dea seama că Kaahi era deja mort. Simțea mirosul de sânge proaspăt din biroul neaerisit. Vedea balta purpurie întunecată îmbibată în covorul uzat din jurul cadavrului bărbatului.

— L-au înjunghiat, spuse bărbatul.

Guhaad își îngustă ochii și încercă să-și imagineze ce se întâmplase în birou. Cineva cu un cuțit venise și îl omorâse pe Kaahi pe ascuns. *De ce?* Dacă fusese o încercare de a lovi în Ramaas prin uciderea unuia dintre oamenii din guvern care lucra pentru el, atunci fusese o încercare slabă. De unde venea Kaahi mai erau multe alte opțiuni.

Se uită în jos și văzu că cizma lui stătea pe alt petic de covor plin de sânge. Guhaad își îndreptă atenția într-acolo și văzu mai mulți stropi roșii. O *dâră.* Se dădu un pas înapoi și, dându-și seama ce trebuia să caute, văzu mai multe urme umede spre ieșirea din birou și pe coridor. La capătul îndepărtat era o ușă pe jumătate deschisă, care ducea spre scara de incendiu. Pe mâner era o pată purpurie.

Văzu o femeie prăbușită pe un palier între primul și al doilea etaj. Purta o salopetă neagră ca cele pe care Guhaad le văzuse la soldații din forțele speciale americane și avea o eșarfă îmbibată de sânge legată în jurul taliei, pe post de bandaj improvizat. Mânerul unui pumnal îngust era înfipt în pânza umedă.

Guhaad scoase un mormăit surprins când își dădu seama că o cunoștea. Ea încercă să se îndepărteze de el, dar era deja prinsă într-un colț. El o măsură din priviri și așteptă ca să își amintească și ea de el. După o clipă, văzu scânteia aprinzându-se în ochii ei.

— Nu credeam că o să ne întâlnim din nou, zâmbi el. Dar poate că Ramaas are dreptate. Poate că Dumnezeu chiar are un plan.

Femeia era dură, putu vedea asta. Își înghiți durerea și îi aruncă o privire sfidătoare.

— Îmi pare rău pentru… că v-am stricat călătoria.

El dădu din cap. Americanca și bărbatul alb, englezul care fusese cu ea în Dubai, ei îl scoseseră de pe șosea. Ea îl ucisese pe Bidar și îl lăsase pe el într-un șanț de pe marginea drumului. Se întreba ce avea de gând să facă.

— Ești departe de New York, îi spuse el. Ai făcut un drum lung ca să mori.

Ea îl privi.

— Nu mă cunoști.

Guhaad râse.

— Unchiul meu, Yarisow, e șofer de taxi în Manhattan. Aud accentul ăsta când vorbesc cu el la telefon.

Ea se strâmbă de durere.

— A, da? Ești ca el? Poate că ești… ești și tu un angajat?

— Ce spune?

Pușcașul din spatele lui Guhaad făcu o față confuză.

— Coboară un etaj și așteaptă acolo, se răsti el, dând ordinul înainte să se gândească bine.

Își încleștă maxilarul. Își dădu seama ce sugera femeia și primul lui instinct fu să își scoată cuțitul și să îi taie gâtul atunci și acolo – sau mai bine, să plece și să o lase să sângereze până la moarte.

Dar nu făcu niciuna, nici alta. De câte ori nu stătuse pe puntea unei nave de marfă capturate sau pe iahtul unui om bogat și ascultase vreun occidental supraponderal vorbind la fel? „Cât vrei ca să nu mă omori?”

Îi plăcu sentimentul. Fiorul puterii îi estompă resentimentele și tristețea. Americanca lucra pentru oameni importanți, *oameni bogați.* Asta cu siguranță. Deci, ce rău s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi bucurat de acest lucru? Lui Guhaad îi plăcu ideea. Ramaas se putea ocupa de bomba rusească și Guhaad… Se putea ocupa cu asta. Era capabil.

Și dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar putea pur și simplu să omoare femeia și să o arunce în ocean.

Își încrucișa brațele.

— Ai ceva să îmi oferi?

— Du-mă la… doctor. Apoi la aeroport, spuse ea îndreptându-se, tresărind de durere în timp ce cuțitul din abdomen se mișcă odată cu ea. Jumătate. Jumătate de milion de dolari pentru o călătorie cu taxiul.

El zâmbi, știind că viața ei depindea de el.

— Nu. Dublează.

— Nemernicule! spuse ea, aplecând capul înainte, inspirând cu greu și gâfâind. *La naiba.* La naiba, bine. Un milion. Oamenii mei vor plăti.

— Dacă minți…

— Sunt pe moarte, răspunse ea. Da, da, știu cum se face. Deci facem așa?

El dădu din cap și strigă oamenilor înarmați să vină înapoi.

O duseră la camionul care aștepta, iar Guhaad îi spuse șoferului că lucrurile se schimbaseră. Kaahi era mort, cum voia Ramaas, dar acum apăruse altceva. Trebuia să meargă la bătrân, la *vraciul* care locuia pe malul apei.

În timp ce motorul camionetei porni, Guhaad se așeză pe canapea și se uită la femeie.

— Nu muri pe drum, îi spuse el. Nu-mi place să pierd bani.

Dar ea nu-l asculta. Femeia se uita în sus, în cerul nopții, de parcă ar fi încercat să deslușească ceva.

Guhaad auzi un zgomot ca de briză. Suna ca un elicopter, dar mai adânc și mai greu, un zgomot de motoare puternice care se stingeau în depărtare.

În ciuda durerii, americanca zâmbi slab.

— Încă în viață, spuse ea.

— Vom vedea, răspunse Guhaad și bătu cu mâna în capota taxiului.

Vehiculul se înclină și demară cu viteză.

•

Platforma petrolieră Calypso XV fusese construită de cei care de fapt voiau să jefuiască Cornul Africii. Fără o administrație națională care să îi conducă și cu puțini care aveau voința de a aplica legile, vesticii înfipseseră un stâlp mare de beton în ocean și începuseră să foreze după gaz natural. Abandonată din cauza randamentului slab și a unei crize financiare, instalația ieșea din valurile întunecate ca un trunchi de copac de piatră gri. Coroana sa era alcătuită dintr-o mare îmbulzeală de mașini industriale. Țevi ruginite, în descompunere împodobeau structura. Punțile erau părăsite și de multă vreme fuseseră lăsate să se destrame și să se prăbușească în mare.

Pentru Abur Ramaas acesta era încă un semn că drumul lui era cel corect. Dumnezeu le permisese oamenilor corupți să construiască această instalație și apoi îi pedepsise cu eșecul. Era un fel de dreptate. Și în spiritul echilibrării balanței, el preluase controlul asupra platformei Calypso ca

parte a planului lui de unire a clanurilor de pirați din regiunile învecinate.

În copilărie, Ramaas îi ascultase pe misionarii creștini care îi spuseseră povești despre istoria antică a Europei și cetățile masive de piatră care împodobeau peisajul. Și, în acele momente, occidentalii trebuiau să vină la castelul lui. Era perfect că locul se afla deasupra oceanului. De aici, el avea să readucă Somaliei puterea care îi fusese întotdeauna refuzată. Avea să își elibereze națiunea de cătușele Occidentului pentru totdeauna și să devină rege în acest proces.

„Nu am fost niciodată pirați", își spuse el. „Nu suntem criminali. Nu recunoaștem legile celor care spun că este așa".

Ramaas privi apa din vârful pasarelei pe care era și zâmbi, arătându-și dinții. Foarte curând, avea să aibă tot ce și-a dorit.

— Șefu'?

Auzi un zgomot ciudat de pași, se întoarse și îl văzu pe Micul Jonas apropiindu-se, mergând de-a lungul punții care scârțâia. Era doar cu câțiva ani mai mic decât Ramaas, dar statura mică și mersul ciudat îl făceau să pară ca un copil și așa devenise „Micul".

— Vin mai multe bărci, spuse el, arătând spre mare și spre orizontul negru cu mâna sa dreaptă diformă; era strâmbă ca o gheară, deși nu îi afecta abilitățile cu computerele.

Jonas avea o minte ascuțită și era viclean, calități care în cele din urmă îl aduseseră lângă Ramaas. Tatăl și mama lui Jonas se duseseră în America în anii 1990 și fusese crescut acolo. O afinitate atât pentru criminalitate, cât și pentru tehnologie îl adusese în scurt timp în atenția autorităților și, în cele din urmă, Jonas se trezi că își părăsește țara adoptivă pentru cea natală – unde abilitățile sale au fost considerate folositoare. Jonas era cel care înființase rețeaua de VoIP pe care Ramaas o folosea ca să comunice cu oamenii săi și tot Jonas era cel care învățase cum să afle informații despre logo-urile vaselor de marfă care treceau prin Golful Aden, toate astea ca să aleagă vasele mai bogate și să lase încărcăturile de valoare mai mică să treacă nederanjate.

Cu ajutorul lui, Ramaas schimba istoria, readucând Somalia înapoi la ceea ce fusese în anii trecuți – un loc temut, unde cei care traversau mările trebuiau să plătească tribut sau să moară.

Ramaas zâmbi. În acele momente, acest ideal părea mic. În acele momente, numele lui era rostit în castelele tuturor căpeteniilor lumii și îi

plăcea cum îl făcea să se simtă.

— Ce bărci?, întrebă el. Americane? Chineze?

— Da. Și rusești. Te ascultă, șefu'. Nu depășesc linia pe care le-ai indicat-o și nu e niciun avion, spuse Micul Jonas cu un aer confuz, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că acest lucru se întâmpla.

— Proști, spuse Ramaas. Ei cred că *noi* i-am asculta *pe ei* dacă locurile ar fi fost inversate?, întrebă el, râzând de idee.

Jos, clătinându-se pe suprafața oceanului calm, o platformă de andocare se ridică și căzu în apa lină. De ea erau ancorate mai multe bărci mai mici – câteva bărci pneumatice rigide, o mână de schifuri de război și două iahturi cu motor care contrastau cu restul. Aceasta era flota pe care o aduseseră cei interesați la Calypso XV, împreună cu două elicoptere parcate pe platformele largi de aterizare de deasupra platformei. „Oaspeților" lui Ramaas li se oferise cazare în locuințele abandonate și îl amuza să și-i imagineze pe acei oameni fiind nevoiți să petreacă o noapte în carena murdară și ruginită a vechii platforme. După toate umilințele pe care națiunea sa le suferise, era o altă mică victorie.

— O să ucidem vreunul dintre ei înainte de zori?, se întrebă Ramaas cu voce tare.

Cei interesați nu erau doar din națiunile pe care le amenințase direct; traficanți de arme, trimiși ai facțiunilor teroriste și ceea ce americanilor le plăcea să numească „actori non-statali" erau acolo de asemenea.

— Șobolani, spuse el în vânt. O cușcă plină de șobolani care vor să își sfâșie gâtul unul altuia… dar le e prea frică să muște primii.

— A mai venit un mesaj prin radio, spuse Jonas. Mai vrea cineva să se alăture jocului nostru.

— Au plătit taxa?, întrebă Ramaas, trăgând o gură adâncă de aer sărat.

Toate părțile interesate fuseseră obligate să plătească un sfert de milion de dolari doar pentru a li se permite să se apropie de platformă.

Micul Jonas dădu din cap.

— Asociația e pe drum. Nu le place să fie lăsați deoparte.

Ramaas apucă șina de ghidare ruginită a punții și pentru o clipă nu știu dacă să scuipe sau să izbucnească în râs. În cele din urmă, dădu din cap și lăsă un zâmbet să-i brăzdeze chipul.

— E bine, mormăi el. Lasă-i să vină! Este corect să fie aici. Vreau să o vadă.

Tonul lui Ramaas sună expeditiv, dar Jonas nu se mișcă, frământându-și absent încheietura mâinii strâmbe. Aruncă o privire nedumerită spre celălalt bărbat și în cele din urmă spuse ce gândea.

— Nu este vorba despre echipajul unei nave sau de bărbații grași și bogați din vreun birou de la mii de kilometri depărtare, șefule. Aceștia sunt soldați.

Ramaas dădu din mână.

— Albii au trimis corăbii să ne omoare și înainte și nu au reușit. Au trimis trupe aici când eram copil! Dar noi suntem încă aici și ei au plecat! spuse el ridicând vocea. O să îi fac și pe ei să dispară, zise el, accentuând ultimele cuvinte, făcându-le pe fiecare din ele să sune ca niște gloanțe. Și vom fi în continuare aici.

•

La început, Lucy presupuse că oricum aveau de gând să o ucidă, în timp ce taxiul se oprise la un minimarket ponosit, înghesuit între două blocuri cu trei etaje.

Durerea o făcea să se concentreze cu greu, dar ea refuză o ofertă de ajutor de la unul dintre bărbații cu arme și insistă să șchiopăteze spre clădire de una singură. Nu își putea permite să arate slăbiciune.

Ușa din spate dădea în ceea ce fusese cândva o mică piață de pește, dar mirosul de sânge uscat se întindea peste mirosul sărat din pereți și podea. Se uită în jur și văzu o masă de oțel cu un grilaj în mijloc și o masă de lucru încărcată cu instrumente chirurgicale. Îi amintea de bârlogul unui doctor al mafiei pe care îl văzuse odată în New Jersey, dar atunci altcineva fusese rănit și Lucy fusese printre cei care trăseseră.

O lumină puternică venea de la un neon fluorescent din tavan și din întunericul de la marginea încăperii apăru un bărbat mai în vârstă, înalt și slab. Fața lui semăna cu o bucată de lemn străvechi pietrificat, plină de crăpături și gropi și era încadrată de ochelari cu rame groase și o șapcă murdară.

Se încruntă la ea de parcă ar fi fost o rudă îndepărtată care dădea peste un copil capricios.

— A, fata mea, ce s-a întâmplat cu tine?

Vocea bătrânului avea un accent sacadat. Își scoase șapca și o băgă într-un buzunar, îndrumând-o cu mâna spre masa de oțel în timp ce se îndreptă spre o chiuvetă pentru a se spăla pe mâini.

— Guhaad, tu ai făcut asta?, întrebă el, uitându-se cu furie la bărbatul care o prinsese în sediul TV.

Pușcașul dădu din cap.

— Dacă aș fi vrut-o moartă, de ce aș fi adus-o la tine, bătrân nebun?, întrebă el, dând cu mâna prin aer de parcă s-ar fi ferit de o insectă sâcâitoare. Asigură-te că nu moare.

Jumătate din banii pe care i-i promisese lui Guhaad își croiau deja drum prin Wells Fargo și Bank of America, pe nume false, pe coasta de est a Americii. Lucy vorbise cu unchiul taximetrist din New York la telefon în timp ce fuseseră pe autostradă. Se dovedise că bunul unchi Yarisow avea o mică afacere ca broker *hawala, o* rută ilegală pentru bani pe care imigranții somalezi o foloseau pentru a trimite numerar acasă. În loc să aibă încredere în bănci, brokeri ca Yarisow menținеau o rețea informală de tranzacții bazată pe loialitate între clanuri și încredere familială. Guhaad apela la el pentru un procent mare din onorariul convenit, pe care Lucy îl lua dintr-un fond de urgență nesemnificativ Rubicon. Efectuarea apelului și activarea transferului de bani ar ridica un semnal de alarmă în Monaco, dar transferul nu avea să fie anulat. „Sper”, își spuse ea în tăcere.

Nu se putu abține să scoată un geamăt de durere în timp ce se urcă pe masă. Bătrânul veni și îi desfăcu bandajele improvizate. Lucy simți mirosul înțepător de cupru al propriul sânge și aroma de mentă din respirația lui. El îi zâmbi, aranjându-și ochelarii.

— Avem ceva treabă. Spune-mi cum te cheamă.

— Lucy, spuse ea, trebuind să încleștеze dinții. Și pe tine, Tataie?

— Tataie, repetă el cuvântul, rânjind. Îmi place. Da. *Tataie.*

Un val de agonie o cuprinse când bătrânul atinse mânerul cuțitului lui Saito, acolo unde era încă înfipt în ea, iar expresia lui deveni serioasă.

— Fata mea, o să doară. Fii pregătită, da?

Lucy simți că lama începe să se miște și o durere insuportabilă îi cuprinse terminațiile nervoase. Nu se putu abține să scoată un țipăt și totul se încețoșă în jurul ei.

Se mișcă, recăpătându-și parțial cunoștința și văzu lumina strălucind prin conținutul unei perfuzii cu soluție salină, agățată de neonul fluorescent de deasupra.

Mâna lui Lucy alunecă până la locul unde fusese înjunghiată, degetele ei găsind acolo o regiune amorțită de carne, sub bandaje groase de tifon. Clipi

pentru a-și focaliza privirea și se uită prin încăpere, oprindu-se asupra unei lame de oțel argintiu care se sprijinea de o tavă în formă de rinichi.

Pumnalul lui Saito fusese scos și curățat.

— Poți să o dai înapoi oricui ți-a dat-o, spuse bătrânul în timp ce se apropia.

Acesta ridică o mână pentru a o împiedica să se ridice.

— Nu așa repede, Lucy Americanca. Ușor sau se rup cusăturile.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat din cauza durerii. A fost bine. Te-am ținut sub anestezie în timp ce lucram, mi s-a părut cea mai bună idee, spuse el apropiindu-se și ea simți din nou aromă de mentă. A durat câteva ore.

— Vorbești bine engleză, remarcă Lucy.

— Și italiană, adăugă el. Și ceva rusă.

— Educat, nu?, întrebă ea.

— Și următoarea ta întrebare este „De ce trăiește un bătrân inteligent într-un loc care miroase a pește stătut?, zise el, chicotind. Sunt aici de dinainte să te naști, copilă.

— Bine. Deci unde este… zise ea, încercând să își amintească numele bărbatului înarmat. Guhaad?

— Nu e departe.

Suna ca o amenințare, dar și ca un avertisment. Bătrânul îi dădu mâna și ea se ridică.

— Mișcă-te încet. Am folosit capse chirurgicale să te cos, dar se vor deschide din nou dacă dansezi.

— O să țin cont.

Lucy studie încăperea și imediat o văzu prin ochii unui soldat, căutând lucruri care ar putea fi folosite ca arme dacă ar fi fost nevoie. Oamenii lui Guhaad îi luaseră armele și cuțitul. Ochii ei ezitară asupra pumnalului lui Saito.

— Deocamdată, continuă bătrânul. *Ceaiul,* spuse el, îndepărtându-se, trecând printr-un set de bucăți de plastic murdare atârnate peste pragul ușii și îl auzi vorbind cu altcineva, cu cuvintele prea neclare ca să înțeleagă ce zicea.

Se dădu jos de pe masa de oțel, ignorând durerea surdă din intestine. Lucy se strecură prin cameră cât de silențios putu, încercând să-și dea seama cine era noul ei îngrijitor. Bătrânul avea în mod clar o pregătire

medicală – era evident din maniera profesională cu care o îngrijise – și, după cum arăta, ar fi trebuit să aibă până în șaptezeci de ani. O masă era plină cu grămezi de cărți vechi și discuri de vinil, iar ea se încruntă văzându-le. Lucy avea nevoie acum de ceva mai modern; un telefon mobil pe care l-ar putea folosi pentru a contacta Rubicon. Telefonul ei prin satelit dispăruse, probabil fusese luat în timp ce era inconștientă. Nu avea de unde să știe când o să se întoarcă Guhaad și nu avea speranțe în privința șanselor ei în fața lor. Avea nevoie de altă variantă.

Bătrânul se întoarse în cameră.

— Ceaiul va fi gata într-un… zise el, oprindu-se și aruncându-i o privire severă. Ce ți-am spus?

— Nu dansez, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Impresionantă colecție de cărți.

El rânji, lăsând să i se vadă dinții cu strungăreață, și se apropie, luând o carte cu coperta cartonată, prăfuită, cu o învelitoare roșie albită de soare.

— Relicve ale trecutului, explică el, deschizând cartea.

Paginile îngălbenite conțineau o sumedenie de rânduri minuscule.

— Înainte de Războiul Civil de aici, când eram de vârsta ta, am fost medic militar. Atunci eram socialiști, înțelegi? Sovieticii erau aliații noștri, spuse el, o umbră întunecându-i fața. Bine. Am crezut că au fost, zise el, aruncând cartea înapoi pe teanc.

În schimb, luă un disc vechi, iar Lucy a văzut că pe etichetă scria că era o înregistrare a La Boheme.

— Cel puțin italienii ne-au lăsat niște cultură, nu? Erau la conducere când eram băiat, zise el, umbra din ochi revenind. Ne-au ciuntit pământul ca pe carne. Și e la fel de atunci.

El îi dădu o pistă, așa că ea profită.

— Credeam că lucrurile sunt altfel acum. AMISOM este aici, nu? Misiunea Uniunii Africane v-a ajutat să vă readuceți oamenii la conducere.

— Au făcut-o?, întrebă bătrânul. Ce avem acum? Un guvern scindat? Susținut de trupe din Kenya, Uganda și alte țări cărora nu le pasă de țara asta?, zise el, dând din cap. Sunt mulțumiți să ne lase să ne omorâm între noi atât timp cât o facem în liniște. Este o crimă, fata mea. O crimă.

Puse jos discul și se îndepărtă.

— De aia lucrezi pentru oamenii lui Ramaas?, întrebă ea.

El se opri, cu spatele la ea.

— E o fiară. Toată lumea s-a săturat să urmărească politicienii care doar vorbesc și vorbesc. Chiar și oamenii *tăi* gândesc așa, zise el, făcând o pauză. Sper că, cu cât vei îmbătrâni, cu atât te vei obișnui cu modul în care funcționează lumea, da?, întrebă el, dând din cap. Nu e chiar așa. Sunt mai supărat pe oamenii de la putere acum mai mult decât am fost vreodată, zise el, gesticulând în aer. Să îi dea foc, fata mea. Să le dea foc la toți. Cum altfel îi facem să înțeleagă?

Perdeaua de plastic se mișcă și un băiat slab, într-un tricou albastru de fotbal, se întoarse în cameră, aducând o tavă cu cești și un ibric cu ceai. Răsufla cu fiecare pas pe care îl făcea, plămânii muncindu-i din greu. Lucy simți aroma de mere fierbinți și îi lăsă gura apă.

Când copilul se întoarse, ea văzu că piciorul drept îi lipsea de la genunchi în jos și fusese înlocuit cu ceva din piele și plastic roz murdar. Cu o încetineală exagerată, aduse ceaiul de mere și le turnă amândurora. Lucy îl luă pe al ei cu recunoștință și îi făcu cu ochiul.

— Uită-te la el și apoi la mine, spuse bătrânul, arătând spre băiat. E diferență de o viață întreagă între noi și ceea ce avem în comun este ceea ce Occidentul ne-a luat. Trecutul meu. Viitorul lui.

— A fost… rănit?

Lucy văzu un scaun și se așeză, cu ceaiul în mâini. Încă tremura din cauza hemoragiei și a oboselii.

— Așa s-a născut, explică bătrânul. Malformații din cauza contaminării pânzei freatice. Un alt cadou de la italieni.

— Nu înțeleg, spuse Lucy, sorbind din ceai și privind cum băiatul se îndrepta spre masa unde fusese ea cusută și cum se apuca de curățat mizeria de pe ea.

— Uraniu. Plumb și cadmiu, mercur, spuse bătrânul, numărându-le pe degetele lui osoase. Deșeuri otrăvitoare din industria chimică și spitale. Navele încărcate cu ele au fost scufundate intenționat în mările noastre și de fiecare dată când e un tsunami în cealaltă parte a lumii, ajunge pe țărmurile noastre. Otrăvuri lente care se adaugă la toate celelalte.

Lucy auzise povești despre grupuri criminale organizate care acceptau mită pentru a elimina deșeuri toxice de la corporații și guverne cărora nu le păsa prea mult unde ajungeau reziduurile.

— Am primit atâtea cadouri, spuse el cu amărăciune. Înainte ca fiii noștri să înceapă să atace nave în Golf, nimeni nu știa că existăm. Până

când America a făcut un film din asta.

Lucy puse paharul jos, simțind furia clocotită din cuvintele bătrânului doctor.

— Dacă crezi asta, de ce mi-ai salvat viața?

— Nu te învinovățesc pe tine, spuse el, și zâmbi din nou. Nu ești bogată. Nu te joci cu vieți pentru profit. Îmi dau seama. Ești soldat, nu? Am fost și eu odată. Ca bieții săraci de pe corăbii. Oameni obișnuiți obligați să slujească celor fără inimă, zise el, făcând o pauză. Și mi s-a și spus. Guhaad mi-a spus. El este mâna dreaptă a lui Ramaas.

Ea își umezi buzele și se aplecă, menținând în mod deliberat contactul vizual cu bătrânul, încercând să îi spună ceva secret.

— Ramaas amenință să omoare mulți oameni nevinovați. Oameni ca mine, bătrâni ca tine și copii ca el, spuse Lucy dând din cap spre băiat. Ramaas le-a pus pistolul la tâmplă.

— Oameni din Occident?, întrebă el. Cum ea nu răspunse, el continuă. Mi-e greu să-mi pară rău pentru ei. Toată viața mea au venit aici să-mi folosească țara cum au vrut, spuse el, ridicându-se fără să se atingă de ceai. Și acum avem șansa să ne opunem și tu vrei să nu facem nimic?

Ieși din cameră înainte ca ea să aibă timp să răspundă.

Capitolul 21

Marc termină cu panoul de control și viră larg, cotind în jurul platformei Calypso. Privind afară, putea să vadă rampa de aterizare masivă luminată de proiectoare portabile și siluetele care se mișcau la nivelurile inferioare.

Noaptea se lăsase, întunecată și cu un cer fără lună, așa că zborul departe de coastă, deasupra mării, devenise un test al abilităților sale de pilot în timp ce era la panoul de comandă și se străduia să-l mențină pe drumul către regatul piratului. V-22 era un avion bun. Avea emoții. Oceanul negru îi amintea de vechea teroare constantă din coșmarurile lui.

Concentrarea totală de a menține Osprey-ul în aer îl oprea pe Marc să se gândească la situația sa curentă și la teama pentru Lucy.

— Vrei să aterizezi sau vei continua să faci cercuri până rămânem fără combustibil?, întrebă Ruiz din cabina din spatele carlingii.

— Șterge-o, mârâi Marc, revenind brusc în prezent. Tot ce putea face era să facă ce spuneau ei pentru moment și să spere că avea să se ivească o oportunitate de a scăpa din această situație.

Viră mai mult și trase aer adânc în piept, îndreptând botul aeronavei spre heliport în timp ce puse nacelele din vârful aripii Osprey-ului la modul elicopter. Cele trei rotoare cu elice bătură aerul în timp ce aeronava încetini și coborî spre punte. Erau puține rafale de vânt potrivnice, un noroc de care Marc profită. În timp ce coborâtă, el auzi vocea sintetică feminină a computerului de bord al Osprey-ului, dând avertismente monotone despre șansele de scufundare ale aeronavei, dar era prea târziu să renunțe. Se angajase deja în aterizare. Marc răsuflă și verifică automat bordul. În alte împrejurări sau alt loc, ar fi savurat șansa de a pilota, dar atunci și acolo, gravitatea situației umbrise provocarea. Saito și Ruiz coborâseră deja din avion. Marc îi urmă afară, pe puntea platformei abandonate. În timp ce trecu pe lângă Mayer la ieșire, văzu că mercenarul inconștient al Asociației era palid și respira greu.

— Omul tău are nevoie de îngrijire medicală amănunțită, îi spuse el lui Saito.

— Știa riscurile, răspunse celălalt mercenar.

Un grup de bărbați înarmați ieșiră din spatele unui elicopter gri EC135

parcat în partea cealaltă a pistei de aterizare, toți cu puști Kalașnikov, cu privirea ațintită asupra Osprey-ului. Îi amintiră lui Marc de o haită de hiene precaute. Unii dintre ei aveau un surplus de echipament militar, dar majoritatea erau îmbrăcați în tricouri de fotbal Premier League de culori vii.

Un bărbat slăbănog îl măsură din ochi pe Marc cu un rânjet și spuse ceva camarazilor lui. Grupul se despărți și Abur Ramaas apăru brusc, în persoană și încruntat ca un nor de furtună. Marc văzu că bicepsul lui era înfășurat într-un bandaj murdar și pătat de sânge, trofeul lui obținut cu ocazia evadării din lupta de la conacul lui Jalsa Sood din Dubai.

— Nu m-am făcut înțeles față de stăpânii voștri?, întrebă piratul războinic. Asociația nu este binevenită în Somalia.

Saito nu se lăsă influențat de cuvintele bărbatului.

— Angajatorii mei au fost dezamăgiți că i-ați ucis pe Amadayo și Brett. Dar ce e făcut e făcut. Este o chestiune diferită.

— Mereu oamenii de afaceri, mormăi Ramaas, scanând cu privirea grupul. Dar sângele vostru este la fel de roșu și banii la fel de verzi că ai tuturor.

Privirea i se fixă asupra lui Marc și ochii i se măriră.

— *Tu* ești aici, polițistule?, întrebă el, râzând. Nu ți-ai învățat lecția încă?

— Ce pot să spun?, întrebă Marc, mascându-și adevăratele sentimente și ridicând din umeri. Uneori nu înțeleg aluzia.

Ramaas dădu din cap.

— Ești încăpățânat, spuse el, bătându-l pe umăr pe Marc cu mâna lui mare, cu degete groase. Asta o să te omoare într-o zi.

Îl privi pe Saito.

— Acum ești cu ăștia?

— Nu că aș fi ales eu.

— Ah, spuse Ramaas, uitându-se cu subînțeles spre oamenii săi. Dacă ești aici, asta e pentru că *Waaq* vrea așa. Nu voi pune la îndoială asta, spuse el, dându-se înapoi. Vei fi prezent aici să vezi cum se termină jocul, zise piratul războinic, făcând un semn disprețuitor.

— Cât timp poți să continui așa?, îl întrebă Marc. Pentru câți oameni vorbești cu adevărat – clanul tău, în cel mai bun caz? Ești un pirat cu iluzii de grandoare, spuse el. Încerci să ții pasul cu ei, dar trebuie să știi. Ei nu o să te lase niciodată să păstrezi acea bombă.

— *Să o păstrez?,* întrebă Ramaas, aruncându-i o privire peste umăr. Asta crezi că vreau, polițistule? Să stau cu ea ca americanii sau rușii și să amenințe pentru totdeauna?, spuse el, uitându-se cu furie la Saito, tonul lui devenind dur. Asemenea acte au valoare doar pentru comercianți și pentru slujitorii lor, zise piratul războinic, apoi râse din nou. Cu ce îl ajută pe un soldat o armă nefolosită?

•

Când Lucy fu sigură că bătrânul doctor nu auzea, atrase atenția băiatului și îi zâmbi cald.

— Bună, începu ea. Vorbești engleză?

— Puțin, spuse el, dând din cap.

— Cum te cheamă?

— Rio, spuse el, zâmbind înapoi și apoi făcu o pauză. Ești din America?

— Sunt.

Rio reflectă la asta.

— Am văzut-o în filme. Este mare.

— Este, spuse ea, dând din cap.

— Oamenii de acolo par foarte furioși.

Lucy își menținu zâmbetul.

— Adesea. Dar nu toți. Eu nu sunt.

— Nu ar trebui să vorbesc cu tine. O să se supere, spuse el, arătând cu degetul spre ușă.

— Nu trebuie să-i spunem lui Tataie, spuse ea, făcând să pară că au un secret.

Lucy îi mai făcu cu ochiul o dată și el râse. Apoi continuă.

— Hei, Rio. Poți să mă ajuți cu ceva? Am nevoie de un telefon, spuse ea, ducând o mână la cap, făcând gestul universal „sună-mă”. Pun pariu că ai unul, nu? Pot să-l cumpăr de la tine?

Ascuns într-un buzunar secret din salopeta ei militară se afla un teanc de bancnote noi de 100 de dolari și ea scoase una ca să i-o ofere.

Rio se întinse pe jumătate după bani, apoi se încruntă. Bancnota era pătată cu ceva închis acolo unde sângele lui Lucy se impregnase în hârtie.

— Nu ar trebui să-i iau.

Pentru o clipă, lăcomia se luptă cu natura precaută a copilului – apoi se lumină brusc.

— Ne putem juca pentru ei!

Căută în buzunarul pantalonilor scurți și largi și scoase niște cărți de joc. Cu piciorul de plastic lovind podeaua în timp ce se mișca, Rio puse trei cărți jos pe masa de operație și le amestecă.

Lucy cunoștea jocul. Îl văzuse jucat la colțuri de blocuri în fiecare zi din tinerețea ei, în timp ce crescuse în Queens, și își dădu seama că era un exemplu clasic de „mică escrocherie", o versiune rapidă și ușoară a „*Fiind the Lady*". Era o scamatorie care te direcționa greșit, ca să urmărești Regina fără să știi că nu fusese niciodată acolo unde crezuseși că era la început.

Rio îi arătă cărțile și apoi le amestecă, așteptând ca ea să îi facă semn de aprobare. Ea decise să joace și făcu un semn cu bancnota.

Lucy arătă o carte. *Cartea greșită.*

— Îmi pare rău! spuse el, întinzând mâna după bani, mulțumit de el însuși.

Ea nu i-o dădu.

— Ai înțeles greșit, tinere. Trebuie să mă lași să câștig o dată. Apoi să mărești miza. Să câștigi mai mult, spuse Lucy, întinzând mâna și luând cărțile. Să facem altfel. Rândul meu.

Rio începu să se plângă, dar ea deja aranja cărțile. Lucy îi arătă un As de Pică într-o mână, Regina de Inimă Roșie și Asul de Treflă în cealaltă. Era ușor, dacă știai cum să o faci.

Când puse cărțile jos, ea făcu să pară că ar fi pus jos dama prima, când de fapt fusese Asul de Pică. Cu o mișcare din încheietură, cărțile fură schimbate între ele și oricine ar fi privit ar fi urmărit ținta greșită de la început.

Dar băiatul era inteligent. Știa trucul și nu căzuse în capcană. Rio găsi Regina și o întoarse, spaima lui de moment transformându-se într-un zâmbet îngâmfat de victorie.

Lucy recunoscu înfrângerea și achită nota de plată.

— Ești bun la asta, copile. Cine te-a învățat asta, Tataie?

Perdelele de plastic de deasupra ușii foșniră și Lucy înjură în sinea ei când Guhaad intră, mergând cu pași mari, cu doctorul urmându-l.

— Tatăl lui l-a învățat, spuse bătrânul.

Guhaad se strâmbă și împinse cărțile.

— E un joc stupid.

Azvârli cărțile și Rio oftă, dezamăgit.

— Asta pentru că nu câștigi niciodată, spuse băiatul.

Nările pistolarului se măriră și ridică mâna ca și cum ar fi vrut să îl lovească pe Rio. Băiatul se dădu înapoi, dar lovitura nu veni. Bătrânul făcu semn cu capul spre ușă și Rio fugi luând cu el bancnota și orice șansă pe care ar fi avut-o Lucy să îi ia telefonul.

— Nu ar trebui să amenințI băiatul, îi spuse bătrânul lui Guhaad. Lui Ramaas nu o să-i placă.

— Nu va spune nimic, răspunse Guhaad. Nu și dacă știe ce e mai bine pentru el.

Și deodată, Lucy își dădu seama de ceva ce îi scăpase. Același maxilar, același nas cârn. *Rio era fiul lui Ramaas.*

Bătrânul doctor îi văzu privirea și își dădu seama la ce se gândea.

— Acum poți înțelege mai bine de ce Ramaas are atâta ranchiună în el. Mama lui Rio a murit la naștere. Nu erau suficiente medicamente, din cauza sancțiunilor, spuse el, oftând. Și apoi băiatul… piciorul lui… plămânii lui…

— Joc prostesc, repetă Guhaad, ridicând Regina de Inimă Roșie și uitându-se la ea. Premiul nu este niciodată acolo unde ar trebui să fie.

Un joc de culise. Certitudinea sumbră se cristaliză în mintea lui Lucy cu o apăsare grea, bruscă.

Evenimentele din ultimele zile se redefiniră și se legară unul de altul, o întâmplare ducând la alta. Își aminti ce îi spusese Marc despre confruntarea din cazinoul lui Kurjak, apoi își aminti de urmărirea frenetică de pe autostrăzile din Dubai și de ambuscada care îi așteptase la vila lui Welldone Amadayo.

Și își dădu seama ce avea de făcut.

— Poate femeia să meargă?, îl întrebă Guhaad pe bătrân. Vreau să plece!

Înainte ca el să poată răspunde, Lucy era în picioare.

— Schimbare de planuri, frumosule, îi spuse ea. Nu merg la aeroport. Du-mă la Ramaas.

Guhaad scoase un hohot de râs, neîncrezător.

— De ce aș face asta?

— Hei, nu vrei să știe că faci bani pe ascuns, am înțeles, spuse ea, îndreptându-se rigidă spre el, ignorând durerea din abdomen. Dar gândește-te cât de impresionat va fi Ramaas dacă îi mai aduci pe cineva care vrea să liciteze pentru acea bombă, zise Lucy, bătându-l în piept. Lucrez pentru un om bogat. Dar tu deja știi asta.

Mâna lui Guhaad se îndreptă spre pistolul de la centură.

— Poate mai bine te împușc. Aduci prea multe necazuri.

Lucy ridică din umeri.

— Alegerea ta. Dar fă asta și nu vei primi restul banilor asupra cărora ne-am înțeles. Și bătrânul unchi Yarisow va fi foarte dezamăgit.

— Despre ce vorbește?, întrebă bătrânul, dar Guhaad îi făcu semn să tacă.

În cele din urmă, supărarea de pe fața pistolarului se transformă în ceva mai întunecat.

— În regulă. Vino cu mine.

— Ar fi trebuit să pleci când ai avut ocazia, fata mea, strigă bătrânul, în timp ce Lucy îl urmărea pe Guhaad în stradă.

— Nu pot face asta, răspunse ea. Trebuie să joc cu cărțile care mi-au fost date.

•

Omul de contact îl aștepta pe Zayd exact acolo unde spusese că avea să fie, zăbovind lângă o furgonetă albastră uzată, parcată la capătul unei alei înguste. La câteva sute de metri, traficul rarefiat de pe drumul principal își urma cursul într-un sens și în celălalt. O mașină de poliție trecu, aruncând sulițe scurte de lumină peste zidurile clădirilor care se înălțau deasupra străzii din spate, cu sirena pornită. Erau puțini pietoni afară la acea oră a nopții și asta era bine.

Zayd se uită în jur, ochii ascuțiți ai lunetistului analizând instinctiv unghiurile de atac. Se gândi unde să se poziționeze pentru cea mai bună vedere și țintă. Pentru el, toate orașele semănau între ele, toate înțesate de secrete, capcane ale morții și ascunzători. În cele din urmă, le reduse pe toate la modele abstracte cu ajutorul cărora putea trage un glonț și trimite alt suflet spre moarte.

Fără să adreseze un cuvânt șoferului de taxi, coborî și își luă echipamentul cu el. Unul dintre bagaje era o carcasă lungă și subțire, din nailon negru balistic care semăna cu capacul de protecție al unei lansete de pescuit, iar celălalt, o geantă de sport masivă care atârna de cureaua lungă care îi trecea peste umăr.

Persoana de contact știa cum arată și dădu din cap în semn de salut. Întinse mâinile, oferindu-se să îl ajute, dar Zayd îl împinse.

— Nimeni nu se atinge de ele în afară de mine.

Cuvintele lui fură aspre și încărcate de emoție. Călătorise multe ore pentru a ajunge acolo și temperamentul lui era afectat de oboseală.

— Cum spui, zise persoana de contact, clipind și frecându-și fața cu o mână.

Cei doi bărbați aveau o înălțime și o constituție similare, suficient de asemănători ca aspect pentru ca cineva cu un ochi format să-și dea seama că exista un fel de legătură de clan între ei. Zayd observă acest lucru la celălalt bărbat, dar nu îi acordă prea multă atenție. Nu venise acolo pentru a petrece timp deslușind cine cunoștea pe cine și cine era legat de cine. Persoana de contact nu avea să îi devină prieten.

— Cum te cheamă?

— Numele pe care mi l-a dat *gaal* este Eddie, începu el. Dar sunt…

Zayd îl întrerupse înainte să poată spune mai multe.

— E suficient. Arată-mi.

Eddie dădu din cap cu mișcări scurte. Îl conduse pe Zayd spre o ușă de metal de lângă alee deschizând un lacăt industrial masiv. Ușa se deschise și din interior ieși un curent de aer cu aromă de mucegai.

Privind înăuntru, Zayd văzu că ușa ducea într-o anticameră înțesată cu dulapuri și comutatoare electrice pe pereți. În capătul celălalt era o poartă cu zăbrele care dădea într-un tunel.

Îl urmă pe Eddie înăuntru și puse jos bagajele. Omul de contact îi aduse o pungă de plastic. Înăuntru era o lanternă cu clips, o hartă laminată a tunelurilor de dedesubt, un bidon cu ceai și niște khat învelit într-un ziar.

Zayd îi dădu khatul înapoi și îi luă jacheta.

— Nu am nevoie de asta.

— Posibil să stai acolo ceva vreme.

— Mă descurc.

Sub jachetă, Zayd purta o cămașă de aceeași culoare și se întinse după cea pe care o avea Eddie.

Acesta se încruntă, apoi schimbă jacheta cu cea a lui Zayd, oprindu-se doar pentru a-i da permisul de securitate pe care îl purta pe un șnur la gât și o șapcă cu sigla sistemului local de metrou.

— Nimănui nu o să i se pară suspect dacă porți asta, explică el. Locul de întâlnire este marcat pe hartă. Ceilalți te vor aștepta acolo.

Zayd își puse șapca și jacheta.

— Și comunicațiile?

Odată ajunși în tuneluri, telefonul lui digital prin satelit avea să fie inutil.

Eddie dădu din nou din cap.

— Ai radiouri pe care le poți folosi. Am scris o frecvență pe hartă.

Zayd se uită la diagramă și văzu numerele.

— Bun. Tu vei transmite mesajul dacă… spuse el, făcând o pauză, căutând alte cuvinte. *Când* Ramaas sună?

— Da, spuse el, uitându-se afară, prin ușa întredeschisă, spre șoferul care aștepta în taxi. El. E unul dintre noi?

Zayd dădu din cap.

— Un kenyan. El nu trebuie să știe. Dar Ramaas a fost foarte clar în legătură cu oamenii *noștri.* Spune la toată lumea din clan și la aliații noștri. Spune-le să părăsească orașul.

În timp ce vorbea, desfăcu fermoarul genții sport și scoase o husă care conținea cuțitele lui de aruncat.

— Ai grijă cum spui. Să nu creezi panică.

— Ce e asta?, întrebă Eddie, arătând spre ceva din interiorul sacului, o valiză argintie ciobită, cu margini striate.

— Nu e treaba ta, îi spuse Zayd și scoase un teanc de bancnote și i-l dădu. Doar asigură-te că ai o cale de ieșire atunci când vine timpul.

Își puse cuțitele la brâu și aprinse lanterna înainte de a strânge din nou bagajele.

Eddie își umezi buzele.

— Ce ai de gând să faci mai exact?

— Le-o vom plăti celor care ne-au greșit, spuse Zayd, dispărând în tunelul înclinat.

•

Strălucirea de dinainte de zori lumina cerul, în timp ce se îndepărtau de litoral și se îndreptau spre apele mai adânci ale Golfului Aden.

Lucy nu îl pierdea din ochi pe bărbatul înarmat care fusese lăsat în camera mașinilor să o păzească. Din când în când, zărea câte o umbră neclară la orizont – platforma de petrol abandonată.

Barca lui Guhaad era o navă de pirați de dimensiuni medii, numită jelbut. În acel moment servea drept navă-mamă pentru o flotilă de schifuri care ataca navele încărcate cu bogății care traversau mările somaleze. Carena de lemn scârțâia și gemea într-un ritm constant, valurile lovindu-i botul, în timp ce motorul diesel o împingea înainte.

Alături de Guhaad, Lucy numărase doar patru bărbați la bord. Ea intuise că voia să-și păstreze înțelegerea cu ea cât de secretă putea. Toți erau înarmați cu AKM-uri, pistoale sau macete și, fără să aibă și ea un pistol, Lucy se simți prost echipată.

Bău apă călduță dintr-o sticlă de plastic și se folosi de acest lucru ca să examineze pe ascuns camera mașinilor. Scule și piese de schimb pentru barcă zăceau împrăștiate pe o bancă de lucru din apropiere și se gândi care ar fi fost cea mai bună alegere pentru o armă improvizată.

Trapa se deschise și Guhaad intră împreună cu un gardian înarmat, ținând în mână un telefon prin satelit. Lucy auzi mormăitul slab al unei voci la celălalt capăt al liniei, peste zgomotul motorului navei.

— E timpul, spuse el. Dă-i parola pentru bani.

Ea dădu din cap și arătă cu degetul mare spre platforma din depărtare.

— Nu am ajuns încă.

— Yarisow trebuie să facă asta acum, insistă Guhaad. Plătește restul banilor sau te arunc la rechini!

— Instinctul îmi spune să nu am încredere în tine, răspunse ea.

— Și totuși… spuse Guhaad, rânjind urât spre Lucy și ducându-și mâna liberă pe mânerul unui pistol semiautomat de calibrul 45 pe care îl avea la curea.

— Bine, spuse ea, întinzând mâna și luându-i telefonul. Știu contul. Am făcut-o de mai multe ori, spuse Lucy, ducând telefonul la ureche. Ești atent, frumosule? Scrie asta.

Din memorie, ea recită o secvență numerică de șase cifre care ar fi permis băncii unchiului lui Guhaad de la New York să deblocheze restul onorariului său și să închidă afacerea, în timp ce el i-o citea înapoi, Lucy auzi pe fundal zgomotul unei mașini de pompieri FDNY Se strâmbă și îi aruncă telefonul înapoi lui Guhaad.

Lucy se întoarse, punându-și mâinile pe banca de lucru, începu să numere în tăcere înapoi de la zece.

Guhaad spuse ceva ce ea nu înțelese și încheie apelul. Urlă o comandă celuilalt paznic și bărbatul o lăsă singură cu Guhaad. Auzi strigăte de pe puntea de deasupra și, dintr-odată, barca vină brusc. Prin hublou se văzu cum platforma abandonată se îndepărta în timp ce nava se întorcea spre larg.

Lucy ajunsese la trei înainte ca ei să acționeze. *Previzibil.* Se întoarse

spre Guhaad, supărată.

— Ce naiba?

Piratul aruncă o privire către celălalt bărbat și zâmbi. Fără măcar să se uite la Lucy, el îi dădu un dos de palmă violent care o trânti pe banca de lucru.

Guhaad scoase pistolul de calibrul 45 de la centură. Era un Colt vechi, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ar fi trebuit să ai încredere în instinct, îi spuse el.

Ea cunoștea bine modul de operare. Avea să o bată, să o violeze, iar apoi, cu gâtul tăiat, Lucy avea să fie aruncată peste bord, la pești. Singura schimbare ar fi dacă Guhaad ar decide să îi lase pe oamenii lui să intre și să participe și ei înainte ca în cele din urmă să o omoare.

Flutură pistolul spre ea.

— Scoate-ți hainele.

Lucy coborî privirea spre podea și lăsă lacrimile să îi curgă.

— C-ce ai de gând să faci?, întrebă ea.

Lui Guhaad îi plăcu asta. Îl încuraja.

— Scoateți hainele! strigă el, iar cu mâna liberă o apucă de guler și trase.

Materialul se rupse, dezvăluind o parte din umărul ei gol. Ea se îndepărtă clătinându-se spre perete.

În încăpere, celălalt bărbat privea ce se întâmplă, atingându-și pușca. Își muta greutatea de pe un picior pe altul și Lucy știa că se întreba când avea să îi vină rândul.

Pentru o clipă, ea deveni din nou „Lula”, adoptând masca blândă și timidă.

— Nu îmi face rău…

Acestea fură cuvintele magice. Guhaad puse pistolul jos pe banca de lucru și începu să își desfacă centura. Îi aruncă gardianului o privire dură și țipă la el.

— Așteaptă afară. Nu vreau să te uiți la mine, idiotule!

Mormăind iritat, celălalt bărbat acceptă ordinul dând din cap și se strecură pe ușă, închizând-o în urma lui.

Guhaad chicoti și se întoarse spre Lucy, încă lucrând să își desfacă centura. Intră direct în capcana ei.

Lucy îl lovi pe Guhaad cu ciocanul scurt cu gheară pe care îl ascunsese

în mâna dreaptă direct în obraz și o făcu cu suficientă forță pentru a-i sparge osul. Când acesta căzu, ea trebui să răsucească ciocanul pentru a-l scoate și mai trebui să îi dea încă două lovituri puternice în tâmplă pentru a-l doborî definitiv. În acele momente era doar un obstacol, ceva care trebuia eliminat de pe fața pământului.

Guhaad scotea gemete care erau mai mult animalice decât umane. Lucy îl apăsă pe față cu o cârpă uleioasă și începu propriul spectacol, mimând mici strigăte de durere la fiecare două secunde și accentuându-le cu suspine ocazionale.

— Chiar ai crezut, îi șopti ea bărbatului aflat pe moarte. Adică, știai de ce sunt în stare, nu? Și totuși ai crezut că ai putea să te joci cu mine.

Guhaad încercă să o apuce de gât, dar mâna lui apucă doar aerul.

— O să mori la fel de sărac. Banii promiși se vor evapora până la căderea nopții.

El scoase un șuierat încet, dar ea păstră presiunea. Codul bancar pe care Lucy i-l oferise lui Yarisow conținea bani iluzorii. Serverele financiare ale Rubicon anulau retroactiv transferul de bani în termen de douăsprezece ore și software-ul de urmărire implicat în acest proces era capabil să urmărească tranzacțiile conturilor paravan cu care brokerul hawala obișnuia să spele veniturile piraților. Aceste informații erau trimise anonim într-un email către o persoană de contact de la FBI la scurt timp.

Când bărbatul nu mai mișcă, Lucy îl lăsă unde era căzut și îi luă pistolul. Îl percheziționă și găsi mai multă muniție, telefonul prin satelit și un familiar pumnal în formă de ac. Puse în buzunar arma lui Saito și se încruntă. Cusăturile începură să o doară în timp ce se mișca și Lucy tresări.

Era deshidratată și întrecută numeric de patru ori. Guhaad își lăsase partea inferioară să gândească pentru el și plătise prețul, dar acest lucru nu avea să funcționeze din nou. „Trebuie să fac asta cu sânge rece și în liniște”, își spuse Lucy.

Mișcându-se repede, luă sticla goală de apă și o umplu cu un fir lung de sârmă dintr-o cutie de pe banca de lucru. În timp ce o îndesă în sticlă până când o umplu, ea continua să gâfâie. O umbră din partea de jos a ușii o făcu să își dea seama că bărbatul era chiar afară, ascultând spectacolul.

Gura amortizorului de sticlă improvizat se potrivea lejer pe țeava pistolului Colț. Nu era o potrivire perfectă, dar, cu zgomotul constant al motoarelor navei, ar fi trebuit să fie suficient pentru a înăbuși sunetul unei

împușcături.

Lucy se așeză lângă ușă și scoase un ultim geamăt sugrumat și lung. Începu din nou să numere înapoi de la zece.

La *patru,* trapa se deschise și bărbatul aruncă o privire înăuntru. Intră în cameră și ea îi trase un glonț în gât. Mirosul de plastic ars și metal fierbinte se răspândi în aer în timp ce bărbatul căzu în genunchi, apăsând pe rana din care țâșnea sângele. Îl împușcă a doua oară, în ochiul drept.

Lucy își puse AKM-ul bărbatului peste umăr și ieși tiptil pe punte. Ceilalți trei bărbați înarmați se aflau în partea din spate a bărcii, adunați în jurul cârmei, fumând. Se ghemui la capătul scărilor și ascultă câteva minute, respirând în tăcere, memorând pozițiile bandiților rămași și așteptă momentul ideal.

Unul dintre ei înaintă. Lucy își schimbă poziția, ascunzându-se în colțul cel mai întunecat.

Când ajunse aproape deasupra ei, Lucy fluieră încet și îl auzi reacționând. Un cap apăru în trapa deschisă, alături de țeava unei puști.

Lucy apucă țeava și o smuci puternic, sâsâind de durere în timp ce mișcarea îi întinse cusăturile din nou. Pușcașul se dezechilibra și căzu pe casa scării, provocând râsetele prietenilor lui de pe punte. Aterizâ grămadă la nivelul inferior și ea trase de două ori, de aproape.

Amortizorul improvizat se dezmembră după ce sârma se topi. Lucy se strâmbă și îl aruncă. Se gândi să meargă după AKM, dar deja putea auzi cum râsul se transforma în îngrijorare. Se auziră zgomote de pași, în timp ce ultimii doi bărbați plecară de la cârmă și se îndreptară spre punte, strigându-l pe tovarășul lor.

Lucy începu din nou numărătoarea inversă, de data aceasta în legătură cu pașii dinspre casa scării. Când ajunse la trei, Lucy ieși pe trapa deschisă și se răsuci ca o turelă de tun, pivotând din țintă în țintă. Doborî un bărbat cu un glonț în coapsă și unul în stomac, dar ultimul membru al echipajului lui Guhaad se alese doar cu o zgârietură la tibie.

Ea alergă direct spre el și îl împinse în balustradă. El o apucă de față și apăsă pe trăgaciul puștii lui de asalt, dar AKM-ul era îndreptat spre punte și nu reuși decât să împrăștie așchii din scândurile de lemn. Lucy îi dădu o lovitură cu capul. Îl împinse din nou pe bărbat înapoi și de data asta picioarele îi alunecară pe punte. Căzu peste bord în mare, cu capul înainte.

Lucy ajunse la cârmă și învârti timona până când prova fu orientată în

direcția platformei abandonate, vizibilă la orizont ca o pată neagră. Durerea din abdomen devenise constantă, iar când își dădu cămașa la o parte, bandajul de dedesubt era pătat de sânge.

Folosi o frânghie pentru a fixa cârma și o lăsă așa, în timp ce traversă nava de la un capăt la celălalt. Fiind rănită, îi fu greu să ducă morții pe punte, să îi dezbrace și să îi arunce peste bord, dar până la urmă reuși. Lucy găsi mai multă muniție, niște apă și o sticlă cu analgezice.

În timp ce platforma se vedea din ce în ce mai mare în față, ea folosi telefonul prin satelit care îi aparținuse lui Guhaad, ca să facă un apel codificat către o mesagerie vocală DeadDrop monitorizată de Rubicon. Raportul ei fu scurt și la obiect: situația nefavorabilă, directiva neschimbată. „Găsește-l pe Ramaas și oprește-l”.

Așezată la umbra punții, Lucy folosi o trusă de prim-ajutor expirată pentru a-și obloji rănile și apoi se așeză în tăcere, urmărind platforma care era din ce în ce mai aproape.

Își aruncă salopeta peste bord și își încropi o ținută nouă din hainele cele mai puțin murdare pe care le găsi – pantaloni cargo, pantofi sport Nike uzați, o cămașă largă de fotbal și harnașamentul ei pătat de sânge. Restul bandajelor din trusă le folosi să își înfășoare pieptul, iar cămașa supradimensionată făcu restul pentru deghizare. Lucy își puse noroi pe față și găsi o bandană pentru cap. AKM-ul de pe umăr completă deghizarea.

„Am arătat și mai bine”, se gândi ea. „Dar e credibil”.

Aduse vasul spre capătul îndepărtat al docului plutitor de lângă platforma abandonată și opri motoarele. Nimeni nu obiectă; toți știau că era barca lui Guhaad și mâna dreaptă a lui Ramaas putea merge oriunde dorea. Un gardian care mesteca tutun îi făcu cu mâna de la distanță, indiferent, în timp ce coborî să pună o frânghie peste un tachet pentru ancorare. Urcă pe una dintre scările de serviciu ale platformei, ridicând cu grijă mâinile una după alta, îndreptându-se spre punțile superioare ale platformei bătute de vânt.

•

Mayer murise în liniște, din cauza rănilor, în timpul nopții. Marc îl privise pe Saito cum pusese cadavrul într-un sac pentru cadavre, lângă ceilalți mercenari morți și nu văzuse nicio emoție pe chipul său. Moartea lui Mayer, dacă însemnase ceva pentru el, fusese doar un inconvenient minor, ca defectarea unui utilaj. Ruiz ignorase întregul proces, stând pe

rampa din spatele depozitului Osprey-ului, cu pistolul în poală și încruntat. Cei doi agenți aleseseră să petreacă noaptea la bordul aparatului de la sol, privind ceasul în timp ce orele până la licitație se scurgeau, iar acest lucru îl împiedicase pe Marc să aibă acces la cabina de pilotaj și la radioul V-22.

Gândurile lui Marc se învolburau și nu reușise să doarmă mai mult de o oră sau două. Simțea energia nefolosită învolburându-se în el și încercă să o consume plimbându-se în jurul pistei de aterizare gigantice a platformei de petrol.

Sub el, pe punțile inferioare, oamenii lui Ramaas erau în mișcare. Se simțea tensiunea în aer, un puternic sentiment de violență fiind abia ținut în frâu. După sosirea lor, Marc zărise alte grupuri de pe lista de oameni bogați și periculoși a lui Ramaas. Văzu doi americani care se opriră din vorbit când se apropie. Aveau buzele strânse și privirea vigilentă a agenților sub acoperire și Marc se gândi pentru o secundă să se deschidă în fața lor, să încerce să îi transforme în aliați – dar nu avea cum să îi facă pe americani să aibă încredere în el.

Marc găsi un colț izolat și se sprijini de balustradă. O fâșie din lumina soarelui, de un portocaliu aprins, strălucea la orizont, făcând oceanul să pară o foaie de cupru bătut și se aplecă în briza puternică a apei, de parcă ar fi putut primi răspunsul pe care îl căuta.

Podeaua ruginită a punții scârțâi și Marc se uită spre direcția sunetului. Sub o secțiune umbrită a platformei, o siluetă slabă ieși din întuneric și îndreptă o pușcă de asalt spre el. Marc se dădu înapoi, ridicând mâinile.

Fața pușcașului era ascunsă în spatele unei eșarfe roșii și acesta făcu gestul universal pentru țigară.

— Îmi pare rău, amice, răspunse Marc dând din cap. Nu fumez.

— Bine, spuse pistolarul. Este un obicei urât, Dane.

Își dădu eșarfa jos și o față întunecată și familiară se arătă. Marc avu un mic șoc.

— Lucy?, întrebă el, făcând un pas spre ea, apoi se opri și se uită în jur să vadă dacă îi urmărește cineva. La naiba, cum ai ajuns aici? Ești bine? Cum… zise el, forțându-se să se oprească și să respire. Mă bucur că ești în viață.

Greutatea bruscă a vinovăției începu să îl apese.

— Am vrut să vin după tine, dar Saito…

— E în regulă, spuse Lucy, rămânând în umbră, uitându-se în toate

părțile. A trebuit să faci o alegere grea. Dacă ai fi venit după mine, ți-aș fi dat în cap.

— Da, păi… spuse el, încruntându-se. Încă mă simt ca naiba din cauza asta.

— Bine, spuse ea, punând pe umăr pușca ei AKM și scoțând un pistol din buzunar. Uite, ia-l. Gândește-te că o să ai nevoie de el înainte de apus.

Marc se gândi, apoi i-l dădu înapoi.

— Oricât de mult aș fi de acord cu tine, mai bine nu. Dacă îl vede Saito, nu o să pot să explic.

Ea ridică din umeri.

— Alegerea ta.

Se uită în ochii ei.

— Îmi era frică… să nu te fi ucis, spuse el, și umbra acelei realități sumbre îl învălui.

— Sunt dură, răspunse ea, dar tonul ei îi trăda limitele.

Lucy avea dureri și se mișca cu greu.

— Alerg puțin mai încet acum, asta e tot.

Ascultă cu atenție în timp ce Lucy îi povesti cum ajunsese la platformă și cum supraviețuise atacului lui Saito. La rândul său, Marc îi spuse ce pățise el.

— Trebuie să stabilim ce facem în continuare, concluziona Lucy. Dacă trebuie, poți să ieși repede cu Osprey-ul de aici?

El aprobă din cap.

— În două minute poate, da. Dar la ce ne ajută asta? Încă nu știm unde este dispozitivul Exil, iar Ramaas nu va oferi voluntar aceste informații. Aici are toate avantajele, Lucy.

Ea zâmbi tristă.

— Ai mai multă dreptate în privința asta decât îți dai seama. Cred că e un joc, Marc. Este ca trucul cu cele trei cărți, este o înșelătorie. Doar că miza este mult mai mare.

— Da.

La tot ceea ce spusese ea, Marc se gândise în ultimele ore.

— Mercedes-ul din Dubai. Când l-am lovit, erau cinci serviete în portbagaj. Știm că una s-a spart și pe celelalte trei le-am văzut în video.

— Deci unde este ultima? Asta m-am întrebat și eu.

Marc spuse ceea ce gândeau amândoi.

— Aici? Tot ce știu despre Ramaas mă face să cred că ar ține-o aproape de el.

— Aș fi de acord cu asta dacă nu ne-ar fi păcălit la fiecare pas până acum. Dar fără să percheziționăm acest loc dintr-un capăt în altul cu un detector de particule, nu avem cum să fim siguri.

Se uită în zare.

— Americanii, rușii și chinezii caută orice pretext să arunce o ploaie de rachete de croazieră pe platformă. Dacă ei cred că bomba este aici, o să o arunce în aer.

— Dar niciunul dintre ei nu vrea să-și asume riscul ca valiza să fie la ei, spuse ea, inspirând printre dinți. Frate, e inteligent. Ramaas îi întoarce pe toți unul împotriva altuia în timp ce el stă și râde.

Marc dădu din cap.

— Toate armele din lume sunt îndreptate spre el, dar lui nici nu îi pasă.

Lucy își îngustă buzele.

— Și toți acei oameni obișnuiți din Somalia care încearcă să iasă din haos, toți cei pentru care Ramaas pretinde că luptă, vor doar să se întoarcă la ceva de genul unei vieți obișnuite.

Marc apucă balustrada ruginită.

— Atunci trebuie să schimbăm tactica, spuse el, maxilarul încleștându-i-se în timp ce frustrarea și furia pe care le simțea înăuntru ieșiră la suprafață. Am fost în urmă de data asta. Am ratat șansa, iar și iar, zise el, dând din cap. Nu și de data asta, Lucy. Trebuie să îi punem capăt înainte de a fi prea târziu. Odată ce Ramaas își atinge scopul… Nimic din ce putem face nu ar repara răul făcut.

Ea dădu din cap, tristă.

— Mai bine te întorci la Saito. Va deveni suspicios dacă nu ești acolo, zise Lucy, deghizându-se la loc.

— Și tu?, întrebă Marc.

— Voi fi prin preajmă, spuse ea. O să încerc ceva. O să cer o favoare.

— Fii atentă, o avertiză el.

Lucy îi aruncă un ultim zâmbet în timp ce se îndepărta.

— Amândoi știm asta, nu mai suntem așa de *zile* întregi.

Capitolul 22

O sirenă de avertizare a reprezentat semnalul pentru adunare a celor aflați pe platformă. Sub amenințarea armelor a zeci de pirați, Marc îi urmări pe Saito și Ruiz pe punte până ajunseră într-o zonă întinsă care fusese cândva una dintre zonele principale cu motoare ale platformei.

Puntea de oțel era deformată și ruginită din cauza neglijenței. Bucăți de metale care ar fi trebuit să fie luate pentru reutilizare erau împrăștiate peste tot. Marc văzu un bărbat bronzat într-o jachetă închisă, care se îndreptă spre margine și privi în jos. Împinse cu piciorul un ciot și Marc îl auzi lovindu-se și zăngănind în întuneric. Amândoi așteptau un pleoscăit, dar nu se auzi.

Bărbatul în jachetă observă atenția lui Marc și îi aruncă o privire de avertizare. Avea tatuaje negre pe obraji, cifre și cruci, care reprezentau o funcție de conducere în Los Noches, unul dintre cele mai mari și mai nemiloase carteluri de droguri din America de Sud. Foarte atent, scuipă în abis și se îndepărtă.

Privirea lui Marc se îndreptă în sus. Spațiul deschis avea forma unei arene, cu mai multe intrări la nivelul inferior și cu o rețea de pasarele de lucru deasupra. Acolo roiau mai mulți bărbați înarmați și văzu un tânăr care ținea o cameră video, scanând camera pentru a surprinde toată acțiunea. Deasupra camerei, o gaură mare din tavan lăsa să se vadă un luminator deasupra, care permitea strălucirii de dinaintea zorilor să pătrundă prin aerul stătut și inert.

— Rămâi la vedere, îl avertiză Saito. Dacă devii o povară, nu mai ești de folos pentru mine.

— Atunci poți să înoți spre casă, răspunse Marc.

Saito și Ruiz stăteau apropiați unul de celălalt, la fel ca și ceilalți care se adunau în încăpere. Cum văzuse gruparea din cartel și agenții CIA mai înainte, Marc văzu ceea ce trebuia să fie echipa din China – doi bărbați orientali serioși, în costume business – și două figuri sumbre saudite, care ar fi putut fi din al-Qaeda. Numără cel puțin opt părți interesate, toate îmbrăcate în haine neutre, supradimensionate, care puteau ascunde cu ușurință arme de foc. Doar încă un grup se remarcă, doi colonei în

uniformele armatei nord-coreene cărora evident nu le păsa cine își dădea seama de unde sunt.

O trapă se deschise și un bărbat intră, împingând o ladă pe un cărucior cu roți. Făcu un semn spre ei.

— Pistoale. Radiouri. Telefoane. Aici! spuse el, împingându-l spre nord-coreeni și arătând cu degetul spre ei, furios, când aceștia nu făcură nicio mișcare să se supună. Acum!

În spatele lui erau patru bărbați cu arme AK47 și toți le îndreptară spre ei. După o pauză lungă, cei doi colonei se lipsiră de curelele lor de piele, nemulțumiți, și își scoaseră armele, punându-și tocurile de arme și tot ce aveau în lada goală. Bărbatul flutură un detector de metale baghetă spre ei.

Marc se uită după o eșarfă roșie și pentru o clipă se temu de ce era mai rău; dar apoi văzu o siluetă atletică în celălalt capăt al încăperii, stând aproape de o femeie impunătoare, cu păr scurt și de un bărbat cu fața rotunjită care păreau trimișii de la Moscova.

•

Lucy avea grijă să stea departe de ceilalți oameni înarmați și să nu facă nimic care să le atragă atenția. „Până acum e bine”. Dacă nu erau amețiți de la khatul pe care îl mestecau, erau însuflețiți de promisiunile despre care se zvonea. „Ramaas avea să îi facă pe toți bogați. Ramaas avea să-i omoare pe toți străinii. Ramaas urma să declare război tuturor”.

Ea credea că adevărul era acolo, undeva. Dar deocamdată, trecea neobservată și silueta ei băiețească nu atrăgea atenție. Cât timp avea să dureze acea acoperire, nu își putu da seama. Când s-ar fi aflat, trebuia să fie pregătită. Lucy avea nevoie de un plan de rezervă. Tipul cu gâtul gros îi era necunoscut, dar după aspect, Lucy îl crezu din Spetznaz. Făcând parte din forțele speciale de elită ale GRU, erau notorii pentru duritate și dedicație totală.

Femeia, pe de altă parte… Cu construcția lată ca un aruncător de greutăți, avea trăsături clasice slave și o tunsoare scurtă blondă, cu aspect sever. Lucy îi știa destul de bine fața. Ultima dată când o văzuse, nu se înțeleseseră prea bine.

— Rada Simonova, spuse Lucy încet, în timp ce atenția celor din încăpere era ațintită asupra bărbaților care strângeau armele.

Ofițerul GRU înlemni, distingându-i numele din zgomot și se întoarse încet spre ea. Pumnii cu degete lungi ale femeii se încleștară.

— Cine ești?

Lucy se apropie.

— Grozny, acum trei ani. Îți aduci aminte de separatiștii aceia ceceni cu antraxul lor?

— Americanii nu știu despre asta, spuse femeia. Ceea ce înseamnă că ai putea fi o singură persoană, spuse ea, înclinând capul. *Keyes.* Nu ai murit, deci?

— Nu, din lipsă de oameni care încearcă să mă omoare.

— Ha, spuse Simonova, zâmbind cu jumătate de gură. Mă întreb cum s-ar simți adunătura asta dacă ar ști că cineva ca tine e liber aici. Asta mi-ar putea aduce un avantaj în fața regelui piraților, oriunde s-ar afla el.

— Serios?, întrebă Lucy, uitându-se în jur și asigurându-se că nimeni nu le ascultă conversația. Asta vrei, Rada? Să mă vinzi? Nu e bine.

— Nu suntem multe așa în joc, spuse femeia. Poate vreau mai puțină concurență.

Comunitatea de operațiuni secrete fusese dintotdeauna o arenă dominată în mod tradițional de bărbați, iar Simonova avu dreptate când spusese că agenții de sex feminin erau minoritari. Parțial, acesta fu motivul pentru care Lucy o recunoscuse.

— Am avut același obiectiv în Grozny, continuă Lucy, și suntem de aceeași parte aici. De aceea nu te-am împușcat atunci, spuse ea, cu mâna alunecându-i spre mânerul puștii atârnate de umăr. Nu mă vei face să regret asta, nu-i așa?

Simonova se uită în altă parte.

— Trebuie să fii cu adevărat disperată să vii la mine pentru ajutor, Keyes, continuă ea înainte ca Lucy să poată răspunde. Lasă-mă să ghicesc; patronul tău african te-a trimis aici, dar nu mai ai nicio scăpare. De asta te agăți de cel mai apropiat lucru care seamănă cu un aliat pe care îl ai.

— Sunt singura dintre noi care este înarmată în prezent, îi aminti Lucy. Cât timp crezi tu și prietenul tău că ați rezista dacă aceste hiene încep să tragă?

— Spune-mi ce vrei.

— Acoperire când se va înrăutăți tot. Ceea ce se va întâmpla.

— Pari atât de sigură.

Lucy dădu din cap.

— Noi îl urmărim pe acest *joker,* Ramaas, de zile întregi. Nu se va ține

de cuvânt, crede-mă.

— *Noi?,* întrebă Simonova, uitându-se în jur. Deci ai companie?

Ea ignoră întrebarea.

— Doar ține minte, oamenii tăi au cel mai mult de pierdut aici.

— Ce te face să spui asta? Tovarășii mei din FSB au întors Moscova pe dos căutând arma. Nu au găsit nimic. Poate că nici nu a existat vreodată.

— Da? Moscova nu ar fi trimis o pereche de agenți operativi GRU de top aici dacă nu ar fi crezut că amenințarea este reală, răspunse Lucy și se așeză fix în spatele rusoaicei. Știm despre Programul Exil. Și dacă acea bombă e detonată, într-o oră fiecare laborator de pe planetă va înregistra o citire a semnăturii izotopice de la explozie. Și asta va duce imediat înapoi la voi. Îl cunosc pe președintele vostru, e destul de optimist, dar e pregătit pentru asta?

Simonova nu spuse nimic. Semnătura izotopică a unui dispozitiv nuclear era echivalentul unei amprente radiologice și, cu echipamentul adecvat de spectroscopie, orice fizician ar fi fost capabil să determine originea exactă a materialului nuclear din bomba-valiză, până la locul unde fusese îmbogățit.

— Dacă știi unde este bomba, spune-mi, zise rusoaica.

Înainte avusese un ton jucăuș, care în acel moment dispăru.

— Am o bănuială, recunoscu Lucy. Dar nu știu sigur. Te bagi sau nu?

— Mă bag, răspunse Simonova. Momentan.

Se auzi un zgomot de la o trapă sigilată, iar oamenii ridicară armele și începură să strige. Ea le imită acțiunile, dar nu spuse nimic.

•

Abur Ramaas intră în încăpere ca un campion care se îndreaptă spre ring, cercetând fețele tuturor celor din jurul lui cu un rânjet imperios. Urale sălbatice se înălțară din partea soldaților piratului războinic, iar Ramaas le acceptă cu un râs aspru. După el intrară mai mulți bărbați înarmați, împreună cu un tip mai tânăr și mai slab strângând un laptop la piept. Computerul îi acapară imediat atenția lui Marc – era un model robust, cu specificații militare, asemănător cu cel folosit de el, care era în acel moment lăsat în Osprey.

Cei ce se aseamănă se recunosc. Marc recunoștea un hacker când îl vedea. Tipul se îndreptă spre o zonă mai înaltă a podelei din spatele încăperii, unde fusese instalat un generator portabil și conectă laptopul.

Marc se mișcă ușor, încercând să vadă mai bine, dar Ramaas înaintă și îi

blocă vederea.

— Polițistule, spuse el, punând accent pe cuvânt. O să fie o zi grozavă. O să vezi.

— Chiar așa?

— O, da, adăugă Ramaas încet.

Se duse spre lada plină cu armele confiscate și cu echipamentele de comunicații, făcându-i semn cu mâna bărbatului care o împingea.

— Să încep așa cum am de gând să continui, zise el.

Cu o mișcare bruscă, Ramaas se îndreptă spre ladă și împinse tare cu cizma căruțul pe care se sprijinea. Acesta alunecă pe punte și roțile din spate ajunseră peste marginea puțului de foraj deschis. Învins de gravitație, tot ce era acolo se mișcă și căzu în golul negru într-o dezordine zgomotoasă. Lada, cu tot conținutul ei, căzu în puț.

Râsetele umplură încăperea, în timp ce Ramaas se întoarse cu pași mari spre partea mai ridicată din platformă, unde piratul hacker desfăcea o antenă de satelit pliabilă. Piratul războinic îl bătu călduros pe umăr și apoi se așeză pe un cufăr de unelte care fusese poziționat ca tronul unui rege pe un podium de fier vechi.

— Deci iată-ne, spuse Ramaas. Voi toți, obișnuiți să fiți cei cu armele. Cei în control. Dar nu și azi. Nu și în această zi glorioasă și măreață, spuse el, lăsându-se pe spate. Eu sunt căpitan acum.

Cuvintele lui provocară alt val de râs batjocoritor în încăpere și oriunde se uita Marc putea vedea fețele bărbaților care abia așteptau să împuște pe oricare dintre străinii înghesuiți în fața lor.

— Hai să terminăm cu asta, spuse unul dintre americani. Suntem aici. Așa că spune-ne cât vrei.

Ramaas aruncă o privire spre hacker, care îi făcu un semn din cap. Hackerul aruncă laptopul și Marc văzu pentru o fracțiune de secundă monitorul. Recunoscu ceea ce arăta ca protocoale de rutare pentru operațiuni de transfer financiar. „Creează un link către un cont bancar off-shore”, ghici el. „O să aibă loc o licitație”, își spuse Marc liniștit.

— Un joc simplu.

Ramaas se ridică și scoase trei plicuri albe din vesta sa de piele. Se jucă cu ele, strecurându-le înainte și înapoi printre degete.

— Prima vânzare a zilei, spuse el, întinzând plicurile albe. Trei bombe. Trei locuri. Dar o singură bombă autentică. Fiecare plic conține o hârtie…

și pe ea, un nume de oraș, spuse el rânjind, ochiul său întunecat și deteriorat strălucind umed. Cei trei care oferă cel mai mult le câștigă, zise el, făcând semn spre calculator. Veniți și faceți ofertele, dacă vreți. Sau așteptați pentru următorul articol. Alegerea este a voastră.

Încet, fără tragere de inimă la început, reprezentanți ale diferitelor grupuri înaintară și ieșiră din raza vizuală a celorlalți pentru a scrie oferta lor pe laptop. Fiecare dintre el fu salutat cu câte o serie de strigăte și șuierături din partea tâlharilor, care transformau fiecare apropiere de „tronul" piratului războinic într-o plimbare rușinoasă.

— Ascultă-i, mârâi Ruiz, în timp ce Saito se întorcea de la tastatură. O haită de câini care latră, spuse el, uitându-se mânios spre Ramaas, care bea dintr-o sticlă de bere. Și uită-te la el! Savurează fiecare secundă din această șaradă. Râde de toți!

— Ești surprins?, întrebă Marc. Ramaas are putere asupra tuturor celor din această cameră și nu îi pasă cine își dă seama. Chiar în secunda asta, ține ostatici reprezentații tuturor țărilor, așa că o să savureze fiecare moment.

Saito îi aruncă o privire rece.

— Este doar un tâlhar care a avut mult noroc. Și în curând i se va termina. Asociația cunoaște oamenii ca el. O să îl lase să se dea mare și să strige cât de impresionant este. Ramaas va face atât de mult zgomot încât nu va auzi niciodată împușcătura care îl va ucide.

Marc dădu din cap.

— Îl subestimezi și vei regreta. O să moară oameni dacă îl iei de prost.

— Ceea ce văd este un oportunist care se amăgește crezând că este mai mult. Care este expresia pe care o folosiți voi, britanicii? Are *planuri prea mari pentru el,* spuse mercenarul, dând din cap spre podium în timp ce bărbații înarmați râdeau de bărbatul care stătea în acel moment în fața laptopului, un european ursuz a cărui apartenență nu era clară. Acești oameni sunt analfabeți, bătăuși vicioși conduși de un bărbat care este doar puțin mai bine educat ca ei. Nu ar trebui să ne mânjim să negociem cu o națiune ca a lor.

— Ramaas nu este Somalia, se răsti Marc. Nu toți din țara aia sunt pirați! Dar Asociația nu se gândește niciodată la oameni, nu-i așa? Vede doar resurse pentru exploatare. Ești la fel ca șefii tăi în această privință.

Bărbatul japonez înclină capul.

— Ești prea credul. Pescarii săraci exploatați de națiunile dezvoltate devin pirați pentru a-și hrăni națiunea înfometată. Ca Robin Hood al tău, da?, zise el, mormăind în derâdere. Uită-te în jur. Câți dintre acești bărbați crezi că au fost pescari de ton pașnici înainte? Au avut o șansă să revină la acel stil de viață când armata a început să patruleze Golful. Nu au fost nave-fabrică în aceste ape de ani de zile. Prea puțini doreau să se întoarcă la vechile tradiții. Le plac banii făcuți ușor și gustul sângelui.

Ruiz rânji ca un lup.

— Acum mai cred și eu…

— Știi de ce Abur Ramaas a devenit așa influent?, întrebă Saito. Pentru că a reunit clanurile din Eyl și din alte părți, promițându-le aur. I-a plătit și au mers la el de bunăvoie. Indiferent câți conaționali de-ai să-i trebui să sufere pentru ce vrea el… nu îmi imaginez că asta i-ar tulbura somnul.

Oamenii înarmați îl batjocoriră pe ultimul dintre reprezentanți – unul dintre ofițerii nord-coreeni – în timp ce se îndepărta rigid de podium, iar Ramaas se ridică în picioare, aruncând alene sticla de bere goală în întuneric.

— Mă întreb cine a plătit cel mai mult pentru a-și câștiga liniștea interioară, spuse el, aplecându-se să discute cu hackerul și orice răspuns ar fi primit, fu suficient pentru a-l face să râdă.

Piratul războinic se îndreptă cu pași mari spre mulțime și își croi drum spre chinezi. Aruncă un plic spre ei și plecă, obligându-l pe unul dintre reprezentanți să coboare și să îl ia de pe punte. Apoi, se îndreptă spre americani și trânti al doilea plic în mâna unuia dintre agenții CIA, înainte să îl dea pe ultimul femeii din contingentul rus cu un zâmbet batjocoritor. Oamenilor înarmați ai lui Ramaas le plăcea spectacolul și îl ovaționau.

Marc se uită la Saito.

— Ghinion, începu el. Se pare că ți-a luat-o altcineva înainte în ultimul moment.

— Chiar nu înțelegi ce se întâmplă, spuse mercenarul. Este doar gambitul de deschidere. Adevăratul joc începe abia acum.

Marc scană fețele rușilor, americanilor și chinezilor, încercând să înțeleagă ce vedeau scris în plicurile cu premiile lor scumpe, dar toți aveau chipuri total inexpresive.

Așteptă să vadă care dintre ei voia să plece imediat, chiar să se și uite involuntar către ieșirile din camera motoarelor. Dacă ar fi cumpărat

informația care ar fi confirmat că orașul lor era sub amenințare, necesitatea de a comunica bazei ar fi fost primordială. Dar nimeni nu se mișcă și nu vorbi și gândul unei variante neplăcute începu să dea târcoale minții lui Marc.

— Sunteți mulțumiți de achizițiile voastre?, întrebă Ramaas. Nu se primesc returi sau rambursări, mă tem, zise el, zâmbind la oamenii săi. Prietenii noștri de acolo ne-au făcut foarte, foarte bogății

Un vuiet de aprobare se auzi în încăpere.

Saito așteptă puțin înainte de a vorbi.

— Locul dispozitivului nu este cel mai valoros lucru pe care îl ai de vândut. Hai să nu mai pierdem timpul cu jocurile tale și să trecem la treabă.

Pentru o clipă, în ochii lui Ramaas apăru furia.

Nu îi plăcea ca altcineva să conducă evenimentele. Dar apoi furia dispăru și se întoarse la rolul de rege al bandiților din nou.

— Ai dreptate. Vom vorbi despre premiul adevărat, spuse el, scoțând un al patrulea plic, identic cu celelalte trei și își făcu vânt cu el. Aici este. Frecvența radio de control de la distanță pentru dispozitiv și codul de treisprezece litere care oferă acces direct la protocoalele de control ale armei… zise Ramaas, ridicându-l deasupra capului. Cu acest plic în mână, dispozitivul poate fi dezarmat… sau detonat… după bunul plac, zise el, rânjind ca un rechin. Ce mi se oferă?

•

Lucy încercă să arunce o privire peste hârtia din mâna rusoaicei dar femeia o ascunse înainte să se poată apropia. Se abținu impulsului brusc de a-l smulge. Orașul natal al lui Lucy, New York, era în linia focului la fel de mult ca Beijing și Moscova și chiar dacă încercase ea să se autoconvingă că totul era parte din jocul lui Ramaas, nu se putea abține să nu experimenteze un val de frică pentru orașul ei natal.

Simonova nu arăta nicio emoție, cu chipul tras și nemișcat ca al unei statui. În încăpere, agenții CIA și agenții chinezi din securitatea statului erau la fel de tăcuți. Niciunul dintre ei nu arăta reacția pe care ar fi provocat-o o amenințare asupra propriului oraș. Acest lucru însemna ori că toți acei agenți operativi aveau nervi de oțel, ori că altceva se petrecea.

Începu următoarea rundă de licitații, care deveni o competiție urâtă de țipete. Saudiții și misterioșii europeni țipară unul peste altul, ridicând miza la zeci de milioane de dolari din primele momente. Lucy privi cum

reprezentanții Asociației plusau din când în când, dar, spre nemulțumirea ei, marile puteri nu făcură nimic pentru a opri creșterea sumei din ce în ce mai mari. Se tot aștepta ca americanii sau chinezii să facă o ofertă bruscă, care să termine spectacolul și să îi reducă la tăcere pe ceilalți, dar ei tot plusau. În cele din urmă, licitația se transformă într-un duel între reprezentanții Asociației și nord-coreeni, fiecare plusând până când licitația ajunse la 200 de milioane de dolari.

Lucy îl găsi cu privirea pe Marc și se uitară unul la altul. Ambii se întrebau același lucru. „Ce naiba se întâmplă?”

— Destul! strigă Ramaas.

Luă în mână ultimul plic.

— Amețesc! pufni el și cuvintele lui fură susținute de amuzamentul feroce al oamenilor săi. Veniți și revendicați-vă premiul!

Atât mercenarul japonez, cât și un nord-coreean înaintară, dar Ramaas făcu semn către una dintre gărzile lui de corp și bărbatul îl împinse înapoi pe agentul Asociației.

— Nu voi, spuse Ramaas, arătându-și dinții. Niciodată voi. Stăpânii voștri trebuie să învețe lecția. Nu am uitat cum au trimis epavele toxice pe țărmurile noastre. Nu avem de la ei decât otravă, spuse el, aruncând plicul nord-coreeanului, în timp ce ofițerul se îndepărtă de laptop, ultimul transfer de numerar încheindu-se. Aici. Ai câștigat asta!

Bărbatul strânse hârtia la piept și o ținu aproape, încruntându-se la restul reprezentanților, mulțumit de victoria sa.

Dar apoi Ramaas mai făcu un semn gărzilor sale și un bărbat înarmat blocă drumul nord-coreeanului, cu o pușcă de asalt.

— Ce mai e?, întrebă ofițerul. Afacerile noastre s-au încheiat. Plecăm.

— Nu încă. Deschide-l, ordonă Ramaas. Să vadă toată lumea, zise el, nerăbdător.

Lucy simți o neliniște din ce în ce mai mare, în timp ce ofițerul ursuz deschise plicul.

Bărbatul deveni roșu de furie când citi ce era scris acolo.

— Ce *înseamnă asta?,* urlă el, întorcându-se spre Ramaas. Republica Populară Democrată Coreea nu va fi insultată de cei ca tine! îi răspunse el piratului războinic. Ne vei da ce am plătit! Cuvintele ofițerului fură înecate de râsete pline de ură din partea bărbaților înarmați din galerie. Cum îndrăznești! strigă ofițerul și atunci fu momentul în care Lucy văzu ce scria

pe hârtie.

Codul din treisprezece litere era DUCEȚIVĂNAIBA.

— Vom semăna foc și moarte asupra națiunii voastre, continuă nord-coreeanul, țipând de furie. Ți-ai făcut un dușman timp de o mie de ani!

— Și ai fost destul de prost încât să-mi dai banii tăi! răspunse Ramaas, aducându-l pe celălalt la tăcere cu un răget.

Făcu semn oamenilor să-i înarmați și toți ridicară puștile, țintind grupul.

— Arătați-le tuturor, spuse el, uitându-se cu furie la ruși, americani și chinezi. Arătați lumii ce v-am vândut!

Unul dintre agenții chinezi fu primul. Desfăcu fără tragere de inimă pagina și o întinse. Inima lui Lucy îngheță în piept când văzu cuvintele *NEW YORK CITY* scrise acolo. Dar dacă asta însemna că în filmarea de la New York fusese adevăratul dispozitiv Exil, atunci celelalte…

Simonova ridică pagina: *BEIJING.*

Din ce în ce mai alarmat, agentul CIA care luase celălalt plic arătă hârtia. Lucy o auzi pe Simonova șuierând când văzu cuvântul MOSCOVA.

Apoi încăperea fu inundată de râsete disprețuitoare încă o dată.

•

Un *joc de culise.*

Marc se încordă, șocat de claritatea deplină a faptelor. Nu existaseră niciodată bombe în cele trei orașe. Videoclipurile – un truc al lui Ramaas pentru a-și destabiliza dușmanii, o modalitate de a se asigura că poate lupta contra lor în condițiile cele mai avantajoase pentru el.

— Ne-a mințit pe toți, spuse Saito, cu un strop de admirație în voce.

— Unde este bomba?, întrebă ofițerul nord-coreean, cu o față roșie și nervos. Am avut o înțelegere! Ți-ai încălcat promisiunea!

Umorul sălbatic al lui Ramaas se transformă în furie pentru o scurtă clipă și îl doborî pe bărbat cu o palmă rapidă și brutală.

— Bineînțeles! Sunt un mincinos! Sunt un criminal! spuse el, desfăcându-și brațele, provocându-i pe toți să-l condamne. Sunt un pirat! Sunt ceea ce voi m-ați făcut!

— Ești un om mort, asta ești.

Cuvintele ieșiră din gura lui Marc înainte să-și dea seama că dăduse glas gândurilor celor prezenți.

Ramaas se uită nervos spre el.

— Aș face orice să fiu diferit.

— Serios?, întrebă Marc, îndreptându-se spre piratul războinic, luptându-se cu frica pe care o simțea în stomac. Corectează-mă dacă greșesc, dar tocmai ai înșelat nu numai cele mai mari forțe militare de pe fața planetei, ci și o grămadă dintre cele mai nemiloase grupuri extremiste. În ce versiune a poveștii scapi cu viață?, zise el, dând din cap. Ești nebun. Chiar dacă îi ucizi pe toți cei din această încăpere, ai semnat condamnarea la moarte a Somaliei!

Ramaas lăsă să se vadă acel zâmbet lent, de prădător.

— Nu vrei să știi unde este cu *adevărat,* polițistule?, întrebă el, îndreptându-se spre podeaua ridicată din spatele încăperii, vorbind în timp ce mergea. Am învățat un adevăr în viață. Dumnezeu m-a învățat asta. Singurele lucruri pe care un bărbat trebuie să le respecte sunt banii și puterea, zise el. Acum le am pe amândouă. Le-am luat de la proștii ăștia.

Ramaas se mută la cufărul de instrumente pe care îl folosise pe post de tron și deschise capacul. Din interior, scoase o valiză voluminoasă de oțel și o puse jos. În încăpere se așternu tăcerea când piratul războinic deschise zăvoarele valizei mai mici și lăsă să se vadă mecanismul nuclear din interior.

O amintire vie își făcu loc în mintea lui Marc. *Servietele false din oțel din portbagajul mașinii sport. Patru.*

— Și acum?, întrebă împuternicitul cartelului Los Noches. O să începi din nou licitația, *hombre!* Este măcar cea reală?

Ca răspuns, hackerul costeliv al lui Ramaas începu să se plimbe cu un contor Geiger și îl flutură în direcția dispozitivului, detectorul redând o puzderie alarmantă de clicuri metalice în timp ce îndreptă scanerul spre interiorul valizei.

— Gata cu banii, cu strigătele și cu mentalitatea de politicieni, spuse piratul războinic. O vreți? O să vă las să o luați. Prețul este sângele.

— Vrei să… ne luptăm pentru ea?, întrebă Saito, părând interesat de propunere.

— Eu? *Nu,* zise Ramaas, chicotind. Voi? Da, spuse el, înaintând și sprijinindu-se de o balustradă, în timp ce oamenii lui înarmați se retrăgeau. Dați tot ce aveți mai bun. Ultimul om rămas în picioare primește asta. V-am văzut banii. Acum vreau să vă văd puterea.

— Tu și minciunile tale, se răsti nord-coreeanul. De ce ar trebui să credem că acum te vei ține de cuvânt?

— Pentru că doar un om care luptă merită respectul meu.

Marc îi văzu pe unii mormăind între ei, pe alții deja scoțând teancuri de numerar pentru pariuri.

— Doar nu vă așteptați să ne ucidem între noi pentru distracția voastră?, întrebă agentul CIA, stând în picioare, cu brațele încrucișate. Statele Unite nu există ca să te amuze pe tine, Ramaas, spuse americanul, întorcându-se spre ceilalți. Ascultați-mă, dacă refuzăm cu toții să…

Marc văzu supărarea pe buzele lui Ramaas; îl văzu pe piratul războinic făcând un semn spre doi bărbați care stăteau în spatele americanilor. Încercă să strige ca să îi avertizeze, dar bandiții înarmați îi împușcată pe cei doi bărbați de la CIA.

— Dacă refuzați, muriți, spuse Ramaas nerăbdător. Acum să văd sânge!

Simonova își aruncă jacheta și bărbatul taciturn de lângă ea o prinse. Ea își scutură brațele, încălzindu-se și făcu un pas înainte.

— O faci?, întrebă Lucy în șoaptă. Ți-ai ieșit din minți?

— Asta este arena lui, spuse rusoaica. El face regulile, zise ea, întorcându-se și privind-o pe Lucy în ochi. Și eu am ordinele mele, Keyes. Dacă nu plec de aici cu arma, acest loc va fi distrus ca să nu o ia nimeni altcineva, spuse Simonova, și aruncă o privire către ceasul de la încheietură. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca acum, cât încă poți.

Lucy o urmă, ținând pușca de asalt aproape, dar Simonova deja înaintase. Împuternicitul tatuat al Los Noches o văzu venind și el își dădu seama, ridicându-și mâinile – prea încet. Rusoaica îi dădu un upercut tare – prima lovitură a noului joc – care îl lovi în piept și reprezentantul cartelului se clătină înapoi, ametit.

Oamenii lui Ramaas urlată în semn de aprobare și acesta fu semnul de pornire pentru lupta corp la corp. Deodată, începură lupte peste tot în camera ruginită a motoarelor. Lucy îl văzu pe unul dintre agenții chinezi tăindu-i brutal gâtul unuia dintre ceilalți reprezentanți, care căzu la podea. Auzi sunetul ascuțit al oaselor rupte.

Lucy se dădu înapoi. Îl putea vedea pe Marc stând lângă un stâlp de oțel și, în timp ce îl privea, ochii britanicului se uitau în toate părțile de parcă ar fi căutat ceva.

„Știu privirea aceea”, își spuse Lucy, iar inima îi stătu în loc. „O să facă ceva nesăbuit”.

— Este timpul să punem capăt acestor jocuri copilărești, spuse Saito,

dându-și jos vesta de luptă și trecând pe lângă Marc. Asociația vrea arma. O să o iau.

— Ce, o să îi bați pe toți ceilalți? se răsti Marc.

— O să fac ce este necesar.

— Ramaas urăște tot ceea ce reprezintă Asociația, spuse Ruiz. O să te refuze de ciudă.

Saito dădu din cap.

— De aceea îl voi omorî *pe el* în fața tuturor acestor animale. A spus că respectă puterea – mă vor respecta pe mine după ce îi rup gâtul tâlharului.

— Nu te vei apropia niciodată așa mult! spuse Marc, privindu-l înaintând spre ringul improvizat. Când s-a transformat totul în „Gladiatorul”?, mormăi el.

— A, băieților ăstora le place așa, spuse Ruiz. E tot ce știu ei.

Mercenarul japonez nu ezită să-și arate adevărata față. Îl lovi peste braț pe sauditul care se ridicase să îl înfrunte, făcându-l să se ferească – dar din poziția lui, Marc putu vedea că fusese o fentă inteligentă, iar celălalt braț al lui Saito se îndreptă în sus, iar pumnul rapid ca un glonț se opri în coastele adversarului său. Sauditul se dădu înapoi în timp ce tot aerul din plămâni îi ieși, sufocându-se cu zgomot. Saito se duse la el, fără grabă, și îl apucă pe bărbatul mai slab de gât. Arabul întinse mâinile spre mercenar, încercând să ajungă la fața lui. Saito puse mâna cu degete lungi peste gura și nasul celuilalt bărbat și îl sufocă.

— Unul mai puțin, spuse Ruiz, cu un rânjet acru. L-am văzut făcând asta înainte. Întotdeauna ține de obișnuință.

Saito îl lăsă pe arab să cadă pe punte. Marc nu își putu da seama dacă celălalt bărbat mai respira, dar mercenarul deja se îndrepta spre următoarea sa țintă, unul dintre europeni. Se luptară corp la corp, de data aceasta într-o rafală de lovituri scurte. Atacându-se reciproc, cei doi se îndreptară spre marginea mulțimii, iar bărbații înarmați începură să strige în timp ce se apropiau, împingându-i înapoi spre spațiul din fața platformei ridicate.

Ramaas coborî și merse printre oamenii săi, împărtășindu-le exaltarea, bucuria lor sălbatică văzând spectacolul de dinaintea lor. Ura din aer era palpabilă. Tâlharii nu voiau nimic altceva decât să vadă cum acei străini se distrug unul pe altul.

Saito își puse brațul în jurul gâtului europeanului și îl răsuci cu o presiune lentă, constantă. Fața adversarului său deveni violetă și Marc auzi

un trosnet în timp ce mercenarul îi zdrobea traheea.

— Doi mai puțin, spuse Ruiz. *Madre, ar* fi trebuit să pariez pe el…

— Crezi că obosește?, întrebă Marc cu voce tare.

Nu se mai uita la Saito sau la ceilalți luptători. Se uita la hacker, la laptopul lui și la premiul în sine, valiza de oțel de pe cufărul de unelte.

— Ce spui?, întrebă Ruiz, aruncându-i o privire acră.

— Nu contează, spuse Marc, trăgând aer în piept. Acționă un comutator ruginit de pe punte, alunecând în mijlocul spațiului de luptă.

Mulțimea urlă în semn de aprobare la vederea unui nou luptător, chiar dacă partea rațională a minții lui Marc țipa că „acesta e cel mai stupid lucru pe care l-ai făcut vreodată”. Saito auzi strigătele și se întoarse, cu o confuzie de moment pe chip.

Marc apelă la memoria musculară din toate acele luni de antrenament de luptă cu Luka Pavic la sală, executând pașii rapizi și tăioși ai unei scheme de Krav Maga. Era vorba doar despre viteză, despre provocarea daunelor maxime cât de repede posibil. Nu ar fi putut să-l învingă pe Saito într-o luptă corp la corp, nu ar fi putut să îi anticipeze mișcările. Singurul său mic avantaj era elementul de surpriză – asta și faptul că mercenarul nu îl considera capabil de așa ceva.

Îi dădu o lovitură puternică în rinichi, adunându-și forțele și canalizându-le astfel încât pumnul să aterizeze exact în locul potrivit. Pumnul lui Marc lovi trunchiul lui Saito, dar fu ca și când ar fi lovit o frânghie cu noduri. Auzi un mormăit de durere de la mercenar, mai mult din cauza șocului decât a daunelor reale și continuă cu lovituri în aceleași loc.

„Dacă îl pot dezechilibra, dacă reușesc să rămân în afara razei lui de acțiune…”

Marc nu văzu cine îl lovește din spate. Fu o lovitură razantă, degetele tari ca fierul ale lui Saito tăindu-i sprânceana și împingându-i capul în partea cealaltă. Mercenarul continuă cu o lovitură cu piciorul care îi trimise un șoc electric în tot corpul. Se împletici dându-se înapoi și căzu în mulțime.

Marc clipi, ignorând șocurile puternice ale durerii și îl văzu pe Saito stând într-un picior, de parcă s-ar fi gândit dacă ar merita să vină să termine treaba. Apoi mercenarul se dădu deoparte în timp ce agentul chinez se îndreptă spre el și pentru o clipă scurtul asalt al lui Marc fu dat uitării. Unii din mulțime îl scuipară și apoi se întoarseră, dezamăgiți de prestația sa.

Niște mâini îl apucară de brațe și îl traseră până se ridică în genunchi. Văzu o eșarfă roșie în jurul unei fețe și niște ochi familiari care se uitau la el.

— Ești un idiot, spuse Lucy.

— Știu… ce fac.

Se chinui să se ridice în picioare. Ceva ce îi spusese lui Saito cu câteva clipe în urmă îi veni în minte, sau poate că erau primele semne ale unei comoții cerebrale.

— Nu te vei apropia niciodată. Trebuie să mă apropii.

— Ce?

— Mă duc înapoi, spuse el, înaintând. Ai încredere în mine.

— Atunci pentru numele lui Dumnezeu, ia asta! spuse Lucy, punându-i ceva rece și metalic în mână și degetele lui Marc se strânseră în jurul obiectului.

Marc se împletici înapoi spre mulțime și bărbații din jurul lui se dădură la o parte. Îl ajutară să meargă, împingându-l înapoi spre zona luptei.

Agentul chinez încă respira și se străduia să se ridice, deși Saito îi făcuse ceva care îi făcea brațul drept să îi atârne greșit din cot. Marc o văzu pe rusoaică în apropiere, în mijlocul unui meci de box cu împuternicitul Los Noches.

Saito se răsuci spre el.

— O să mă faci să te omor? Sunt sigur că aș putea găsi un alt pilot.

Marc dădu târcoale mercenarului, până când acesta ajunse cu spatele spre podium. Îl putea vedea pe Ramaas în public, zâmbind din ce în ce mai larg cu fiecare lovitură dată.

— Vino și încearcă, dacă crezi că ești suficient de dur, mârâi Marc.

Saito se îndreptă spre el în grabă, mult mai repede decât anticipase Marc, cu aceeași mișcare pe care o folosise la saudit. Acest lucru denotă cât de puțină considerație avea pentru abilitățile lui Marc, folosind leneș aceeași fentă pentru pregătirea loviturii ca de ciocan cu care îl pusese jos.

Marc îl întâmpină cu un pumn de sus în piept, dar avea strânsă în pumn arma pe care Lucy i-o pusese în mână. Pumnalul de argint era lung și subțire, era o tijă mai mult decât o lamă.

„Pumnalul milei”, își aminti Marc. „Folosit pentru a ucide campioni”.

Lama intră în corpul lui Saito chiar sub clavicula dreaptă. Țipă și lovi cu o forță isterică, trântindu-și atacatorul jos cu toată puterea.

Marc fu aruncat înapoi de parcă ar fi fost lovit de un catâr, în timp ce mulțimea scoase un hohot entuziast. Lovi balustrada din jurul platformei ridicate și se rostogoli peste ea, ciocnindu-se de piratul hacker și trântindu-l la pământ.

Și în acel moment puștașii bâjbâiră după arme din nou, în timp ce Marc dădu un cot în abdomen bărbatului înarmat care păzea servieta de oțel. Marc apucă dispozitivul, ridicându-l și ducându-l în față.

Strânse servieta la piept ca pe un scut.

— Înapoi! strigă Marc, retrăgându-se până când se lipi cu spatele de peretele de oțel al încăperii.

— Ce… spuse Saito, căruia îi era greu să respire cu un pumnal de cincisprezece centimetri înfipt în el. Ai… de gând să faci?

Marc vizualiza cu ochii minții diagramele tehnice din dosarele Exil ale NATO și degetele mâinii sale drepte se răsfirară peste circuitele bombei, căutând orbește un mănunchi mare de fire conectate la matricea detonatorului. Mâna lui stângă ajunse pe cilindrul care conținea încărcătura nucleară a dispozitivului, emisferele de uraniu îmbogățit care trebuiau ciocnite între ele pentru a dezlănțui focul îngrozitor ale unei fisiuni nucleare.

Nimeni nu striga în acele momente.

Își aminti ultimele cuvinte ale lui Jalsa Sood, în tăcerea care îl înconjura. „Cilindrul drept. Nouă tije”. Vârfurile degetelor lui Marc trecură peste metalul rece al carcasei și le numără cu degetul mare.

— Las-o jos, ordonă Saito. Înainte să… ne omori pe toți.

— Pleacă de aici, spuse Marc și apucă mănunchiul de fire în pumn. Nu sunt sigur ce se va întâmpla dacă le smulg. Cine vrea să vadă? Vă garantez că nu ați vrea să fiți așa aproape!

Din partea cealaltă a încăperii, Ramaas își apropie mâinile și aplaudă lent.

— Foarte curajos, polițistule. Cât timp crezi că poți să o ții?

— Nu mult, recunoscu Marc. Valiza era mai grea decât se așteptase, iar el o ținea stângaci. Mai bine începeți să înotați.

Unii dintre oamenii înarmați ai piratului războinic se dădură înapoi, iar Ramaas mârâi la ei în dialectul local.

— Lasă dispozitivul, spuse Saito. Era palid și transpirat, dar totuși de neclintit în misiunea sa. Adu-mi-l mie.

— Aparține Federației Ruse, spuse agentul GRU.

Delegatul nord-coreean supraviețuitor își croi drum înainte.

— Ne aparține nouă!

— Polițistul nu va smulge firele, pufni Ramaas. Nu are curajul să meargă la Dumnezeu și să ne ia pe toți cu el.

Marc chicoti. „La naiba, valiza asta cântărește o tonă!” Rânji sălbatic spre cei prezenți.

— Uite ce, Ramaas. Ai mințit de fiecare dată. Doar ai ascuns o minciună cu alta. Și cred că nu e altfel de data asta.

Trase cu putere de mănunchiul de fire. Se desprinseră cu o scânteie electrică și Marc lăsă valiza să cadă la podea.

În acea secundă, orice sunet ar fi fost ca un tunet.

Capitolul 23

Detonarea ar fi arătat ca un al doilea răsărit pentru pescarii matinali care navigaseră de pe coasta din Puntland și din Galmudug. Cei care s-ar fi uitat spre ea ar fi fost orbiți de fulgerul de foc din Golf și cei de pe țărm ar fi auzit ecoul exploziei, sunetul ajungând în nord până la Raas Casayr și în sud, până pe străzile din Mogadishu. Sateliții de pe orbită ar fi surprins o minge de plasmă fierbinte ca soarele înghițind într-o milisecundă platforma de petrol abandonată, atomizând mii de tone de oțel, beton și apă de mare.

Ideea asta o copleși pe Lucy și dintr-odată nu mai putu respira. Își scoase eșarfa de pe față, dând uitării deghizarea. Numele lui Marc se forma pe buzele ei, dar el o făcea deja, deja smulgea firele detonatorului bombei.

O lăsă să cadă, iar valiza zăngăni zgomotos pe podea. Nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă, de parcă le-ar fi fost teamă că o singură răsuflare ar fi declanșat-o.

Și apoi tensiunea se disipă cum se rupe un fir întins.

— Este un fals! strigă Saito în încăpere, fața lipsită de emoții a mercenarului japonez cedând în cele din urmă. Altă minciună!

•

Dane avea dreptate, la naiba. Fiecare minciună a lui Ramaas era acoperirea pentru următoarea și pentru *următoarea.*

Lucy înțelese întregul adevăr; în toată această șaradă nu fusese *niciodată* vorba despre bombă sau despre bani. Era vorba de a pune presiune pe cele mai mari națiuni, care folosiseră Somalia și apoi se lepădaseră de ea și care intenționau să o facă din nou. Era vorba despre nevoia de răzbunare a lui Ramaas și de a-i umili, public și violent.

Își aminti de băiat, de Rio și de felul în care ura adânc îngropată a bătrânului doctor ieșise la suprafață. Ramaas vorbea același limbaj. Îl vorbise tot timpul, dar nimeni nu își dăduse seama. „Nimeni în afară de Marc”, reflectă ea.

Fața întunecată a piratului războinic arăta fioroasă.

— Omorâți-i pe toți!

Delegații supraviețuitori se grăbiră să se adăpostească sau se năpustiră

asupra celor mai apropiați pușcași ca să le ia armele. Timpul încetini pe măsură ce adrenalina începu să curgă prin venele lui Lucy, iar fiorul de gheață familiar al unei confruntări în desfășurare îi fulgeră corpul.

În timp ce pivota, îl văzu pe Ruiz, mercenarul hispanic, prăbușindu-se sub un potop de gloanțe. Lucy îl zări pe Saito încasând un glonț înainte să se ascundă în spatele unui generator vechi. În încăpere, Simonova și tovarășul ei se luptau pentru viața lor.

Lucy își lăsă instinctul să preia conducerea și căzu în genunchi, schimbând comutatorul de selecție al AKM-ului din mâinile ei la foc automat. Îndreptă țeava puștii de asalt spre tavan și apăsă trăgaciul. Ținând strâns arma, consumă o magazie întreagă de gloanțe de 7,62 mm în metalul corodat al acoperișului și în conductele sparte de sub el. Scântei galbene căzură în cascadă din oțelul măcinat de rugină pe măsură ce acesta se dezmembră și secțiuni întregi ale tavanului se prăbușiră. Surparea aduse cu sine un nor de praf oxidat și bucăți de tablă ondulată care căzură peste bărbații de pe podiumurile suspendate și de pe podea. În mijlocul încăierării, unii dintre oamenii lui Ramaas începură să intre în panică și să fugă în toate direcțiile, temându-se că începuse un contraatac.

Lucy sări înainte, tușind în timp ce praful metalic o sufoca. Aruncă din mers magazia uzată a AKM-ului, introducând una nouă fără să se uite și trăgând manșonul pentru a aduce o rundă nouă de gloanțe în cameră. Îl văzu pe Marc pe punte, în toiul unei lupte cu prietenul hacker al lui Ramaas. Marc îi dădu un pumn și rată, iar tânărul îl lovi puternic peste față cu laptopul său. Îl trânti la pământ, iar ea înjură, alergând lângă el chiar când tânărul fugi.

— Ridică-te, se răsti ea, apucându-l.

— Lasă-mă pe mine! îi spuse Marc, dându-i mâna la o parte. Prinde-l pe prostul ăla! zise el, arătând cu degetul spre hackerul care fugea.

Lucy se întoarse, cu pușca înainte, la timp să îi vadă pe Ramaas și pe tânăr dispărând printr-o trapă, cu o mână dintre oamenii lui care îl urmau. Scăpa, încă o dată, nelăsând nimic altceva în urma lui decât haos.

— Du-te, du-te! strigă Marc.

Reușiră să iasă din cameră iar Marc gemu în timp ce trase de o trapă pentru a o închide în spatele lor și a bloca accesul. Bâjbâi să deschidă zăvoarele. Simțea durerea de la genunchi ca un brici pe os, dar nu putea să șovăie, nu în acele momente.

— Pe aici, spuse Lucy, arătând spre un coridor îngust, umbrit. Ești sigur că poți ține pasul?

— Ușor, spuse el, strângând din dinți, mergând după ea în timp ce Lucy porni din nou.

Pe măsură ce înaintau, Lucy își ținea pușca aproape de umăr ca să privească prin luneta metalică a AKM-ului.

— Nu pot să cred ce ai făcut acolo. Te-ai gândit măcar o secundă ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi avut dreptate?, întrebă ea, aproape înecându-se cu acele cuvinte.

— Am avut dreptate, răspunse el.

— Ori ești prost, ori incredibil de norocos, răspunse ea. Dacă scăpăm vii de aici, vom merge la Vegas și vom afla cu siguranță.

— Fugi de aici, răspunse Marc și dădu din cap. Nu o să irosesc banii jucând *Blackjack*. Îi păstrez pentru lucrurile importante, mulțumesc, spuse el. În orice caz, nu am fost norocos, am avut dreptate. Asta e tot. Am știut că ne ia de proști.

Se auzi ceva de pe puntea de deasupra și amândoi se lipiră instinctiv de pereți. Reacția le salvă viețile, în timp ce împușcăturile din întunericul de deasupra luminară scurt fețele fioroase ale pușcașilor lui Ramaas.

Lucy trase și ea și auzi un strigăt sugrumat în timp ce unul dintre ei căzu.

— Îl acoperă pe Ramaas! O să scape, știu eu!

— El nu contează, spuse Marc. Laptopul. Trebuie să îl luăm! Orice altceva este secundar ca importanță!

— Ai uitat că încă nu știm unde e bomba?

— Și chiar crezi că Ramaas ne va spune? După toate astea?, întrebă Marc, dând din cap. Nu se va întâmpla. Dar dacă luăm computerul se termină tot.

— De ce?

— Pentru că o mașinărie nu poate minți! răspunse Marc, tresărind în timp ce un glonț se lovi cu zgomot de perete, lângă capul lui. Știu de ce Rubicon nu a detectat nicio convorbire telefonică de la Ramaas și locotenenții săi. Pentru că nu folosesc telefoane! Sunt pe comunicații prin VoIP totul digital. Așa găsim bomba!

Lucy se aplecă să respire.

— Când ți-ai dat seama?

— Acum un minut, recunoscu Marc. Când băiatul zâmbăreț m-a pocnit cu laptopul.

Răspunsul îl lovise literalmente peste față.

Lucy își îngustă ochii.

— Bine.

Ieși din ascunzătoare țipând și alergă de-a lungul coridorului, trăgând o rafală lungă cu AKM-ul în timp ce fugea. Se auzi un alt țipăt sugrumat și zgomotul căderii unui corp.

Marc alergă după ea, mișcându-se cât de repede putu. Aproape se împiedică de bărbatul înarmat pe care îl doborâse Lucy și se uită prin întunericul fumuriu. Văzu niște scări înfundate cu moloz, una care ducea spre punțile de sus ale vechii platforme, alta în jos spre stâlpul de susținere din beton și nivelurile inferioare.

Lucy îndreptă pușca în sus, ascultând.

— E cineva acolo, spuse ea. Se mișcă.

— Da, spuse Marc, ghemuindu-se și luă un AKMS – versiunea pliantă a carabinei pe care o avea Lucy – din mâinile unuia dintre cei morți.

Pistolul era corodat de la apa sărată și legat cu folii uzate de bandă adezivă, dar era mai bine decât deloc. Verifică arma. Apoi înlemni, ținându-și respirația.

— Ai auzit?

Înapoi, de-a lungul coridorului pe care îl parcurseseră, zgomotul de balamalele ruginite răsuna puternic.

— Vin din spatele nostru, îi spuse Lucy, îndreptându-se spre scări. Hai, trebuie să plecăm.

Marc întinse o mână să o oprească.

— Așteaptă. Dacă urcăm, ce e acolo?

Chiar și în întuneric, putu vedea că expresia de pe chipul ei spunea: „Ce crezi, idiotule? Heliportul. Dacă Ramaas se urcă într-un elicopter, a plecat”. În timp ce ea rosti cuvintele, amândoi auziră un zgomot de sus – o trapă care se închidea.

— Și dacă e o altă înscenare?, întrebă el. Ramaas e marinar, da? E sub presiune. O să meargă cu o barcă, o să mizeze pe ceea ce știe, spuse Marc, arătând în jos spre casa scărilor, spre platforma de andocare de sub punți.

— Ești sigur? Un elicopter ar fi o mișcare mai inteligentă.

— Nu sunt sigur, recunoscu el, iar Lucy înjură în șoaptă. Dar nu putem

risca. Tu mergi la heliport, eu cobor la doc, spuse el.

— Nu muri, strigă Lucy după el.

— Nici tu, nici eu, strigă el.

Era greu să se miște în liniște. Scările metalice erau înțesate cu gunoiul care fusese lăsat în urmă de când platforma de foraj fusese abandonată, iar Lucy își croi drum printre panouri prăbușite și secțiuni întregi unde nu aveai cum să pui piciorul jos.

În depărtare, auzea strigătele piraților. Riscă să arunce o privire la ceasul ei tactic strălucitor. Cât timp aveau la dispoziție? Lucy se gândi că militarii care trimiseseră reprezentanții să se întâlnească cu Ramaas nu aveau să aștepte să îi contacteze. Și cu toate radiourile și echipamentele de comunicații la nivelul de jos al platformei, acest lucru nu avea să se întâmple curând.

Se auzi un zăngănit metalic dinspre camera motoarelor. Lucy se întoarse și îndreptă arma spre sursa sunetului. O trapă glisantă se deschise cu zgomot și două siluete apărură. Fu cât pe ce să îi împuște când auzi o voce masculină aspră înjurând într-o rusă grosolană.

— Rada?, întrebă ea, menținând pistolul ridicat. Tu ești?

— Keyes?, întrebă Simonova. Ai ieșit de acolo. Nu ar trebui să fiu surprinsă.

— La fel, spuse Lucy, văzând că asociatul ei sângera grav. Arată urât.

— Nu, Dmitry arată mereu așa, spuse cealaltă femeie. Unde este prietenul tău?

— Pe aici, spuse Lucy. Treaba încă nu s-a terminat.

— Pentru noi, da. Permite-mi să îți reamintesc de sfaturile mele de mai devreme, spuse Simonova. Nu rămâne aici. O să se întâmple ceva.

— Vrei să detaliezi?, întrebă Lucy, dar deja știa răspunsul.

Rușii se pregăteau să distrugă platforma abandonată. Din câte știa ea, puteau fi lansate niște rachete de croazieră de pe o navă din apropiere.

— Bine. Urmați-mă.

— Mințile mari gândesc la fel, spuse Simonova.

•

Plăcile de pe punte scârțâiau sub picioarele lui Marc la fiecare pas și din când în când putea vedea prin găurile ruginite din plăcile metalice, până la mare, la câteva sute de metri mai jos.

Singura sursă de lumină venea de la reflexia sumbră a răsăritului pe apă

și chiar în acel moment Marc ar fi dat orice pentru o lanternă. Vântul care șuiera prin găurile din carenă făcea totul să scârțâie și să geamă. Îi era imposibil să fie sigur dacă mai era cineva pe acolo, cu fiecare zgomot metalic semnalând un posibil atac.

Transpira și un instinct pe care nu-l putu desluși pe deplin îl făcu să se oprească pe loc. Marc se ghemui fără să facă zgomot și își ținu respirația, ascultând. Puse mâna pe plăcile de oțel ale punții, simțind vibrațiile neregulate prin metal.

Auzi un sunet, ca o inspirație. Degetele răsfirate ale lui Marc atinseră un șurub. Îl luă și apoi, cu o aruncare rapidă ca de zaruri, îl azvârli peste punte.

Șurubul se lovi de un perete și ricoșă. La distanță de douăzeci de metri de-a lungul drumului, două focuri izbucniră din întuneric, în timp ce două pistoale traseră în direcția zgomotului.

Marc îndreptă AKMS-ul cu câteva grade după punctul cel mai apropiat din care se trăsese, țintind acolo unde spera că erau trăgătorii.

Mai multe gloanțe loviră pereții și podeaua. Marc nu îl putu vedea pe bărbatul pe care îl nimerise, dar trăgătorul fusese rănit și țipa în agonie. Marc merse de-a lungul pasarelei suspendate până ajunse într-un unghi mort. Înaintând pe pipăite, se lăsă în jos în timp ce gloanțe trase la întâmplare sfârâiau lângă el. Al doilea trăgător era aproape, dar nu știa exact unde.

În apropiere, țipetele bărbatului rănit își schimbară tonul și apoi încetară brusc, după o împușcătură cu o armă de calibru mare.

Marc stătea în mica ascunzătoare, după un comutator dezactivat, și îndreptă AKMS-ul în direcția zgomotului. Văzu o umbră rapidă mișcându-se, în timp ce al doilea trăgător încerca să își dea seama unde era. Erau prea multe țevi între ei ca să țintească bine. Marc trebuia să aștepte ca bărbatul să vină spre el.

Auzi un strigăt în somaleză, dar niciun răspuns. Apoi un sunet scurt, nervos. Umbra se mișcă; bărbatul înarmat înainta spre capcană.

Marc aștептă ca bărbatul să iasă de sub țevi, să ajungă suficient de aproape încât să îl nimerească. Apăsă pe trăgaciul armei și aceasta scoase un clic plictisitor. Arma era prea grea pentru a fi goală, dar nu fusese întreținută bine și acum neatenția ultimului său proprietar transformau ambuscada improvizată a lui Marc într-un dezastru. Trase de mânerul de armare, dar acesta nu cedă niciun milimetru. Ceva din armă era blocat.

Bărbatul scoase un strigăt de furie și se îndreptă spre el. Marc reacționă fără să raționeze, lovind AKMS-ul de punte, într-o ultimă încercare zadarnică de a face arma corodată să funcționeze. Mânerul de armare alunecă brusc și trase de el, exact în momentul în care bărbatul furios încerca să spargă craniul lui Marc cu patul de lemn al puștii sale.

Veche de două decenii și fiind o copie chinezească a originalului fabricat în Rusia, AKMS-ul ruginit își îndeplini sarcina finală cu mai multe împușcături zgomotoase. Gloanțele intrară direct în cavitatea toracică a atacatorului său.

— La naiba.

Marc simți gustul de cupru și își duse mâna la față. Se ridică în picioare tremurând și se forță să-și controleze respirațiile rapide și poticnite.

Din direcția din care venise, Marc auzi un zgomot puternic de pași, apoi un mârâit scăzut al unei voci care rostea o comandă în somaleză.

— Băieții tăi au terminat, reuși Marc să spună, păstrându-și tonul constant.

— Polițistule, strigă Ramaas din umbră. De ce tot vii? Când o să te înveți minte?

— Recunosc. Este un defect de caracter, zise Marc, înaintând încet și în liniște, evaluându-și mental poziția.

Avusese întotdeauna un simț al direcției excelent și știa că în față era capătul vestic al platformei. Dincolo de el era o scară exterioară care ducea până la docul pentru bărci. Se așeză cu spatele la ușa simplă de oțel care se deschidea spre casa scării, privind în întunericul compartimentului inferior. Raze subțiri de lumină intrau prin crăpăturile din jurul tocului ușii.

— Nu ai nicio cale de ieșire, amice, strigă Marc. Dă-mi computerul și poți pleca cu banii, nu-mi pasă. Mi-au ajuns toate prostiile tale.

Un chicot profund răsună din pereți.

— Cine vrea bani?, întrebă Ramaas. Vocea lui zgomotoasă și răsunătoare îl făcea să își dea seama cu greu din ce direcție venea. În cele din urmă, lăcomia pentru bani provoacă doar mai multe probleme. Banii erau doar un instrument, nu vedeți? Era un alt fel de armă. Una pe care voi, occidentalii, mi-ați dat-o singuri.

— Nu ți-am dat niciun ban, răspunse Marc.

— O să-i ucid pe oamenii care mi-au distrus patria, spuse Ramaas, după o clipă, tonul lui devenind jos și serios. Știi asta. S-a întâmplat deja.

Lui Marc îi îngheță sângele în vene. „O fi adevărat? Cât am fost aici, jucându-ne cu idiotul ăsta, a declanșat undeva arma nucleară?” Dar următoarele cuvinte ale piratului războinic sugerară altceva.

— Vor trăi așa cum am trăit eu. Cum au trăit oamenii mei. Ramaas se auzea de destul de aproape. Cei care au condus înainte de mine iubeau numai bogățiile. Au acceptat bani pentru ca oamenii voștri să își poată scufunda navele toxice în marea noastră. Ne-ați tratat casa de parcă ar fi fost coșul vostru de gunoi și ne-ați îmbolnăvit copiii. Copiii mei…

Piratul războinic tăcu și Marc se strădui să îl audă. Când vorbi din nou, se auzi din depărtare.

— Știu numele celor care au făcut asta. Asociația care a dat mită. Criminalii care au lăsat asta să se întâmple, care s-au folosit de oameni corupți de a căror lăcomie s-au folosit și au trimis navele… spuse el, tonul lui fiind de o vehemență constantă. Ei au condus Somalia odată. Și apoi au otrăvit-o. Dar noi nu uităm. Nu iertăm.

Marc își trecu mâna peste cadrul puștii și testă mânerul de încărcare în joacă. Era blocat. *Complet blocat.* Trebuia să acționeze rapid dacă avea de gând să iasă viu de acolo. Marc inspiră, tremurând, simțind tensiunea fiecărui mușchi. Schimbul de pumni cu Saito fusese destul de rău. Dacă ar fi încercat să se lupte cu Ramaas, bărbatul avea să-l omoare.

Își aminti ceva ce îi spusese Franko Horvat în Croația, în cazino. „Ai intrat în belele, englezule. Aș spune că până peste cap”. În acel moment, cuvintele polițistului corupt părură mai reale ca niciodată.

„Dar nu pot să aleg când să ies”, își spuse Marc. „Nu funcționează așa”. Făcu un pas înainte, încercând să își uniformizeze greutatea pe punte, dar podeaua scoase un scârțâit care îl trădă.

Luptă împotriva unui val de oboseală. Se săturase să îl urmărească pe acest bărbat. Obosise să pună aceeași întrebare iar și iar.

— Unde e bomba?

— Ar putea fi în atât de multe locuri, răspunse Ramaas. Paris. Londra. Roma. Berlin. Sau oricare alt oraș. Mi-aș fi dorit ca Dumnezeu să îmi fi dat destule arme ca să-i lovesc pe toți. Dar mă mulțumesc cu ce am. Un oraș plin de hoți va fi făcut scrum și toți cei care i-au ajutat vor suferi pentru asta.

„Un oraș plin de hoți”. Ceva în legătură cu acea expresie îi atrase atenția lui Marc și gândurile i se învolburară. Deodată, începu să privească toate

amenințările și laudele lui Ramaas cu alți ochi, adevărul fiind chiar lângă el dacă putea asambla corect piesele.

Dar apoi, fără avertisment, țeava dură de metal a unui revolver de calibru mare se înfipse în ceafa lui Marc.

— Îți tot văd fața, polițistule, spuse Ramaas.

Cumva, uriașul războinic reușise să ocolească pasarela și să îl ia prin surprindere, rapid și în liniște.

— Gata, odihnește-te, continuă el.

Marc auzi zgomotul uleios al ciocanului pistolului trăgându-se înapoi.

•

Lucy lovi trapa care ducea spre puntea pentru elicoptere cu suficientă forță încât se dădu peste cap la maxim și cadrul său metalic zăngăni zgomotos.

Tovarășul rusoaicei scoase un mârâit furios și năvăli înainte, trăgând rafale de gloanțe cu pușca sa în timp ce înainta cu pași mari pe punte. Nu părea să simtă rana din abdomen. Cele două femei ieșiră după el, în timp ce primele gloanțe ciuruită puntea de la picioarele lor.

Lucy văzu niște siluete ghemuite după un elicopter MI-8 parcat. Se aruncă pe punte și căzu cu putere, rostogolindu-se într-o poziție dezordonată, aproape pe burtă, care îi poziționa AKM-ul în sus și spre țintă. Mutând comutatorul de selecție la foc semiautomat, ea alinie luneta de oțel și începu să tragă. Arma era prost întreținută și ținta era deviată cu câteva grade, dar ea corectă. Cu rușii oferindu-i sprijin, Lucy îi ținti pe bărbații ascunși.

Lucy se ridică în timp ce văzu altă țintă. Îl văzu pe hacker ieșind din ascunzătoare și alergând spre rampa din spatele elicopterului negru al Asociației. Avea un revolver cu țeavă scurtă în mână și trăgea la întâmplare spre ea în timp ce alerga.

Ea schimbă comutatorul de selecție înapoi la modul rafală și trase gloanțe, liniar, de-a lungul heliportului, direct în calea tânărului, golindu-și magazia. El se împiedică și căzu. Lucy îl călcă pe mână ca să nu poată ridica pistolul și îi înfipse în coaste mitraliera.

— Unde e regele?, întrebă ea. Spune-mi sau ești mort.

•

— Nu vei câștiga, spuse Marc, apucând pușca cu mâinile. Nu vei trăi pentru a cheltui nimic din banii pe care i-ai furat. Și țara și poporul tău vor

fi cei care vor plăti pentru ceea ce ai făcut.

Ramaas apăsă mai adânc țeava revolverului Python în carnea lui Marc.

— Am câștigat deja. Nu înveți. Nu o faci niciodată. Răzbunarea este mai bună decât bogăția, polițistule. Sărac înseamnă sărac… dar mort înseamnă mort.

Marc se întoarse ușor, cu pistolul încă în gât. Putea să îl vadă pe Ramaas. Ochiul de rechin al piratului războinic strălucea în întuneric.

— Nu Dumnezeu te-a ales, îi spuse Marc. Tu l-ai ales pe Dumnezeu ca pe un pretext pentru tot ce ai făcut. Ai vrut un motiv pentru a te justifica, dar adevărul este că ești doar un criminal și nu vei fi niciodată altceva.

Ramaas rânji.

— Peste o zi, întreaga lume va ști numele meu. Nu vei trăi să o vezi.

Marc se forță să râdă. Avea doar o singură șansă.

— Ce trebuie să înțelegi, amice, e că nu ești singurul care știe să facă un truc.

În timp ce ultimul cuvânt îi ieși din gură, se răsuci, dându-și capul pe spate, departe de butoiul pistolului Python, ridicând pușca asemenea unei bâte.

Revolverul scuipă scântei zgomotoase, explozia ca de tunet asurzindu-l pe Marc. Gazele de evacuare fierbinți ale țevii îi arseră carnea, dar glonțul nu îl nimeri. Izbi AKMS-ul blocat de bicepsul lui Ramaas, lovindu-l pe celălalt bărbat cu toată puterea în locul în care Jalsa Sood îl împușcase în Dubai.

Ramaas urlă și lăsă ceva să îi cadă. Marc observase laptopul, dar nu avu timp să facă nimic în acea privință pentru că Ramaas trase din nou.

Bărbatul îl lovi pe Marc destul de tare pentru a-i smulge pușca din strânsoarea degetelor. El se clătină și Ramaas îl înșfăcă, strivindu-i umărul cu degetele lui ca niște tije de fier.

În penumbra fierbinte și prăfuită, Marc distinse forma revolverului îndreptându-se din nou spre el. Ramaas avea să i-l înfigă în abdomen și să îl ucidă pe loc. Îl apucă de guler pe piratul războinic și strânse, apoi se lăsă în jos.

Ramaas se trânti peste pasarelă și cei doi se izbiră de ușa scării. Aceasta se deschise sub forța impactului lor și ajunseră brusc afară, pe un balcon de oțel care scârțâia.

În interiorul coridoarelor înguste ale nivelurilor de mai jos ale

platformei, totul era scufundat în întuneric și plin de umbre; afară, fața vestică a platformei de foraj era scăldată în strălucirea galben-portocalie a soarelui care răsărea. Pentru Ramaas, cu irisul deteriorat al ochiului său, să intre brusc în lumină puternică se simțea ca un pumnal înfipt în craniu. Orbit temporar, duse o mână la față, iar pe cealaltă o flutură.

Marc încercă să se îndepărteze, dar mânerul pistolului Python îl nimerise în coaste, lăsându-l fără răsuflare. Apoi, peste o fracțiune de secundă, se simți o zdruncinătură ametitoare în timp ce pasarela ruginită de sub picioarele lor se înclină, șuruburile corodate țâșnind din cadrele de susținere. Gravitația îi învinse pe amândoi. Marc și Ramaas alunecară peste balustrada scării exterioare, care se prăbuși și căzu șase metri, pe o pasarelă de dedesubt.

•

— Ramaas a plecat! Nu-l vei opri! se răsti hackerul.

Acesta îi răspunse lui Lucy într-o engleză cu accent american.

Inima îi stătu în loc. Marc avusese dreptate și în privința asta. Lucy îl prinse pe tânăr de guler și îl trase în sus.

— Uită de șeful tău, atunci. Unde este computerul?

— I l-am dat lui. Îl va ține la loc sigur.

Hackerul își arătă dinții într-un rânjet larg și îndreptă spre ea o mână, de parcă ar fi fost un pistol.

— Nu aveți nimic, proștilor! adăugă el, scuipând cuvintele în engleză.

— Atunci el nu ne trebuie, spuse Simonova, în timp ce mergea în spatele lor.

Pușca agentei rusoaice răsună și hackerul fu aruncat pe spate de un glonț care îi găuri pieptul. Căzu peste marginea heliportului și Lucy sări înainte, privindu-i corpul căzând până în oceanul de dedesubt.

— La naiba! spuse ea, împingând-o pe cealaltă femeie din calea ei. Trebuie să îl găsesc pe Dane.

— Nu e timp, îi spuse Simonova, dând din cap spre Dmitry. Lucy îl văzu pe celălalt rus pe jumătate intrat în cabina elicopterului, vorbind cu însuflețire la un telefon. Transportul nostru a sosit. Vii cu noi.

Pușca nu era îndreptată spre Lucy, dar amenințarea a ceea ce s-ar întâmpla dacă ar fi refuzat era în mod clar implicată.

Lucy o fixă pe cealaltă femeie cu o privire dură.

— Nu-mi voi părăsi partenerul aici.

Se gândea la Dane, care făcuse același lucru în Mogadishu.

— Nu confunda ceea ce am spus cu o rugăminte, Keyes.

Trăgând de timp, Lucy ridică privirea spre cerul fără nori. Căuta să vadă și să audă un avion care se apropie, dar acolo sus nu era nimic.

— Nu așa, o corectă Simonova, făcând semn spre mare. Ordinele au fost clare, continuă ea. Urmează să inițiem controlul daunelor. Crede-mă, dacă vii cu noi îți vei salva viața.

Cu mult dincolo de umbra aruncată de platformă, Lucy zări ceva mișcându-se brusc în apă.

O cabină de comandă pătrată țâșni din suprafața calmă a oceanului, ridicându-se și dezvăluind puntea curbată de dedesubt. Submarinul tăie ușor valurile. Trebuia să fi monitorizat platforma de zile întregi, plutind în tăcere sub apă, așteptând momentul potrivit.

— Mișcă-te, spuse Dmitry, făcându-i semn spre un lift din partea cealaltă a platformei.

Lucy lăsă să îi cadă AKM-ul gol și întinse mâinile în lateral.

— Faci o greșeală, Rada. Dacă lucrăm împreună, putem să recuperăm!

Simonova dădu din cap.

— Este deja prea târziu pentru asta. Toate urmele acestui loc și ale lui Abur Ramaas vor fi șterse de pe fața pământului.

— Și când valiza aia nucleară explodează?, mârâi Lucy.

— Aceste dispozitive sunt un mit. Propagandă și dezinformare, spuse rusoaica. Acesta va fi adevărul de acum încolo.

•

Durerea îl împiedică să leșine. Doar acțiunea de a se întoarce pe o parte fu o experiență chinuitoare, iar Marc se apucă de un stâlp de sprijin pentru a se ridica.

Se lovise de pasarelă, aterizând pe umărul drept. Carnea de acolo se-simțea moale și umflată, iar când încercă să miște brațul, un fior de durere îi străfulgera nervii. Nu avea nimic rupt și acceptă acea mică îndurare cu recunoștință. Sprijinindu-se din nou de stâlp, văzu că rama se termina în tija tocită a unei balustrade pe jumătate demontate, una dintre zecile plasate de-a lungul pasarelei. O jumătate de metru mai la dreapta și ar fi căzut direct în ea.

Întorcându-se, îl văzu pe Ramaas întins pe pardoseală. Piratul războinic nu avusese același noroc.

Un cârlig însângerat din metal corodat ieșea din pieptul lui Ramaas, chiar sub stern. Cămașa și vesta lui antiglonț erau îmbibate de sângele care i se scurgea pe abdomen, udându-i hainele.

Fiecare pas presupunea un efort, dar Marc șchiopăta spre el. Pieptul lui Ramaas se ridică și cobora cu smuciri dezordonate, iar câte un gâfâit umed îi scăpa de pe buze la fiecare respirație. Tija de metal îi străpunsese plămânii și culoarea sângelui sugera că i se perforase și inima.

— Ai avut dreptate, spuse Ramaas, forțându-se să scoată cuvintele. Nu voi… supraviețui…

Marc se lăsă pe punte, respirând cu greu.

— Unde este?, îl întrebă. Nu face asta. *Te rog nu face asta.* Spune-mi unde este arma.

Ramaas întoarse capul să se uite la Marc, cu un moment de confuzie pe față.

— Nu așa trebuia să se termine, spuse el, uitându-se în jos, la tija care îi ieșea din piept și râse, plin de durere. Dar Dumnezeu știe. Lumea stă în echilibru… pe coarnele unui taur. Am căzut…

— *Ramaas*! îi strigă Marc numele, într-un val de furie arzătoare. Răspunde-mi!

— Mâine, începu el, apăsând cu mâinile pe punte, cu un ultim efort. Se va termina.

Marc înțelese ce făcea Ramaas doar când fu prea târziu să-l oprească. Piratul războinic strigă în timp ce se smulse din tija de metal ruginită. Sângele îi țâșni și Ramaas se rostogoli, răsuflând pentru ultimă oară înainte să moară.

•

Să se urce înapoi pe puntea de deasupra fu o încercare grea, dar Marc se forță, punând un picior în fața celuilalt, ignorând strigătele îndepărtate ale bărbaților furioși și zgomotele sporadice ale împușcăturilor.

Laptopul robust era încă acolo unde căzuse, iar pe Marc îl cuprinse un scurt val de exaltare. Șchiopătă până la el, lăsându-se stângaci în jos pe punte pentru a se uita la computerul portabil. Mai mult decât orice, vru să-l pornească în acel moment și să înceapă să caute în el. Ceea ce Marc ținea în mâini era ultima șansă de a găsi și de a neutraliza dispozitivul nuclear Exil și nu putea risca să facă vreo greșeală. „Nu pot face asta aici”, se gândi el, „trebuie să mă întorc la Rubicon. Ei vor avea ce îmi trebuie…”

Rafalele de gloanțe erau din ce în ce mai aproape. În scurt timp, oamenii lui Ramaas aveau să afle că regele lor murise.

Între el și heliportul din vârf se afla întreaga platformă, iar dacă ar fi urcat, ar fi mers direct spre oamenii înarmați. „Lucy ar putea fi acolo sus”, spuse o voce în mintea lui. „Vrei să o părăsești a doua oară?”

Marc se debarasă de gândul trădător. „Va înțelege. Jobul este prioritar”. Marc apucă laptopul și se îndepărtă șchiopătând.

Când ajunse la docul cu bărci, soarele se ridicase pe cer suficient pentru a arunca umbra puțului de foraj peste platformă.

Erau mai multe cadavre acolo jos și, din câte își dădea seama, o neînțelegere izbucnise între unii dintre pirați și se terminase prost pentru toți. Câteva dintre vasele mai mici fuseseră deja scufundate, iar Marc văzu liniile de acostare tăiate de cei disperați să scape.

La capătul celălalt al debarcaderului era o barcă pneumatică neagră, joasă, iar Marc se îndreptă spre ea, dar abia apucă să facă un pas când văzu că barca avea deja oameni la bord. Mai mulți bărbați înarmați, cu echipament tactic, se îndreptară spre el și ridicară puștile. Marc ridică mâna, ținând în continuare laptopul.

Îi auzi vorbind rusă în timp ce se apropiau, iar modelul uniformelor lor și pistoalele-mitralieră de marină Vityaz-SN pe care le aveau confirma acest lucru. Erau comandori ai Marinei Ruse.

Cel mai apropiat strigă un ordin și apoi îl repetă în engleză cu accent gros.

— Identifică-te!

— Numele meu este Marc Dane. Sunt cetățean britanic, răspunse el.

— Civil?

— Mai mult sau mai puțin.

Nu prea avea sens să mintă în privința aceasta. El și Lucy intraseră intenționat în Somalia fără documente de identitate.

— Am fost adus aici împotriva voinței mele.

Un alt comandor merse în spatele lui Marc în timp ce a al treilea îi smulse laptopul din mână, făcându-l să strige.

— *Hei!* Ai grija cu ăla! Este important.

Comandorul care vorbise înainte îl făcu să tacă cu un gest de tăiere a gâtului și mormăi ceva în microfonul de la gât.

După o scurtă conversație, dădu ordine celorlalți și ei se îndreptară spre

barca lor.

— Vino cu noi, spuse în final comandorul. Mișcă!

— Mulțumesc, reuși Marc să spună.

Nu își permise să piardă laptopul din vedere, nu atunci, nu după tot ce se întâmplase.

RIB-ul rusesc se îndepărtă de doc cu viteza maximă, iar Marc se așeză pe marginea bărcii, privind înapoi spre platforma de foraj. Văzu un elicopter de marfă MI-8 efectuând o decolare zgomotoasă de pe heliport și zburând deasupra lor, în direcția coastei îndepărtate, dar tot ce putu vedea din Osprey-ul Asociației era un cordon gros de fum negru acolo unde fusese V-22-ul. Se părea că VTOL-ul fusese incendiat, iar Marc se întrebă dacă Saito era încă pe platformă sau dacă pierise în camera de execuție a lui Ramaas.

Se întoarse, cercetând orizontul după semnele unei nave, iar o siluetă neagră joasă, aproape de vârfurile valurilor se dovedi un submarin diesel-electric din clasa *Kalina.* Marc cunoștea bine vasul. La începutul carierei, înainte de a ajunge în MI6, Marc zburase cu elicopterele forței aeriene a Forțelor Armate Britanice, antrenat să caute și să distrugă submarine pentru Marina Regală. Nu se așteptase niciodată să vadă unul atât de aproape, totuși.

RIB-ul viră brusc și alunecă pe lângă submarin. Membrii echipajului de pe punte îi traseră pe Marc și pe marinari înapoi la bord, apoi ridicară barca în sus cu ei pe carena dorsală.

— Deci cred că ai nevoie să te ducă cineva acasă?, îl întrebă o voce cunoscută. Lucy își făcu loc pe punte și se îndreptă spre Marc, punându-i o mână pe umăr. Ești bine?

— Am căzut, îi spuse el. Și m-am lovit de o chestie, zise Marc, aplecându-se și arătând spre comandorul care luase laptopul. Am luat calculatorul.

— Și Ramaas?

— E mort, spuse el. Dar încă nu am terminat.

Rusoaica de la platformă veni în spatele lui Lucy.

— Du-te jos. Ordinele căpitanului.

Coborâră prin trapă și ajunseră pe puntea superioară îngustă a submarinului. Marc experimentă o senzație scurtă, de nostalgie, de a fi la bordul unei nave, dar apoi o alungă. Oricât de familiar era, acela nu era un teritoriu prietenos.

— Deci, să ne prezentăm, spuse Lucy, făcând semn spre femeie. Rada Simonova de la GRU, Marc Dane. Este… consultantul meu.

Simonova îl privi pe Marc din cap până în picioare.

— Lucrezi cu el? Nu e genul tău.

— Am talente ascunse, răspunse Marc. Vreau laptopul ăla înapoi, mă înțelegi? Sau dăm cu toții de belele.

— Deja suntem cu toții în belele foarte mari, răspunse Simonova cu răceală. Laptopul este acum proprietatea Federației Ruse.

— Și ce ai de gând să faci cu el?, continuă Marc. Mergeau de-a lungul pasarelei centrale a submarinului. Până ajunge la Moscova pentru ca divizia cibernetică a GRU să se uite la el, valiza nucleară despre care guvernul tău insistă că nu există o să arunce în aer un oraș important!

Lucy dădu din cap.

— Da. Și cred că știu și unde…

Deasupra lor, trapele fură închise etanș și Marc simți o vibrație prin punte în timp ce motoarele submarinului porniră. O alarmă se auzi și o voce aspră strigă un avertisment prin interfon.

— Ce se întâmplă?, întrebă Lucy.

Marc nu vorbea rusă, dar servise destul de mult timp în Marină pentru a ști cum arată o navă care merge la luptă.

El se uită la Simonova.

— O să atace cu torpile platforma de foraj.

— Da.

În timp ce ea rosti cuvântul, bubuitul scăzut de presiune cutremură prova submarinului o dată, de două ori, de trei ori.

— Paradisul piraților lui Ramaas va rămâne o amintire neplăcută.

Marc își dădu seama că marinarii înaintau spre ei, cu armele în mâini.

— Nu face asta, îi spuse el rusoaicei. Dacă ne închizi, nu te putem ajuta.

— Ne veți ajuta cu ce vă cerem, răspunse ea. Când o să acostăm.

— *Rada,* spuse Lucy, privind-o în ochi pe cealaltă femeie. Ca de la agent la agent, ascultă-mă. Greșești.

Simonova se uită la ceas.

— Habar nu aveți unde e bomba. Doar presupuneți. Am nevoie de fapte.

Marc întinse mâna și jucă ultima carte.

— Atunci dă-mi laptopul! Pot să aflu locul. Și putem termina asta astfel încât toți să ieșim basma curată.

— Este foarte bun, adăugă Lucy.

Expresia înghețată a rusoaicei se dezgheță și pocni din degete, chemându-l pe bărbatul care avea laptopul.

— Înțelegeți, dacă eșuați în asta, vina… toată vina… va fi aruncată pe voi?

— Da, spuse Marc, luând laptopul în mâini și întorcându-l spre el. Cât de repede ne poți duce înapoi în Europa?

Prin carenă, se auzi un zgomot îndepărtat de detonări, de beton spart și oțel prăbușit.

Capitolul 24

Transportorul Volkswagen se legăna din cauza șocurilor în timp ce mergea pe pavaj, îndreptându-se spre nord de-a lungul unui bulevard îngust. Exteriorul răvășit al camionetei o făcea să pară ca un vehicul comercial obișnuit pe străzile aglomerate ale amiezii, dar încărcătura pe care o transporta era orice, numai obișnuită nu.

Marc stătea pe o bancă îngustă, cu spatele la șofer și umerii aplecați înainte, peste laptop. Computerul îi fusese însoțitor constant pentru ultimele cincisprezece ore și, puțin câte puțin, în acel timp îmblânzise calculatorul furat și îl transformase într-un aliat.

Micul Jonas îl stratificase cu o duzină de niveluri de criptare – Marc aflase numele hackerului costeliv, pe care Ramaas îl recrutase pentru a-i asigura partea tehnologică – dar care nu fusese chiar atât de bun pe cât credea el.

Erau o mulțime de materiale pe hard disk-ul laptopului și multe altele împrăștiate pe servere la distanță din Nigeria, care păreau a fi depozitul de stocare pentru toate informațiile mai puțin relevante ale piratului războinic. Unei echipe de criminalistică digitală i-ar fi luat luni de zile să facă o analiză completă a informațiilor obținute de pe laptop. Dar dacă Ramaas spusese adevărul în legătură cu amenințările sale, mai rămăseseră doar câteva ore până la declanșarea dispozitivului nuclear.

Marc își ridică privirea, simțind-o pe Lucy aplecându-se spre el. Ea stătea vizavi de el, între Simonova și unul dintre agenții GRU sobri care îi întâmpinaseră pe pista de aterizare la sosirea lor în Italia. Încă patru agenți ruși erau înghesuiți în spatele Volkswagenului, toți făcându-și pregătirile finale pentru sarcina pe care o aveau de îndeplinit.

— Nu mă minți, spuse Lucy. Cât de sigur e?

El o privi.

— Nu am inventat nimic, Lucy. Răspunsul lui veni mai direct decât și-ar fi dorit și se încruntă. Îmi pare rău.

Lipsa somnului îl făcea irascibil și medicamentele care îi fuseseră administrate la bordul submarinului nu prea mai aveau efect. Un medic ursuz al marinei îi examinase pe amândoi, înainte de a le prescrie injecții cu

analgezice și energizante. Păruse o idee bună atunci, dar în acel moment Marc începea să regrete. Dacă aveau să apuce seara, avea să cadă ca bolovanul și să doarmă o săptămână.

— Asta este ținta, concluziona el, pentru a suta oară în acea zi.

•

După distrugerea platformei de foraj Calypso XV, submarinul care fusese trimis să recupereze echipa Simonovei navigă spre sud, spre Tanzania. În timpul scurtei călătorii, deoarece agentul GRU își convinsese comandanții în legătură cu un plan de a recupera dispozitivul Exil, Marc muncise din greu să spargă *firewall-urile* de pe laptopul lui Jonas. Puștiul dădea dovadă de talent, asta era clar – dar în cele din urmă Ramaas își pusese încrederea într-un copil ale cărui abilități de programare erau doar aparente. Înțelegerea nivelurilor de bază de codare era destul de ușoară pentru cineva antrenat, dar doar după ce Simonova îi oferise un router portabil prin satelit, Marc putuse să intre online și să înceapă cu adevărat munca.

Un avion de marfă Aeroflot îi luase de la aeroportul Nyerere International din Dar es Salaam și urmase o cursă directă spre Europa. Lucy dormise cât putuse, dar Marc fusese prea ocupat. Păstrase un *cloud* privat de pe care putea descărca un set de instrumente de oriunde din lume și le folosise pentru a sparge parolele în timp ce avionul zburase la altitudini mari peste Sahara și peste Marea Mediterană.

Ajungând în rețeaua digitală a piraților, descoperise că acele părți din ea erau inactive și nu răspundeau la comenzi, fie pentru că așa fuseseră proiectate, fie datorită structurii alcătuite de Jonas. Marc localizase o jumătate de duzină de conturi bancare care aveau legături cu brokerii hawala din clanuri afiliate din America, și care deveniseră inactive aproximativ cu o zi în urmă; când îi spusese acest lucru lui Lucy, ea zâmbi și îi spuse o poveste despre capcane cu dolari virtuali, un unchi lacom care conducea un taxi în New York și felul în care se strecurase pe platforma de foraj părăsită. Dar rețeaua îi confirmă analiza. Mai mulți bani fuseseră transferați în Europa, în ultimele zile, zeci de plăți anonime pentru transport, mâncare, cazare. Toată logistica necesară pentru o operațiune sub acoperire.

Rușii îi ținuseră pe Marc și pe Lucy din scurt. Dar acela era domeniul lui și știa cum să-l manipuleze în avantajul lui. Sub pretextul muncii la

laptopul lui Jonas, el fentase software-ul de monitorizare încorporat în router-ul rusesc prin satelit și trimisese un mesaj către Rubicon. Nu prea avea ce face în afară de a le spune oamenilor lui Solomon că el și Lucy sunt încă în viață.

Acest lucru și avertismentul că orașul Napoli avea mai puțin de o zi de existență.

•

— Explică din nou, ordonă Simonova.

— De ce?, întrebă Marc, încruntându-se. Crezi că ascund ceva de tine, de aia îmi tot pui aceleași întrebări?, zise el, arătând spre orașul prin care treceau. Suntem aici acum. Nu mai ai timp pentru nicio îndoială.

— Fă-mi pe plac, spuse rusoaica.

— Bine, spuse el, dând din cap reticent și mângâind laptopul. Ramaas a folosit protocolul VoIP ca să comunice, telefoane digitale prin satelit mai degrabă decât celulare. Sunt mai greu de urmărit. Am găsit o serie de apeluri de la Jonas trimise prin dark-web printr-o rețea anonimă, spuse el, făcând o pauză. Oprește-mă dacă folosesc prea mulți termeni tehnici.

Simonova își încleștă maxilarul și îi făcu semn să continue.

— Bine. Deci Jonas nu era așa deștept cum ne așteptam. Pe scurt, am localizat mesajele la un internet-café aici, în Napoli.

Rusoaica se uită la o tabletă digitală pe care o ținea în mână, unde era o hartă.

— Pe Via Tarsia, da. Suntem la cinci minute distanță.

— Da. Și acolo vom găsi contactul local al lui Ramaas.

— Dacă e acolo. Nimic din ceea ce spui nu confirmă că dispozitivul este în acest oraș, adăugă ea. Dar tot ai insistat să venim aici.

El întoarse laptopul pentru ca Simonova să poată vedea o fereastră pe ecran.

— Acum vezi datele de tranzit pentru un cargo numit MS „Valerio Luna”. A andocat ieri la Napoli. A navigat aici din Split, Croația. De acolo de unde Ramaas a cumpărat arma.

— Ești sigur de asta?

Marc-dădu din cap, sumbru.

— Am fost acolo, sunt foarte sigur.

La început fusese intuiție, dar experiența câștigată cu greu îl învățase pe Marc să asculte acel simț de bază.

— „Valerio” a fost unul dintre posibilii vectori pe care i-am luat în calcul după ce Ramaas a fugit din Europa de Est, spuse Lucy. Dar era un nenorocit șmecher, la naiba. Toate porcăriile alea cu filmările din New York, Beijing și Moscova, valiza pe care o avea pe platformă. Falsuri, toate. L-a găsit pe Jalsa Sood în Dubai și i-a dat planurile dispozitivului Exil pentru ca Brutarul să îi creeze un paravan.

— Și tot timpul acesta, adevăratul dispozitiv nuclear nu a părăsit niciodată Europa, spuse Marc, punând degetul pe ecran. În timp ce fiecare mare agenție globală de combatere a terorismului încercase să urmărească piste false, bomba era pe o barcă lentă spre Napoli, spuse el, subțiindu-și buzele. Asta este răzbunarea lui. Ramaas și-a obligat cunoștințele din transportul maritim să facă treaba pentru el.

— Unui pirat bandit somalez care crede că se află într-o cruciadă sfântă îi vine ideea să pună o bombă nucleară furată în al doilea oraș ca mărime al Italiei, spuse Simonova rece, lipsită de emoții. Un obiectiv foarte caracteristic.

— Da, fu de acord Lucy. Vine de la un bărbat cu o ură foarte caracteristică.

— Ramaas a dat vina pe restul lumii dezvoltate pentru tarele Somaliei – și pentru problemele lui personale, spuse Marc. Dar, în afară de toate astea, ura lui adevărată era direcționată spre cei care locuiesc aici. „La Camorra”. Piratul războinic a luat în vizor casa celui mai cunoscut grup de criminalitate organizată din Italia.

— Vrea să îi șteargă de pe fața pământului așa cum ar proceda un clan somalez cu unul dintre rivalii lui acasă, continuă Lucy. Doar amplitudinea s-a schimbat. Ani de zile, Camorra și prietenii lor mafioți au luat bani ca să ducă nave pline cu deșeuri radioactive și materiale toxice în apele africane și să le scufunde. Toată otrava aia se află în apa de consum a Somaliei acum. A distrus viețile a sute de mii de oameni.

Marc dădu din nou din cap.

— Și Asociația a făcut asta. Ei au intermediat ofertele, și au luat un procent gras, nu? Ramaas vrea răzbunare pentru toate astea, chiar dacă o obține de dincolo de mormânt, zise el, oprindu-se în timp ce duba coti brusc. E destul de clar?

Simonova se uită la el.

— Deci înțelegi. Nu îmi pasă de misiunea sfântă a unui om, sau de

răzbunare, sau de orice altceva ce credea Ramaas că făcea. Nu-mi pasă de acest oraș și de oamenii din el, criminali sau nu. Ceea ce contează pentru mine este Rusia. Nu vreau să văd că țara mea va fi învinuită pentru acțiunile lui.

Consecințele exploziei unei bombe nucleare de fabricație rusească, într-un oraș european, același oraș în care Marina Statelor Unite avea sediul celei de-a șasea flote, ar fi fost într-adevăr grave.

— Poate că șefii tăi ar fi trebuit să dezactiveze toate dispozitivele, cum au spus că o vor face, răspunse Marc, fără menajamente. Atunci nici măcar nu am fi aici.

Simonova ignoră înțepătura.

— Deci, Dane. Dacă nu ai dreptate, dacă eșuăm aici astăzi din cauza unei greșeli de-ale tale… O *să mă supăr foarte tare.*

•

Lămpile de lucru luminau pereții înclinați ai cavernei artificiale, iar Zayd ridică privirea spre umbrele din locul unde tavanul dispărea în întuneric la douăzeci de metri deasupra capetelor lor.

Ceilalți bărbați nu erau interesați de locul respectiv, se mulțumeau să stea pe butoaie de petrol goale și să fumeze țigările lor nocive europene, să vorbească sau să joace zaruri. Niciunul dintre ei nu îi era cunoscut; toți erau localnici din comunitatea de imigranți care oferiseră servicii minore pentru clan în trecut, foști soldați și bandiți. Acest lucru nu îl deranja pe Zayd. Nu voia să vorbească cu nimeni. Mintea era pe deplin și în totalitate concentrată la misiune.

Se îndepărtă, mergând până în celălalt capăt al încăperii. Spațiul era suficient de larg pentru a adăposti o pereche de camioane unul lângă altul, dacă cineva le-ar fi putut aduce acolo jos. Stânca galben-cenușie de jur-împrejurul lui era neregulată și rece la atingere. Aerul avea un caracter dens, ușor umed, care se simțea greu în pieptul lui Zayd când acesta inspira. În ciuda dimensiunii încăperii, tot se simțea inconfortabil în ea, prea închis pentru a fi în largul lui. Climatul lui natural era spațiul deschis, cu cerul deasupra, pe marea limpede sau pe acoperișurile dintr-un oraș. Încercă să nu se gândească la tonele de piatră de deasupra capului său, închizând ochii pentru o clipă.

Zayd auzi huruitul îndepărtat al unui metrou trecând, de parcă ar fi fost vreun animal uriaș care pândea într-un tunel din apropiere. Imaginea îl

tulbură și o alungă.

Locul acela era un mormânt. Asta îl fascina cel mai mult în legătură cu el. Omul de contact îi spusese că tunelurile erau vechi, tăiate direct în piatră, cu o mie de ani în urmă, dar nimic din toate acestea nu contaseră pentru Zayd. Ajunse la peretele abrupt care marca finalul cavernei și se întoarse, privind lungimea încăperii care se întindea în întuneric. Mai multe lămpi de lucru erau împrăștiate de-a lungul ei.

Acel loc i se părea *nefiresc.* Aerul inert și neînsuflețit. Ecourile ciudate. Chiar și cum simțea pământul de sub picioarele lui. Se simțea foarte izolat.

„Aproape de moarte”, se gândi el. Ca și cum ar putea fi apropiat fizic de așa ceva. „Îngropat sub pământ”.

Zayd mormăi din fundul gâtului și își alungă ideea din gând cu un gest, nedorind să o urmeze acolo unde l-ar fi putut duce. Se întoarse acolo unde își lăsase echipamentul într-o mașină veche și ruginită, dând deoparte geanta lungă de undițe și punând o mână pe valiza de oțel.

„Tot aici”. Era o prostie să tot verifice, dar Zayd nu se putea abține. Ultimele cuvinte pe care i le spusese Ramaas îi răsunară în minte. „Nu ți-am cerut niciodată să faci ceva mai important decât asta, frate. Nu mă dezamăgi. Nu-l dezamăgi pe Dumnezeu”.

Luă în considerare să deschidă valiza metalică, apoi se gândi mai bine. Zayd scoase walkie-talkie-ul din clema de la centură și se asigură că era pornit și gata să funcționeze.

Privirea i se îndreptă spre ceasul de la încheietura mâinii, cifrele strălucitoare de acolo înaintând constant. „Ar fi trebuit să mă contacteze până acum”, spuse vocea din capul lui, aceeași voce care îi vorbise despre morminte, moarte și înmormântare. „Dacă nu a făcut-o, ce înseamnă asta?”

Zayd lăsă întrebarea să se coacă și, după un timp, întinse mâna după valiza de oțel încă o dată.

•

În timp ce duba încetini, Marc tastă ceva la laptop și fereastra pe care o privea se închise, dezvăluind altă fereastră activă pe care o uitase deschisă.

Fereastra reprezenta aceeași hartă a armelor nucleare pe care Kara Wei o folosise în biroul Rubicon din Monaco, doar că el o setase să arate efectul bombei Exil în centrul orașului Napoli…

O detonare deasupra solului ar fi atomizat centrul orașului, răzuindu-l ca pe un măr și distrugând totul pe o rază de doi kilometri. Cu vântul puternic

din nord-est din acea zi, norul precipitațiilor radioactive și-ar fi croit drum spre zona rurală, spre Caserta din apropiere și spre Munții Matese.

Datele erau îngrijorătoare și gura lui Marc se uscă. Dintr-odată, se gândi la chipul surorii sale și își dădu seama cu o tresărire că nu îi mai auzise vocea de peste șase luni. Pentru o clipă, tot ce-și dori fu să vorbească din nou cu Kate.

— Am ajuns, spuse Lucy.

Camioneta se opri la câțiva metri de intersecția dintre Via Tarsia și Via Toledo, urcând pe bordura îngustă în fața unui magazin de haine cu obloanele trase. Internet-café-ul era la câteva case distanță, cu un semn luminos în fereastră care anunța că era deschis.

De parcă ar fi fost o singură persoană, rușii se ridicară și Simonova le dădu un ultim ordin. Toți erau îmbrăcați în haine de stradă negre, să nu iasă în evidență și care în mod clar erau prea groase pentru dimineața caldă din Napoli. Echipa GRU avea veste antiglonț subțiri sub jachete, purtau pistoale Serdyukov SPS cu supresoare pătrate, iar Marc nu se prea îndoia că erau pregătiți să folosească armele asupra oricui le-ar fi stat în cale.

Simonova aruncă o privire spre tableta ei. Pe ea erau datele pe care Marc le culesese de pe laptopul lui Jonas, identificând adresa IP a computerului pe care îl folosea omul de contact din Napoli.

— Calculatorul ăsta e acolo înăuntru, spuse ea.

Marc se ridică.

— Pot să te duc direct la el.

Simonova nu îl lăsă să termine, împingându-l înapoi și punându-i palma în piept.

— Tu și Keyes veți rămâne amândoi aici în timp ce executăm misiunea. Dacă am nevoie de voi, vă aduc. Nu interveniți în această operațiune.

Îi întinse tableta unuia dintre agenții ei – un tip mai tânăr tuns scurt – iar Marc își dădu seama că îi comandase să rămână să îi păzească. Bărbatul îi răspunse cu un semn din cap. Simonova scoase o pereche de ochelari și și-i puse. Pe tabletă apăru o fereastră video, arătând o imagine de la o micro-cameră din ramă. Agentul GRU cel mai aproape de ușa glisantă din partea laterală a Volkswagenului numără invers de la trei, iar echipa rusă plecă în mai puțin de o secundă.

Ușa se închise cu zgomot și Marc oftă.

— Hm. Stai în dubă. Am crezut că am depășit etapa asta.

Lucy se uită pe geamurile fumurii din spatele vehiculului, privindu-i pe ruși cum se mișcau repede și cu atenție pe stradă, spre țintă.

— Clădirea aia e ca o crescătorie de iepuri. Trebuie să fie o duzină de căi de ieșire. De aia trebuie să o fi ales.

Marc închise laptopul și se aplecă să arunce o privire peste umărul agentului GRU. Pe tabletă se vedea cum Simonova intră în cafeneaua mică, uitându-se de jur-împrejur. Erau zeci de computere vechi cu monitoare mari, învechite, aliniate înaintea utilizatorilor care trimiteau emailuri, navigau pe internet sau făceau apeluri video. Afacerea se adresa în mare parte africanilor imigranți, ceea ce însemna că ar fi fost locul perfect unde un somalez să nu iasă în evidență.

Văzu un bărbat îndesat ca un butoi punându-se în fața Simonovei, întrebând ce voia, iar în colțul transmisiei video, un bărbat cu pielea închisă cu o expresie panicată sări brusc de pe scaun și peste următorul rând de calculatoare. Văzu mișcare și Simonova porni. Agenta alergă pe niște scări înguste, pe un palier și sparse o ușă.

— Începe, spuse Lucy.

Agentul GRU vorbea repede într-un microfon ascuns în guler, iar pe ecran Marc zări SPS-ul semiautomat al rusoaicei.

Era ca un joc video cu împușcături, dar fără niciun control direct asupra evenimentelor. Marc auzi strigăte venind din stradă.

Undeva deasupra lor se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă, care căzu pe partea superioară a Volkswagenului; apoi, o secundă mai târziu, duba se afundă puternic în asfalt în timp ce o greutate lovi partea superioară a vehiculului, deformând acoperișul. Se auziră pași pe metal și o siluetă sări jos, lovind pământul și rostogolindu-se. Când bărbatul se ridică, Marc văzu același chip din imaginile rusoaicei.

— El e!

Bărbatul ieși pe ușile din spate ale dubei. În spatele lui, Marc auzi un strigăt de avertizare întrerupt la jumătate, în timp ce Lucy interveni să îl acopere, dar bărbatul se afla deja în mișcare, trăgând adânc aer în piept în timp ce fugarul se repezi pe strada laterală.

Durerile de la picioare nu îi trecuseră încă, dar erau amorțite de analgezice. Marc ignoră senzația și se concentră pe un singur lucru – fugarul.

Rușii încă reacționau, încă se străduiau să se întoarcă și să prindă ținta.

Dacă Marc i-ar fi așteptat, omul de contact al lui Ramaas ar fi scăpat.

Fugarul sări peste un stâlp de siguranță de fier și coti ca să traverseze. Marc se duse după el, dar aproape că se ciocni cu o adolescentă pe un scuter. Ea claxona și strigă disperată, iar Marc pierdu secunde prețioase ocolind-o.

Aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Lucy venind după el, arătând cu o mână după fugar.

— Nu te opri! strigă ea.

Drumul se termina brusc într-o intersecție în T și fugarul o luă pe scurtătură, sărind peste un zid jos și luând-o pe prima stradă. Marc continuă să îl urmărească, văzându-și ținta sărind peste un Fiat Panda verde și vechi.

Când coti, alergătorul scoase un obiect metalic din buzunar – un telefon mobil – și îl aruncă în direcția opusă. Marc văzu telefonul zburând dincolo de un perete jos.

— Ia ăla, strigă el, arătând cu degetul și continuând să alerge, sperând că Lucy avea să înțeleagă ce voia să spună.

Urmărirea continuă în întuneric. Fugarul smulse un scaun lăsat în fața unei uși și îl aruncă spre Marc.

Marc făcu un pas în lateral și strânse din dinți, forțându-se să prindă viteză pentru a reduce distanța și a-l doborî pe celălalt bărbat. În ciuda ordinului de a rămâne în dubă, Marc și Lucy fuseseră totuși echipați cu aceleași veste Kevlar ca și echipa GRU și vesta anti-glonț acționa împotriva lui, încetinindu-l. Dacă nu avea să îl prindă pe tip în următoarele șaizeci de secunde, nu avea să îl prindă deloc.

În timp ce se apropiară de o alee înfundată plină de graffitti, fugarul îndrăzni să arunce o privire peste umăr și Marc văzu panica de pe chipul celuilalt bărbat.

Bărbatul se uita în direcția greșită în momentul în care camionul cu apă veni din intersecție și îl izbi din plin. Frânele camionului scârțâiră. Marc ajunse la el și se opri împleticindu-se, gâfâind din greu din cauza efortului. Fugarul stătea întins pe jos, cu gâtul arcuit într-un unghi îngrozitor, sângele curgându-i din gură și nări. Semăna cu o păpușă ruptă, aruncată.

— La naiba!

Acționând repede, Marc se lăsă jos și se prefăcu că îi verifică pulsul bărbatului în timp ce îl percheziționa. Găsi un portofel și și-l puse în buzunar.

Lucy veni în urma lui, în timp ce ușile din jurul lor începură să se deschidă.

— Ah, nasol să fii în locul lui, mormăi ea, făcându-i semn lui Marc să se îndepărteze de el.

— E nasol să fim *noi,* o corectă el. Singura noastră pistă tocmai s-a sinucis.

— Nu tocmai, spuse ea, arătându-i un telefon digital prin satelit vechi, cu ecranul spart. Încă întreg. Poți să intri în el?

— Așa cred, spuse el.

— Avem companie, spuse Lucy.

Doi dintre oamenii rusoaicei veneau în fugă de-a lungul străzii spre ei, dar armele le erau ascunse în timp ce se apropiau. Localnicii se adunară în jurul lor.

— Trebuie să plecăm, spuse rusul tuns scurt din dubă. Poliția va ajunge repede. Nu putem rămâne aici.

— Da, am înțeles, aprobă Marc.

Până reveniră la cafenea, rușii închiseseră localul. Simonova era în mijlocul unui interogatoriu cu proprietarul, personajul îndesat care fusese surprins în transmisiunea video.

— Ce parte din „rămâneți în mașină" nu ați înțeles?, întrebă Simonova, mârâind la ei. Vă voi împușca personal pe amândoi dacă mai încercați ceva.

Lucy îi aruncă o privire pieziș㠄.

— Nu, poate vrei să încerci altfel, soră. Repetă după mine: „Hei, mulțumesc că v-ați dus după tipul acela pe care am fost prea lenți să-l prindem".

Unul dintre ceilalți agenți îi spuse rusoaicei că fugarul era mort.

— L-ați ucis. Da, înțeleg de ce ar fi asta ceva pentru care să fiu recunoscătoare, spuse ea, dând din cap. Nu va dura mult până poliția va face legătura cu acest loc, ceea ce înseamnă că trebuie să anulăm misiunea. Ați distrus această operațiune cu mâinile voastre.

Marc se apropie de computerul pe care îl folosise fugarul.

— Nu încă, nu am făcut-o.

— Dar ziua abia a început, adăugă Lucy, cu un zâmbet neprietenos.

Britanicul se uită repede la calculator, folosind tastatura murdară.

Expresia lui deveni alertă.

— Da, acesta este calculatorul spre care Ramaas trimitea mesaje. Are un

program VoIP instalat. Foarte elementar, dar și cu lățime de bandă redusă. Ușor de ascuns, spuse el, uitându-se la Lucy și la rusoaică. Exact același software de pe laptopul lui Jonas.

— Proprietarul spune că fugarul aștepta afară când a deschis, dimineața asta, spuse Simonova. Este aici de atunci. A băut ceai de mere și s-a uitat pe YouTube. Nu a inițiat convorbiri video.

Marc dădu încet din cap.

— Avea programul VoIP care rula pe fundal în tot acest timp. Dar nu a primit și nu a trimis nimic. Doar aștepta. Aștepta să sune cineva.

Ceva îi atrase atenția și duse mâna în spatele tastaturii. Scoase un walkie-talkie.

— Băiatul nostru trebuie să fi lăsat asta în urmă când a fugit.

— De ce ar avea nevoie de un walkie-talkie dacă avea un telefon prin satelit?, întrebă Lucy.

Marc întoarse radioul și examină o etichetă de pe carcasă.

— Uită-te la asta, spuse el, și i-l aruncă lui Lucy, dar înainte ca ea să-l prindă, Simonova interveni și prinse aparatul din aer.

— *„Proprietà di Napoli Metro”,* spuse rusoaica, citind cu voce tare.

Simonova cântări radioul în mână, gândindu-se la ceva. Apoi îndreptă antena dispozitivului către proprietarul cafenelei.

— Spune că persoana de contact era muncitor în tura de noapte la metroul din oraș.

Lucy făcu semn spre drumul principal.

— Și suntem doar vizavi de cea mai apropiată stație de metrou.

— Da. Gara Dante, adăugă Marc, în timp ce scotocea prin portofelul mortului. Are un permis de călătorie preplătit aici. Dar nu are nicio legitimație de muncă sau altceva, doar un buletin.

Marc ridică buletinul mortului ca să îl poată vedea toți. Se opri; apoi, dintr-odată, începu să lucreze la telefonul stricat, manipulând dispozitivul.

— Sunt o grămadă de mesaje șterse aici, dar le pot scoate din memorie, spuse Marc. Arată ca, poate, momente ale zilei?

— Ordine pentru o întâlnire, sugeră Simonova.

— Ultima a fost azi dimineață, continuă Marc. La trei dimineața. Este cu mult înainte ca metroul să se deschidă, nu?

Lucy dădu din cap.

— Un semnal telefonic care nu ar ajunge la cineva din subteran, dintr-un

tunel de metrou, gândi ea cu voce tare, punând cap la cap datele. Dar un radio ar putea.

— Computer, telefon prin satelit, radio, bifa Simonova articolele unul după altul. Prietenul nostru mort acționa ca mesager.

— Nu doar atât, spuse Marc. A asigurat contactelor lui *acces,* nu înțelegi?, întrebă el, arătând spre pământ. Știu unde e arma.

Lăsară doi bărbați la dubă să curețe și să îl intimideze pe proprietarul cafenelei ca să își țină gura, iar restul grupului se împărți în perechi.

Marc merse cu agentul GRU cu părul scurt, forțându-se să nu se miște prea repede ca să nu atragă atenția. În spatele balustradelor metalice, în mijlocul pieței, era o statuie de marmură albă a lui Dante Alighieri pe un piedestal înalt. Marc își aduse aminte de ceva din scrierile lui despre iad și se încruntă la gândul unui infern apocaliptic izbucnind chiar de sub picioarele statuii.

Se apropiară de o intrare de sticlă, iar Marc profită de neatenția agentului și îi scoase telefonul deteriorat din buzunar și tastă un mesaj rapid. Introduse emailul secret al Rubicon și apăsă SEND, sperând că aparatul mai funcționa.

— Ce faci?, întrebă agentul GRU, uitându-se la el în timp ce coborau sub nivelul străzii și intrau în stația de metrou.

— Verific ceva, minți Marc. În cazul în care mai apar informații, nu?

— Ține-ți mâinile la vedere, i se spuse.

Simonova și Lucy erau deja angajate într-o conversație cu un bărbat cu șapcă de șef de stație. Rusoaica înțelegea bine limba italiană și îi arătă o insignă falsă de Interpol. Marc auzi cuvântul *terrorista* și acest lucru le permise accesul. În câteva secunde, comportamentul managerului deveni din agresiv și intolerant, cooperant și îngrijorat. Deschise porțile de acces și îi lăsă pe toți să treacă fără niciun cuvânt.

— Ce i-ai spus?, întrebă Marc.

— I-am arătat cartea de identitate a fugarului, îi explică Lucy. A spus că îl cheamă Eddie. Și se pare că el – sau cineva care seamănă cu el – a dus o echipă de lucru la nivelurile inferioare ale stației în urmă cu câteva ore. Amicul nostru de acolo era pe cale să plece. Au întârziat cu închiderea.

— Eddie a dat legitimația lui de metrou altcuiva, spuse Marc, încruntându-se. Persoanei care are celălalt radio.

Se gândi pentru o clipă să încerce să scoată intrușii contactându-i, dar

apoi renunță la idee. Dacă ar fi avut un cod, i-ar fi avertizat pe oamenii lui Ramaas că fuseseră compromiși. Singurul lor avantaj era elementul surpriză.

Stația era slab populată la această oră a zilei, în pauza dintre orele de vârf, iar echipa se deplasă rapid spre nivelurile inferioare.

Poarta de siguranță de la capătul de sus al platformei dinspre sud era neasigurată, iar Simonova îi aranjă într-un șir. Intrară în tunel, luând-o pe o pasarelă îngustă de întreținere.

— Intrăm aici cu tine, Rada, o auzi Marc pe Lucy spunând încet. Ce zici să ne echipezi și pe mine și pe Dane?

— V-am dat veste, spuse agenta. Asta e tot. Sunteți aici pentru a observa și a ajuta. Sper că de data asta am fost suficient de clară.

Bărbatul mai tânăr văzu ceva și ridică mâna să îi oprească.

Marc se ghemui împreună cu restul echipei în timp ce alt tren de metrou trecu pe lângă ei huruind, la mai puțin de jumătate de metru de fața lui. Pe măsură ce zgomotul se stingea, agentul GRU se deplasă înainte și scoase la iveală o trapă într-o parte a șinei.

Lumina ovală a lanternei lui trecu peste rămășițele unui lacăt tăiat pus pe pământ. Ținta lor venise pe acolo și spărsese ușa.

— Ce e de partea cealaltă?, puse Lucy întrebarea care prindea contur în mintea lui Marc.

Simonova se uită la ecranul tabletei ei.

— Sunt tunelurile mai vechi de sub rețeaua de metrou. Sunt kilometri întregi aici jos.

Celălalt agent GRU deschise ușa și se strecură.

— E liber, strigă el.

Sistemul de metrou era doar o altă rețea de tuneluri. Din ceea ce știa Marc despre Napoli, sub străzile sale erau pasaje subterane care fuseseră forate în anii 1950, care se întretăiau cu altele datând din secolul al cincisprezecelea și cu rezervoare antice făcute de greci cu mai bine de o mie de ani înainte. Ar fi durat zile, chiar săptămâni să facă o inspecție completă a tunelurilor și nu aveau acel timp. Conducta era abruptă, cu trepte modelate din piatră și aerul devenea umed pe măsură ce coborau. La sfârșitul pasajului se deschidea un tunel mai larg, plin cu apă până la glezne. Razele de lumină de la lanterna rusului alunecau peste tavanul curbat și peretele de pe partea cealaltă, dezvăluind gurile altor pasaje.

— Mai departe, spuse Simonova. Atenție pe unde călcați.

— Cum îi vom găsi?, întrebă Lucy încet. Ai un detector în buzunar?

Marc dădu din cap.

— Eliminăm din variante. Gândim ca ei. Unde ai pune bomba ca să facă maximum de daune?

— Undeva, asta ar surpa cât mai mult…?, zise ea, oprindu-se și încruntându-se. Gândește ca Ramaas. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este ce îl supăra cel mai tare?

— Otrava.

Cuvântul îi acapară gândurile lui Marc. „Ei au condus Somalia odată. Și apoi au otrăvit-o. Dar noi nu uităm. Nu iertăm". Ce îi spusese Ramaas îi reveni în minte.

— Să distrugă nu va fi suficient. Ar vrea să otrăvească pământul, să îl facă total nelocuibil.

— O arma nucleară ar face asta pentru câteva sute de ani, fu ea de acord

— Da, spuse el, o posibilitate sumbră trecându-i prin minte. Dar dacă bomba ar fi detonată într-un acvifer, ar iradia apa din toată regiunea. Nu ar distruge doar Napoli, ci ar pătrunde în râurile subterane și ar otrăvi totul pe sute de kilometri, spuse el, și se repezi după Simonova. Trebuie să văd harta.

Agenta îi aruncă o privire iritată, dar îi dădu tableta și Marc se uită în jos, spre ecranul iluminat. Văzu imediat ce căuta.

— Acolo! Acolo sunt toți. Tunelul ăsta înfundat este chiar deasupra unuia dintre cele mai mari rezervoare naturale de apă și este suficient de aproape de suprafață pentru ca să iasă odată ce pornesc cronometrul.

— Presupunând că stăpânul lor nu le-a spus să piară în focul sfânt, mormăi Simonova.

— *Stoi!*[47], avertiză cel din față și toată lumea încremeni.

Lumina lanternei strălucea pe o sârmă suspendată deasupra apei. Aceasta se îndepărta în întuneric, iar Marc putea să distingă o cutie întunecată întinsă în partea îndepărtată a tunelului. „O mină Claymore sau ceva la fel de neplăcut", ghici el, o capcană întinsă pentru a neutraliza pe oricine ar fi putut veni după bărbații cu bomba.

Bărbatul din față scoase un instrument multifuncțional ca să taie cablul și îl lăsă să cadă inofensiv în apă, apoi continuă să meargă. Simonova și cei doi agenți GRU îi urmară, dar Marc văzu că Lucy ezita.

— Ce?

— Totul până acum, ce a fost?, șopti ea. Minciună după minciună. Derută, de fiecare dată.

Sângele lui Marc îi îngheță în vene.

— Crezi că…?

În timp ce vorbea, piciorul drept al rusului atinse un comutator de presiune care fusese ascuns la fundul tunelului înțesat cu nămol. În fața lui, sub suprafața apei de mică adâncime, era o mină antipersonală OZM-3, un instrument periculos care rămăsese din armamentul rusesc pe care oamenii lui Ramaas îl introduseră ilegal în țară tocmai cu acest scop.

Mina se declanșă, ejectând un compartiment de încărcare care țâșni din apă, ajungând până la înălțimea pieptului lor, trăgând o bobină de sârmă după el.

Marc și Lucy reacționară amândoi fără să se gândească conștient, scufundându-se în apă în timp ce mina se detonă în tunelul de piatră. Zgomotul răsunător al exploziei aruncă o puzderie de schije ascuțite care pătrunseră prin veste, carne și oase.

Capitolul 25

Tunetul detonării minei de teren răsună în tunel, făcându-l pe Zayd să își ridice capul.

Ceilalți bărbați se grăbiră să își ia armele. El făcu semn cu mâna în direcția sunetului.

— Duceți-vă! Omorâți pe oricine vedeți!

— Dacă este poliția… începu unul dintre ei.

— Ți-am spus ce să faci! strigă Zayd, iar mârâitul lui sună ca un zgomot de pistol.

Valiza de oțel era acolo unde o lăsase, pe geanta neagră pentru sport pe care o folosise ca să o ducă acolo jos. Zayd desfăcu husa și ridică valiza, târând-o în spatele unui zid jos de piatră. Mâinile îi tremurau în timp ce desfăcu încuietorile cu degetele și deschise capacul.

„Nu îmi tremură mâinile". Lunetistului îi fusese frică să se gândească la armă, să se gândească cu adevărat ce dezastru ar provoca. Doar să îi rostească numele ar fi adus cel mai mare ghinion.

Și totuși nu se putu abține să nu privească monstrul în ochi. Zayd deschise capacul care dezvălui mecanismul complex din interior. Cilindrul gros de oțel, înțesat cu fire, îi aminti de un glonț uriaș, cu vârful tocit. „O împușcătură care poate pune capăt a mii de vieți". Își trecu degetele peste el. Se simțea cald la atingere.

Pentru a se pregăti în timpul călătoriei în Italia, Ramaas îi dăduse lui Zayd acte de citit și de memorat. Documentele îi arătau cum să armeze bomba. O simplă acțiune de a introduce un cod de treisprezece litere activa o numărătoare inversă prestabilită. Acele documente fuseseră arse și distruse cu câteva zile în urmă, dar procesul rămăsese întipărit pe veci în memoria lui Zayd. De parcă ar fi fost controlat de o forță exterioară, lunetistul activa întrerupătoarele de siguranță și introduse încet codul, literă cu literă.

Auzea strigăte și împușcături, dar acustica încăperii făcea dificil să fie sigur cât de aproape erau. Inamicul era acolo, asta era tot ce trebuia să știe. Și dacă era așa…

„Atunci Ramaas a dat greș. Dar el nu ar da greș. Deci este mort".

Impactul acelei posibilități îl șocă pe Zayd. Nu putea fi nicio altă explicație. Piratul războinic nu ar fi dezvăluit niciodată de bunăvoie locul dispozitivului. Zayd credea acest lucru din tot sufletul.

„Răzbunarea este mai bună decât bogăția". Ramaas îi spusese acele cuvinte prima dată când se întâlniseră, când Zayd era încă un adolescent slab, cu un ochi format și cu dorința de violență.

Zayd își aduse aminte de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. *Ramaas făcându-i un cadou; luneta rusească SVD. „Ai un ochi bun". Cuvintele lui învăluite de un zâmbet larg de prădător. Gestul lui Ramaas către postul de pază de la pupa îndepărtată, unde un văr care îi făcuse viața dificilă se ușura în ocean. Zâmbet din nou. „Încearc-o. Vezi cum se simte*". Zayd trăsese perfect, iar vărul lui nu se mai întorsese acasă de la acea plimbare.

Ramaas avusese dreptate. Banii erau buni, dar răzbunarea era neprețuită. Ramaas îi spusese să seteze arma la două ore și apoi să fugă, știind că ar fi fost suficient timp pentru ca lunetistul, să ajungă dincolo de zona de iradiere.

Dar, în acel moment, Zayd se gândi la câți aveau să moară din cauza asta, câte suflete ar fi mers pe lumea cealaltă din cauza unui declanșator pe care *el* singur l-ar activa. Partea din el care voia să se întâmple acest lucru abia aștepta, încântată de ideea de a fi cauza unui asemenea haos și distrugere.

Activă funcția de resetare a cronometrului și tastă lent literele.

•

Lucy țâșni din apă și trase o gură de aer.

Luminile lanternelor luminau pereții de piatră galbenă. Zări umbre mișcându-se și se strădui să se ridice. Îi țiuiau urechile dar explozia nu o rănise. Reacția ei rapidă îi salvase viața.

Rusul nu fusese la fel de norocos. Forța exploziei îl lovise din plin. Bărbatul arăta de parcă ar fi trecut printr-o elice. Își întoarse privirea și îl văzu pe Marc târându-se afară din nămol și scuturându-se de apă.

— Ești bine?

Își auzi vocea înfundată și groasă, împreună cu țiuitul din urechi.

Marc dădu din cap, respirând cu greu. Avea tăieturi pe obraz și pe mâini, dar nu părea rănit.

— Mă descurc. Ceilalți…?

Simonova se prăbușise de partea cealaltă a tunelului și după felul în care

se mișca încercând să se ridice, Lucy își dădu seama că rusoaica primise o lovitură de la schijele împrăștiate de mină. Un alt agent GRU o ajuta să se ridice, dar ultimul agent din echipa ei – un tip mai în vârstă, cu o barbă pestriță – șchiopăta îndurerat, abia reușind să stea în picioare.

Lucy se îndreptă spre el să îl ajute, iar bărbatul cu barbă acceptă ajutorul, precaut. Reușiră să facă doi sau trei pași, când Marc strigă un avertisment.

— Vine cineva din dreapta!

Patru siluete cu mitraliere țâșniră pe partea opusă a pasajului inundat. Trăgeau și tunelul fu umplut de zgomot asurzitor. Agentul cu barbă își ridică pistolul SRS și reuși să tragă o dată, dar glonțul se izbi cu zgomot de zidul de piatră și reuși numai să îl transforme într-o țintă pentru doi dintre pușcași.

Ultimul său act fu să o împingă pe Lucy în spatele lui, în afara focului, înainte ca gloanțele să-l lovească în gât și piept. Căzu pe spate. Lucy apucă arma silențioasă SRS înainte să îi cadă bărbatului din mâna inertă și o îndreptă înapoi spre oamenii înarmați. Trase cadavrul agentului GRU la piept și îl folosi ca un scut.

Îl nimeri pe unul dintre bărbații înarmați în umăr și îl auzi țipând de durere.

Îl zări pe Marc ascunzându-se în timp ce agentul care era cu Simonova – un tip slab – ținti și împușcă un intrus. Bărbatul pe care îl nimerise căzu peste marginea cealaltă a tunelului și se prăbuși cu fața în jos în apa de mică adâncime.

Lucy îl lăsă pe agentul cu barbă să cadă și apucă pistolul cu două mâini, în timp ce bărbatul înarmat pe care îl împușcase trase spre ea. Trase și glonțul nimeri cavitatea nazală a bărbatului

Ceilalți doi teroriști o luară înapoi pe drumul pe care veniseră, trăgând pe măsură ce se retrăgeau.

Marc era deja acolo, luând în mâini arma teroristului mort și îi verifică magazia.

— CZ 75, spuse el, uitându-se la rama pistolului. Seria i-a fost ștearsă cu acid. Aș jura că e a fraților Kurjak.

— Probabil, îi spuse ea. Cât timp a avut de-a face Ramaas cu ei înainte să-i omoare? Le-ar fi vândut armele.

Simonova refuză ajutorul colegului ei și se ridică pe malul de piatră. În lumina lanternei, Lucy văzu că era palidă.

— Nu mă aștepta, se răsti ea. După ei. *Du-te*! ordonă ea din nou în rusă, țipând, iar celălalt agent dădu din cap, reîncărcându-și arma.

— Oamenii tăi, zise Marc.

— Toți vom fi la fel de morți ca ei dacă nu opriți asta, spuse Simonova.

Rusoaica era palidă și tremura, cu picioarele acoperite de răni de la explozia minei.

— Dane. Stai, spuse ea, băgându-și mâna în guler și scoțând o cheie metalică cu model abstract, pusă pe un lanț. Mi-ai spus că ești familiar cu mecanismul dispozitivului.

— Mai mult sau mai puțin, recunoscu el.

Simonova puse apăsat cheia în mâna lui.

— Folosește asta.

•

Strigătele și împușcăturile se apropiau.

Zayd împinse valiza de oțel mai departe și se ghemui lângă geanta neagră de undițe de pescuit pe care o cărase cu el de când plecase din Mogadishu. Fusese greu să aducă geanta până acolo fără ca vreun agent de pază sau polițist să devină prea curios în legătură cu ea, dar meritase efortul.

Zayd deschise fermoarul lateral, dezvăluind silueta lungă și scheletică a „dragonului” său, luneta Dragunov SVD.

Era o parte din Zayd, într-un fel. Pe pipăite, încărcă o cutie de gloanțe de 7,62 mm în liftul magaziei, trecându-și mâinile peste lemnul uzat și peste garda de mână. Oamenii din jurul lui râdeau de el uneori când credeau că nu îi auzea, vorbind despre pușcă de parcă ar fi fost soția lui și nu arma lui. Dar Zayd îi ignora și nu spunea nimic când armele lor prost întreținute se blocau sau le smulgeau degetele când nu funcționau corespunzător. Deschise o geantă de piele care conținea luneta PSO-1 voluminoasă a puștii și o ataşă cu mișcări rapide și scurte. Adoptând o poziție culcat, ținti spre tunelul care se întindea din ce în ce mai departe și începu să ajusteze obiectivele.

Era corect să aibă dragonul lui cu el, în acel moment când moartea era aproape. Câte vieți luase cu el? Crestăturile gravate pe mâner ofereau răspunsul.

Zayd privi prin lunetă. Aveau să vină, foarte curând.

•

Tunelul se îngustă și apoi se lărgi din nou, devenind o zonă deschisă care îi amintea lui Marc de fundul unei fântâni uriașe. O lumină pătrundea de sus, iar pilonii de susținere tăiați în stâncă aruncau umbre și asigurau acoperire în timp ce se ținea aproape de pereți. Lucy se poziționase în partea cealaltă a încăperii, în timp ce agentul rus venea prin mijloc.

Rusul văzu ceva în aceeași clipă în care Marc auzi zgomotul unei cizme pe podeaua nisipoasă și strigă un avertisment.

Un bărbat ieși din întuneric, trăgând în timp ce se mișca, fără să știe că inamicul se afla la doar un metru distanță. Marc apăsă pe trăgaciul CZ-ului și îl împușcă cu două gloanțe fix în piept. De vizavi, cel de-al doilea bărbat înarmat ieși din ascunzătoare și alergă spre partea cealaltă a încăperii circulare, trăgând gloanțe peste umăr în timp ce ajunse la o gaură din peretele opus. Lucy și rusul se lăsară în jos și traseră înapoi, împușcând fugarul într-un foc încrucișat.

Agentul GRU se îndreptă spre el, în timp ce Marc se apropie cu prudență de bărbatul pe care îl împușcase și îi împinse arma cu piciorul. Era rănit grav dar încă respira – până în momentul în care rusul își îndreptă pistolul silențios spre capul bărbatului și îl execută. Agentul GRU se uită la Marc, parcă l-ar fi provocat să spună ceva.

— Aici e?, întrebă Lucy, îndreptându-se cu grijă spre golul din perete.

Marc dădu din cap. Harta pe care o văzuse pe tabletă îi arătase singura intrare în camera următoare, cea mai apropiată de rezervorul subteran. Își ținu respirația în timp ce se auzi un huruit încet, la distanță.

— Vine trenul.

— Mergem când e aproape, nu? Stai lipit de pereți. Nu o să fie multe ascunzișuri acolo, iar locul ăsta este un labirint nenorocit.

— Am înțeles, mormăi Marc și se lipi de perete lângă deschizătură.

Zgomotul trenului care trecea deveni din ce mai puternic și Lucy dădu scurt din cap. Cei trei țâșniră prin intrarea în fundătură și începură să alerge.

Marc văzu un spațiu asemănător unei catedrale, cu un tavan înalt, cu podeaua presărată cu butoaie de motorină folosite și caroserii de mașini abandonate, din anii cincizeci, mâncate de rugină. Mintea lui memoră tot. De-a lungul cavernei artificiale erau presărați piloni groși de piatră aproape de pereți care erau suficient de mari pentru a te putea ascunde în spatele lor și se îndreptă spre cel mai apropiat.

La capătul celălalt al camerei, poate la o sută de metri de la intrare, zări un zid jos de piatră și mai multe grămezi de resturi. Ceva străluci lângă el.

„O lunetă?”

Se auzi o împușcătură și Marc auzi zgomotul unui glonț de pușcă de calibru mare tăind aerul, suficient de aproape încât să-l facă să tresară. O altă împușcătură răsună în succesiune rapidă. Se lipi de pilon gâfâind și se întoarse la timp pentru a vedea glonțul lovind pelvisul agentului GRU care venea în spatele lui. Înainte ca rusul să cadă la pământ, un al treilea glonț îl lovi în piept și acesta se prăbuși.

Marc înjură încet și privi în altă parte. O văzu pe Lucy lângă pilonul de pe cealaltă parte a tunelului.

— Calibrul 7.62, spuse suficient de tare încât el să o poată auzi. Pușcă semiautomată. Bănuiesc că trăgătorul de acolo are o pușcă SVD cu lunetă îndreptată chiar spre noi.

— Îți poți da seama totul din sunetul împușcăturii?

Ea dădu ușor din cap.

— Tu ai abilitățile tale de tehnician, eu le am pe ale mele, spuse Lucy. Deci, dacă este un trăgător inteligent, nu va trage la nimereală. Nu la această distanță. Bănuiesc că are o magazie de cinci gloanțe. Mai multe forțează prea mult pușca.

Ea ridică mâna, cu degetele răsfirate, apoi îndoi trei dintre ele.

— Înțelegi?, întrebă ea, făcând cu degetul mare și cu arătătorul semnul unui pistol. Pornim în același timp.

— Și dacă are o magazie cu zece gloanțe?

— O să aflăm pe calea cea mai grea.

— Așteaptă… începu Marc, dar rămase fără suflare.

Ce era să zică? „Nu fugi? Nu-ți risca viața?”

— Unu. Doi, începu ea numărătoarea, iar Marc trase o gură de aer, pregătindu-se de plecare. Hai!

Ieșiră din adăpost și alergară spre următoarele două piloane de sprijin. Marc auzi pușca descărcându-se și sunetul îi provocă așa un șoc încât pentru o clipă se temuse că fusese lovit. Dar apoi se ciocni de pilonul de piatră și aproape căzu de la forța impactului.

Marc se întoarse și primul lucru pe care îl văzu fu Lucy întinsă pe spate, în mijlocul camerei, fără pistol. Deveni livid când ea tuși și se mișcă ușor. O auzea respirând cu zgomot, chinuindu-se la fiecare inspirație.

Primul lui impuls fu să iasă din ascunzătoare și să meargă la ea. Era un vechi truc de lunetist, o știa. Rănește un soldat, astfel încât ceilalți să fie ocupați încercând să îl ajute.

„Trage de timp”, se gândi Marc și asta nu putea fi decât de rău augur. Își băgă CZ 75-ul în jachetă și dădu de telefonul stricat. Camera digitală din spate încă funcționa și îl comută la vizualizarea live. Ținându-l într-un unghi astfel încât să-l poată folosi pentru a arunca o privire după pilonul de piatră, Marc scoase telefonul din ascunzătoare și făcu poze încăperii.

Se uită la imagini. Se vedea parțial o cizmă după un perete prăbușit din dreapta. Trăgătorul era acolo, ascuns și baricadat bine. Marc încercă trucul din nou, întinzând telefonul, de data aceea întorcându-l ca să obțină un unghi diferit.

Zgomotul împușcăturii și durerea veniră în aceeași clipă. Poate obiectivul camerei sclipise ușor sau poate se văzuse mișcarea, dar lunetistul văzu obiectul și trase instinctiv în el. Telefonul fu smuls din strânsoarea lui Marc și acesta țipă pe măsură ce așchiile de sticlă și carcasa spartă de aluminiu îi sfâșiară mâna.

Auzi un clinchet ușor metalic.

Reîncărca. Lucy avusese dreptate. Cinci împușcături și trăgătorul își golise magazia. În câteva secunde, pușca ar fi fost gata să tragă din nou și acea mică oportunitate ar fi dispărut.

Marc începu să alerge. Își smulse pistolul ceh din jachetă cu mâna stângă nevătămată și trase spre perete în timp ce alergă ultimii douăzeci de metri spre el. Toate rănile și contuziile, vânătăile și suprasolicitările pe care le acumulase în ultimele zile lucrau împotriva lui, o forță încercând să-l doboare la pământ înainte să se poată apropia suficient pentru a-și elimina ținta.

Trăgătorul îl văzu venind și întoarse pușca lungă, trăgând înapoi manșonul pentru a încărca un glonț în magazia armei. La o distanță atât de mică, nu fu nevoie să folosească luneta.

Dar Marc deja trăgea, trimițând ultimele gloanțe din pistol în corpul lunetistului în timp ce efectul de recul al pistolului îi îndreptă țeava în sus.

Un glonț îl nimeri în stern și altul în gât. Brațul i se smuci dintr-un impuls nervos și trase cu SVD-ul în pământ, chiar în momentul în care manșonul pistolului lui Marc se blocă și arma rămase fără gloanțe.

Coborî pistolul fără gloanțe ca pe o rangă și îl lovi pe lunetist peste față

cu el. Trăgătorul gâfâi și tuși sânge în timp ce Marc călca pușca în picioare, simțind cadrul din metal cum se deforma sub lovitura grea.

În spatele bărbatului rănit era aceeași valiză de oțel pe care Marc o văzuse de zeci de ori. În fotografiile din interceptările NATO ale Exil, instantaneele din atelierul lui Jalsa Sood, în portbagajul Mercedesului gonind, în videoclipurile cu amenințări ale lui Ramaas și spațiul ruginit al camerei de execuție. Aceeași piesă argintie, uzată și zgâriată, promițând distrugere.

Se lăsă în genunchi lângă valiză și, cu mâinile însângerate, atinse zăvoarele să le deschidă. Marc simți din nou acea presiune teribilă, îngrozitoare în cap, de parcă ar fi simțit cumva forța apocaliptică a dispozitivului, disperată să se elibereze.

Valiza se deschise cu ușurință și scoase la iveală circuitele din interior. Mecanismul cronometrului era deja activ, numerele de pe afișajul digital îndreptându-se descrescător spre zero și spre detonare.

Marc văzu numărul 275 la ceas. Mai puțin de cinci minute rămase până la declanșare. Bâjbâi după cheia de armare pe care i-o dăduse Simonova.

O umbră se văzu peste valiza deschisă și picături de sânge căzură pe pământul nisipos. Marc se întoarse, abia cât să evite ca vârful ascuțit al unui cuțit kunai în formă de diamant să îi pătrundă în spate. Lunetistul era rănit grav, sângerând abundent de la rănile de pe piept și de pe față, dar încă în viață.

Marc se rostogoli departe de valiză în timp ce lunetistul tăia aerul dintre ei, încercând să-l bage într-un colț. Pierdu cheia în timp ce se retrăgea, iar lunetistul o afundă în nisip, ignorând-o.

Lama veni spre el din lateral și Marc apucă încheietura mâinii bărbatului. Atacatorul era slăbănog, dar puternic și condus de adrenalină. Bărbatul ridică cealaltă mână, cu un al doilea pumnal în strânsoare, prinse de inelul de fier la capăt și îl ridică. Vârful zgârie vesta antiglonț a lui Marc și îi tăie cămașa.

Marc scoase un strigăt și lovi cu capul înainte. Atacatorul sâsâi de durere.

Lui Marc îi era frică să privească spre valiză, îi era frică să vadă numărul de pe cronometru, îi era teamă că nu va da lunetistului ocazia de care avea nevoie ca să îl înjunghie în inimă înainte ca focul nuclear să îi cuprindă pe toți.

Apoi un pistol silențios trase două gloanțe care îl nimeriră în spate. Toată forța îi pieri într-o clipă din corp și se prăbuși la podea, lăsându-l pe Marc să se proptească de zidul de piatră.

— La naiba cu tipul ăla, mârâi Lucy. Arma semiautomată SRS îi fumega în mână.

Fața îi era plină de sudoare și se ținea de coaste.

— Ești bine?, întrebă Marc, făcând un pas spre ea, dar apoi își aduse aminte și se ghemui, căutând cheia de armare în murdărie.

— Vesta a absorbit cea mai mare parte a impactului, explică ea. Poate am niște coaste rupte…

Avea sânge pe mână.

— Ah, frate. Mi-a rupt și cusăturile.

— Dacă asta nu funcționează, aceasta va fi cea mai mică dintre problemele noastre, spuse Marc, ghemuindu-se lângă valiza deschisă și atingând circuitele dispozitivului nuclear.

Degetele lui atinseră cilindrii metalici ai miezului și ultimele cuvinte ale lui Jalsa Sood au răsunat în memoria lui. „Cilindrul drept, nouă tije”. Numără componentele și găsi zece tije pe ambele părți. Orice îndoieli pe care le avea cu privire la dispozitivul din fața lui se stinseră.

Marc găsi panoul de control montat într-un suport rezistent la șocuri într-un colț. Găsi un zăvor și îl deschise cu degetul mare. Dedesubt era un lăcaș pentru o cheie.

Ceasul arăta numărătoarea inversă. 153, 152, 151…

Marc întoarse cheia în mâini, iar în acele clipe, când totul depindea de el, înlemni. „Dacă era un truc? Ar fi putut Ramaas să facă asta, să fi programat bomba să se detoneze indiferent ce s-ar fi întâmplat?”

„Să fie asta o ultimă minciună, mai mare ca toate?”

— Ai un motiv bun să aștepți până în ultimul minut?, se răsti Lucy.

Inima lui Marc bătea să îi spargă pieptul în timp ce ridică cheia. Metalul argintiu se îndoise ușor când lunetistul stătuse pe el.

— S-ar putea… să nu funcționeze.

Dar Lucy avea dreptate – nu avea timp de pierdut. Marc introduse cheia, care intră pe jumătate înainte de a se bloca, încercă să o rotească, dar nu se roti.

Cronometrul ajunsese la 110.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pufni Lucy. Ai mai dezarmat bombe,

nu? Știu că ai făcut-o. Am fost acolo.

— Aproximativ. Dar nu erau nucleare, o corectă el absent.

— Contează?

În mai puțin de două minute, dispozitivul Exil ar fi inițiat fisiunea nucleară și apoi nimic din ce făcuseră până în acel moment nu ar mai fi contat. Lupta lui Marc pentru a dovedi că avusese dreptate în privința fraților Kurjak, lupta Rubicon să îl găsească pe Ramaas și „bucata lui de soare", toate acestea ar fi fost șterse de uciderea a sute de mii de oameni. Credința arogantă a unui bărbat că fusese ales de Dumnezeul său ca o unealtă de răzbunare ar fi fost tot ce ar fi rămas.

— Dacă greșesc, murim. Toți mor, Lucy.

— Am încredere în tine, Marc, gâfâi ea. Hai. Fii norocos. Pentru toată lumea de data asta.

— Nu e noroc, îi spuse el. Este un risc calculat.

Și apoi, înainte ca ea să poată răspunde, Marc împinse cu podul palmei cheia cu toată puterea de care fu în stare. Metalul se răsuci și pocni, făcând-o pe Lucy să se dea înapoi din reflex, dar cheia intră complet. Marc o răsuci cu putere, uitându-se la circuitele bombei.

Cu un bâzâit, ceasul se întunecă.

— Retrag ceea ce am spus, spuse Lucy, rupând tăcerea care urmă. Nu ești norocos. Ești de-a dreptul nebun.

— Nu a fost un pumn, insistă el. Nu am lovit o bombă nucleară.

Dacă nu ar fi simțit durerea constantă strângându-i pieptul, Lucy chiar ar fi râs.

— Cum zici tu.

Urcară cu greu pe scara rulantă până la holul caselor de bilete ale stației de metrou Dante. Ceilalți doi agenți GRU pe care Simonova îi lăsase la dubă îi așteptau. Unul dintre bărbați făcu un gest urgent spre ieșire.

Marc, Lucy și rusoaica erau împreună, sprijinindu-se unul de altul, deși Simonova insistase să care personal valiza nucleară dezamorsată din tunelul învechit. Ea se îndepărtă de ei și le vorbi oamenilor ei pe un ton aspru, rapid.

— Cum o să acopere asta?, mormăi Marc. O grămadă de tipi morți în cavernele de sub Napoli? Italienii nu o să fie mulțumiți de asta…

Simonova îl auzi și se întoarse să-i arunce lui Marc o privire rece.

— Este o variantă mai bună decât o groapă radioactivă pe locul unde era

orașul lor. Agenția mea va vorbi cu a lor.

Apoi felul ei de a vorbi se schimbă și Lucy își dădu seama ce urma. Simonova dădu din cap spre oamenii ei, iar ceilalți doi agenți îndreptară armele spre ei, ținându-le încă aproape de corp.

— Federația Rusă și Direcția de Informații vă mulțumesc amândurora pentru asistența în recuperarea proprietății noastre. Cu toate acestea, va trebui să ne însoțiți pentru un interogatoriu.

— Serios? Ți-am spus totul pe submarin, răspunse Marc. Asta e tot.

— Nu e vorba despre asta, spuse Lucy, încruntată.

Dacă GRU ar fi decis să îi considere pe cei doi niște probleme care trebuiau rezolvate, nu avea să se termine bine.

— Mișcați-vă, mârâi unul dintre agenți, făcând un gest cu pistolul.

Partenerul său interveni și smulse pistolul SRS pe care îl luase Lucy.

— Noi am început mizeria asta într-o închisoare secretă, spuse Lucy cu o voce joasă. Chiar nu vreau să se termine în alta.

Dar Marc o privi pieziș și ceva din expresia britanicului o făcu să se oprească.

— Ce?

— Nu am terminat încă, spuse el obosit și oricât ar fi vrut ea să îl creadă, amândoi erau frânți.

Dacă ar fi venit vorba *să lupte și să fugă,* nu era sigură cât de departe ar fi ajuns – dar asta nu însemna că nu avea de gând să încerce.

Ieșiră pe gura de acces de nord a metroului. Duba Volkswagen era parcată aproape de piață, cu motorul pornit.

Când grupul se afla la doi metri de dubă, ușa glisantă se deschise pentru a lăsa să se vadă doi polițiști în echipament tactic de un albastru închis și cagule, fiecare ținând în mână câte o mitralieră MP5. Erau ofițeri NOCS, membri ai elitei din Polizia di Stato, divizia SWAT.

— Stați pe loc! strigă unul dintre ei.

Celălalt polițist vorbi într-un microfon agățat de vesta sa și, dintr-odată, mașini de patrulare albastre cu alb apărură din toate direcțiile. Ambulanțe și dube de poliție blocară drumul, într-un cor de claxoane zgomotoase.

Polițiștii italieni înconjurară grupul în câteva clipe și Lucy își ridică mâinile, aruncându-i lui Marc o privire.

— De ce bănuiesc că ai avut ceva de-a face cu asta?

— Am dat un telefon, recunoscu el. Cred că cineva l-a ascultat.

O dubă blindată din echipa geniștilor din *Polizia* se opri la marginea trotuarului, în timp ce poliția obișnuită se îndepărtă, împingând civilii la o distanță sigură. Lucy văzu umerii lui Marc căzând în timp ce un bărbat slab coborî din vehicul și se îndreptă spre ei. Un al doilea polițist, plinuț și solid, îl urma, clipind în lumina soarelui. În timp ce se apropia, bărbatul își puse o legitimație la jachetă și Lucy zări *logo-ul* Statelor Unite pe el.

— Îi cunoști?

Marc dădu din cap, obosit.

— Am lucrat împreună.

— Dane, spuse bărbatul în jachetă. Nu încetezi niciodată să mă dezamăgești. Nu puteai să urmezi ordinele care ți s-au dat, măcar o dată?

— Mi-am dat demisia, răspunse Marc. Dar un mulțumesc ar fi binevenit, de Wit. Pentru că sunt pe cale să-ți dau premiul cel mai mare din toată cariera ta, spuse el, uitându-se la celălalt bărbat. Jurgen. Am ceva pentru tine, zise el, arătând cu degetul mare spre valiza de oțel de pe sol.

Fața lui de Wit îngheță și îi luă un moment să își revină. În timp ce NOCS ceru rușilor să predea armele, oameni în echipament HAZMAT se apropiată cu detectoare de particule.

Bărbatul plinuț, Jurgen, se uită la valiză cu prudență.

— Este?

— Exact ce am spus că e, zise Marc cu fermitate, apoi își schimbă tonul. Îmi pare rău că te-am băgat în necazuri, omule. Dar sper că poți să îți dai seama de ce.

Jurgen înșfăcă un detector de radiații de la unul dintre bărbații în uniforme și îl îndreptă spre valiză. Ochii i se măriră.

— Chiar am sperat să greșești.

Marc se uită înapoi de la Wit.

— Acum, după câte văd, ai două alegeri. Să iei chestia asta, să o demontezi și să te asiguri că nu va mai tulbura niciodată lucrurile sau să îi lași pe ruși să o ia. Alegerea ta.

Lucy se uită spre Simonova, care stătea foarte aproape de oamenii ei, toți având încă arme. Italienii îi depășeau numeric, dar nu putea fi sigură dacă agenta GRU ar fi fost dispusă să se angajeze într-o altă luptă.

— Acel articol este proprietatea guvernului meu, anunță Simonova, scoțând cu atenție o carte de identitate. Eu și oamenii mei avem imunitate diplomatică în această țară. Plecăm cu el și nu veți interveni.

De Wit aruncă o privire către Marc și apoi către ruși. Jurgen îi spuse ceva încet și dădu din cap.

— Mă tem că nu, spuse el în cele din urmă. Statutul vostru este recunoscut și sunteți liberi să plecați, chiar dacă cred că vor fi repercusiuni, spuse de Wit, direcționând echipa HAZMAT cu o mișcare a mâinii. Totuși, acel dispozitiv intră sub jurisdicția Diviziei de Securitate nucleară a Statelor Unite. Vă rugăm să nu ezitați să raportați guvernului dumneavoastră la întoarcerea în Moscova că departamentul meu va finaliza dezasamblarea și eliminarea dispozitivului. Sunt sigur că eșecul Federației Ruse de a face acest lucru, în ciuda semnării unui tratat în acest sens acum câțiva ani a fost doar… o eroare?

Lucy zâmbi.

— Hei, îmi place tipul ăsta.

— Asta e concluzia ta?, întrebă Simonova, studiindu-l pe de Wit, apoi își îndreptă privirea înghețată spre Lucy. Foarte bine. Să îți păzești spatele, Keyes. Tu și africanul.

Ea își puse arma în toc și oamenii ei îi urmară exemplul. Italienii le făcură loc fără tragere de inimă pentru a le permite să se urce în dubă și Volkswagenul demară, dispărând de partea cealaltă a cordonului.

Paramedicii sosiră să îi examineze pe cei doi, iar Lucy permise să îi fie pansate coastele și rănile curățate și bandajate. Lângă ea, Marc stătea uitându-se în gol în timp ce alt medic făcu același lucru și pentru el.

— Deci acum ne-am supărat cu GRU, spuse el încet. Ar trebui să începem să ținem o evidență a tuturor agențiilor de trei litere care ne au pe lista neagră.

— Fii fericit, îi spuse Lucy. Nu a murit nimeni, deci este o victorie.

În apropiere, de Wit dădea ordine strigând într-un telefon mobil și se uita în sus, spre cer.

— Cheamă un elicopter să ducă dispozitivul într-un loc sigur, spuse Jurgen. Să înțeleg că tu ai fost cel care ai cerut să vin aici?

Marc dădu din cap.

— De Wit nu o să poată nega dacă susții ceea ce vede. Și să sperăm că acest lucru te va salva de la suspendare.

Celălalt bărbat dădu ușor din cap.

— Da. Mulțumesc mult că te-ai asigurat că sunt în imediata apropiere a unei bombe nucleare.

— Îmi pare rău, repetă Marc, iar Lucy știa că vorbea serios.

Dacă nu ar fi reușit să găsească dispozitivul la timp, prietenul lui Dane ar fi murit împreună cu toți ceilalți din oraș și era clar că acest lucru îl apăsa mult.

— Din nou. În legătură cu tot.

De Wit termină apelul și se apropie, aruncându-le paramedicilor o privire care le sugeră să plece.

— Voi doi va trebui să veniți cu noi.

— Lasă-mă să ghicesc, pentru un interogatoriu?, interveni Marc. Este a doua oară când mi se spune asta azi și încă nu sunt interesat.

Se îndreptă spre marginea pieței și Lucy se duse cu el.

De Wit se duse după ei.

— Poate că nu înțelegi, insistă el. Nu e o rugăminte!

— Cine te-a chemat astăzi aici?, întrebă Marc. Nu ai fi știut nimic despre asta dacă nu aș fi ținut Rubicon la curent.

Lucy ridică o sprânceană.

— Cum vine asta?

El se uită spre ea.

— Îți aduci aminte că am spus că am trimis un mesaj către emailul secret al lui Solomon? Ei bine, mesajul acela spunea „Contactați NSNS, spuneți-le să vină la Napoli, asigurați-vă că Jurgen Goss vine cu ei”. Am contat pe faptul că Solomon o să mă asculte.

— Întotdeauna o face, remarcă Lucy.

O încruntare îi încreți chipul lui de Wit.

— Grupul Rubicon ne-a furnizat niște informații, este adevărat. Au mai ajutat divizia și în trecut.

Marc scoase telefonul prin satelit stricat și i-l aruncă lui Jurgen, care îl prinse stângaci.

— Înainte să intrăm în subteran, am trimis alt mesaj. „Piazza Dante, chiar acum.”, spuse el, arătând spre telefon. O să vrei să-l aduci pe Goss, ca să fie tacâmul complet. Are probabil multe informații utile și este singura persoană suficient de inteligentă pentru asta.

Se apropiară de o cafenea în aer liber, care fusese golită în timpul evacuării zonei de către poliție.

— Ai ceva bani?, întrebă Marc.

Încruntarea lui de Wit se adânci, dar îi întinse lui Marc portofelul. Lucy

îl privi scoțând câteva bancnote și dându-i-l înapoi.

— Ce faci?, întrebă ea.

— Nu știu cum ești tu, spuse Marc, întinzând mâna în spatele tejghelei cafenelei și servindu-se cu câteva cutii de suc San Pellegrino, pahare și gheață, lăsând numerarul lângă casă. Dar eu mor de sete.

Se așeză cu greu pe un scaun și turnă băuturile. Lucy i se alătură, tresărind din cauza strânsorii bandajelor.

— Lasă-ne un minut, da?, îi spuse Marc lui de Wit. Avem nevoie de o pauză.

El mormăi ceva neplăcut și încet în olandeză și se îndreptă spre una dintre mașinile de poliție.

— Nu e fericit, remarcă Jurgen.

— Dar e vreodată?

Jurgen zâmbi ușor și a făcut un gest cu telefonul înainte să se ducă după celălalt bărbat.

— Am terminat?, riscă ea să întrebe, speriată de posibilitatea ca răspunsul să nu fie cel pe care îl voia ea. Chiar am terminat cu toate astea?

Conversația se opri pentru o clipă, în timp ce un elicopter de poliție ateriză în piață. Lucy văzu echipa HAZMAT urcând la bordul elicopterului cu dispozitivul Exil sigilat în interiorul unui container masiv pentru bombe, apoi decolă din nou, cu viteză, spre cea mai apropiată bază militară.

— Să spunem că da, zise Marc. Eu am *terminat.*

— Da?

O față familiară într-o jachetă de piele roșie se apropie de ei, jucându-se cu un smartphone negru mat într-o mână. Kara Wei își dădu în jos pe nas ochelarii Ray-Ban pentru a-i privi pe cei doi pe deasupra ramelor aurii.

— Wow. Copii, arătați ca și cum ați avut parte de distracție, nu?

— Bună. Mă întrebam unde ești. Îmi închipuiam că dacă Marc a sunat, ai veni aici.

— E Și Malte pe aici, explică ea, punând telefonul pe masă și butonând. Începeți, domnule.

O voce profundă, puternică se auzi din telefon.

— Lucy. Domnule Dane. Sunteți în siguranță.

Se distingea nota de îngrijorare sinceră în vocea lui Ekko Solomon.

— Când ați dispărut în Mogadishu, ne-am temut de ce era mai rău. Mă bucur că ați reușit să ne contactați din nou. A fost rezolvat cazul?

— Rezolvat, explică Lucy. Toate amenințările au fost neutralizate.

— Bun. Kara vă va scoate de acolo.

— Adică după ce vă terminați băuturile, adăugă Kara, înclinând capul. Dar aceasta este o opțiune rezervată doar pentru angajații Rubicon. Și din punct de vedere tehnic, Dane, ai făcut parte din această operațiune pe post de consultant, am dreptate?

Lucy zâmbi.

— Are dreptate.

Marc bău restul sucului și se ridică, mestecând o bucată de gheață.

— Adevărat, spuse el, dându-și jos jacheta murdară și udă și privind în jur.

Părea să își cântărească opțiunile, să caute o cale de ieșire.

„L-am citit greșit?", se întrebă Lucy. „Am greșit când am crezut că vrea să facă parte din asta?"

Nu toată lumea era făcută pentru activitățile echipei lui Solomon. Își putea da seama că lui Dane îi plăcea adrenalina și era sigură că voia să fie undeva unde acțiunile lui făceau diferența. Dar să vadă pericolul la orice pas, să fie la o fracțiune de secundă de a face alegerea greșită și de a risca vieți nevinovate… Nu toată lumea ar fi fost în stare de așa ceva. „Nu l-aș învinovăți dacă ar pleca".

Marc luă smartphone-ul și îl studie.

— Domnule Solomon. Vă amintiți ce mi-ați spus acum un an, în Londra?

— Cred că ți-am oferit o slujbă!

Marc vorbi peste el.

— Accept, zise el și închise telefonul.

Kara și Lucy se uitară una la cealaltă.

— Tocmai a…?

— Cred că da.

— …închis telefonul șefului?

Lucy se ridică să-l urmeze.

— Marc, unde mergi?

El îi făcu semn să plece.

— Trebuie să sun pe cineva. Este important, da?

Lucy auzi soneria altui telefon, apoi un zgomot slab și vocea unei femei.

— Bună, Kate. Speram să putem vorbi.

Capitolul 26

Traficul pe digul de pe râul Moscova era bară la bară. Bătea un vânt polar rece dinspre râu și împrăștia fulgii mari și uzi în lateralul limuzinei negre care se târa încet spre Podul Moskvoretsky din Bolshoy și spre Piața Roșie de dincolo de el. Afară, temperaturile scădeau pe măsură ce se apropia seara, dar în interiorul întunecat al limuzinei era cald și confortabil.

Bărbatul de pe bancheta din spate își luă o scamă de pe partea din față a sacoului și își pregăti un pahar generos de Stolichnaya Elit, amestecând vodca într-un pahar gros, înainte de a lua o gură. Aruncă o privire pe fereastră în timp ce mașina înainta pe lângă marele edificiu al Orfelinatului Imperial din Moscova, gândindu-se la următoarea sa mișcare.

Tableta digitală de pe scaunul de lângă el scoase un zgomot, iar el se încruntă. În timp ce dispozitivul îi scana amprentele, își rosti numele într-un microfon mic pentru a finaliza protocolul de securitate.

— Pytor Glovkonin.

Ecranul clipi și o femeie îmbrăcată elegant apăru pe display.

— Bună seara, începu ea.

Accentul ei aristocrat francez era fin și mereu atrăgător, dar încruntarea de pe chip îi strica frumusețea cu care era el obișnuit.

— Celeste, spuse Glovkonin, ridicând paharul. Un apel neplanificat? Este întotdeauna o plăcere să vorbesc cu tine, dar… ar trebui să fiu îngrijorat?

— Operațiunea în legătură cu dispozitivul Exil a fost încheiată, explică ea.

— Tonul tău îmi spune că nu ne-a reușit.

— Nu, spuse ea, dând din cap. Comisia a vrut să te informez. În ciuda celor mai bune intenții ale noastre, a doua fază a proiectului a fost un eșec. Se pare că dispozitivul a fost dus la Napoli de către infractorul care l-a furat, dar circumstanțele au dus la capturarea acestuia de către anchetatori ai ONU.

— Tragic, spuse el. După atâta pregătire.

Investiția sa personală în operațiune fusese masivă, reprezentând parțial un plan de a recâștiga o parte din costurile suportate din cauza eșecului

proiectului de la Washington cu un an în urmă.

Glovkonin era deja la curent cu evenimentele din Napoli, mulțumită contactelor sale din GRU, la fel cum aflase recent că amenințarea cu bombă de la Moscova fusese o farsă. Dar nu vedea niciun motiv să dezvăluie asta. Comitetul de conducere al Asociației nu considerase necesar să îi spună tot, așa că nu vedea niciun motiv să le dea mai mult decât era nevoie.

Acest lucru îl frustră în continuare. Glovkonin era unul dintre cei mai bogați oameni din Rusia și nu era obișnuit cu ideea că existau anumite lucruri pe care nu le putea avea. Asocierea lui cu ei îi sporise considerabil averea personală, dar el voia mai mult. Voia să facă parte din cercul interior, să cunoască numele și fețele membrilor comitetului.

Totuși, ei nu arătaseră niciun interes să facă acest lucru. Rețeaua clandestină avea o structură celulară, asigurându-se că niciun membru nu știa mai mult decât identitatea unuia sau a alți doi membri.

Celeste era contactul lui Glovkonin, dar el își dorea foarte mult să știe cine o coordona, cui răspundea ea. „Răbdare", își spuse el., Voi afla destul de repede".

— Cel puțin ne putem bucura că înlăturarea lui Fedorin a fost executată corect.

Celeste dădu din cap.

— Acest lucru a fost la înălțimea așteptărilor. Comitetul ți-a lăudat participarea la acea fază a proiectului. Înlocuirea generalului este mult mai în concordanță cu nevoile grupului nostru. Acest lucru se va dovedi util în viitor.

— Am ajutat cu plăcere, spuse el, luând încă o înghițitură de vodcă. Trecând mai departe, cum ne va afecta eșecul operațiunii?

Ea îl privi pe Glovkonin de parcă nu ar fi vrut să îi spună, dar apoi cedă.

— Agenții cheie au fost pierduți. Un facilitator din Italia a fost ucis. Unul dintre agenții noștri de teren a fost grav rănit în Somalia… Dar bomba, da…

— Aveați planuri cu ea, spuse el.

Celeste dădu din nou din cap.

— Într-adevăr. Dă înapoi unul dintre proiectele noastre cu un an, poate mai mult. O să fie nevoie să căutăm alte variante.

— Dacă pot ajuta cu ceva…?

— Am reținut.

Limuzina porni și începu să înainteze din nou după ce, până la urmă, trecu de blocajul din trafic.

— Ar trebui să te informez în legătură cu alt lucru. În timpul operațiunii, a fost implicat un factor exterior. Unul care a jucat un rol important în eșec. Un grup cu care poate ești familiarizat.

El își dădu seama ce voia ea să spună.

— Rubicon. Voi fi sincer cu tine, Celeste – de când oamenii lui Ekko Solomon au intervenit în operațiunea de la Washington, m-am străduit să vin cu un plan. Trebuie să găsim o opțiune de neutralizare.

— De acord, răspunse ea. Să fii conștient de faptul că sugestia ta a fost luată în calcul.

El văzu oportunitatea și profită de ea.

— Aș fi bucuros să conduc acea inițiativă.

Celeste zâmbi, răbdătoare.

— Vom ține cont de asta. *Au revoir,* Pytor.

Ecranul deveni negru.

În limuzină se auzi un chicotit încet, ca un mârâit de leu. Celălalt ocupant al vehiculului se mișcă și fața îi fu luminată pentru scurt timp. Era frumos și dur, o urmă întunecată de cruzime îi sclipea în ochi.

— Cât trebuie să urăști să fii la dispoziția lor.

Glovkonin își înăbuși o replică furioasă cu un zâmbet slab.

— Faci ce trebuie ca să trăiești și să prosperi, Khadir. Tu dintre toți oamenii ar trebui să știi asta.

— De ce sunt aici?, întrebă celălalt bărbat, dând din cap spre tableta inertă. Să fiu martor la acea convorbire? Asociația ta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu este Asociația mea, răspunse Glovkonin. Nu *încă.* Dar acest lucru se va schimba.

Khadir își îngustă buzele.

— S-au făcut multe promisiuni și totuși atacul nostru asupra Americii a eșuat. Ascult acum și mi-e teamă de mai multe eșecuri. De ce ar trebui să îmi pese?

— Cine te-a ajutat să supraviețuiești, Khadir? În ultimul an, cine te-a ținut în viață în timp ce Statele Unite îți vânează și îți execută frații din Al Sayf?, întrebă el, neașteptând un răspuns. Noi doi avem un viitor împreună.

— Nu suntem aliați, se răsti celălalt bărbat.

— Nu există așa ceva, fu de acord Glovkonin. Suntem doar persoane ale căror interese merg mână în mână pentru un timp, zise el, jucându-se cu paharul din mână. Interesul este să fiu mâna care ghidează Asociația. Al tău este să vezi lumea arzând. Acea frază provocă o privire dură din partea teroristului, dar el continuă. Amândoi putem avea ceea ce ne dorim. Dacă lucrăm împreună.

Khadir se uită în altă parte.

— Pe cine vrei mort?

— Am câteva sugestii, spuse Glovkonin, aruncând o privire spre tabletă. Poate dura ceva timp să aranjăm lucrurile. Dar femeia va trebui ucisă. Și mai sunt și alții. Africanul.

— Solomon?, întrebă Khadir, reîntorcându-și privirea spre el, cu o scânteie de interes în ochi.

Glovkonin zâmbi.

— Văd că ți-am captat atenția.

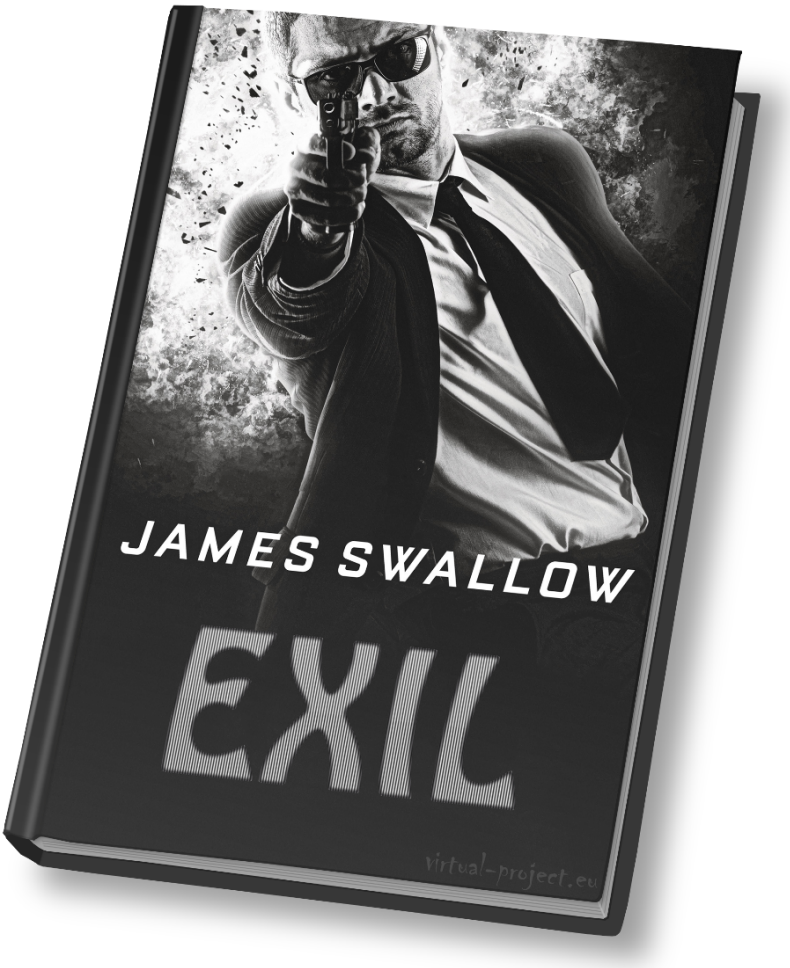

virtual-project.eu

violin

[1] Te crezi inteligent (în limba croată, în original, n.red.).

[2] Există niște câini care adulmecă! (în limba croată, în original, n. red.).

[3] Sunt aproape, atenție! (în limba croată, în original, n. red.).

[4] O, Dumnezeule! (în limba croată, în original, n. red.).

[5] La naiba (în limba franceză, în original, n. red.).

[6] La dracul (în limba finlandeză, în original, n. red.).

[7] Stai! (în limba rusă, în original, n. red.).

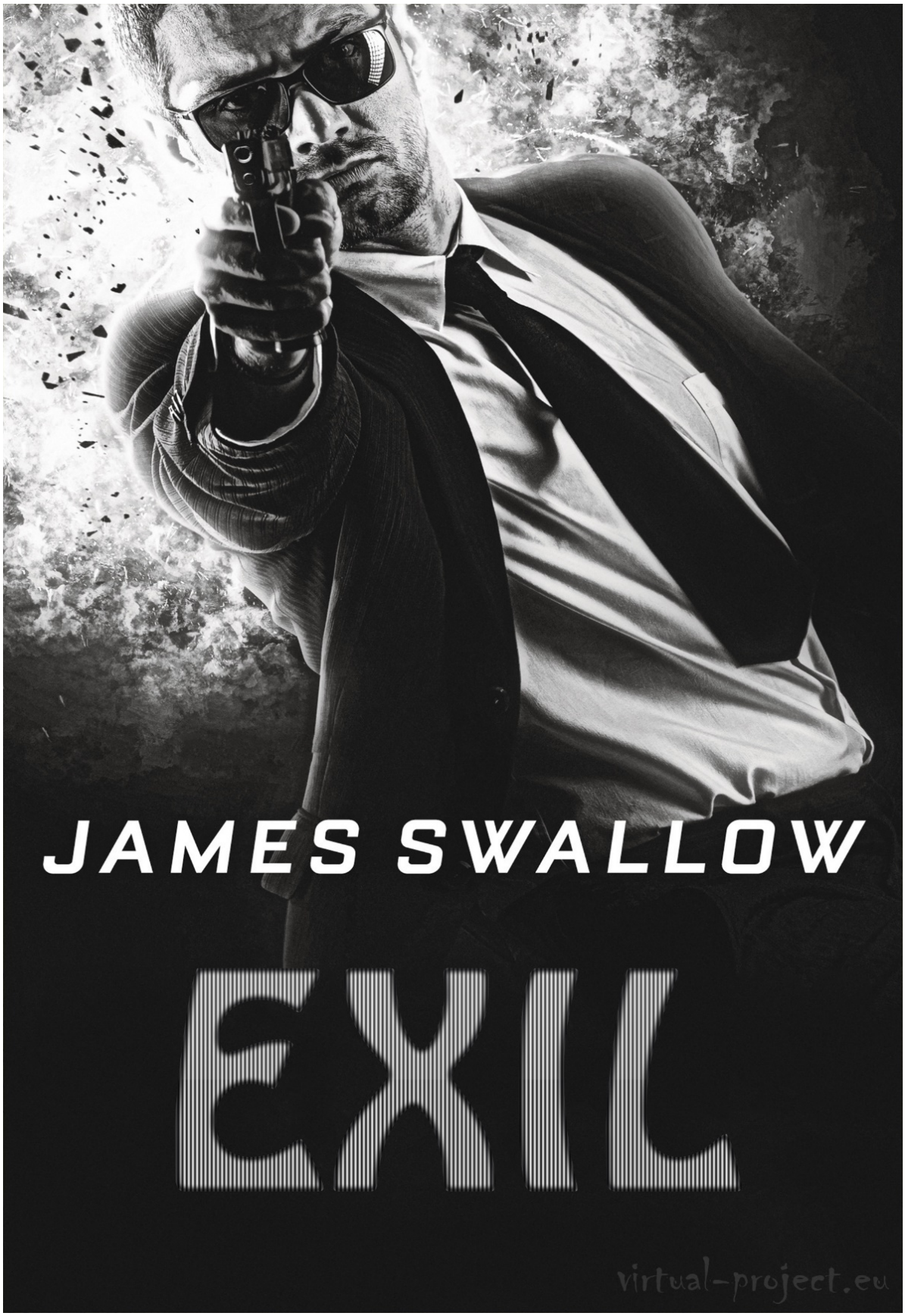
JAMES SWALLOW
EXILE
virtual-project.eu